Nicole Jordan
Szenvedély

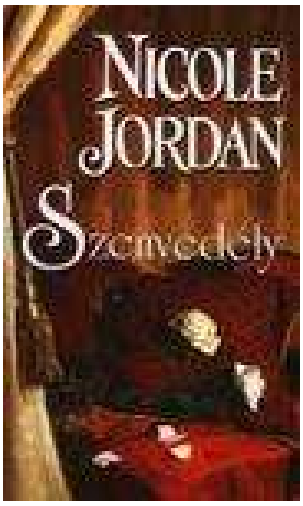

Az ifjú és bájos Aurora Demminget az apja feleségül akarja kényszeríteni egy, a lánynál jóval idősebb, külsőleg-belsőleg egyaránt taszító férfihoz. A gyönyörű teremtés kétségbeesésében botrányos egyezséget köt Nicholas Sabine-nal, a rendkívül veszélyes, ám felettébb jóképű fiatalemberrel, akire gyilkosság és kalózkodás miatt halál vár. A kivégzés előtti napon Aurora házasságot köt Nicholasszal, csupán azért, hogy ne kelljen egy undok vénemberrel leélnie az életét. Egyetlen nap tehát, és egyetlen varázslatos, szédítő éjszaka… Miután a fiatalasszony megözvegyül, visszatér a londoni társasági életbe, méghozzá Nicholas húgával, a hollóhajú Ravennel együtt, aki fölött férje végakaratának megfelelve gyámságot vállal.
Ám a „halott” férj váratlanul ismét megjelenik Aurora életében, és követeli, hogy „özvegye” tegyen eleget házassági szerződésüknek, és lázas éjszakák során csábítja a szépséges arát a bűnös gyönyörre…
Nicole Jordan korunk egyik legkiválóbb romantikus szerzője, aki szenvedélyes szerelmekről és végzetes vonzalmakról ír avatott tollal. E kötet az egyik legvarázslatosabb regénye, amely izgalmas kalandokkal, viharos érzelmekkel és váratlan fordulatokkal örvendezteti meg olvasóit.

Ezt a könyvet négy csodálatos barátomnak ajánlom:
Rosemary Edghillnek, India Edghillnek,
Donna Sterlingnek és Deborah Smithnek.
Remélem, tudjátok, milyen különlegesek vagytok.

Prológus

Naplóbejegyzés július 16-án

Ismét a kezembe vettem a tollat. El kell menekülnöm ez elől a szenvedély elől, ami felemészt engem, de nem tudom, hogyan.

Ma este eljöttél hozzám. Már akkor éreztem a jelenlétedet, a melegségedet, mielőtt még meghallottam volna a lépteidet, az érzékeim annyira éberen figyelnek a közelségedre. A belőled áradó varázslat és bűvölet sokkal jobban hozzád kötött, mint bármely vaskos bilincs, és én a rabszolgád lettem.

A nevemet suttogod, és én odafordulok hozzád. Sötét szemed izzik a vágytól, kérdőn tekintesz rám, akarlak-e. Engem pedig elbájol pillantásod tüze. Csak rám kell nézned, és máris döntenek az öröm erős hullámai.

A karodba hullom, szerelem és kétségbeesés lüktet bennem. Érintésed olyan, akár a balzsam, kezed a mellemen egyszerre csillapító és izgató.

Behunyom a szememet, beleszédülök, amint férfiasságod nekem feszül, élvezem, ahogy erős karod törékeny testemet öleli. Tudod, hogy képtelen vagyok ellenállni neked, a belőled áradó férfiasságnak, annak a szenvedélynek, amit nekem nyújthatsz. Érzem, hogy a testem lángra lobban. Egész valóm reszket, ahogy forró ajkad a számra forr, és miközben, levetkőztetsz, forró leheleted bőröm perzseli.

És akkor pompás selyemköntösöd széles válladról aláhullik a földre. A mósuszillatú gyertyák fényében erőtől duzzadó, csábító, mezítelen tested aranyos fénnyel ragyog, olyan vonzó vagy, hogy minden nő képzeletét lángra gyújtanád.

Kezeddel végigsimítod ágyékomat, hogy egész valóm beleborzong. Viszonzásul én megcirógatom keményen ágaskodó férfiúi ékességedet. Egyetlen csepp szégyenérzet sincs bennem. Hiszen te tanítottál meg engem a szerelmi gyönyörre, te ébresztetted fel testemben a vágyat, ami oly erősen fellángolt bennem, hogy porig égette a legapróbb szégyenérzetemet és minden gátlásosságomat.

Ágyékomból máris szerelmi nektár fakad, titkos nőiségem forrón izzik és lüktet, csupán egyetlen érintésedtől megnedvesednek legrejtettebb zugaim. Itt fekszel mellettem, tekinteted tele van csábítással és vágyakozással. Izmos tested rám gördül, és pompás szerszámod belecsusszan izzó rejtekembe, és heves lökéssel mélyen belém hatol. Olyan gyönyörben részesítesz engem, hogy sírásban török ki, amit a kimondhatatlan testi öröm sikolyai kísérnek, miközben az élvezettől egész testem ívben megfeszül.

Te uralod az érzékeimet. Én pedig kétségbeesetten vágyakozom utánad, mintha csak ópium lennél, alig várom, hogy birtokoljalak, és te pedig kitölts engem.

Magaddal rántasz a szenvedély örvényébe. Egyre mélyebbre jutok benne, és magammal ragadlak téged is.

Aztán szorosan egymás mellett fekszünk, mellkasunk hevesen zihál, nedves bőrünk összetapad. Benned még jobban felizzik a vágy, miközben az arcomról legördülő sós könnyeimet ízleled. Fölém hajolsz, a szemembe nézel, és látod a fájdalmat a szívemben, amit nem tudok elrejteni előled.

Tüzes csókoddal le akarsz csendesíteni, meg akarsz nyugtatni, de csak még inkább megfájdítod vele háborgó szívemet.

A választás az enyém, ezt mondtad egyszer. Te szabadságot ajánlottál nekem, ami a legdrágább ajándékok közé tartozik. Mert az én boldogságom fontosabb számodra, mint a sajátod, ezért el akarsz engedni engem.

De vajon képes leszek-e nélküled élni?

És valóban az enyém a választás?

I. rész

A szív kötelekéi

1.

A férfi az első pillanatban rendkívűl veszélyesnek tűnt,
sőt egyenesen barbárnak. És mégis, volt valami a szemében,
ami úgy vonzott, akár a mágnes.

Brit Nyugat-India, 1813 májusa

A jelenet lenyűgöző volt, és szívbe markolóan barbár is egyben - egy félmeztelen, láncra vert férfi állt konokul a karibi napsütésben a hajó égre törő árbocai előtt, amik még jobban kiemelték szálfa termetét. A fickó feje véres volt, de dacosan tartotta magát, látszott rajta, hogy nem adja olcsón az életét.

Lady Aurora Demmingnek egy pillanatra még a szívverése is elállt, amikor feltekintett a fregatt korlátjánál álló fiatal rabra.

A férfinak olyan tökéletes volt a teste, mintha egy kiváló szobrászmester faragta volna ki. Szép volt, akár egy ógörög istenszobor. Izmai keményen duzzadtak, és az inak is pattanásig feszültek a bőre alatt... Csakhogy ő hús-vér ember volt, és nem remekbe szabott műalkotás - elevenebb már nem is lehetett volna A napsütésben szépen kirajzolódtak testének körvonalai, és meg-megcsillant sötétszőke haja is.

A idegen hajának mézszínű árnyalata nagyon ismerős volt a fialat nőnek. Aurora előtt nyomban egy másik férfinak az arca rémlett fel, akit örökre elragadott tőle a sors. Ám ez a

konok, szégyentelen, csaknem mezítelen férfi sokkal erősebb volt, nyers férfiassága egyáltalán nem hasonlított az ő néhai jegyeséhez.

A rab csupán egy rövid nadrágot viselt, és bár vastag láncok tartották fogva őt, a tekintete töretlen volt, sejtelmes és titokzatos, miközben végigpásztázta pillantásával a kikötőt, Még ilyen távolságról is veszély lengte körül, és látszott rajta, hogy csak úgy forr benne a düh.

A férfi mintha csak megérezte volna magán a nő tekintetét, lassan odafordította a fejét a csinos fehérnépre, és pillantásával odaszögezte őt a rakpartra, ahol éppen állt. És amint a tekintetük összetalálkozott, mintha egy csapásra vége szakadt volna minden sürgés-forgásnak és lármának, ami körülvette őket: egy pillanatra megállt az idő, és csak ők ketten léteztek egymás számára.

A férfi pillantásának bűvös ereje volt, súlya alatt a nő meg sem tudott mozdulni - mégis, Aurora úgy érezte, egész testében megremeg, és a szíve hevesen kezdett dobogni a mellkasában, számára eddig ismeretlen, vad ritmusban.

- Aurora?

Az ifjú leány az unkabátyjára pillantott, Percyre, aki vissza akarta zökkenteni őt a varázslatból a való világba. Aurora Basseterre kikötőjében állt, St. Kitts szigetén, a hajózási iroda előtt, és a karibi nap melegen sütött le rá. Erős hal- és izzadtságszag terjengett a rakparton, ami összekeveredett a tenger sós illatával, fölöttük pedig hangosan rikoltoztak a sirályok. A parton túl a végtelenbe veszve nyúlt el a ragyogó, kékeszöld tenger, és a távolban jól kivehető volt Nevis szigetének buja növényzetű, hegyvidékes sziluettje.

Percy abba az irányba tekintett, amerre az unokahúga nézett, és ő is megpillantotta a tagbaszakadt fegyencet a fregatton. - Mi bűvölt el ennyire, drágám? - kérdezte a bátyja Aurorától.

-Az a férfi.... suttogta a nő. - Egy pillanatra Geoffrey-ra emlékezetett.

Percy rosszallóan csóválta meg a fejét, miközben felmérte a fregatt és a köztük lévő távolságot. - Hogyan állíthatod ezt ilyen messziről? - A férfi összeráncolta a homlokát. - A hajszíne valóban hasonló, de minden más merő feltételezés. Ráadásul én nem tudom elképzelni March grófot megátalkodott bűnözőként. Alighanem te sem, igazam van?

- Nem, valóban nem tudok így gondolni rá.

Aurora azonban képtelen volt levenni a szemét a szőke fogolyról. De a fegyenc is csak egyre őt bámulta, miközben ott állt a hajófeljáró előtt, és arra várt, hogy levezessék a fedélzetről. A keze össze volt bilincselve, és két felfegyverzett, marcona tengerész őrizte őt, akik a brit haditengerészet emberei voltak. Ám a rab nem figyelt túlzottan a fogva tartóira, míg azok erősen meg nem rántották a csuklójára erősített hosszú láncot.

A fogoly a fájdalomtól és a dühtől ökölbe szorította a kezét, de más jelét nem mutatta a szembeszegülésnek, miközben a két megtermett hadfi a muskétájának a hegyével nógatta őt lefelé a kikötőhídon, ami levezetett a hajóról a rakpartra.

Aurora megint hallotta, hogy a nevén szólítják, most már sokkal hangosabban és szigorúbban.

Az unokabátyja megérintette a karját, és a férfi tekintete tele volt együttérzéssel. - Geoffrey már nincs többé, Aurora. Nem tesz jót neked, hogy ennyit bánkódsz a halála miatt. És ha ennyire bűnak ereszted a fejed, akkor sokkal nehezebb lesz belenyugodnod abba, hogy hamarosan férjhez kell menned. Biztos vagyok benne, hogy a leendő férjed nem fog örülni annak, ha te a szívedben még mindig egy másik férfit gyászolsz. A te érdekedben mondom, hogy légy ura az érzéseidnek.

Ám az ifjú hölgy gondolatait nem a vesztesége, volt jegyese halála kötötte le, és nem is a pokolba kívánt, közelgő házassága, amire apja erőszakkal kényszerítette rá - bármilyen szégyenletes is volt ez, ezt be kellett ismernie magának. De engedelmesen bólintott, hogy megnyugtassa Percyt, az unokabátyját. Valóban nem kellett volna ilyen nagy érdeklődést tanúsítania egy ilyen hiányosan öltözött idegennek. Aki ráadásul bűnöző volt, és nyilvánvalóan főben járó bűnt követhetett el, amiért ilyen szörnyű, barbár elbánásban volt része. Aurora egész testében megborzongott, és elfordította a fejét. Ez a primitív látvány nem egy lady, egy finom úri hölgy szemének való volt, még kevésbé egy herceg lányának. Mostanáig nemigen látott mezítelen férfit. És még soha nem rázta meg ennyire egy férfi látványa, mint az imént, hogy percekig alig tudta levenni róla a tekintetét.

A hercegnő idejében észhez tért, és megfegyelmezte magát, majd odafordult az unokabátyjához, aki kinyújtotta felé a karját, hogy felsegítse őt a nyitott kocsiba. Aurora azért jött a kikötőbe, hogy megerősítse utazási szándékát Angliába. Mivel hazája és Amerika hadban állt, és fennállt a kalóztámadás veszélye, csak alig pár hajó indult útnak az Óvilágba Nyugat-India partjairól. A következő vitorlás pedig csak három nap múlva készült nekivágni az óceánnak St. Kitts szigetéről, mert katonai védőkíséretre várt.

A fiatal teremtés rettegett attól, hogy hazatérjen, és a visszautat addig húzta-halasztotta, amíg csak tehette. Hónapokkal tovább maradt itt ezen a gyönyörű, paradicsomi vidéken, mint ahogy eredetileg tervezte, és arra hivatkozott, hogy ilyen háborús időkben rendkívül veszélyes átkelni az óceánon. Ám az apja hajlíthatatlan volt, és váltig ragaszkodott ahhoz, hogy a lánya haladéktalanul visszatérjen Angliába, és felkészüljön az esküvőjére egy olyan nemesemberrel, akit ő választott ki neki. A herceg a legutolsó levelében megfenyegette a lányát, hogy ő maga fog eljönni érte, hogy visszavigye őt magával, ha Aurora nem tartja tiszteletben azt az egyezséget, amit ő a nevében kötött.

Aurora az egyik lábát épp a kocsi lépcsőjére tette, amikor a kikötőben támadt zűrzavar megállásra kényszerítette. A fogoly a kikötőhíd végén járt már, majd amikor leértek a partra, a marcona katonák sűrűn szitkozódva arra akarták rávenni őt, hogy másszon be egy zárt kocsiba Ám a fegyencnek nehezére esett a mozgás a súlyos láncok miatt.

Mivel csak lassan tudott araszolni, az őrök úgy meglökték, hogy csaknem térdre rogyott. Épp csak el tudta kapni a kocsi szűk ajtaját, majd felhúzta magát, és bősz, lenéző pillantást vetett az egyik katonára

A rab pimaszsága felbőszítette a kínzóit, mert azok viszonzásképpen a puskatussal beledöftek a bordájába, ami csak tovább fokozta a kiszolgáltatott ember szenvedését.

Aurora csaknem felkiáltott tiltakozásul a gonosz és kegyetlen fenyítés miatt, és nagyon megrémült, amikor a fegyenc fenyegetőleg megrázta a kezét a láncait csörgetve. Ám ez csupán hiábavaló, dacos ellenszegülés volt, mert a fiatal fogva tartottnak túl szorosan volt megkötve a keze ahhoz, hogy komoly kárt tudjon tenni a katonákban, ám az őrök ezt jó ürügynek tekintették arra, hogy még szigorúbban lépjenek fel a fogollyal szemben.

Mindkét tengerész nyomban el is kezdte ütlegelni a félmeztelen fegyencet a muskétájuk kemény végével, mire a rab a földre esett, lezuhant a macskakövekre. Közben pedig a két katona dühösen azt kiabálta: - Hitvány kutya! Mocskos tengeri söpredék!

Aurora rémülten visszahőkölt, látván hogy ilyen megátalkodott módon, minden könyörület nélkül bánnak egy kiszolgáltatott emberrel. - Az isten szerelmére... - suttogta rekedtes hangon. - Állítsd meg őket, Percy!

- Ez a katonák dolga - felelte komor arccal az unokafivére, aki nem volt más, mint a sziget, St. Kitts alkormányzója. - Nekem nincs felhatalmazásom beleavatkozni az ügyükbe.

- Édes Istenem! De hisz' halálra verik ezt a szerencsétlent! - A hercegnő nem is várt tovább a válaszra, hanem felemelte kissé a szoknyáját, és odarohant a zűrzavar forráshoz.

- Aurora! - Az ifjú hölgy hallotta, hogy Percy hevesen káromkodik a bajsza alatt, de nem lassította le a lépteit, és nem vette fontolóra, hogy micsoda veszélybe sodorhatja magát, ha ilyen elszántan beleavatkozik az erőszakos jelenetbe - pedig ezzel bizony komoly veszélynek tette ki magát...

A hercegnőnek nem volt semmilyen fegyvere, de még csak világos terve sem, hogyan akarja megmenteni a súlyosan bántalmazott fegyencet. Éppen ezért, amikor odaért az őrökhöz, a hozzá közelebb álló katonához hirtelen hozzávágta a retiküljét, és sikerült is többször arcul csapnia a martalócot.

- Ezer ördög és pokol! Hát ez meg mi vót? - horkant fel a katona. Amikor a megdöbbent muskétás hátrahőkölt a váratlan támadástól, Aurora abbahagyta a csapkodást, és kihasználva az alkalmat, a földön heverő fegyenc és bántalmazói közé furakodott. Hogy saját ijedtségét is elrejtse, letérdelt a földön fekvő rab mellé, és félig eltakarta a csaknem eszméletlen férfit a saját testével, hogy megvédelmezze az újabb ütlegelésektől.

A katona nyomban megeresztett egy hosszú, cifra káromkodást.

Erre Aurorán jeges harag vett erőt, felszegte az állát, majd farkasszemet nézett a marcona férfival, mintegy odatartva neki az arcát, hogy őt üsse meg a fogoly helyett, ha meri.

- Madam, önnek itt nincs sömmi keresnivalója - förmedt rá a katona a fiatal nőre dühösen. - Ez a férfi egy roppantul veszélyes kalóz.

- Uram, jobban teszi, ha engem myladynek szólít - válaszolt neki Aurora, és általában oly nyugodt és bársonyos hangja most nagyon felindult volt, miközben a rangjának kijáró tiszteletet követelte. - Az én apám Eversley herceg, aki közeli ismeretségben van a régensherceggel és a főtengernaggyal. - A hercegnő észrevette, hogy a katona alaposan szemügyre veszi a ruházatát: végigméri divatos főkötőjét meg a ruháját, ami a múló gyászra való tekintettel már nem fekete, hanem csak sötétszürke volt, vékonyka lila szegéllyel a kabátkája gallérján, hogy oldja a szomorúságot és a szigorúságot.

- És ez az úr pedig - folytatta Aurora, mert közben Percy sietve ott termett mellette -, nos, ő az én unokafivérem, Sir Percy Obsorne, aki történetesen Nevis és St. Kitts szigetek alkormányzója. Én az önök helyében kétszer is meggondolnám, hogy magamra haragítsam őt.

Percy állkapcsa erősen megfeszült az unokahúga kijelentésére, és rosszallóan megjegyezte. - Nem tartom helyénvalónak a viselkedésedet, húgom. Jelenetet csinálsz a kikötő közepén. Mindenki téged néz.

- Sokkal kifogásolhatóbb lenne a magatartásom, ha hagynám, hogy ezek a gyáva gyilkosok megöljenek egy fegyvertelen embert.

A hercegnő ügyet sem vetett az egyik katona lesújtó pillantására, és minden figyelmét a sebesült fogoly felé fordította. A férfi szeme csukva volt, de úgy tűnt, magánál van, mert fájdalmában meg-megrándult az állkapcsa. A külseje nagyon elhanyagolt volt, szinte olyan, akár egy vademberé - a bőre véres és izzadt, és az állán többnapos borosta éktelenkedett.

Úgy tűnt, hogy a fején sérült meg a legjobban. A homloka erősen vérzett, és szőke haja, ami sokkal sötétebb volt, mint a hercegnőé, helyenként összeragadt a rászáradt vértől, ami arról tanúskodott, hogy a férfit már korábban is súlyosan bántalmazták.

Aurora egész testében megfeszült, és a szíve is hevesebben kezdett verni, amikor a tekintete lejjebb vándorolt a férfi alakján. Az a nyers férfiasság, ami annyira felzaklatta a távolról is, most még nyilvánvalóbb volt ilyen közelségben: a fegyenc izmos, erős teste úgy vonzotta magához a pillantását, akár a mágnes.

A férfinak napbarnított mellkasa és széles válla volt, az izmok erősen kirajzolódtak az alakján. Inas combjait vászonnadrág takarta el.

A férfi kisvártatva kinyitotta a szemét, és a tekintetét a nőre függesztette. A szeme sötét volt, olyan, akár a frissen őrölt pörkölt kávé, és apró borostyánszín foltok pettyezték. A férfi pillantásának ereje ugyanazt a szédítő élményt váltotta ki a fiatal nőben, mint korábban: most is úgy tűnt neki, csak egyes egyedül ők ketten léteznek a világon - ráadásul még soha nem érezte magát ennyire nőnek, mint most.

És különös módon a férfi sérülései felébresztették benne a védelmezés és a gondoskodás erős késztetését. Aurora óvatosan letörölt egy szétkenődött vérfoltot a férfi homlokáról.

A rab azonban megragadta a fiatal nő csuklóját. - Ne... -intette őt suttogva, és a hangja rekedtes és elfúló volt a fájdalomtól és a kimerültségtől. - Tartsa távol magát tőlem... még a végén megsérül.

A hercegnő úgy érezte, a bőre szinte lángra gyúl a férfi érintésétől, de megpróbált nem figyelni erre az érzésre, csakúgy, mint a fegyenc esedező intelmére. Ebben a pillanatban sokkal kevésbé érdekelte a saját biztonsága, mint az, hogy megmentse a fogoly életét, - Ne várja tőlem, hogy tétlenül végignézzem, amint megölik.

A férfi arcán halovány mosoly suhant át, miközben elengedte a nő csuklóját, és küszködve a könyökére emelkedett. Közben egy pillanatra behunyta a szemét fájdalmában.

- Önnek doktorra van szüksége! - szisszent fel Aurora riadtan.

- Nem... Kemény koponyám van.

- Nyilvánvalóan nem elég kemény.

A hercegnő megfeledkezett arról, hogy nem voltak egyedül, ám közben az unokabátyja a válla fölé hajolt, és kétségbeesetten kiáltott fel. - Jóságos Isten... Sabine!

- Te ismered őt? - kérdezte Aurora döbbenten.

- Igen, nagyon is. Övé a fél kereskedelmi hajóflotta a karibi vizeken. Ő amerikai... Nick, mi az ördögöt csinálsz itt?

A férfinak fájdalmában összerándult az arca - Balszerencsémre a brit haditengerészet karjaiba futottam.

Aurora észrevette, hogy az unokafivére hangja sokkal lágyabb és visszafogottabb volt, mint az övé, amikor Percy Osbome odafordult a katonákhoz, és magyarázatot követlelt.

- Micsoda dolog ez? Miért van ez a férfi láncra verve?

Még mielőtt az őrök válaszoltak volna, máris ott termett mellettük a parancsnokuk. Aurora emlékezett erre a férfira, aki nem volt más, mit Richard Gerrod kapitány, akivel egy, a kormány által rendezett fényes összejövetlen találkozott pár héttel korábban.

- Majd én megadom a választ, excellenciás uram - mondta Gerrod hűvösen. - Azért vannak ezen a fickón láncok, mert háborús fogoly, akit kötél általi halálra ítéltek kalózkodásért és gyilkosságért.

- Még hogy gyilkosságért, kapitány! Ez igazán képtelenség. Önnek is hallania kellett Nicholas Sabine-ről. - Percy jól tagoltan ejtette ki a Sabine nevet, hangsúlyozva annak amerikai voltát. - Őt ezeken a partokon hősként tiszteli mindenki. Semmiképpen sem lehet gyilkos. Ön nyilvánvalóan csúnyán melléfogott ezúttal.

- Biztosíthatom önt, hogy itt nincs helye semmiféle félreértésnek. Az egyik tisztem felismerte őt Montserraton, mert ez az alak volt olyan vakmerő és gőgös, hogy a háború közepén meglátogasson ott egy fiatal nőt. Ez a fickó nem más, mint a hírhedt kalóz, Saber - vagyis Véres Szablya - kapitány. Nemcsak lefoglalt legalább két brit kereskedelmi hajót a haború kezdete óta, de alig pár hónapja elsüllyesztette a Barton nevű hadihajót is.

- Ha jók az értesüléseim - válaszolta Percy -, a Barton legénységét ugyanez a kalóz mentette meg a vízbe fúlástól, és elvitte őket hajóján a legközelebbi szigetre.

-Igen, csakhogy abban az ütközetben meghalt az egyik matróz és többen megsérültek. És Sabine csaknem megölte az egyik katonámat tegnap, amikor hevesen ellenállt a letartóztatásnak. Háborús bűntettet követett el a korona ellen, Sir Percy. És ez a cselekedet halálbüntetést von maga után.

Percy odafordult a földön fekvő emberhez. - Igaz ez, Sabine? Valóban kalóz vagy?

Sabine arcán látszott, hogy nagyon fel van háborodva, de halovány mosolyt erőltetett az arcára - Amerikában mi ezt állami kalózkodásnak hívjuk, és soha nem adtuk fel azt a jogot, hogy a saját hajóinkat megvédjük. A Barton megtámadta az egyik kereskedelmi hajómat, én pedig közbeavatkoztam. Ami pedig a hajók eltulajdonítását illeti, úgy vélem, hogy ez megfelelő kártalanítás számomra a két sajátom elvesztése miatt.

Aurora, egyáltalán nem rettent vissza attól, hogy a férfit esetleg kalózkodással vádolják. A két ország háborúban állt egymással, és a britek bűnösnek tartottak minden felfegyverzett amerikai hajót. Sabine-nek pedig valóban joga volt ahhoz, hogy megvédje a saját hajóját. Aurora tudta, hogy az unokabátyja egyet fog érteni vele. Bár az ilyen politikai nézetek egyenértékűek voltak a koronához való hűtlenséggel, Percy nagy hibának vélte a háborút, és elsődlegesen Britanniát tette felelőssé annak kirobbanásáért. Ám a gyilkosság vádja nagyon nyugtalanította a hercegnőt...

- Kalóz vagy sem - mondta a kapitánynak Percy, aki nyilvánvalóan nagy zavarban volt -, következményei lesznek annak, ha ezt az embert börtönbe vetik. Tudja-e ön, hogy Mr. Sabine-nak számos kapcsolata van a koronával? Köztük van több szigetnek a kormányzója és a karibi flotta parancsnoka is.

A kapitány összeráncolta a homlokát. - Nos, éppen a kapcsolataira való tekintettel nem akasztottam fel azonnal. De erősen kétlem, hogy az ismeretsége megmenti őt a haláltól. Ha Foley admirális hírét veszi a bűneinek, biztos vagyok benne, hogy kiadja a parancsot, hogy végezzék ki. - Gerrod kapitány Aurorához fordult. - Mylady, jobban tenné, ha távol tartaná magát ettől az elvetemült gazembertől. Ő valóban veszélyes fickó.

A hercegnő gyanította, hogy a férfi kétségkívül veszélyes, de az ő szemében ez még nem igazolta a vele szemben tanúsított brutalitást.

- Ó, valóban - felelte megvetően Aurora, és felállt térdeplő helyzetéből, hogy közelről a kapitány arcába nézhessen -, olyan veszélyes, hogy az ön legényeinek eszméletlenre kell verniük, amikor pedig úgy össze van kötözve a szerencsétlen, akár egy karácsonyi pulyka.

Gerrod ajka elfehéredett dühében, de Percy gyorsan közbeszólt.

- Mi szándékozik tenni vele, kapitány?

- Átadom a helyőrségi parancsnoknak, és Sabine majd az erőd börtönében várja ki, amíg kivégzik.

Aurorának a szíve is belesajdult arra a gondolatra, hogy ez az életerős ember hamarosan kiszenved az akasztófán. - Percy. .. - esedezett a hercegnő a rokona szemébe nézve.

- Köszönöm önnek, excellenciás uram, hogy nem avatkozik a dolgomba - mondta sötéten Gerrod. - Tápászkodj fel végre, te mocskos kalóz!

Sabine ajka konokul lefelé görbült, és sötéten izzó szeme is nyilvánvaló bizonyítéka volt annak, hogy mennyire gyűlöli a kapitányt. De uralkodott az indulatain, miközben a térdére vergődött. Aurora segített neki felállni. Amikor a férfi megingott, elkapta a karját, és érezte, hogy a férfi pulzusa milyen hevesen ver, miközben egy pillanatra a férfi teste az övéhez ért. Bár a kalóz sérült és véres volt, férfias vonzereje mégis nagy hatással volt rá.

Az unokabátyja figyelmezette a húgát, hogy viselkedésével vét az illendőség szabályai ellen: Percy óvatosan megfogta Aurora karját, és arrébb húzta őt. - Gyere, drágám.

Sabine - akinek nyilvánvalóan nagy fájdalmai voltak - a zárt kocsi felé araszolt. Aurora visszahőkölt, amikor megpillantotta a férfi széles vállait és izmos hátát elcsúfító csúnya, véres sebeket, és felszisszent, amikor az egyik termetes katona megragadta a fogoly karját, hogy belökje őt a kocsiba.

Aurora csaknem felkiáltott tiltakozásképpen, de nem szólt semmit, csak erősen beleharapott az ajkába.

Gerrod rideg pillantást vetett felé, miközben a két őr bemászott a zárt kocsiba a fegyenc után, majd a kapitány a hercegnő unkafivérének a következőket mondta: - Nem terveztem, hogy a foglyot elkísérem az erődbe a börtönébe. Fel kellene készítenem a fregattomat, hogy az amerikai partoknál csatlakozzam a blokádhoz. De most úgy látom, hogy szükség van a jelenlétemre, hogy a parancsomnak az utolsó betűig érvényt szerezzek.

- Én is el akarok menni az erődbe! - csattant fel Aurora nyersen, mert nagyon félt attól, hogy mit fognak művelni ezzel a fogollyal, ha már egyedül lesznek vele, és nem látja őket senki. - És ha tovább merészelik ütlegelni őt, nagyon meg fogják bánni.

A hercegnő érezte, hogy az unkafivére kissé megszorítja a karját figyelmeztetésül, de ő vette magának a bátorságot, és lerázta magáról a férfi kezét.

A kapitány arcizmai megfeszültek, dühösen meghajolt, majd felmászott a kocsi utasülésre, és kiadta a parancsot az indulásra a fekete bőrű kocsisnak. Aurora némán figyelte, amint a két ló húzta kocsi tovagördült,

- Ne ártsd bele jobban magad ebbe a dologba, Aurora - suttogta Percy alig hallhatóan.

-Biztos vagyok benne, hogy te nem tűrnél el ilyen kegyetlen bánásmódot. Ha Mr. Sabine angol fogoly volna amerikai kezekben, elvárnád, hogy humánusan bánjanak vele.

- Természetesen igen.

- Mi fog történni vele? - kérdezte a hercegnő, és a hangja hirtelen reszelőssé vált.

Percy nem válaszolt azonnal, ami csak megerősítette az unokahúga rossz előérzetét.

- Bíróság elé kell vinni az ügyét - tiltakozott Aurora. - Egy olyan férfit, akinek jó kapcsolatai vannak a legfelsőbb körökkel, nem akaszthatnak fel csak így nagy sebbel-lobbal.

- Talán nem akasztják fel - felelte a férfi. - Az admirális minden bizonnyal elnéző lesz vele.

- És mi van, ha nem? Közbe tudsz avatkozni?

- Megvan a hatalmam ahhoz, hogy felülbíráljam az admirális parancsát, de ha így tennék, az a politikai karrierem végét jelentené. Már a háborúval kapcsolatos nézeteimet is nagyon helytelenítik. És ha szabadlábra helyeznek egy elítélt fegyencet, az felségárulásnak minősülne. A kalózkodás és a gyilkosság halálos bűnnek számít, drágám.

Aurora lemondóan nézett Percyre. - Legalább egy orvost küldj neki, aki kitisztítja és beköti a sebeit.

- Természetesen. Majd beszélek a helyőrség parancsnokával, és magam is ellenőrzöm, hogy Sabine megfelelő orvosi ellátást kapott-e.

A hercegnő unokafivérére pillantott, akinek pont olyan kék szeme volt, mint neki, és komoly aggodalmat látott benne -még ha a férfi nem is adott hangot ennek.

Ugyan mit számítottak Nicholas Sabine sebei, amikor amúgy is hamarosan akasztófán fejezi be az életét?

Percy felesége, Jane megijedt, amikor megpillantotta Aurora véres ruháját, ám korántsem rémült meg tőle annyira, mint azt a hercegnő várta.

- Nem vagyok biztos benne, hogy nekem lett volna annyi bátorságom, hogy közbeavatkozzam - jegyezte meg elgondolkodva Jane, miután végighallgatta a történetet.

A két nő egyedül volt Aurora hálószobájában. Percy, miután hazakísérte az unkahúgát az ültetvényen lévő házába, elment, ahogy megígérte, hogy utánanézzen annak, hogy a fegyenc megfelelő orvosi ellátásban részesült-e. Aurorának a szobalány segített átöltözködni. Aztán a cselédlány az összepiszkolódott ruhát elvitte kimosni. Lady Osbonre pedig ottmaradt a szobában, hogy végighallgassa Aurora részletes beszámolóját a délelőtt történtekről.

-Nem hiszem, hogy különösebb bátorság szükségeltetne ahhoz, hogy megakadályozzuk, hogy egy embert halálra verjenek - riposztozott Aurora, mert még mindig nagy dühös volt a délelőtti szokatlan közjáték miatt. - És sajnos nekem úgy tűnt, hogy a közbeavatkozásommal alig tudtam valamit változtatni annak az embernek a kiszolgáltatott sorsán.

- Mr. Sabine-nek nagy tiszteletnek örvendő és befolyásos családja van Angliában - mondta Jane, és igyekezte lecsillapítani a hercegnőt, férje unokahúgát. - Wycliff grófja az ő másod-unokafivére. Wycliff nemcsak rendkívül gazdag, de igen jó kapcsolatai vannak a kormánykörökkel. Ő majd kiáll az unokatestvére mellett.

-Azt a férfit előbb felakasztják, mintsem még a bebörtönzésének a híre elérne Angliába - jegyzete meg Aurora szárazon.

- Aurora, remélem nem lettél szerelmes ebben férfiba!

Aurora érezte, hogy elpirul az arca. - Hogyan lehetnék szerelmes belé? Hiszen csak ma reggel találkoztam vele, és akkor is igen rövid időre. És különben is, nem mutattak be minket hivatalosan egymásnak, ahogy azt az illendőség megköveteli.

-Akkor jó. Mert őszintén szólva ő nem egy tökéletes gentleman, annak ellenére, hogy kiváló kapcsolatai vannak. És gyanítom, hogy igen veszélyes alak is.

- Veszélyes?

- Igen. Úgy értem, a gyengébbik nemre nézve. Ő egy merész kalandor, és afféle nagy nőcsábász hírében áll. Ráadásul még amerikai is.

- Percy viszont hősnek nevezte őt.

-Ezzel én is egyetértek. Pár évvel ezelőtt megmentette vagy kétszáz ültetvényes életét, amikor az a nagy rabszolgalázadás kirobbant St. Lucián. De ez nem tette őt szalonképesebbé. Azt beszélik, hogy ő a családjában a fekete bárány, mert folyton távoli vidékeken jár, és kiveszi a részét mindenféle vad hősködésből. Csak az apja halála óta becsülik az emberek valamicskét - de csakis azért, mert megörökölte az apja vagyonát, és átvette a családi vállalkozás vezetését.

- Semmivel sem rosszabb, mint a féktelen, fiatal léhűtők Angliában.

- Pedig sokkal rosszabb szerzet náluk, efelől biztosíthatlak. Különben soha nem lehetett volna a tagja a hírhedt Pokol Lángjai társaságnak, még akkor sem ha az unokafivére, Lord Wycliff támogatta volna.

Aurora tudta, hogy ez a táraság egy igen előkelő, zárt körű klub volt, ami Anglia legnagyobb nőcsábászait tömörítette, akik előszeretettel áldoztak a kicsapongásnak és a fékevesztett örömöknek. Ha Sabine tagja volt ennek a szabados társulatnak, akkor valóban romlott alak volt.

- És azt is figyelembe kell venned, hogy elítélték kalózkodás miatt, és vér tapad a kezéhez - tette hozzá élesen Jane.

Aurora önkéntelenül is lenézett a saját kezére. Jane volt az ő egyik legdrágább barátja: az asszony nagyon körültekintő és józan eszű teremtés volt, aki képes volt tárgyilagosan megítélni

egy helyzetet - ezek miatt a tulajdonságok miatt ideális feleség volt egy politikus számára. Percy imádta az asszonyát, és csodálta is, és a nő viszonozta a hitvese iránta táplált érzéseit.

- Aurora, nem azért álltál ki ilyen hevesen e mellett a férfi mellett, mert el akartál menekülni a saját gondjaid elől? Talán úgy igyekszel megszabadulni a nehéz helyzetedtől, hogy megpróbálsz egy idegen sorsán segíteni.

Aurora szorosan összefűzte az ujjait. Valóban, nagyon is lehetséges volt, hogy azért érzett együtt Sabine-nel, mert körülötte is szorult a hurok. Könnyű volt számára azonosulni a kalózzal: ő is tudta, hogy milyen szörnyű dolog az, ha valaki képtelen változtatni a jövőjén, és nem lehet a maga életének az ura. Nicholas is ki volt szolgáltatva az ő fogva tartóinak, ő pedig kénytelen volt engedelmeskedni zsarnokoskodó apja diktátumainak - és hamarosan majd egy visszataszító férfi felesége lesz.

Jane valószínűleg olvasott a gondolataiban, mert szelíden azt mondta neki. - Sokkal fontosabb gondjaid is vannak, mint hogy ráérj egy kalóz szerencsételenségén aggódni. Őszinte szívből mondom neked, hogy az lenne a legjobb a számodra, ha mielőbb elfelejtenéd ezt az esetet. - Az asszony felállt, mozgását selyemruhájának halk suhogása kísérte. - Gyere le az ebédlőbe, és egyél valamit. Sokkal jobban fogod érezni magad, ha tele a gyomrod jóféle étellel - ezt bízvást állíthatom.

Aurorának azonban nem volt étvágya, és nem érezte magát jobban az ebédlőasztal mellett ülve sem, ahogyan azt a vendéglátója ígérte neki. Gondterhelten turkálta az ennivalót, miközben idegesen arra várt, hogy az unokafivére valami hírt hozzon a különös idegenről.

Amikor az üzenet végül megérkezett Percy hivatalából, Basseterréből, az csupán azt adta a tudtára, hogy a bátyja ígéretéhez híven beszélt a helyőrség parancsnokával, aki szavát adta, hogy az erőd orvosa meg fogja vizsgálni a fegyenc sérüléseit.

Aurora elmondta az üzenet tartalmát Jane-nek, és úgy tett, mintha többé már nem érdekelné ez az ügy. Kisvártatva elnézést kért, amiért távoznia kell: azt mondta a barátnőjének, hogy még nem végzett a csomagolással, márpedig igyekeznie kellett, hiszen hamarosan vissza kellett utaznia Angliába. Csakhogy nem sokat haladt az előkészületeket illetően, mert egyre csak a padlót bámulta, és a kalóz sötét szemét látta a maga előtt, aki az ő tekintetét kereste, és arra is emlékezett, hogy amikor összetalálkozott a tekintetük, akkor furcsa remegés lett úrrá rajta...

Az isten szerelmére, ne gondolj többé rá, korholta magát Aurora.

Ha az eszére figyelt, akkor egyetértett Jane-nel. Valóban okosabb lett volna, ha kiűzi ennek a haramiának az emlékét a fejéből. Alig pár nap, és itt fogja hagyni St. Kitts szigetét. És neki éppen elég baja van így is - fenyegetően közeledett az esküvője ideje, amikor egy úrhatnám nemes emberrel kell házasságra lépnie, aki húsz évvel volt idősebb nála. Ezt a férfit nemcsak hogy nem szerette, de gyűlölte parancsolgató, ellentmondást nem tűrő, erőszakoskodó természetét, és azt, hogy szigorúan, szinte puritán módon betartotta a társadalmi előírásokat és szokásokat. Alighogy visszatér Angliába, már hivatalosan is be fogják jelenteni az esküvőjüket.

Amikor Aurora gondolatai közelgő mennyegzője körül jártak, pánik fogta el, mint mindig, amikor visszataszító vőlegénye az eszébe jutott. Ha összeadják a herceggel, akkor ő is fogoly lesz, mégpedig az illendőség és az etikett rabja, és igen szerencsésnek érezheti magát, ha egyáltalán egy önálló gondolata lehet. Ám mint mindig, most is kiűzte a fejéből a nyugtalanító gondolatokat.

El akarta terelni a figyelmét arról, hogy hamarosan itt kell hagynia ezt a paradicsomi tájat és szeretett rokonait, meg a nyugodt életet, ezért elővett egy verseskötetet. Ám amikor olvasni próbált, képtelen volt összpontosítani a költeményekre. Mindig maga előtt látta ugyanis Nicholas

Sabine véres fejét, és azt, ahogy a férfi tehetetlenül és kiszolgáltatottan térdel a földön, félmeztelenül és láncra verve. Megpróbált szabadulni a kalóz emlékétől, mindhiába.

Még csak be sem kellett csuknia a szemét, hogy maga előtt lássa, amint a férfi a börtöncellában fekszik sebesülten és fájdalomtól gyötörve, közel a halához. Vajon van-e takaró a priccsén, hogy csaknem mezítelen testét betakarhassa vele? Bár melegen sütött a nap a Karib-tenger partján, mégis csak tél volt. Az Atlanti-óceán felől fújó hűvös szél miatt az éjszakák dermesztőek voltak. És a Brimstone Hill-i erőd, ahová a hajóst vitték, egy nagy sziklán épült, ami ki volt éve az elemek erejének.

És még ijesztőbb volt az, hogy egy elítéltnek örökre nyoma veszhetett az erődítmény sötét, szűk, labirintusszerű járataiban, ahol a cellák húzódtak. A masszív és erős fellegvárnak hét láb vastag falai voltak, évtizedekbe került, amíg fekete vulkanikus kőzetből felépítették a citadellát.

Aurora egyszer részt vett egy katonai fogadáson a fellegvárban Percyvel és Jane-nel együtt, és nagyon barátságtalannak és ridegnek találta a tiszti kvártélyt is. Megborzongott, amikor arra gondolt, vajon milyen lehet a foglyok szállása.

Az sem nyújtott neki vigaszt, hogy ő megtett mindent, ami tőle tellett. És hiába intette magát, hogy legyen ésszerű és higgadt. Ő soha nem volt képes arra, hogy csak úgy elsétáljon valaki mellett, aki szenvedett, kiszolgáltatott és védtelen volt.

Az elmúlt években könnyebb dolga lett volna az életben, ha nem figyel a lelkiismeretére, és ha nem igyekszik mindenkin segíteni. Ha például közönyös tudott volna maradni, amikor az apja a cselédeken töltötte ki a haragját, akik nem szegülhettek szembe vele, és akik ki voltak szolgáltatva neki. Csakhogy Aurora sosem tudott ilyen érzéketlen, ilyen kőszívű lenni.

Most sem tudott szabadulni attól a képtől, amit délelőtt látott, és attól a tudattól, hogy Nicholas Sabine sorsa fogva tartóinak kénye-kedvétől függ, és nincs aki segítsen rajta.

Talán, ha egy rövid látogatást tenne nála, amivel tudtára adná a férfinak, hogy van, aki törődik vele, akkor talán könnyebben elfeledné őt....

Aurora nyugtalansága most először oldódott fel kissé azóta, hogy tanúja volt a brutális jelentenek a kikötőben. A hercegnő letette a könyvet a kezéből. A szíve vadul kezdett dobogni arra a gondolatra, hogy viszontlátja az amerikait, ám ezt a tiltott érzést elnyomta magában, amikor a szobalányáért csengetett.

Igen, semmibe veszi az illemet, sőt még az is lehet, hogy botrányt okoz azzal, hogy meglátogatja a kalózt a börtönében - de ez lesz élete utolsó szabadon hozott döntése és cselekedete.

2.

Félnem kellett volna tőle, de érintése elvarázsolt.

A férfi ismét álmodott. Róla. Szaggató fejfájása kissé alábbhagyott, ahogy a nő fölé hajolt. Ujjai gyengéden végigsimították a homlokát, ami enyhülés hozott neki, de érintése újabb kínokat okozott, mert hevesen lüktetni kezdett az ágyéka

A nő olyan teremtés volt, aki minden férfi álmában kísért -angyal, valkűr, istennő, tengeri szirén. Maga volt az aranyhajú csábítás és a szédítő kísértés. Magához akarta vonni őt, és habzsolni akarta az életet édes ajkakról. Ám a nő ekkor hirtelen elhúzódott tőle, és ő már nem érte el...

- Hé, te ott!

A férfi rémülten riadt fel csodálatos álmából, és az emlékek meg a fájdalom brutális erővel törtek rá Nicholas zavartan lüktető halántékához kapott a kezével, és akkor megérezte a kötést a fején. Egy csupasz priccsen feküdt, és már nem voltak rajta a láncai. Ám ekkor valaki puskatussal fájó bordái közé döfött, ami sajnos nagyon is ismerősnek tűnt a számára, akárcsak a marcona őr durva hangja.

- Te ott, te féreg, nem hallod? Kapd össze magad.

Ettől a részvétlen bánásmódtól a férfinak nyomban kitisztult az agya. Hiszen őt nemrégiben börtönbe vetették a St. Kitts-szigeten levő erődben, ahol valószínűleg fel fogják akasztani kalózkodásért és gyilkosságért. Amikor behozták ide ebbe a sötét, dohos lyukba, úgy járkált fel és alá, akár egy megsebesült, kitörni készülő vadállat. Lázas gondolatai a féltestvére, a húga körüljártak, és amiatt emésztette a düh, hogy most nem lesz képes valóra váltani az ígéretét, miszerint meg fogja védeni őt - bármi áron. Ám végül nagyon kimerült, és az egyre erősödő fájdalom arra kényszerítette, hogy lefeküdjék. Ekkor mély álomba zuhant, és képzeletben megjelent előtte az aranyhajú szépség, aki olyan hősiesen védelmezte őt a kikötőben.

Mi az ördögöt csinál? Nick sűrű átkokat szórt a fejére. Semmiképpen nem illik jelen körülményeihez, hogy egy idegen nő után vágyakozzon, még akkor sem, ha az az törékeny teremtés ott a rakparton megejtően gyönyörű, ráadásul páratlanul bátor is volt. Neki most minden erejével a húga sorsára kellene összpontosítania, aki - apjuk halála után - a gyámleánya is lett. Meg kell próbálnia valahogyan biztos révbe juttatnia őt, hogy jó sora legyen, ha ő már nem lesz az élők sorában...

- Azt mondtam, kapard össze magad! Egy lady van itt, aki látni akar téged.

Nicholas lassan a könyökére emelkedett. Látta, hogy az őr mögött a cella ajtaja félig nyitva van.... Kissé feljebb emelte a tekintetét, és hirtelen elállt még a szívverése is.

Ő állt ott bent a homályos tömlöcben - magas volt, karcsú és olyan egyenes a tartása, akár egy királynőé. Bár a fejére húzta fekete köpenye kapucniját, mert a kilétét nem akarta a kíváncsiskodó szemek előtt felfedni, ő akkor is felismerte. Ám a gyönyörű hölgy most kissé tétovának és bizonytalannak tűnt - most nem olyan volt, mint amikor az ég angyalaként az ő segítségére sietett reggel a rakparton.

- Majd nyitva hagyom az ajtót, mylady. Ha ez a fickó nem viselné magát rendesen, akkor csak kiáltson értem.

- Köszönöm!

A fiatal nő hangja mély volt és dallamos, de nem mondott többet, még akkor se, amikor az őr már kiment a cellából.

Nicholas miközben felült, azon morfondírozott, hogy vajon csak a képzelete játszik-e vele csúfos tréfát. A kicsinyke ablakon át beszűrődött egy kósza napsugár, és megvilágította a nő köpenyét, ami mellett a parányi porszemek vidám táncot jártak. Ám a titokzatos hölgy arcvonásait a gyér fény alig fedte föl.

Aztán a lady hátrahúzta a kapucniját, ami alól előbukkant szép szőke haja, amit most csinos kontyba fésült. Szépsége láttán Nickben nyomban feltámadt a vágy. A nő páratlanul vonzó külseje valósággal beragyogta a sötét odút.

A fogolynak rá kellett döbbennie, hogy nagyon is valóságos volt az ő gyönyörű látogatója: ott állt előtte teljes életnagyságban az az angyal, aki álmában megjelent előtte... hacsak Nick nem halt meg időközben, és most a mennyekben van. A moszlim hívők úgy tartják, hogy a paradicsomban szépséges nők veszik körül őket. Ám a testébe hasító fájdalom arra emlékeztette Nicholast, hogy még nagyon is a földön jár.

A fiatal teremtés ámultan nézte a férfit, és az arcvonásait fürkészte. Aztán amikor észrevette, hogy a fogoly milyen vágyakozva bámul rá, kissé elpirult, és a férfi fején fehérlő kötésnek szentelte a figyelmét.

- Látom, legalább kerítettek önnek egy orvost. Attól tartottam, ezt is megtagadják öntől. Nem, kérem, ne álljon fel a kedvemért! - tette hozzá gyorsan, amikor a fogoly megpróbált felkelni az ágyról. - Nincs abban az állapotban, hogy eleget tegyen a formalitásoknak.

- Minek köszönhetem a látogatását? - A férfi be volt rekedve, ezért megköszörülte a torkát, majd ismét megkérdezte: -Miért jött el hozzám?

- Biztos akartam lenni abban, hogy jól bánnak önnel.

Nicholas összevonta szemöldökét megrökönyödésében, és megpróbált rendet tenni a fejében kavargó zűrzavarban. Talán a fejét ért ütések komolyabbak voltak, mint ahogy gondolta, és most az agya lázas fantáziaképeket vetít elé.

Nincs a földön olyan úrinő, aki kockáztatná a jó hírét azzal, hogy bemerészkedik egy tömlöcbe egy idegen, ráadásul egy halálra ítélt kedvéért. Márpedig ez a teremtés minden porcikájában nemes hölgy volt - kék vér csörgedezett az ereiben, ehhez nem fért kétség. Hiszen a kikötőben kijelentette, hogy egy herceg lánya, épp akkor, amikor legorombította azt a kegyetlenkedő őrt ma reggel!

Nicholas a fiatal nőt bámulta, és közben azon töprengett, hogy esetleg elkerülhette a figyelmét valami fontos részlet látogatója rejtélyes kilétét illetően. És akkor hitelen beléhasított egy rémisztő gondolat. Lehetséges, hogy ez a szép idegen azért jött ide, hogy őt rászedje? Talán az a fattyú Gerrod fundálta ki ezt a trükköt, hogy kifürkéssze az ő titkait! Nick gyanakodva résnyire húzta össze a szemét. A hajója még mindig a Karib-tengert járta, mert ő egyedül ment Montserratra, hogy a húgát elhozza magával - elővigyázatosságból ő egy dán halászhajón, egy kétárbocoson utazott -, mert nem akarta a saját legénységének az életét kockáztatni a személyes küldetésével. Márpedig Gerrod kapitányban égett a vágy, hogy kiderítse, hol jár az amerikai gyors vitorlása.

Az bizony nagyot lendítene a kapitány tengerészkarrierjén, ha elfogna egy ellenséges hajót - és ez volt a valószínű oka annak is, hogy nem húzták őt nyomban kötélvégre. És persze Gerrod nem akart politikai baklövést elkövetni azzal, hogy nyílt támadásba lendül egy ilyen kitűnő kapcsolatokkal rendelkező amerikai ellen.

Nicholas fanyar ábrázattal töprengett azon, hogy gyönyörű és váratlan látogatója vajon mi járatban lehet nála. Talán titkos szövetségben áll Gerroddal? Bár ma reggel szenvedélyes felháborodása nagyon őszintének tűnt, és úgy látszott, a kapitányt nem ismeri. De talán a kapitánynak valamiképp sikerült rávennie, hogy dolgozzon neki.

Azért küldték tehát ide ezt a szép és kívánatos nőt, hogy meggyötörje és megkínozza őt? Hogy megkísértsen egy elítélt férfit - mintha csak egy haldokló szomjúhozónak vizet kínálnának a sivatagban? Nicket rendkívül feldühítette az a gondolat, hogy ez a báj és kedvesség csupán egy csel, amivel őt akarják megtéveszteni.

Szorosan összezárta az állkapcsát. Most nem szabad megfeledkeznie arról, hogy az országaik háborúban állnak egymással. És mivel a hölgy angol, az ellensége volt, és éppen ezért neki most nagyon észnél kell lennie!

Az ifjú leány igen kényelmetlenül érezte magát a férfi vizslató tekintetének a súlya alatt, és amikor a kalóz pillantása lejjebb vándorolt az arcáról a keblére, Nick még a cella gyér megvilágításában is észrevette, hogy látogatója elpirul.

- Nem hiszem, hogy illendőképpen bemutattak volna bennünket egymásnak, madame - jegyezte meg végül a férfi.

- Nem, valóban nem. Nem volt rá idő. Aurora Demming vagyok.

Milyen méltó név is ez, morfondírozott magában a fogoly. Hiszen Aurora a hajnal latin megfelelője volt. - Lady Aurora, hogy pontos legyek, igaz? Emlékszem, hogy említette a kikötőben, hogy ön egy hercegnek a lánya.

- Nem voltam biztos benne, hogy az állapota miatt képes felfogni, mi is történik ön körül.

Amikor a nő a bántalmazását hozta szóba, Nicholas felemelte a kezét, és megérintette a kötést a fején. - Attól tartok, nem festek túl előnyösen.

Kínos csend állt be köztük, amit végül a nő tört meg.

- Hoztam pár dolgot, amire szüksége lehet.

Ekkor a fiatal nő tett egy tétova és félénk lépést a fogoly felé, mire a fegyenc rápillantott arra a csomagra, amit a látogatója a kezében tartott. Aurora nagyon nyugtalannak tűnt, miközben letette az ágyra a magával hozott holmikat. Aztán lopva körbenézett a homályos, spártai szigorral berendezett cellában. - Gyertyákat is hoznom kellett volna, de sajnos megfeledkeztem róla. Ám van itt önnek egy jó meleg takaró.... és még némi étel is.

Egy másodpercre zavartan összefonódott a pillantásuk, majd mindketten elkapták a tekintetüket egymásról. - És még kiválasztottam egy inget meg egy felöltőt is Percy viseltesebb holmijai közül. Ám most nekem ön termetesebbnek tűnik, mint amilyen az unokabátyám....

Nicholas most döbbent rá, hogy a nő azért hallgatott el hirtelen, mert ő félmeztelen volt. Hiszen Lady Aurorának igen jó nevelésben lehetett része, ezért aligha volt hozzászokva ahhoz, hogy hiányos öltözetű férfiakat látogasson meg, vagy hogy megállapítsa, kire mekkora ruha illik.

- Hogyan sikerült bejutnia ide? Az őrök nagyon szigorúak -kérdezte gyanakvóan a férfi.

A fiatal teremtés hálás volt azért, hogy a fegyenc témát váltott. - Mindent elkövettem, hogy rábeszéljem a strázsákat, bocsássanak be, Mr. Sabine. Az az igazság, hogy még a helyőrségi parancsnokkal is beszéltem, és azt mondtam neki - egy kegyes csalást elkövetve -, hogy Percy, az unokafivérem küldött ide.

- És valóban így történt?

- Nem egészen.

- Azt gondoltam, hogy Gerrod megtiltja, bárki is meglátogathasson.

- Gerrod kapitánynak nincs hatalma e felett az erőd felett, sőt az egész sziget felett sem rendelkezik a legkisebb mértékben sem.

- Akkor nem ő küldte önt hozzám, hogy kikérdezzen?

A fiatal nő értetlenül húzta össze a szemöldökét. - Nem. Hogyan jutott ilyesmi az eszébe?

Nicholas megvonta a vállát. Ha ez a nemes hölgy színjátékot játszik vele, az nagyon meglepné. Ám ha más szándék vezette őt ide, fogalma sincs, mi lehet az. Vajon mit akarhat tőle, a balsors sújtotta embertől?

Amikor a férfi a csomag után nyúlt, amit a látogatója hozott neki, a hölgy hátrált egy lépést, mintha visszarettent volna a fogoly közelségétől. A férfi előhúzta az inget a batyuból, majd óvatosan belebújt, ám az arca közben eltorzult, mert a finom kelme hozzáért fájó sebeihez.

- Bocsásson meg nekem, mylady - mondta Nicholas elmélázva -, de nem tudom felfogni, hogy miért törődik velem, egy idegennel, aki ráadásul halálraítélt fegyenc.

- Képtelen vagyok végignézni, hogy egy embert a szemem láttára öljenek meg. Márpedig úgy tűnt, a kapitány csak ürügyet keres arra, hogy végezzen önnel. Legalábbis az emberei csaknem eszméletlenre verték.

- Ez még nem jelenti azt, hogy önnek itt előttem Lady Könyörületességet kell játszania, akit csak a kedvesség és a jó cselekedetek vezérelnek.

A férfi hangjából jó adag cinizmus csendült ki, mire a lány sértetten felszegte az állát. - Nem voltam biztos benne, hogy megfelelőképpen gondoskodnak önről.

- És ön azt akarja, hogy az utolsó napjaim kényelemben teljenek? Ugyan miért?

Valóban, miért is jött ide, tette fel magának a kérdést Aurora. Nem tudta megmagyarázni még magának sem, miért érdekli ennek a férfinak a sorsa. De nem tagadhatta, hogy valami vonzza hozzá. Hiszen a pártfogoltja a legjobb esetben is kalóz volt. Egy erőszakos ember. Akinek vér tapad a kezéhez.

És most, hogy már nem volt védtelen, ez a jóképű haramia még nagyobb hatással volt rá. Már módja volt arra, hogy lemossa magáról a vért, és az arca rendkívül vonzó lett, még akkor is, ha többnapos borosta borította az állát. Ez utóbbi és a muszlinkötés a fején hetyke külsőt kölcsönzött neki: olyan volt, akár egy minden törvénynek ellenszegülő kalóz.

Aurora most már megértette, hogy az unokatestvére miért tartotta őt módfelett veszélyesnek a nőkre. Egy bukott angyal bűnös vonzereje lengte körül a férfit szőke hajával és szép metszésű arcvonásaival. És széles, bronzbarna válla és izmos karja is szokatlan bizsergést idézett elő a fiatal lány gyomra tájékán.

Mégis, a férfinak olyan volt az arca, akár egy zord szikla, a szemében pedig arcátlan pimaszság látszott. Úgy tűnt, nem túlzottan bízik látogatója indítékaiban - de ez nem volt meglepő, hiszen Aurora előtt a saját szándékai sem voltak világosak.

Ma reggel ösztönösen avatkozott be, amikor a férfit ütlegelték, talán azért, mert a szokásává vált az, hogy közbelépjen az erőszak láttán, amikor másokat bántalmaztak. Számtalan esetben kelt már a védtelen szolgáik védelmére, amikor az apja fékevesztett dührohamaiban nekik esett.

Ám ez még nem magyarázta meg azt a nagyfokú késztetést, ami feltámadt benne, hogy meggyőződjék a férfi hogyléte felől. Talán azért vonzódott ilyen erősen és megmagyarázhatatlanul ehhez az idegenhez, mert a hajszíne nagyon hasonlított az ő néhai jegyeséére, akit olyan nagyon szeretett.

- Azt hiszem, azért jöttem el önhöz, mert nagyon emlékeztet valakire, aki igen kedves volt a szívenmek - válaszolta Aurora halkan.

Amikor a fogoly kétkedően összevonta a szemöldökét, a fiatal nő elkapta a tekintetét a férfi napsütötte mellkasáról, amit a nyitott ing látni engedett.

A hercegnő egész testében megfeszült, mert érezte, hogy a fegyenc végigméri őt a feje búbjától a cipője orráig, majd arcátlanul a keblét bámulta. Aztán a férfi a tekintetével a nő köpenye alatti sötétszürke, komoly szabású, selymesen fénylő ruhát méregette.

- Ön már hosszú ideje gyászol - észrevételezte a férfi. - Özvegyasszony?

- Nem. A jegyesenmek nyolc hónapja nyoma veszett a tengeren.

- Nem emlékszem arra, hogy valaha is láttam volna önt itt a szigeten, St. Kittsen.

- Múlt nyáron érkeztem. Az unokafivérem és a felesége nem sokkal a tragédia után meglátogatta a családomat Angliában. Ők úgy gondolták, hogy a helyváltoztatás majd enyhíti a veszteség miatti fájdalmamat, ezért felajánlották nekem, hogy jöjjek velük ide. Még azelőtt indultunk útnak, hogy Amerika hadüzenete elért volna Angliába. Ha tudtam volna, hogy kitör a háború, akkor sosem szálltam volna hajóra. Ám pár napon belül vissza kell utaznom a szülőhazámba.

Aurora tudta, hogy a hangjába jó adag keserűség vegyült, és hogy nem tudta elrejteni a férfi előtt, hogy mennyire nincs ínyére a visszatérés a családi fészekbe. Valóban, az volt az utolsó dolog, amire vágyott, hogy ismét angol földre lépjen, és szembe kelljen néznie azzal a szomorú sorssal, ami ott várt rá.

Nicholas Sabine még mindig őt tanulmányozta, mintha mérlegelni próbálná a szavahihetőségét. - Nem úgy tűnik nekem, mintha égne a vágytól, hogy hazamehessen, mylady. Pedig azt gondolná az ember, hogy ilyen hosszú idő után repes az örömtől, hogy újra otthon lehet.

A hercegnő arcán fájdalom tükröződött. - Valószínűleg azért nem vagyok elragadtatva ettől a gondolattól, mert apám egy olyan házasságot készített elő a számomra, ami cseppet sem nyerte el a tetszésemet.

- Ó! - jegyezte meg a férfi sokatmondóan. - Vagyis egy, a kékvérűek közt kötendő érdekházasságról van szó. A brit felsőbb körök házasság címén gyakran eladják a lányaikat.

Aurora megrezzent erre a feltételezésre. Tulajdonképpen nem volt szándékában, hogy megossza személyes gondjait Mr. Sabine-nal, és nem volt a kedvére való, hogy a beszélgetésük ilyen intim fordulatot vett. - Nem fognak eladni, efelől biztosíthatom. Ez a házasság társadalmi szempontból lenne előnyös a családunknak. És az apám azt szeretné, ha mielőbb biztosítva lenne a jövőm.

- De önnek nem túlságosan fűlik a foga ehhez az esküvőhöz, igaz?

- Az apám és az én ízlésem nem esik egybe, ami a férjem kiválasztását illeti. De ha a véleményemet akarja hallani, valóban nem vagyok elragadtatva ettől a frigytől - ismerte el csendesen a fiatal nő.

- Csodálkozom, hogy nem lázad fel ellene. Nekem nem úgy tűnik, mintha egy szelíd, jámbor és béketűrő nőszemély lenne. Ott a kikötőben ma reggel olyan volt, akár egy valóságos tigris.

-Azok a körülmények igen rendhagyóak voltak - felelte Aurora, és érezte, hogy az arca elpirul.

- De most mégis itt van. Nem valami okos dolog, hogy így kockára teszi a jó hírét, ezt önnek is el kell ismernie. Ahonnan én jövök, ott a hölgyek nem látogatnak fegyenceket a börtönükben.

- Angliában sincs ez másképp - felelte Aurora fanyar mosollyal az arcán. - Teljes mértékben tisztában vagyok azzal, hogy e lépésemmel komolyan vétettem az illendőség ellen... ám általában nagyon ésszerűen szoktam viselkedni. Egyébként a szobalányom elkísért engem. Kint várakozik a folyosón.

Nem úgy tűnt, mintha a kísérő említése komolyabb hatást tette volna a férfira A fogoly lassan elkezdte begombolni az ingét, és közben hosszú szempillái alól szemmel tartotta a nőt.

Amikor a férfi végül felállt, a nő idegesen hátralépett. Aurora elég magas termetű volt, és nem törpült el a megtermett férfi mellett, akinek igen széles válla és hosszú végtagjai voltak, de a belőle áradó férfiasság zavarba hozta, sőt csaknem fenyegetve érezte magát ettől.

- Nem fél tőlem, ugye? - kérdezte a fegyenc, és hangjának bársonyossága borzongást váltott ki a hercegnőből, ami végigfutott a gerincén.

Aurorát nagyon felkavarta a férfi viselkedése, és megpróbálta megzabolázni zaklatott érzéseit, miközben keményen állta a sarat a fegyenccel szemben. Igen, félt ettől a férfitól. Attól a légkörtől, ami körülvette őt. A nyers férfiasságától hevesen vert a szíve. - Nem tűnik olyan férfinak, aki nőket bántalmazna - válaszolta bizonytalanul a hercegnő.

- Nem gondolt arra, hogy esetleg túszul is ejthetném? Ezt is számításba kellett volna vennie.

A fiatal nő szeme jócskán elkerekedett erre a kijelentésre, és jeges borzongás futott át rajta. - Nem, ez eszembe sem jutott. Percy azt mondta, hogy ön igazi úriember - felelte az ifjú lány kissé kétkedően.

A fogoly közelebb lépett Aurorához, és fölényesen rámosolygott a hercegnőre. - Valakinek meg kellett volna tanítania önt arra, hogy ne bízzon így az emberekben.

A rab ekkor kinyújtotta a kezét, és elkapta a nő csuklóját. Ujjai égették a fiatal teremtés bőrét, ám a hercegnő elhatározta, hogy nem mutatja ki, milyen nyugtalanság lett úrrá rajta a férfi érintése nyomán.

- Valakinek meg kellett volna tanítania önnek, hogy mi a jó modor - jelentette ki a hívatlan látogató hűvösen, és kihúzta magát. A szép hölgy tartása valóban királyi volt. Amikor a férfi nem mutatott hajlandóságot arra, hogy eleressze, a védtelen nő alaposan végigmérte őt. - Természetesen nem vártam hálát öntől, Mr. Sabine, de sosem gondoltam volna, hogy tettleg bántalmaz majd engem.

A férfi komor tekintete enyhülni látszott kissé, miközben elengedte jótevője kezét. Pár szívdobbanásnyi idővel később a fogoly lesütötte szép, sötét szemét. - Bocsásson meg nekem. Valóban méltatlanul viselkedtem.

A nő merengve dörzsölgette a csuklóját ott, ahol a fegyenc megszorította. - Megértem, hogy most nehéz időket él át.... És végül is, ön amerikai.

A férfi sértett mosolyra húzta a száját. - Ó, igen, egy gyűlölt és megvetett gyarmatlakó vagyok.

-El kell ismernie, hogy ön nagyon... nyílt és hirtelen természetű.

- És önnek pedig el kell ismernie, hogy a halálra ítélt emberek hajlamosak kétségbeesett cselekedetekre.

A nő arca elkomorodott, amikor a rab arra emlékeztette, hogy hamarosan felakasztják. - Percy igyekszik bevetni az ön érdekében minden befolyását, de valószínűleg elveszítené a pozícióját, ha azt követlené, hogy bocsássák önt szabadon. Már úgyis azzal gyanúsítják, hogy szimpatizál az amerikaiak ügyével. Abszurdnak, képtelenségnek tartja ezt a háborút, és az a véleménye, hogy a britek inkább hibásak a kirobbantásában, mint az amerikaiak.

Nicholas lenézett a hercegnőre, és annak gyönyörű arcát tanulmányozta. Ha ez a nő ártatlan volt a kétkulacsosság vádjában, akkor ő nagyon rosszul ítélte meg őt. Igen, az igaz, hogy mérhetetlen düh forrt benne a nő honfitársai iránt, de nem lett volna szabad elkövetnie azt a hibát, hogy a haragját és a neheztelését a jótevőjén tölti ki.

- Bocsásson meg nekem - mondta a fogoly vonakodva. -Valóban kételkedtem önben. Örömömre szolgálna, ha valaha visszafizethetném az ön jóságát... - A fegyenc nem fejezte be a mondatot, mert tudta, nem valószínű, hogy valaha is olyan helyzetbe kerül, hogy viszonozhassa a látogatója figyelmességét.

Hirtelen szomorúság fogta a el Aurorát. - Bárcsak többet tehettem volna önért.

- Már így is éppen eleget segített nekem.

A hercegnő beleharapott az ajkába. - Azt hiszem, itt az idő, hogy elmenjek.

Nicholas vágyakozón a lány édes, telt ajkát bámulta. - Igen.

- Szüksége van még valamire?

A férfi arcán mosoly tűnt fel, amibe jó adag gúny is vegyült. - Eltekintve a cellám kulcsától és egy gyors hajótól, amin elszökhetnék? Talán egy üveg rum jobb kedvre derítene.

- Majd... megpróbálom elintézni.

- Nem, a világért sem. Csak tréfáltam.

Nick megérintette a fiatal lány arcát, és a kézfejével finoman megcirógatta. Aurora ajka kissé szétnyílt, és a férfi hallotta, hogy a hercegnő szaporábban veszi a levegőt. A fegyenc érezte, hogy vér tolul az ágyékába.

- Nem kellene itt lennie - mondta neki a rab csendesen. -A saját érdekében mondom, hogy menjen el.

A nő bólintott, majd hátralépett, kék szeme elhomályosult. Képtelen volt megszólalni, csak sarkon fordult, és elhagyta a komor, bús és nyomasztó cellát.

Az ajtó nagy zajjal csapódott be mögötte, semmi kétség, az őr volt az, aki bevágta. Nick magában szitkozódott, mert ez a hang arra emlékezette, hogy egy rút tömlöc foglya lett.

Egy pillanatig ott állt, és beszívta a nő finom orgonaillatát, amit otthagyott maga után. Azt kívánta, bárcsak ne jött volna ide a hercegnő. Akár szándékosan, akár nem - az ő vérét lángra lobbantotta ez a gyönyörű fiatal teremtés.

Ez módfelett szokatlan volt Nicholastól, tekintve, hogy miféle nő volt a látogatója - kékvérű, finomkodó és prűd. Pont az ellentéte azoknak a fehérszemélyeknek, akikhez ő eddig vonzódott. És mégis - gondolta magában Nick -, ha szabad lenne, akkor biztosan udvarolna neki.

Ha szabad lenne....

Nicholasnak összeszorult a torka erre a gondolatra, és felpillantott a magasan lévő és rácsokkal védett tömlöcablakra. Ördög és pokol, ki kellett volna vágnia magát ebből a helyzetből - vagy legalább valamilyen megoldást kellett volna találnia súlyos gondjaira!

Nick sarkon fordult, majd őrült iramban fel s alá kezdett járkálni a cellájában, és a nyugtalanító gondolatok megint egymást űzték-hajtották a fejében. Mi lesz a húgával, ha ő meghal? Megesküdött az apjának a halálos ágyán, hogy gondoskodik a jövőjéről és a jólétéről, de mivel egy meggondolatlan lépésével bakot lőtt, börtönbe vetették, és immár képtelen segíteni rajta.

Valósággal tajtékzott a dühtől, mert nem volt hozzászokva a tehetetlenséghez és a tétlenséghez - még ha haragja hiábavaló volt is. Egyre idegesebben és zaklatottabban járkált a cellájában.... míg hirtelen meg nem torpant. Nicholas tekintete a semmibe révedt, miközben egy merész gondolat fogant meg a lejében. Ő soha nem félt a haláltól, bár mindig nagy örömet okozott neki, ha habzsolhatta az életet. Ám mégis, ha felakasztják, akkor azt fogja a legjobban sajnálni, hogy nem sikerült beváltania az ígéretét. De talán mégis adódik számára egy lehetőség, egy út, hogy eleget tegyen annak, amire megesküdött - még a síron túl is...

És az ő mentsvára nem volt más, mint Lady Aurora Demming.

Ő a válasz szorult helyzetére, az ő dilemmájára.

Vagy ez egy őrült, eszement gondolat lenne?

A férfi bele akart túrni a hajába, de útját állta a fején lévő kötés - a tiszta gyolcs, amit ennek a nőnek köszönhetett. Nyilvánvalóan tévedett vele kapcsolatban. Ő nagyon is jólelkű és mások sorsát a szívén viselő teremtés volt; az, hogy kérés nélkül a segítségére sietett, ékes bizonyítéka volt ennek. Nem esküdött össze ellene Gerroddal vagy bárki mással. Ő tényleg a könyörületesség angyala volt.

Igen, angyal és szirén egyben - gondolta magában Nicholas, miközben felrémlett előtte a hercegnő zafírkék szeme. Fiatalabb volt, mint amilyenre királyi, arisztokrata tartásából és viselkedéséből következtetni lehetett - alig volt talán húszesztendős. Kétségkívül jó nevelést kapott, és erényes hölgy volt, annak ellenére, hogy vakmerően meg akarta menteni őt, és utána még a börtönében is meglátogatta... és a rangja is igen magas volt, tiszteletet és csodálatot, sőt talán még félelmet is kiváltott a kékvérűek társadalmában. És egy herceg leányaként szabad bejárása volt a legmagasabb és a legfennköltebb - és kétségkívül a leggőgösebb - körökbe is Angliában.

Nick ügyet sem vetve a fájó sérüléseire, ledobta magát a priccsre. A gondolatok bőszen kavarogtak a fejében. Korábban nem állt szándékában bevonni ezt a hölgyet a személyes ügyeibe, de ha csak ezen az áron védheti meg a húgát, akkor akár magával az ördöggel is egyezségre

lépne. Fel fogja használni Lady Aurorát arra, hogy segítsen a gyámleányán, aki a húga volt. Az ő révén Raven az ő megillető helyre kerülhet az angol társadalomban....

A fogoly arca gúnyos mosolyra húzódott. Alaposan fejbe kólinthatták, ha így meglódult a fantáziája. Erősen kétséges volt, hogy egy herceg lánya elfogadja az ő javaslatát, ami a legnagyobb kétségbeesésben fogant. És ő majd megpróbálja az ajánlatát csábítónak feltüntetni, hogy Lady Aurorának megérjen áldozatot hozni az ő érdekében - ám még így is igen nagy volt a valószínűsége, hogy a szép lady visszautasítja.

Akkor egyszerűen rá kell beszélnie őt, meg kell győznie.

Neki immár nincs más választása. Ha csak a legkisebb lehetőség is kínálkozik arra, hogy beteljesítse ígéretét, akkor azt neki mindenképpen meg kell ragadnia.

3.

Amikor a tömlöcbe hivatott engem,
a szívem a torkomban dobogott.

Aurora tisztában volt vele, hogy ostobaság volt a részéről, hogy egy idegen férfi körül jártak a gondolatai, akivel csak nagyon rövid időt töltött együtt, és akit soha többé nem fog viszontlátni. Ám még álmában sem tudott megfeledkezni róla A hercegnő egész éjszaka forgolódott az ágyában, és sötét álmai voltak Nicholas Sabine-ról: a férfi le akarta tépni magáról a láncait, és ő pedig nem tudott segíteni neki.

Amikor a hóhérkötelet szorosra húzták a kalóz izmos nyaka körül, Aurora rémülten ült fel, és a szíve vadul dobogott a félelemtől. Képtelen volt tovább elviselni a szörnyű rémképeket, ezért sebtében felöltözött, és lement a földszintre, ahol már ott találta Percyt az ebédlőben, amint éppen reggelizett, mielőtt elindult volna a hivatalába A hercegnő leült az unokafivére mellé, de nem kért mást, csupán egy csésze forró kávét.

- Elmész ma az erődbe? - kérdezte a férfit, és minden igyekezetével azon volt, hogy hangja közönyösnek tetsszék, de tudta, hogy ez nem sikerült.

Percy aggódó pillantást vetett az unokahúgára. Ő nem hagyta jóvá, hogy Aurora meglátogassa a fegyencet a börtönében tegnap, még akkor sem, ha a hercegnőt a könyörület vezette, és ha a férfi az ő barátja volt. Tulajdonképpen nagyon megrémült a húga merész viselkedésén.

- Rád sem ismerek, Aurora. Eddig még sosem szegted meg az illendőség szabályait, és mindig figyelemmel voltál a társadalomban betöltött magas pozíciódra.

Aurora lesütötte a szemét, mert tudta, hogy a bátyjának igaza van. Valóban, amióta ezt a férfit, Nicholas Sabine-t megpillantotta, nem volt önmaga. És kétségbeesett féltését a férfi iránt még magának sem volt képes megmagyarázni, még kevésbé Percynek.

- Iszonyodom attól, ha ilyen szörnyen bánnak egy emberrel a szemem láttára - válaszolta a hercegnő kissé kertelve.

Percy együttérzőn pillantott rá - Drágám.... Alighanem fel kell készülnöd a legrosszabbra. Küldöncöt menesztettek Barbadosra tegnap, hogy kikérjék az admirális engedélyét az akasztáshoz. Ma tudjuk meg, mi a válasza.

A fiatal teremtésnek összeszorult a gyomra a félelemtől. Annyira reménykedett abban, hogy a férfi elkerülheti a szörnyű véget, tekintettel a kiváló kapcsolataira.

- Megígérem neked, hogy azon nyomban értesítelek, amint megtudom, mi a parancs - biztosította Percy az unokahúgát.

Aurora bólintott, mert egy szó sem jött ki a száján, annyira fojtogatta a torkát a félelem. A hercegnő hálás volt azért, hogy Percy ezután más, érdektelen dolgokra terelte szót, és kifejezetten örült, amikor a rokona elment. Miután egyedül maradt, felállt az asztaltól, és odament az ebédlő ablakához. Kibámult a napsütötte pázsitra és a magas, hajlongó pálmákra meg a skarlátvörös bouganvillaeákra, de szinte alig látott valamit belőlük, annyira lefoglalták a gondolatai.

Nagy hibát követett el azzal, hogy meglátogatta Nicholas Sabine-t a börtönben, vélekedett. Nemcsak azért, mert vétett az illendőség ellen, de azért is, mert most már még több emléke lesz a férfiról. Így még nehezebb lesz elfeledni őt. Képtelen volt parancsolni magának - folyton ő járt a fejében. Még mindig a hatalmában tartotta a fogoly lenyűgöző megjelenése - meztelen mellkasa, napsütötte bőre, amit neki nem lett volna szabad látnia, és a férfi szelíd érintése az arcán, a rab gyönyörű szemének igéző pillantása...

Aurora beleharapott az ajkába, és igyekezte jobb belátásra bírni magát. Nem kapott már így is elég leckét az élettől, hogy ne zárjon a szívébe ilyen mélyen senkit sem?

Már eddig is két olyan embert veszített el, akik különösen drágák voltak a számára. Hét ével ezelőtt halt meg az édesanyja. És aztán nem régiben a jegyesét, Geoffrey Crewe-t, March grófját is elragadta tőle a halál.

Amikor Geoffrey a tengerbe veszett, régóta dédelgetett terve ment füstbe. Szinte a bölcsőtől fogva ismerte őt. És mivel Geoffrey édesapjának távoli rokona is volt egyben, a férfi volt az örökösödési láncban a következő személy, aki a hercegi címet és a hatalmas Eversley-birtokot örökölte volna. Aurora apja azt remélte, hogy az unokáira száll majd a cím és a rang, mert ő rossz egészségi állapota miatta képtelen volt arra, hogy több gyermeket is nemzzen.

Aurora tisztában volt vele, hogy az apja mennyire vágyott egy fiúra, hogy az tovább vihesse a család nevét és címét, hiszen vérvonala II. Henriktől fogva töretlen volt - és azt is megértette, hogy a fiú utód hiánya nagyon megviselte az apját.

Bárcsak fiúnak született volna, mert akkor elkerülhette volna azt a sanyarú sorsot, amit az apja szánt neki! Még fel sem ocsúdott abból a tragédiából, amit Geoffrey elvesztése jelentett a számára, az apja máris elígérte őt az egyik nemesembernek, aki a barátja volt - a híres Halford hercegnek. Neki soha nem jutott volna eszébe, hogy egy ilyen emberhez menjen feleségül, aki már két feleséget is eltemetett: az egyik szülés közben halt meg, míg a másik bizarr módon megfulladt. Halford azonban meglehetősen gazdag volt ahhoz, hogy megvásárolja egy herceg lányát - az ő származása még II. Henrik koránál is ősibb időkre volt visszavezethető.

Az apja nem büntetésnek szánta ezt a házasságot az ő számára. Kijelentette, hogy csupán az a szándék vezette, hogy biztonságban tudja a lánya jövőjét. Ha már az ő családi nevét - az Eversley-t - és címét nem viszi senki tovább, akkor legalább a lánya kössön méltó házasságot egy rangos és gazdag úrral. Aurora megismervén apja akaratát, azon tűnődött, hogy vajon az idős herceg nem azért akarja-e őt mielőbb más férfi gondjaira bízni, hogy többé ne emlékeztesse őt a kudarcára.

Amikor Percy és Jane meghívta őt, hogy látogasson el az otthonukba itt Nyugat-Indiában, ő hálásan elfogadta az ajánlatukat, nemcsak azért, mert remélte, hogy az új környezetben majd könnyebben elfeledi volt jegyesét, hanem mert amennyire csak lehetett, késleltetni akarta nem kívánt házasságát a herceggel. Ám az eltelt hónapok alatt nem csökkent benne az elutasítás, amit a Halforddal kötendő házassággal szemben érzett. Most pedig rettegett attól, hogy vissza kellett

térnie Angliába, ahol híres-neves kérője már égett a vágyról, hogy hivatalosan és nyilvánosan is bejelentse az eljegyzésüket. Ám most már Aurora nem talált ürügyet arra, hogy tovább maradjon Amerikában.

A hercegnő ökölbe szorította kezét, és elfordult az ablaktól. Szokás szerint ilyekor vagy kilovagolt, hogy megszabaduljon a tehetetlenség és a csalódottság érzéstől egy kis időre, vagy pedig Jane-nel tartott, aki hetente jótékonysági körútra indult a környéken - ezt a kötelezettségét Jane nagyon komolyan vette, hiszen egy alkormányzónak volt a felesége. Ám Aurora nem akart most elmenni otthonról, mert várta, hogy mielőbb hírt kaphasson az amerikai elítéltről.

Inkább kerített magának egy sálat, és lement a háza előtti kocsifelhajtóra. Ott járkált fel s alá idegesen, s közben a messzeséget kémlelte, nem bukkan-e fel a távolban az unokabátyja. Nem tudott nyugton maradni ilyen feszült órákban - bár a férfiak vezette világban ez nem volt illendő viselkedés egy nőtől.

Milyen más is lenne az élete, ha fiúnak születik, füstölgött magában Aurora. Sokkal szabadabb lenne, azt tehetne, ami neki tetszik. És maga irányíthatná a sorsát. Bárcsak férfi lenne, akkor sokkal nagyobb befolyással lehetne a jövőjére... és másokéra is. Talán akkor valóban segítségére lehetne Nicholas Sabine-nak ahelyett, hogy beletörődve elfogadja helyét a társadalomban, és türelmetlenül, ám tétlenségre kényszerítve várja, hogy mit döntenek a fogoly sorsáról.

Késő délutánra járt már az idő, amikor Percy végre hazaért. Aurora feszülten figyelte érkezését a nappali ablakából, hogy már a bejáratnál sikerüljön elcsípnie a bátyját.

-Örülök, hogy itthon találllak, drágám - mondta Percy csendesen, amikor Aurora elébe sietett. - Azt hittem, hogy elmentél Jane-nel a szokásos körútjára

-Nem tartottam vele, mert hallani akartam, milyen hírt hozol.

Percy odaadta a várakozó szolgának a kalapját, majd intett a cselédnek, hogy távozzon, aztán vonakodva tekintett húga szemébe. Szomorú arckifejezése többet mondott minden szónál.

Aurora rémülten emelte a kezét az ajkához, hogy fel ne sikoltson csalódottságában.

- Húgom, én nagyon sajnálom - szólalt meg a férfi. - Az admirális ezúttal nem bizonyult kegyesnek. Nincs kegyelem.

A hercegnő egy pillanatig csendben maradt, és megpróbálta összeszedni magát. A bátyja finoman megfogta a kezét. -Drágám, nagyon nehéz időket élnünk, ezt neked is be kell látnod. Komoly beszédem van veled.

Aurora még mindig néma volt a sokktól, és alig hallotta, amit az unokabátyja mondott neki.

- Az események nem várt fordulatot vettek - tette hozzá Percy kisvártatva, és látszott az arcán, hogy komoly gondok foglalkoztatják. - Nicholas Sabine-nak... lenne egy kérése hozzád.

- Kérése? - ismételte meg a szót rekedt hangon a fiatal nő.

- Beszéltem Nicholasszal, miután megtudtam az admirális ítéletét - magyarázta Percy halkan -, és a barátom kikérte a véleményemet egy igen merész javaslatával kapcsolatban. Nem utasítottam vissza őt ott azon nyomban, mert úgy gondoltam, hogy neked is meg kell hallgatnod őt, hogy végül meghozd a döntésedet. Ez egy valóban rendkívüli ajánlat... de hisz' most különleges időket élnünk.

- Nem értem... Mit akar kérni tőlem Sabine?

- A segítségedért esedezik. Úgy tűnik, van egy komoly kötelezettsége, amit - mivel ő már hamarosan elköltözik az élők sorából - nem lesz képes teljesíteni.

- Miféle kötelezettségről van szó?

- Sabine-nak van egy gyámleánya, egy féltestvére, aki Montserraton él. Egy fiatal nőről van szó, akinek pont olyan védelmezőre van szüksége, mint amilyen te vagy, és akit el kell kísérni Angliába. És mivel te amúgy is azt tervezed, hogy hamarosan visszatérsz a szigetországba... Nos, van még más is, de én nem akarlak a legcsekélyebb mértékben sem befolyásolni. Neked magadnak kell hallanod ezt az ajánlatot, személyesen Sabine-tól. Ha hajlandó vagy beszélni vele, akkor elkísérlek az erődbe, méghozzá most rögtön.

-Úgy érted, most azonnal indulnom kellene? - kérdezte zavartan Aurora.

- Igen, nyomban indulnunk kell - A férfi elengedte a húga kezét. - Az idő sebes szárnyakon repül, attól tartok. Az akasztást holnap reggelig elhalasztották, ám azután....

A férfi hangja elbicsaklott, de Aurora hálás volt azért, hogy bátyja nem fejezte be ezt a mondatot.

Aurora nem gondolta volna, hogy még egyszer az életben viszont fogja látni a merész amerikait, akivel véletlenül hozta össze a sors pár múló pillanatra. A hercegnő, bár alig ismerte a férfit, mégis nehéz szívvel tért vissza az erőd börtönének zord és vaskos falai közé. Nagy űrt érzett a szívben, miközben a bátyját követve belépett a homályos cellába.

Nicholas Sabine háttal állt neki, és egy tétova, kósza napsugár épp reá vetődött, megcsillantva szőke haját. A fogoly ezúttal hiánytalanul és illendőképpen fel volt öltözve. Valaki - talán éppen Percy - adott neki egy kabátot és egy pár jutacsizmát, így a rab most sokkal inkább egy úriember benyomását keltette, mint egy kegyetlen kalózét vagy egy halálra ítélt bűnözőét.

Amikor a férfi lassan megfordult, hogy szembenézzen Aurorával, most is olyan erős hatással volt a hercegnőre, mint korábban: a fiatal nő szíve hevesen dobogott a mellkasában, miközben a férfi sötét, csillogó szemébe nézett.

- Köszönöm önnek, hogy eljött - szólalt meg a rab csendesen, majd Percre pillantott. - Sir Percy, barátságunkra való tekintettel azt szeretném kérni, hogy pár pillanatig hagyjon egyedül minket, ha lehetséges. Lady Aurorának a haja szála sem fog meggörbülni, erre a szavamat adom.

Percy vonakodva bólintott. - Rendben, akkor majd a folyosón várakozom.

Miután a Osborne kiment a tömlöcből, félig nyitva hagyta a súlyos tölgyfaajtót. Sabine arcáról eltűnt a mosoly az óvintézkedés láttán.

Aztán az amerikai megint Aurorára pillantott, és a kezével a priccse felé intett. - Nem akar leülni, Lady Aurora? Azt gondolom, jobb lenne, ha ülne, amikor meghallja, hogy mit akarok önnek mondani.

- Köszönöm, de inkább állva maradok. -Ahogy óhajtja.

A fegyenc a nőre szegezte a tekintetét, miközben csendben töprengett. Aurora bizonytalanul nézett a férfira, mert nem tudta elképzelni, mit akar tőle kérni egy halálra ítélt. Amikor a fogoly még mindig nem szólalt meg, a hercegnő a férfi fején lévő kötésre pillantott, amelyet szemmel láthatóan kicseréltek. A fiatal lány már éppen meg akarta kérdezni a fegyencet, hogy van a fejsérülése, amikor Nicholas megelőzte.

- Mit mondott önnek Percy?

- Csak azt, hogy ön a segítségemet kéri a húgával kapcsolatban.

-Valóban. - A férfi egy újabb pillanatig némán nézte a vendégét, majd fel s alá kezdett járkálni a cellában, akár egy ketrecbe zárt vadállat - a teste ruganyos volt, könnyeden elegáns és mégis tele feszültséggel. - Lehet, hogy őrültnek fog majd tartani, de kérem, mielőtt döntene, hallgasson végig.

A férfi tudta, hogy nincs sok ideje hátra, és nyugtalansága kicsendült a hangjából is, ami aggodalommal és szorongással töltötte el a nőt. - Rendben, Mr. Sabine - felelte Aurora - Hallgatom önt.

- Azt hiszem, a mondandómat egy történet elmesélésével kell kezdenem - ha úgy tetszik, egy szerelmi történetet mondok el önnek. Ám attól tartok, hogy az olyan finom fehérnépnek, mint, amilyen ön is, ez igen merész mese lesz. Fel van készülve lelkiekben, hogy végighallgassa?

- Igen - suttogta Aurora félénken.

A rab tovább rótta rövid útját a tömlöc falai közt, és ügyelt arra, hogy a halkan beszéljen, és más ne hallja, amit mond. -Volt egyszer egy férfi - egy amerikai -, aki Angliába ment, ahol szerelmes lett. A hölgy viszonozta a szerelmét, ám lehetetlen volt egybekelniük. A leány nemcsak hogy nagyon fiatal volt, de a családja soha nem egyezett volna bele abba, hogy rangon alul házasodjék. És ráadásul a férfinak felesége és egy kisfia is volt, és asszonya újabb kis jövevénnyel volt várandós.

- A férfi nem akart házasságtörést elkövetni, és a lányt sem akarta szégyenbe hozni, ezért visszatért Amerikába. Úgy határozott, hogy elfojtja az érzéseit, és soha többé nem akarja látni a fiatal ladyt. Ám néhány év múlva egy üzleti ügy miatt vissza kellett térnie a szigetországba, és azt a bizonyos szép hölgyet éppoly kétségbeejtő helyzetben találta. A fiatal nőt ugyanis elígérték egy nála jóval idősebb úriembernek, aki fizikai deformitásai, feltűnő testi hibái miatt olyan volt, akár egy szörny. És ha feleségül ment volna hozzá, akkor el kellett volna mennie a férjével annak távoli, isten háta mögötti birtokára, és akkor a világtól is el lett volna zárva, és távol lett volna mindentől, ami kedves és drága volt neki.

- A hölgy nem tudott belenyugodni egy ilyen házasságba, mert úgy vélte, ez az élete végét jelentette volna, anélkül, hogy egyáltalán módja lett volna élni, és megízlelni a szenvedélyt. Ezért könyörgött ennek az amerikai férfinak, akit szeretett, hogy ismertesse meg vele a bensőséges együttlét örömeit. Az amerikai pedig képtelen volt ellenállni a könyörgésének, és az érzésein sem volt képes immár uralkodni, így az ifjú hölgy szeretője lett.

Sabine itt abbahagyta a történet elbeszélését, és Aurorára pillantott, mintha fel akarná mérni, milyen hatást váltottak ki az elhangzottak a vendégéből. Amikor látta, hogy az ifjú nő rezzenéstelen arccal hallgatja őt, tovább folytatta a mondandóját. - Törvénytelen és tikos kapcsolatuk pár hónapig tartott, mert a férfinak vissza kellett térnie a családjához és a kötelezettségeihez. Nem sokkal ezután a fiatal hölgy rádöbbent, hogy áldott állapotba került.

Aurora arca kissé megrándult. El tudta képzelni, hogy milyen megvetéssel kellett szembesülnie egy fiatal nőnek, aki hajadonként lett várandós. - Mi történt ekkor? - kérdezte fojtott hangon a hercegnő.

- Nem meglepő, hogy a hölgy eljegyzését ezek után azonnal felbontották. És hogy elkerüljék a botrányt, a család egy ír nemesember kisebbik fiához adta hozzá a lányt, és a Karib-tenger térségébe száműzték őt, hogy ott élje le az életét - az apja pedig mosta kezeit, többé nem törődött a lányával. Ez a hölgy azonban a múlt évben meghalt, anélkül, hogy valaha is együtt élt volna a családjával. És egy gyermeket hagyott hátra maga után, egy leányt.

- Az ön húgát, igaz? - kérdezte szelíden Aurora.

Sabine vett egy mély lélegzetet. - Igen. Ő az én féltestvérem, hogy pontos legyek. És ahogy ön azt eltalálta, az apám volt az angol hölgy szeretője.

- Az ön édesapja tudott a lánya létezéséről?

- Jó ideig nem. Ám amikor a hölgy férje meghalt, az asszony megírta neki, mi történt. Az apám évekig támogatta őt anyagilag, bár nyilvánosan nem tudta elismerni a lányát a saját gyermekének. Szükségesnek vélte, hogy titokban tartsa a húgom létezését a családja előtt, hogy

megkímélje az anyámat attól a megrázkódtatástól, hogy neki szeretője volt. Apám négy évvel ezelőtt halt meg, és ő halálos ágyán elmondta nekem, hogy van egy leánya, és eskümet vette, hogy én gondoskodni fogok róla

Sabine arcán megint fanyar mosoly tűnt fel, amitől Aurora szíve elfacsarodott, - Aligha utasíthattam volna vissza egy haldokló kérését, igaz? Meg kell mondanom önnek azonban, hogy én nem voltam valami ideális, szófogadó gyermek. Apámmal a kapcsolatunk mindig... Nos, hogy úgy mondjam, feszült volt, mert én nem sok figyelmet szenteltem az ő hajózási vállalatának, amit ő a semmiből teremtett. Apám egyébként hatodik unokaöccse volt Wycliff grófjának, ám nem sok kilátása volt arra, hogy megörökölje a címet. Még a gyarmatokkal folytatott háború előtt Virginiába jött, hogy megcsinálja a szerencséjét. És tényleg valóra tudta váltani az álmát, mert egy tekintélyes hajózási birodalmat hozott létre a maga erejéből. Én azonban sokkal jobban kedveltem a kalandokat, semhogy az ő nyomdokaiba lépjek. Ám amikor meghalt, úgy éreztem, itt az idő, hogy felvállaljam azokat a kötelezettségeket, amikre korábban nem fordítottam figyelmet.

- Az édesapja halála után találkozott a húgával?

-Igen. Az volt az első dolgom, hogy meglátogassam őt Montserraton. Nővéremet Kendricknek hívják az után az ír férfi után, aki feleségül vette az édesanyját, de a nővérem tudta, hogy ő hogyan fogant. Az édesanyja azt akarta, hogy a lánya megértse, ő egy nagy szerelem gyümölcse.

- Gerrod kapitány azt mondta, hogy ön Montserratra ment, hogy ott találkozzon egy nővel - jegyezte meg elgondolkodva Aurora

Sabine ajka elkeskenyedett nemezisének - vagyis bosszúálló végzetének - említésére. - Igen, a húgomat akartam felkeresni. Ő most már csaknem felnőtt nő - tizenkilenc éves -, és igen szép lánnyá serdült. Ő az én gyámleányom is egyben, mert apám a gondjaimra bízta őt. Az édesanyját sajnálatosan elvitte tavaly a láz, nem sokkal azután, hogy a háború kirobbant - ekkor maradt rám Raven.

- Raven? Ez igen szokatlan név egy fiatal lady számára. Azt jelenti, holló.

- Valóban, de nagyon illik rá. Olyan fekete hajjal született, amilyen a holló szárnya - visszautalás ez a családom egyik spanyol ősére. És a féltestvérenmek nemcsak ebben a tekintetben szokatlan a megjelenése. Amikor először találkoztam Ravennél, olyan volt, akár egy fiú, mert inkább volt otthon az istállóban vagy egy tengerparti barlangban, ahol kalózosdit játszott, mint a kényelmes szobákban. Ám azóta sokat komolyodott, és mindent megtesz annak érdekében, hogy tökéletes angol ladynek látsszék. Elhatározta, hogy megvalósítja az édesanyja álmát - vagyis, hogy elfogadtassa magát gőgös és fennhéjázó angol rokonaival, és kivívja magának az őt megillető helyet a brit nemesség köreiben. És most történt valami más is. Ravent meghívta a nagyapja, hogy éljen vele Angliában.

- Az anyai nagyapja?

- Igen. Ő Luttrell vikomt Suffolkban. Talán ön is ismeri őt.

Aurora töprengett egy pillanatig, majd azt válaszolta. -Találkoztam már vele, de eddig nem tudtam, hogy van egy lánya is.

- Ez azért van, mert Luttrell húsz évvel ezelőtt kitagadta a lányát. Ám az utóbbi időben megváltozott a gondolkodása - és főképp a szíve másképpen dobog. Amikor ugyanis hírét vette a lánya halálának, nagyon megbánta, amiért korábban nem próbált meg közeledni hozzá. És mostanában az egészsége is rendetlenkedik, ezért mielőbb találkozni akar az unokájával, és be akarja vezetni őt a felsőbb körökbe. Azt akartja, hogy Raven megvesse a lábát a társadalomban. Raven nagynénje - vonakodva bár - beleegyezett abba, hogy bemutatja az unokahúgát a

kékvérűek társaságának. Ám erősen kétséges, hogy a nemesek hogyan fogadnák a húgomat, tekintettel aggályos születési körülményeire. Raven azonban nagyon izgatott és elszánt, mindenképpen jó partit akar csinálni, hogy a társadalom befogadja, nem úgy, ahogy az anyját, hiszen őt az kivetette magából. És a féltestvéremnek sokkal könnyebb lenne a dolga, ha valaki, aki nagy és tekintélyes címmel és ranggal rendelkezik, a védőszárnyai alá venné őt, egyengetné az útját.

- És ön engem szemelt ki erre a szerepre?

- Igen. - A férfi a fiatal nő szemébe nézett, pillantása valósággal izzott. - Nekem nem jönnek könnyen a számra esedező szavak, Lady Aurora. De rendkívül hálás lennék, ha ön ugyanolyan kedvességet tanúsítana a húgom irányában, mint amilyet felém mutatott tegnap.

Nicholas Sabine nyilvánvalóan olyan férfi, aki nem volt hozzászokva a könyörgéshez és a kérleléshez, gondolta magában Aurora. És roppant mód nehéz lehetett elviselni neki, hogy a keze meg van kötve, és tehetetlenségre van kárhoztatva. Ám a hercegnő szíve így is megesett rajta. Nagyon megindította Aurorát ennek a fiatal lánynak a sanyarú helyzete. - Természetesen, Mr. Sabine. Nagyon boldog lennék, ha sikeresen bevezethetném a húgát a felsőbb körökbe.

A férfi gondterhelt arca erre a válaszra kissé ellágyult. A hercegnőt meglepte, hogy a férfi nem könnyebbült meg jobban, és hogy még mindig nyomta valami a lelkét - ám kisvártatva eszébe jutott, mi aggaszthatja még a gondoskodó fivért. -Percy említette nekem, hogy a húgának szüksége van valakire, aki elkíséri őt Angliába.

- Így van - A férfi abbahagyta a zaklatott járkálást, de látszott rajta, hogy még mindig nagyon feszült. - Mielőtt elkezdődött volna a háború, azt terveztem, hogy én viszem át Ravent az óceánon Angliába az egyik hajómon. De mivel amerikai vagyok, aligha fogadnának ott engem kitörő örömmel mostanában. Az unokabátyámat, Wycliff grófját jelenleg nagyon leköti a franciák elleni harc, ezért nem tud eljönni a húgomért, és még hosszú évekig eltarthat, amíg a briteknek sikerül Napóleon katonáit térdre kényszeríteniük. Van ugyan egy másik unokafivérem anyai ágon, de ő is amerikai.

Sabine idegesen a hajába akart túrni, de keze beleakadt a kötésbe. - Megegyeztem Wycliff-fel, hogy igénybe vehetem az ő egyik hajóját a karibi flottájából, és én csak fegyveres kíséretet biztosítok Ravennek, amíg átkel az óceánon az Óvilágba. Éppen azért mentem Montserratba, hogy a húgommal megbeszéljem az utazás részleteit. Sajnos azonban Gerrod legénysége elkapott. És most, hogy a sorsom hamarosan beteljesedik rajtam...

Aurora gombócot érzett a torkában arra gondolva, hogy ez a nemeslelkű férfi hamarosan az életét veszti.

- Nos - folytatta Sabine elszánt arccal -, az időközben támadt súlyos akadályok ellenére is minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy eleget tehessek az apámnak tett eskümnek, és biztosítsam a húgom jövőjét. Éppen ez vezetett arra, hogy... - most a rab megint tartott egy kis szünetet, majd sűrű szempillája alól a vendége arckifejezését tanulmányozta -... nos, hogy házassági ajánlatot tegyek önnek.

Aurorának egyetlen arcizma sem rezdült e szavak hallatán, és szóban sem tiltakozott. Jó pár szívverésnyi idő elteltével, miután nem fért kétség ahhoz, hogy jól hallotta férfit, mély levegőt vett, majd megkérdezte. - Komolyan beszél, uram?

- Halálosan komolyan. - A férfi szép ajka fanyar mosolyra húzódott. - Biztosíthatom önt, hogy soha nem vettem félvállról az esküvő gondolatát. Még soha nem ajánlottam házasságot egyetlen nőnek sem - és most sem tenném, ha a körülmények nem kényszerítenének rá.

A hercegnő annyira meg volt döbbenve, hogy még mindig csak némán bámult a fogolyra. Szólásra nyitott ugyan a száját, hogy mondjon valamit, de aztán újra becsukta. Odabotorkált a priccshez, majd leroskadt rá. Hiszen a férfi előre figyelmezette, hogy ülve hallgassa végig a

mondandóját, mert támaszra lesz szüksége. Aurora sokkot kapott, mérhetetlenül nagy zavarban volt, és megpróbált válaszolni. - Mr. Sabine, és nem...

- Azt ígérte nekem, hogy végighallgat, mielőtt választ adna.

A fiatal nő a férfi szemébe nézett. - Igen, de... Hiszen ön is tudja, hogy nekem férjhez kell mennem, amikor visszatérek Angliába.

- Igen, Percy is ezt mondta nekem. Önt feleségül ígérték Halford hercegnek. De azt is említette az unokabátyja, hogy még nem jelentették be hivatalosan az eljegyzését.

- Nem, valóban nem. Erre azért nem kerülhetett még sor, mert a volt jegyesemet gyászoltam. De az apám már elrendezte ezt a frigyet.

- És mi van önnel, Lady Aurora? Ha jól sejtem, akkor ön vonakodva tesz eleget az apja választásának, igaz? Vagy talán tévedek?

- Nem, nem téved - felelte halkan a hercegnő.

Sabine odaállt az ifjú hölgy elé, és a szemébe nézett. - Akkor fontolja meg jól, milyen előnyökkel járna az ön számára, ha elfogadná az ajánlatomat. Először is, nem kellene hozzá mennie Haldfordhoz. Ez már egyedül elég nyomós érv, ami mellettem szól. Jól emlékszem a hercegre, mert három évvel korábban jártam Angliában. Legalább kétszer olyan idős, mint ön, ráadásul beképzelt és gőgös a rangjára és a vagyonára, rátartibb, mint bármelyik nemesember, akit van szerencsém ismerni. Ez az, amit ön akar, élethossziglan bebörtönözve élni ennek a visszataszító férfinak a feleségeként?

Amikor a nő nem válaszolt, a fogoly tovább folytatta az érvelését. - És más előnyök is kínálkoznak e friggyel együtt. Biztosíthatom önt, hogy anyagilag önnek nagyon megérné, ha igent mondana nekem. Gazdag ember vagyok, Lady Aurora. A vagyonom még talán Halfordénál is nagyobb. Éltem a lehetőséggel, és átbeszéltem a pénzügyi részleteket az ön unokafivérével, és ő elégedett volt azzal az özvegyi járandósággal, amit önre kívánnék hagyni. A halálom után önből gazdag nő lesz. Olyan gazdag, hogy pénzügyileg többé nem függne az apjától, és szabad lehetne. Csak gondolja végig. Többé nem zsarnokoskodhatna ön fölött, és nem szabhatná meg, hogy kihez menjen feleségül.

Az a gondolat, hogy többé nem kellene az apja diktátumaihoz igazodnia, már önmagában is vonzó volt a hercegnő számára.

- Gyanítom - fűzte tovább a szót Sabine -, hogy ön engem sokkal inkább elfogad a férjének, mint Halfordot. De ha mégsem így lenne, esetünkben akkor sincs szó egy egész életre szóló frigyről... A mi házasságunk csak pár óráig fog tartani, legfeljebb csak egy napig. És azután ön az én özvegyem lesz.

Aurora visszarettent attól, hogy a férfi ilyen nyíltan beszél a várható akasztásáról. Úgy tűnt, hogy könnyedén veszi kétségbeejtő helyzetét. Ám amikor a fogoly erős, férfias arcába nézett, látta, hogy Sabine nem vár szánalmat tőle. A férfi nem látott más célt maga előtt, mint hogy a húga sorsát biztosítva lássa.

- Tudom, hogy visszaélek az ön kedvességével és a türelmével - suttogta a rab, miközben nagy, széles tenyerébe vette Aurora apró kezét -, de nekem már nincs sok lehetőségem.

A hercegnő nyugtalanul visszahúzta a kezét és felállt, s most ő maga kezdett fel-alá járkálni a cellában.

- Már megmondtam önnek, Mr. Sabine - fejtegette nyomatékosan a fiatal nő -, hogy örömmel segítek a húgának... minden hivatalos kötelességvállalás nélkül is. Semmi szükség arra, hogy összeházasodjunk.

- Talán nem, de ha mi megesküdnénk, az nagyban növelné a húgom boldogulásának az esélyeit. Ha önt házassági eskü kötné hozzám, akkor minden joga meglenne ahhoz, hogy

irányítsa őt, és egyengesse az útját a felsőbb körökbe. Ha ön akarja akkor áttestálom önre a gyámsági jogokat. - Sabine elhallgatott egy pillanatra, és hagyta, hogy a nő átgondolhassa a hallottakat. - Ez viszont lehetetlen lenne, ha ön hozzámegy Halfordhoz. Ő minden bizonnyal ellenezné, hogy a felesége, a hercegné, kapcsolatban álljon egy olyan... mondjuk így, szokatlan természetű és múltú fiatal nővel, mint amilyen Raven. A herceg makacsul ragaszkodik a társadalmi előírásokhoz.

- Ez már szent igaz!

- Valószínűleg eltiltaná önt a húgomtól, ha a férje lenne.

Aurora a homlokához emelte a kezét. Halford nem csak megtilthatná ezt, de meg is tenné, ehhez nem fért semmi kétség. - Még akkor is... ez a házasság túl drasztikus lépés lenne...

Sabine igyekezett némi türelmet magára erőltetni, és közben elmosolyodott, - Talán nagyobb lenne önben a hajlandóság, ha másképp tálalnám a kérésemet. Ha megpróbálnám elkápráztatni önt, ha dicsérném és kényeztetném.

A nő védekezőleg maga elé emelte a kezét, és szúrós pillantást vetett a fogolyra - Biztosíthatom, hogy nem tartok igényt semmiféle kényeztetésre öntől, Mr. Sabine.

- Nem? - A férfinak már a szeme is nevetett. - Én nem így gondolom. - Aztán a kalóz nagy levegőt vett, és hangját suttogóra fogta. - Sajnálom, hogy ilyen szégyenletes körülmények közt kell megtennem ezt az ajánlatomat, Általában minden rendelkezésemre álló eszközt bevetek, hogy megnyerjem magamnak mások jóindulatát és akaratát, de most attól tartok, hogy nincs időm arra, hogy elbájoljam önt. Ám nem hazudok akkor, amikor azt mondom, hogy az ön szépsége rendkívüli módon elbűvölt engem.

Aurora azon kapta magát, hogy a foglyot bámulja, és azon tűnődik, vajon ez utóbbi kijelentése csak csábítás, puszta hazug ámítás-e. Nicholas Sabine módfelett vonzó férfi volt, és rendkívüli - úgyszólván halálos - hatással volt a nőkre.

A hercegnő mély levegőt vett, és bátran a következőket válaszolta - Nem egyezhetem bele az önnel kötendő házasságba, Mr. Sabine. Vannak más szempontok is, amiket fontolóra kell vennem.

- Mik lennének ezek?

Nem volt ez más, minthogy Nicholas Sabine lett volna az utolsó férfi, akit a hercegnő férjül választott volna magának. Még soha nem találkozott ilyen rendkívüli emberrel, és olyan férfival, aki ilyen nagy hatással lett volna rá. Sabine-t körbelengte a veszély érzete, méghozzá olyan mértékben, ami ijesztő volt, sőt talán még rémisztő is... bár most ez a vad fegyenc minden rábeszélőképességét a húga jövője - vagyis nemes cél -érdekében vetette latba. - Ha férjet keresnék magamnak, akkor semmi esetre se választanék egy kalózt - ráadásul egy amerikait. Ön a saját beismerése szerint is erőszakos ember.

- Nem emlékszem, hogy tettem volna ilyen kijelentést.

- És mi a helyzet Gerrod kapitány állításával? Ő azt mondta, hogy ön csaknem megölte az egyik emberét, amikor ellenállt neki, hogy letartóztathassa.

Sabine állkapcsa megfeszült, hallván e vádat, de továbbra is állta a hercegnő tekintetét. - Ami azt az esetet illeti, egy férfi megsebesült, ez igaz, de az egyik bajtársa sebesítette meg. Nálam nem volt fegyver, amikor hat tengerész rám rontott. Amikor visszaütöttem, az egyikük kést rántott, és a nagy kavarodásban egy másik beleszaladt az éles pengébe. Ennyit láttam, mielőtt elvesztettem az eszméletemet. Valószínűleg egy flaskával kólintottak fejbe.

A rab felemelte a kezét a fejéhez, és megtapogatta a sérülését, ezzel jelezve a helyet, ahol megütötték. Aztán kissé enyhült az arckifejezése. - Értem, hogy miért vonakodik elfogadni az ajánlatomat. Hiszen én egy fegyenc vagyok, akit kalózkodás miatt hamarosan felakasztanak.

Vagyis nem vagyok olyanféle szerzet, akivel ön szívesen kapcsolatba kerülne. Nem illek az úri hölgyek társaságába, gondolom, ez riasztja vissza. - A férfi halkan felnevetett. - Valóban, ha ön az én húgom lenne, akkor nem engedném önt egy mérföldnél közelebb hozzám. De hadd mondjak annyit a védelmemre, hogy ha el is követtem bármiféle kalózkodást, azt az apám örökségének a védelmében tettem. Az ön honfitársai elszántan támadták azt, amit ő egy élet munkájával megszerzett, és én pedig megesküdtem neki, hogy megvédem és felvirágoztatom az ő hajózási birodalmát az irányításom alatt.

A férfi szeme nagyon átszellemült volt, és a tekintete őszintének tűnt. - Az én halálos vétkem az volt, hogy azt gondoltam, kitérhetek a brit haditengerészet útjából Montserraton. Ám nem voltam elég elővigyázatos. Ez ironikusan hangzik, igaz? Olyan merész és magabiztos voltam, hogy kivettem egy szobát egy fogadóban, és épp készültem Ravent meglátogatni, amikor Gerrod tisztjei felismertek. Ugyanaz az őrmester szúrt ki és dobott fel, akit egy hónappal korábban megmentettem a Barton nevű hadihajó legénységével együtt, amikor a vitorlásuk süllyedni kezdett.

Aurora összevonta a szemöldökét. Valóban nemes cselekedet volt, hogy Sabine megmentette az ellenséges hajó legénységét, de ez még nem avatta Nicholast szentté. - Gerrod Saber kapitánynak szólította önt - vagyis Véres Szablya kapitánynak. Ez aligha egy tisztességes ember neve.

-Saber a háborúban használt csúfnevem, ennél semmi több. Azért használom, hogy az ellenség kétszer is meggondolja, hogy megtámadja a hajóimat.

Aurora most kissé zavarba jött, és suttogva azt kérdezte. -De gyilkossággal és kalózkodással is megvádolták.

- Sajnálatosan sok férfi meghal a háborúban, Lady Aurora -hangzott a ridegen tényszerű válasz. - Nem tagadom, hogy kalózkodtam. De biztosíthatom önt, hogy Gerrod és a hozzá hasonló emberek sem ártatlanok ebben a dologban. Sok amerikai férfi életét oltotta ki a brit haditengerészet, és közülük nem egy a barátom volt. Több legényemet az ön honfitársai törvénytelen módon elragadták magukkal, munkára fogták, és úgy verték őket, akár a barmokat, némelyikük meg is halt szolgálat közben... - Sabine itt vett egy mély levegőt, majd így folytatta. - A múltam nem minden folt nélkül való, de soha nem követtem el gyilkosságot. És soha nem viselkedetem erőszakosan nőkkel szemben. Soha. Ünnepélyesen esküszöm, hogy önnek nincs semmi félnivalója tőlem.

Nem, valóban nem, tűnődött Aurora. Nem is félelmet váltott ki belőle a jóképű fickó - már a puszta közelségére hevesebben vert a pulzusa, a bőre felforrósodott és kiverte a víz.

- És tartsa észben - húzta alá a férfi -, hogy a mi házasságunk igen rövid életű lesz. Önnek nem kell sokáig elviselnie a társaságomat. Arra a rövid időre, amíg a mi frigyünk tart, természetesen vissza tudom tartani magamat a kalózkodástól.

Aurora szíve belesajdult ebbe a szomorú ténybe. Képtelen volt elhinni és megbékélni azzal, hogy ez az élettől sugárzó fiatal férfi hamarosan csúfos véget ér...

-Amit ön javasol, az olyan... ridegen hangzik - jegyezte meg végül a hercegnő, belekapaszkodva egy szalmaszálba.

A rab megrázta a fejét. - Gondoljon rá úgy, akár egy jó üzleti megállapodásra. Az ön osztályába tartozó hölgyek gyakran kötnek ilyeneket.

Egyáltalán nem volt gyakori a hölgyek körében, hogy olyan férfihoz menjenek hozzá feleségül, aki az esküvőt követő napon meghal, gondolta magában Aurora keserűen és kétségbeesetten. - Szóval azt kívánja tőlem, hogy egyszerűen kössek üzletet önnel?

- Nem csupán ennyiről van szó, az igazat megvallva. - A férfi ekkor nagy levegőt vett. - Azt szeretném, ha világosan látna ebben az ügyben, Aurora. A mi házasságkötésünk nem csupán névleges lenne. Ahhoz, hogy törvényes legyen, el kell hálnunk a házasságunkat.

A két ember tekintete összeakaszkodott. Egy hosszú pillanatig egyikük sem mondott semmit.

- Nem akarom, hogy a köztünk levő köteléket bárki is megkérdőjelezhesse vagy megtámadhassa - magyarázta a fogoly nyugodtan. - Így többé senki nem érvénytelenítettheti. Az ön apja nagy hatalommal és befolyással bíró ember, és Halford is az. Nem szeretném, ha a húgom érdekében hozott erőfeszítéseim a semmibe vesznének.

A hercegnőnek még a szívverése is elállt egy pillanatra, amikor megértette, miről beszél a fegyenc: nekik egy ágyban kell majd feküdniük férj és feleségként, és Sabine, mint a férje, élni kíván a jogaival.

Aurora hirtelen visszahőkölt, és a férfira bámult. Komolyan fontolóra vette a fogoly ajánlatát, amíg az elő nem hozakodott ezzel a rendkívül zavaró körülménnyel. Szörnyen nyugtalanította az a gondolat, hogy intim közelségbe kellene kerülnie ezzel a fegyenccel. Az elképzelés, hogy odaadja magát egy idegennek, képtelenségnek tűnt neki. De hiszen ha hozzámegy Halfordhoz, akkor ugyanezt kellene megtennie az idős herceggel is. Ám ez a férfi - legyen bármilyen félelmetes is -, sokkal vonzóbb volt, mint a koros arisztokrata uraság. Aurora érezte, hogy a szíve hevesen kezd dobogni erre az ideára.

Sabine még mindig őt nézte. Aztán a férfi megragadta a hercegnő kezét, és a szájához emelte. Ám ahelyett, hogy megcsókolta volna az ujjait, megfordította a kezét, és a csuklóján lévő érzékeny, finom bőrre lehelt csókot. Ajka szinte bélyeget égetett rá, és a nőt egyszerre fogta el a forró és a jéghideg borzongás.

-Hajlandó lenne a feleségem lenni egyetlen éjszakára, drágám? Megígérhetem önnek, hogy nem fogja kellemetlennek találni a nászunkat.

A hercegnőnek a lélegzete is elakadt erre a kérdésre. A rab ígéretére meglódult a képzelete, és csaknem beleszédült ez előtte felrémlő képekbe. A férfi közben csábító pillantást vetett rá, ami végképp szavát szegte a szép fiatal nőnek, úgyhogy nem is tudott válaszolni.

A merész fickó most a lány gyönyörű ajkát nézte. - Igazán sajnálom, hogy nem udvarolhatok önnek úgy, ahogy azt megérdemelné. Egy ilyen csodálatos nőt megilletne a hozzá hasonlóan elbűvölő környezet, a méltó bánásmód... holdfény, rózsák, elsuttogott vallomások és ígéretek.... - Sabine most odahajolt a nemes hölgyhöz, és forró lélegzete az ajkát perzselte...

Amikor Aurora önkéntelenül megmerevedett, a férfi nem közeledett tovább hozzá. Ahelyett hogy megcsókolta volna, bársonyos hangon azt mondta. - Nem hiszem, hogy valóban félne tőlem, Aurora. Egy olyan bátor nő, mint amilyen ön, nem riadhat vissza tőlem. Tanúja voltam a csodálatos átalakulásának tegnap, amint egy tökéletes hölgyből az ég angyala lett.

A finom és védtelen nő a férfi arcát fürkészte. Sabine állát még mindig borosta borította, ami nemes arcának veszélyes jelleget adott. Lehet, hogy tagadta, hogy kalóz, ám váltig arra emlékezetett. Aurora nem gyakran ijedt meg életében, de most nagyon felzaklatta ennek a fegyencnek a túláradó szenvedélyessége. És legalább annyira nyugtalanította az a tiltott érzés, amit oly könnyen kiváltott belőle. A haramiából olyan nyers és erős szexualitás áradt, ami csaknem kézzelfogható volt, és a feszült izgalom is erősen érzékelhető és valóságos volt köztük.

- Add ide a kezedet, drágám. Érints meg... - Sabine fogta a nő kezét, és az ujjait az arcához érintette. - Húsból és vérből vagyok magam is, ahogyan te. És nem jelentek fenyegetést a számodra.

Ám a férfi nagyon is ijesztő volt a hercegnő számára. A sármos rabtól elakadt a lélegzete, és mintha pillangószárnyak csapkodtak volna a gyomrában, olyan édes remegés lett úrrá rajta És

mégis, a férfi szemében volt valami bűvölő melegség és csábító érzékiség, amitől valóban pánikba esett a fiatal lány.

- Ez nem rettent vissza, igaz? - kérdezte Sabine, miközben a nő ujjait az ajkához emelte, hogy megérintse.

- Nem... - suttogta őszintén Aurora

- És mi a helyzet ezzel? - Ekkor a fogoly szájával végigsimította a hercegnő ajkát, a férfi érintése forró volt és lágy, olyan akár a lepke szárnya. Aurorát hirtelen elöntötte a sóvárgás, és egy szokatlan érzés, ami nem lehetett más, mint a vágyakozás.

A fiatal hölgy csak bámult a kalózra, úgy érezte, szédül, miközben a férfi elhúzódott tőle.

A fegyenc érdes hangja legalább annyira felizgatta őt, mint a merészség, amivel a lány kezét most az állához emelte. - Még soha nem csókoltak meg ezelőtt, igaz?

- De igen. A néhai jegyesem megcsókolt.

-De gondolom, nem volt az igazi csók. Úgy nem, hogy összeforrt volna az ajkatok. Ez olyan, akár a párzás.... Az ajkak egyesülése, és a nyelveké meg a lélegzeté. Intim ismerkedés. -Az ördögi férfi ujjai végigsimították a lány szájának vonalát. -Igazán meg akarlak csókolni, angyalom.

A férfi finom érintésétől a nő megborzongott. - Én... Te... Nem lenne szabad...

A kalóz mosolya szelíd volt, becéző és ellenállhatatlan. Sabine-nak gyönyörű szája volt, és remekül állt neki a mosoly.

- Ilyen rendhagyó és vészterhes körülmények között nem elfogadhatatlan egy férfitól, ha azt kéri a kedvesétől, hogy megcsókolhassa. Nekem ez az egyetlen eszközöm, amivel rá tudlak beszélni, hogy légy a feleségem. Talán ez az utolsó alkalom, hogy láthatlak téged és hogy megérinthetlek. Megtagadod tőlem az utolsó lehetőséget, hogy beteljesítsem az apámnak tett eskümet?

- Nem - suttogta a hercegnő, mert képtelen volt ellenállni a delejes csábításnak.

Ekkor a férfi odahajolt hozzá, és ő pedig nem húzódott el tőle. Hagyta, hogy a kalóz a karjába vegye, és engedte, hogy Sabine úgy tartsa őt, akár egy szenvedélyes szerető.

A fegyenc csókja olyan élménnyel ajándékozta meg, amit még soha nem tapasztalt életében. Nicholas ajka forró volt, nedves, felnyílt előtte merészen és váratlan feltárulkozással. Aurora orra megtelt a férfi illatával, szája pikáns ízével, miközben elsöprő örömérzés töltötte be őt... A hercegnőt kétségbe ejtette, hogy úgy válaszolt a kalóz csábítására, akár egy szirén, ám mégis a férfi volt az, aki megszakította a csókolódzást, méghozzá hirtelen.

- Talán hibát követtem el - mondta a férfi, és homlokát a nő homlokához nyomta. - Több önuralmam is lehetett volna...

Sabine nagy levegőt vett, és lassan elhúzódott a szép hölgytől, de csak azért, hogy gyönyörű szemébe nézzen. - Nem -jelentette ki a férfi -, a viselkedésedből ítélve nem gondolnám, hogy féltél tőlem. Ugyanaz a tűz lángolt benned is, mint bennem. Minden jel erről árulkodik. A pulzusod sokkal gyorsabb, és a bőröd ki van pirulva...

Aurora szíve őrült iramban vert, miközben némán állt a tömlöcben, és kétségbeesés és vágy között hánykolódott lélekben, amiért a férfi oly pontosan tudta leírni, mi is játszódik le benne, hogy mennyire lehengerelte a kalóz bűbája. Nem lett volna szabad így éreznie, nem támadhattak volna benne ilyen erős és tiltott érzések egy idegen iránt. Még soha nem vonzódott ennyire egyetlen férfihoz sem; olyan tapasztalat volt ez, ami nem illett egy olyan úri hölgyhöz, mint amilyen ő volt.

- És ez még csak a kezdet, drágám. Sokkal több dolog van, amit megmutathatok neked. Add meg nekem a jogot hozzá, Aurora.

A férfi szeme még sötétebbre váltott az érzékiségtől, és olyan mérhetetlenül mély volt a tekintete, akár az éjféli égbolt. És Aurorát teljesen elvarázsolta ez a szempár.

A fogoly hangja kissé komorabbra váltott. - Az unokafivéred úgy véli, be tud szerezni egy különleges engedélyt a számunkra, hogy holnap este megesküdjünk. Én leszek a világon a legszerencsésebb ember, ha megtisztelsz azzal, hogy nekem adod a kezedet, és elvehetlek feleségül.

Aurora behunyta a szemét, mert forgott vele a cella, úgy beleszédült a férfi csókjába és bűvölő szavaiba. És káosz volt a szívében is, egyszerre érzett reményt, félelmet és kétséget. Lehet olyan merész, hogy komolyan fontolóra vegye a rab ember ajánlatát? Ezt az őrült javaslatot? Az ötlet nagyon csábító volt, de ugyanakkor ijesztő is.

- Te vagy minden reményem, angyalom. Az egyetlen reményem. Egyetlen éjszakáról van szó. Meg tudsz ajándékozni ezzel?

A hercegnő nagyot nyelt.

- Most... most kell válaszolnom? - kérdezte végül Aurora. -Az a javaslat, amivel előhozakodtál, túlságosan komoly ahhoz, hogy itt rögtön dönteni tudjak. Időre van szükségem, hogy mérlegeljem a lehetőségeket.

- Ez természetes. - A férfi együttérzően pillantott a lányra. - Ám bármennyire is nehezemre esik sürgetni téged, emlékeztetnélek kell, hogy az időm gyorsan fogy.

- Tudom. - Aurora hangja színtelen és erőtlen volt.

A hercegnő hátralépett, kibontakozott a férfi öleléséből, és nem lepődött meg azon, hogy a lába csaknem cserben hagyta, olyan gyengének érezte magát. Nem kellett őt Mr. Sabine-nak arra emlékeztetnie, hogy milyen sürgős a válasz. Hiszen holnap a férfit felakasztják - hacsak nem dönt úgy, hogy a felesége lesz. Akkor ugyanis a kivégzést elhalasztják, hogy legyen idejük összeházasodni.

A fiatal nő szeme lázban égett, a torka kiszáradt. Nem is tudott megszólalni.

Megfordult, majd kibotorkált a cellából, és odakint nekidőlt a vaskos kőfalnak. Jéghideg borzongás futott át a testén arra a gondolatra, hogy a szép kalóznak hamarosan meg kell halnia...

- Aurora! Jól vagy? - hallotta maga mellett Percy aggódó hangját. A hercegnő teljesen megfeledkezett arról, hogy odakint volt a folyosón.

Még most sem jött hang az ajkára, ezért megrázta a fejét.

- Gyere, mielőbb ki kell jutnunk ebből a tömlöcből, hogy friss levegőt szívhass.

A hercegnő hálás volt az unokabátyjának, amikor az belékarolt és végigvezette őt a homályos folyosón, majd pedig felment vele a keskeny lépcsőn. Amikor kiértek a szabadba, Aurora mély levegőt vett, és megpróbált érzelmei zűrzavarában is rendet tenni.

Percy türelmesen várt, amíg a húga visszanyerte az erejét. -Nos? - kérdezte a férfi. - Sabine előadta neked a javaslatát?

- Igen. - A fiatal nő hangja még mindig erőtlen volt.

- És válaszoltál neki?

-Még nem. Én nem tudok... ilyen gyorsan dönteni. Azt mondtam neki... hogy időre van szükségem, hogy egy ilyen súlyos kérdésre feleletet tudjak adni.

- Igen, ezzel én is egyetértek. El tudom képzelni, milyen nehéz lehet letenni a voksodat ebben az ügyben - és ellentmondani az apádnak, hogy hozzámentél egy idegenhez. Talán az lenne a legjobb, ha most hazamennénk, és megbeszélnénk a dolgot Jane-nel.

Aurora kissé elmosolyodott. - Igen - egyezett bele örömmel a hercegnő.

Percy odavezette őt a várakozó kocsihoz, és felsegítette az ülésre, aztán maga is mellé telepedett. Aurora nekidőlt az ülés támlájának, és kibámult az ablakon, de alig látott valamit az elé táruló tájból.

Beleremegett abba, hogy mennyire felbőszülne az apja, ha hírét venné, hogy egy kalóznak adta kezét... hihetetlen dühroham törne ki belőle... Ám nem csupán apja mérhetetlen haragja tette nehézzé a döntését, és az, hogy egy idegenhez kellene hozzámennie. Azt volt nehéz elfogadnia, hogy egy halálraítélt emberhez menne feleségül.

A szíve majd' megszakadt, amiért Nicholas Sabine-nak meg kellett halnia.

4.

Képtelen vagyok felfogni, hogy lehet ilyen nagy hatalma felettem.
Hogy lehetséges ez, hisz csak oly rövid ideje ismerem?

- Szóval Sabine azért javasolta ezt a házasságot, hogy törvénytelen húgának megnyugtatóan rendezze a jövőjét? - kérdezte Jane elgondolkodva, miután végighallgatta a történetet.

Mindhárman a nappaliban voltak - Percy a feleségé, Jane mellett ült a szófán, és nagy vonalakban ecsetelte Nicholas javaslatát, míg Aurora az ablaknál állt, mert túlságosan nyugtalan volt ahhoz, hogy egy helyben tudjon ülni.

- Igen - válaszolta Percy. - Ez jó megoldásnak látszik a számára, kivéve, ha a húgát nem nyilvánítják törvénytelennek, vagy ha az anyja szégyenletes fogantatása nem kerül napvilágra. De ez az eset már jó régen történt.

Jane kissé lebiggyesztette az ajkát morfondírozás közben. -Azt értem, hogy milyen előnyökkel járna ez a frigy Mr. Sabine húga számára, de mi jó származnék Aurorára nézve, ha házasságra lépne ezzel a kalózzal?

Percy nyomban válaszolt. - Pénzügyi szempontból rendkívül vonzó lehet ez a házasság Aurorának, mert ez a férfi kész nagy összeget hagyni rá özvegységére. Sabine anyja és két húga, akik Virginiában élnek, szintén részt kapnak a vagyonából, míg a férfi hajózási nagyvállalata egy amerikai unokafivéréé lesz. Nicholas abban reménykedik, hogy féltestvéréről úgy sikerül majd gondoskodnia, hogy arról az ő édesanyja nem szerez tudomást, nem is tudja meg, hogy a lány létezik - és nem is sejti, hogy a férje hűtlen volt hozzá. Nick nagy összeget szándékozik Aurorára hagyni, amiből ő majd később kiadja Miss Kendricknek a jussát. És meg akarja kérni Aurorát arra is, hogy legyen a húga, Raven gyámja. Ha Aurora feleségül megy hozzá, ez magától értetődő lesz.

- Mindez igaz - értett egyet a férjével Jane -, de ha Sabine-t felakasztják kalózkodás miatt... Nos, egy ilyen szégyenfolt nagyon megnehezítheti Aurora helyzetét a társadalmi érintkezésben - hacsak nem teszi teljesen lehetetlenné.

- Aurora hercegnő, és a társadalmi rangja nagymértékben megvédi őt. És emlékezz arra, hogy Nicknek is vannak nemesek a családjában. Unokafivére lord Wycliff, aki igen tekintélyes, ha éppen nem félelmetes szövetségesünknek számít.

-Mégis, ha Aurora visszatér Angliába, akkor özvegyasszony lesz. Figyelembe vetted ezt?

- Ami megint csak előnyös lehet a számára. Még a gondolatától is berzenkedtem, hogy hozzámenjen ahhoz a zsarnokoskodó, kéjsóvár Halfordhoz. Ha Aurora özvegy lesz, akkor csak

hosszú idő elteltével gondolhat újra arra, hogy ismét házasságot kössön, és akkor Halfordnak más mennyasszonyt kell keresnie magának. Természetesen így nem lesz belőle hercegné, ami viszont kétségkívül hátrány.

Aurorát nem zavarta különösebben, hogy rokonai egészen idáig úgy beszéltek róla, mintha ő nem is lenne jelen. Most azonban eszébe jutott valami. - Én is szót kaphatok ebben az ügyben? - kérdezte.

Jane bűnbánó arcot vágott. - Bocsáss meg nekünk, drágám. Azt hiszem, kissé elszaladt velünk a ló, de csak azért, mert nagyon a szívünkön viseljük a sorsodat. De Percynek igaza van abban, hogy komolyan meg kell fontolnod Mr. Sabine ajánlatát.

- Említettétek, hogy ez az alak veszélyes - felelte Aurora, őszintén meglepődve Jane kijelentésén. - Hírhedt kalandornak neveztétek őt, igaz?

- Ebben igazad van. Egy ilyen múltú férfi valóban veszélyes lehet a fiatal és magányos, illetve hajadon hölgyekre. Ám ő nem udvarlást, hanem házasságot ajánl neked, és ez merőben más körülmény. A házasság egyébként a legnagyobb nőcsábászt is tiszteletre méltó férfivá avatja. És ez a frigy válasz lehet a te nagy dilemmádra is, Aurora. Tudom, hogy mennyire rettegsz Halfordtól, attól, hogy hozzá kell menned ahhoz a koros férfihoz feleségül. Ha ő lesz a férjed, akkor pont olyan zsarnoki módon akarja majd irányítani az életedet, akár az apád. És ezt minden bizonnyal visszataszítónak találnád, elviselhetetlen lenne számodra az úrhatnámsága, és az is, hogy gyermekeket szülj neki. - Jane kissé megborzongott. - A két ördög közül mindenképpen Sabine a kisebbik.

Aurora arcán halovány mosoly tűnt fel. - Ez aligha meggyőző ajánlás egy leendő feleség számára.

- Nem, valóban nem egy ideális jelölt, ezt elismerem. De a gazdagsága sok hátrányát ellensúlyozza.

- Nem gondolod, hogy ez túlságosan pénzsóvár és kalmárszellemű megközelítése a dolognak?

- Én mindössze igyekszem gyakorlatiasan felfogni a helyzetet, Aurora. A bőkezű özvegyi járandóság nagy függetlenséget tesz lehetővé a számodra. Nemcsak megúszhatod az apád által kierőszakolt házasságot, de saját háztartásod is lehet, ahol te vagy az úrnő, és te parancsolsz.

- Arra bátorítsz, hogy vegyem semmibe apám akaratát? -kérdezte kétkedően a hercegnő, és nem akarta elhinni, hogy Jane ilyen lázító tanáccsal látta el őt. - Apám nagyon fel fog bőszülni, ha nem leszek képes eleget tenni a kívánságának, hogy Halford felesége legyek, miután már hozzámenteni Sabine-hoz.

Ezúttal Percy válaszolt a felesége helyett. - Te csak kényszer hatása alatt egyeztél bele abba, hogy férjhez menj Halfordhoz, Aurora. Apád csak azzal a feltétellel engedett el ide hozzánk, miután megígérted neki, ha visszatérsz Angliába, akkor hozzámész a herceghez. Én azonban szívesebben magamra veszem az ő haragját, mint a tiédet. Én a szavamat adtam neki, hogy gondoskodom a jólétedről. Márpedig meg vagyok győződve arról, hogy ha támogatom Sabine-nal kötendő házasságodat, azzal a legjobb érdekeidet szolgálom. Épp csak nem olyan módon, ahogyan azt az apád elképzelte.

Aurora erre nem válaszolt semmit, hanem szigorú és féktelen természetű apjára gondolt. Még Percy sem tudta, hogy milyen erőszakos férfi volt Eversley hercege. Ő azonban mind ez idáig kötelességtudó lánya volt: helyes dolog volt tőle vagy sem, de erős volt benne a felelősségtudat a családja iránt, és mindig szem előtt tartotta a ranggal járó kötelezettségeket. Ám ha egy ilyen botrányos házasságot köt, akkor azzal apja akarata ellen cselekszik - ez szörnyű bosszú lenne az apjával szemben.

Jane felállt, odament Aurorához, és átkarolta a fiatal lányt. - Talán lelketlenségnek tűnik ilyet mondani, de ez a frigy nem tart majd sokáig. Úgy tekinthetsz Sabine-ra, mintha ez a férfi pusztán a nevét adná oda neked. Ha elmész innen, soha többé nem látod őt viszont. Nem kell egy olyan férfival leélned az egész életedet, akit nem szeretsz.

Ezek a szavak arra emlékeztették a hercegnőt, hogy Nicholas Sabine hamarosan bevégzi életét. Aurora erre a szörnyű gondolatra lehunyta a szemét.

-Tudom, hogy mennyire szeretted Geoffrey-t, drágám -suttogta Jane, mert azt hitte, Aurora volt jegyese halála miatt olyan kétségbeesett. - De csak súlyosbítaná a fájdalmadat, ha szerelem nélkül kellene összeesküdnöd Halforddal. Már éppen elég szomorúság volt eddig is az életedben.

Aurora lesütötte a szemét, és összekulcsolt kezét nézte, hogy elrejtse a gondolatait. Mélyen szerette Geoffreyt, de nem azon a módon, ahogyan azt Jane feltételezte. A köztük levő kötelék inkább volt egy józan és higgadt szövetség, mint nagy szenvedély. Geoffrey volt a legnagylelkűbb és a legkedvesebb férfi, akit valaha ismert. Volt jegyesének - aki a tengerbe veszett - éles esze volt, és kedvenc időtöltésének az olvasást és az ismeretszerzést, a folyamatos tanulást tartotta.

A férfinak csendes, elmélkedő természete volt, és emiatt volt olyan vonzó annak a lehetősége, hogy ő lesz majd a férje. Aurora leginkább a temperamentuma miatta kedvelte a férfit -azért, mert ő olyan más volt, mint az apja. Ő soha nem próbálta irányítani őt, vagy megszabni neki, hogy mit tehet és mit nem, és nem ragadtatta magát szörnyű dühkitörésekre apróságokon, mint ahogy az az apjával gyakran elfordult. Ha Geoffrey felesége lett volna akkor szabadon élhette volna az életét, és úgy alakíthatta volna a jövőjét, ahogy neki tetszik. Geoffrey kész volt követni az ő irányítását mindaddig, míg beletemetkezhetett szeretett könyveibe. Nagyon fájt a hercegnőnek a férfi halála, de Geoffrey-t sokkal inkább a bátyjaként szerette, és nem úgy, mint egy szeretőt.

Aurora torka összeszorult, mert bűntudat fojtogatta, amiért nem érzett szenvedélyesebb szerelmet néhai jegyese iránt, de kisvártatva úrrá lett a keserédes érzésen, amit a férfi emléke felébresztett benne. Nagyot nyelt, majd azt mondta.

- Mr. Sabine többet akar, mint csupán névházasságot. Ha összeházasodunk, akkor ragaszkodik hozzá, hogy... nos, hogy elháljuk a házasságunkat, hogy a törvényességét senki ne kérdőjelezhesse meg.

Jane erre nem tudott mit mondani, Percy arca pedig komor volt. Ám az unokafivére nem tiltakozott a kalóz feltétele ellen, ahogy azt Aurora várta volna.

- Akkor legalább az apád nem támadhatja meg a házasságodat - jelentette ki végül Percy. - És mindenki tudja, hogy Halford odavan az iskolás lányokért. Ő a zsenge húst kedveli. És többé nem fogja fenni rád a fogát, ha valóban özvegyasszony leszel, és már nem vagy szűz menyasszony.

Aurora a haja tövéig elpirult e nyílt és kendőzetlen szavak hallatán, bár mostanra már hozzászokhatott ehhez az őszinte beszédhez. Ez a stílus az Osborne családban megszokott volt és kifejezetten üdítőbb, mint az a képmutatás és elfojtás, amiben nevelkedett.

Jane látván a hercegnő zavarát, feddő pillantást vetett a férjére, majd lassan bólintott és kifejezte egyetértését. - Mr. Sabine megsérült. Nincs valami jó erőben, és nem is lesz egy egész életre a férjed. Csupán egyszer fog élni férji jogaival. És mi több... bocsáss meg nekem, hogy ilyen illetlenül szókimondó vagyok, drágám, de merem állítani, hogy Mr. Sabine van olyan gyakorlott ezen a téren, hogy a nászéjszakád... vagyis az első alkalom ne legyen neked elviselhetetlenül kellemetlen.

Most Percy vonta össze a szemöldökét, de Jane nem hagyta, hogy a férje ehhez bármit is hozzáfűzzön, mert rögtön az esküvő lebonyolítására terelte a szót. - Nem hagyhatod, hogy az unokahúgod abban a lehangoló börtönben esküdjön meg -mondta az asszony mély átérzéssel a hangjában.

- Kétlem, hogy Nicholasnak megengednék, hogy elhagyja az erődöt, de a Brimstone-kápolna megfelelő hely lenne erre a célra. A ceremóniát ott tarthatjuk meg holnap este, ami elegendő időt hagy arra, hogy megszerezzük a szükséges engedélyeket, és egy ügyvéd jelenlétében megírhassuk az új végrendeletet.

Amikor Aurora nem szólt semmit, Percy odament hozzá, és megfogta a kezét. - Tudod, drágám, nem kell elfogadnod Sabine javaslatát, sőt Halfordét sem. Nagyon szívesen látunk a házunkban. Ameddig csak akarsz, itt maradhatsz velünk. Egyáltalán nem kell visszatérned Angliába

- Köszönöm, Percy! - felelte Aurora csendesen. - De nekem ott van a családom, ott vannak a barátaim, és ott van az én igazi életem.

- Nos, akkor se hagyd, hogy olyasmire beszéljünk rá, amit később megbánnál.

A lány arcán szelíd mosoly suhant át. - Nem, nem fogom hagyni. - Ez valóban túlságosan fontos ügy volt ahhoz, hogy engedje, hogy mégannyira szeretett és jó szándékú rokonai helyette hozzák meg a döntést. - Rendkívül hálás vagyok azért, hogy gondoltok a jövőmre, és hogy ennyire aggódtok értem -mondta a hercegnő, és mind Percyre, mind pedig Jane-re köszönetteljes pillantást vetett. - De ne haragudjatok, ha nekem némi időre van szükségem ahhoz, hogy átgondoljam a helyzetemet. És egyedül szeretném meghozni a döntésemet.

- Ez természetes - értett egyet az unokahúgával Percy. -Ám attól tartok, gyorsan el kell határoznod magad. Nicholas Sabine-nak már nincs sok ideje.

- Tudom - válaszolt Aurora komoran.

Aurora kerített magának egy könnyű, selyem vállkendőt, majd kisétált a magas, dúslevelű pálmák alá a kertbe. A nap épp lemenőfélben volt a Karib-tenger partján, és rézvörösen izzott az óceán felett. Ám Aurora mit sem törődött most azzal a káprázatos szépséggel és bőséggel, amivel a természet ezen a vidéken körülvette. Ő csupán egy napbarnított arcú férfit látott maga előtt, akinek gyönyörű, sötét szeme volt, és aki az ő tekintetét kereste kétségbeesetten a pillantásával.

Bizony sok olyan indok jutott az eszébe, ami miatt egyenesen őrültség lenne hozzámennie feleségül Nicholas Sabine-hoz. Hiszen ez a fickó egy élvhajhász kalandor volt, és ráadásul még elítélt fegyenc is. Emellett még ellenségek is voltak, mert az országaik szűnni nem akaró háborút folytattak egymás ellen. A társadalom értetlenül állna velük szemben, ha ők egy pár lennének - sőt mindenki felháborodna és haragra gerjedne ellenük. Ám Aurora a legjobban a saját érzelmeitől félt, és nem attól, miként vélekednek mások erről a lépéséről. Képes lesz-e vajon elviselni azt a fájdalmat, hogy a férjét akasztófára küldik nem sokkal azután, hogy szerelmet és hűséget, törődést esküdtek egymásnak - míg a halál el nem választja őket?

Ő már így is túl sok olyan embert volt kénytelen elveszíteni életében, akiket nagyon szeretett, köztük azt a férfit is, akivel már régóta jegyben jártak, és aki egy napon a férje lett volna. És bármilyen furcsának és érthetetlennek tűnt is, ő máris végtelen sajnálkozást és fájdalmat érzett amiatt, ami Nicholas Sabine-ra várt, pedig még csak alig egy napja ismerte ezt a férfit. Már most is mélyen együtt érzett ezzel az elítélttel - és ha hozzámenne, akkor érzelmileg még inkább megviselné elkerülhetetlen végzete.

Márpedig ő Geoffrey tragikus halála után megesküdött magának, hogy soha többé nem fog megszeretni egyetlen férfit sem. Éppen elég volt egyszer elviselnie azt a mérhetetlen szomorúságot, amit az imádott kedves elvesztése jelentett számára.

Amikor Aurora a pálmákkal szegélyezett ösvény végére ért, visszafordult a ház felé, de szinte semmit nem észlelt maga körül, annyira lefoglalták a fejében száguldó, egymásnak élesen ellentmondó gondolatok. És vajon hogyan került ilyen nehéz helyzetbe, hogy egyedül kelljen meghoznia egy ilyen komoly és súlyos következményekkel járó döntést?

Geoffrey halála előtt jól megalapozott, biztos jövendő elé nézett. Lord March feleségeként mindent elérhetett volna az életben, amire csak vágyott. Nyugalomra tehetett volna szert. Illő és csendes házasság elé nézhetett volna. Olyan engedelmes és jól kezelhető férje lett volna, akihez egyébként még erős érzelmi szálak is kötötték. És mindenekfelett nagy függetlenség jutott volna osztályrészül neki. És talán még gyermekeik is születhettek volna.

Ám miután Geoffrey-nak tragikus módon nyoma veszett a tengeren, ő megpróbálta túltenni magát a veszteség okozta fájdalmon, ám az apja csak súlyosbította a helyzetét azzal, hogy arra akarta őt kényszeríteni, hogy feleségül menjen a visszataszító Halford herceghez.

Aurora ajka fanyar mosolyra húzódott, amikor gondolatban idáig ért, keserű élete felett elmélkedve.

Igen, neki az a sors jutott, hogy kényszerházasságot kössön. Számára az igaz szerelem csak a képzelet világában létezett. Ő soha nem ismeri meg azt a nagy szenvedélyt, amiről a költők legendákat zengenek - azt a mindent elsöprő szerelemet neki nem lesz módja megízlelni, amiben Raven édesanyjának volt része Nicholas Sabine apjának ölelő karjában....

Nicholas Sabine. Aurora behunyta a szemét, mert eszébe jutott, hogy a férfi nem sokkal korábban megcsókolta őt. Ez a csók heves volt, de egyben visszafogott is - és tiltott gyümölcs. Mégis ez volt a legérzékibb élménye egész eddigi életében.

Ez a kalandor nagyon különbözött Geoffrey-tól. Sabine az erőszak embere volt, és nem az intellektusé. Hajótulajdonos és világutazó volt. Merész és bátor férfi, nem pedig szelíd és megfontolt, kiszámítható ember. És veszélyes is. Már a puszta érintésével lángra gyújtotta a vérét. Sötét, mély tüzű szeme olyan örömöket ígért neki, amikről eddig csak álmodott.

Ám Nicholas ugyanakkor tiszteletreméltó is volt. Ugyan melyik férfi lenne még hajlandó elmenni ilyen messzire csupán azért, hogy az apja halálos ágyánál tett esküjét beteljesítse? Ugyan ki kockáztatná az életét azért, hogy a húgát biztonságba helyezze, pedig szinte alig volt módjában megismerni őt?

Aurora nekitámaszkodott az egyik termetes pálmafa vastag törzsének. Hogyan is utasíthatná el a férfi könyörgését? A szíve összeszorult, amikor felrémlett előtte a sötét börtöncella, ahol fogságban tartották ezt a szerencsétlen fegyencet. Ő nehéz helyzetben van, amikor döntenie kell arról, hogy kényszerházasságra lépjen-e egy idegennel, de ezt a férfit hamarosan az életétől fogják megfosztani! És ő tudja, milyen szörnyű érzés fogságban vergődni. Ennek a szerencsétlen léleknek pedig ő az egyetlen menedéke és reménye.

Aurora szaggatottan vette a levegőt nagy felindulásában. Ha már semmiképpen sem köthet szerelmi házasságot, ha már kényszer határozza meg, hogy ki lesz az ő férje, akkor inkább ő maga választja meg a jelöltjét. És annak ellenére, hogy sok hátránya volt annak, ha Mr. Sabinehoz megy hozzá, jó pár előnyhöz is juthatott ezzel a lépéssel. Ezek közül pedig az volt a legnagyobb, hogy elmenekülhet attól, hogy egy egész életre Halford herceghez kelljen hozzákötnie magát. Ez egy igen nagy és súlyos büntetéssel érne fel az ő számára. És most végre kezébe veheti a sorsát - most először kerülhet erre sor, amióta csak él. Ráadásul zsarnok és féktelen természetű apjától is megmenekülhetne, és egy életre megszabadulhatna tőle.

Szabadság. Hiszen eddig még csak nem is döbbent rá, menynyire vágyik erre, amíg Sabine fel nem ajánlotta neki. Azért jött ide a Karib-tenger mellé, mert a boldogságot, a nyugalom boldogságát kereste, a földi mennyországot, ahol erőszakoskodó, tettleges bántalmazásra is hajlamos apja nem érheti őt utol. Az elmúlt pár hónap gyógyír volt megsebzett szívére, mert itt feledni tudta volt szerelmének az elvesztését, és nem kellett állandó rémületben élnie az apja házában.

Nem valószínű, hogy az élet, a sors még egy ilyen lehetőséget fog elébe tenni. Ahhoz, hogy igazi függetlenségre tehessen szert, az volt az egyedüli út, hogy feleségül megy Nicholas Sabinehoz. És az özvegyeként végre megleli majd az annyira óhajtott nyugalmat is.

És magától értetődik, hogy el kell hálni a házasságukat. *Csupán egyetlen éjszakát kérek tőled. Meg tudod ezt adni nekem?* Ebben a pár szóban kimondatlanul is benne volt, hogy ez a férfi olyan szenvedélyes órákkal ajándékozza majd meg, amiről ő soha még csak nem is álmodott - és Aurora nem kételkedett ebben az ígéretben. Ám akkor neki kell adnia az ártatlanságát... Nehezen tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy ilyen bensőséges viszonyba kerül majd ezzel a jóképű kalózzal, ezzel a veszélyes férfival.

Aurora lassan kifújta a levegőt a tüdejéből, de a gyomra még mindig görcsbe rándult. Igen, a nászi ágy intimitása csak még nagyobb érzelmi zűrzavart fog előidézni benne. Ám ha erőt venne magán, és nem hagyná, hogy ez alatt az egyetlen éjszaka alatt veszélybe kerüljön a szíve és a lelke, elejét vehetné annak, hogy még mélyebben és veszélyesebben belebonyolódjon ebbe az ügybe... Ha ésszerű módon próbálná megközelíteni ezt a képtelen helyzetet, és úgy tekintene a házasságára, mint egy üzleti javaslatra, illetve szerződésre, és arra törekedne, hogy minél előbb vége szakadjon, akkor talán elviselhetőbb lenne számára a vele járó alávetettség és kiszolgáltatottság. Ha egyszerűen azt tenné, amit tennie kell...

Aurora kihúzta magát, és ellökte a testét a pálmafa oltalmat adó törzsétől. Összeszedte maradék erejét, hogy visszanyerje a nyugalmát. Lehet, hogy nagy hibát követ el, de ő már meghozta a döntését.

Beleegyezik abba, hogy Nicholas Sabine felesége legyen. És holnap lesz az ő mennyegzője.

- Szóval a szépséges Aurora elfogadta a házassági ajánlatomat?

- kérdezte ismét Nicholas, mert biztos akart lenni abban, hogy nem érette félre látogatója bejelentését.

- Igen - felelte ismét Percy, igyekezvén megnyugtatni az izgatott fegyencet. - Mi több, Madsen parancsnok beleegyezett abba, hogy a kivégzésedet elhalasszák egy nappal, hogy megtarthassuk a mennyegzőt. Te és Aurora holnap este összeházasodhattok.

Nick lassan kifújta a levegőt a tüdejéből. Most először érezte azt immár hosszú ideje, hogy a gyomrában lévő feszültség kissé enged a szorításából. - Fogadd őszinte hálámat, Percy, amiért tolmácsoltad a kérésemet az unokahúgodnak, és azért is, hogy rábeszélted őt erre a házasságra.

- Nem én beszéltem rá. Aurora saját maga döntött így.

- Alábecsülöd a befolyásodat - mondta Nicholas, és odalépett az asztalhoz, amin most egy borosüveg és több pohár állt. - Lenne kedved megünnepelni velem egy pohárka borral a jó szerencsémet?

- Borral? - Percy csodálkozva nézett körül a piszkos és elhanyagolt börtöncellában. - Látom, már széked is van. Minden megváltozott, mióta legutóbb itt voltam.

- Madsen parancsnok így akarta kifejezni a sajnálkozását, amiért börtönben kellett viszontlátnia engem - felelte Nick szárazon.

- Ó, igen. Említette nekem, hogy nagy hálával tartozik neked. Úgy tudom, hogy a fivére felesége a közt a sok ember közt volt, akiket biztonságos vizekre menekítettél, amikor az a lázadás kitört St. Lucián hat évvel ezelőtt.

- Neki legyen mondva. Ám én attól tartok, hogy már nem igen emlékszem annak a nőnek az arcára.

- Madsen annál jobban észben tartja dolgot. Ezért egyezett bele olyan készségesen abba, hogy elhalasszuk a kivégzésedet.

Percy fanyar mosoly kíséretében elfogadta Nicktől a borral teli poharat. - Úgy vettem észre, hogy még örült is a dolognak. Azt hiszem, nagyon dühös, amiért neki kell végrehajtania egy ilyen szörnyű ítéletet. És nem kifejezetten rajong Foley admirálisért sem. Madsen egyenest megmondta nekem, hogy sokkal szívesebben küldene el téged hajón Barbadosra, hogy Foley végezzen veled.

- Gondoskodnom kell arról, hogy a parancsnok valami becses ajándékot kapjon tőlem nagyrabecsülésem jeléül, miután én már elköltöztem az élők sorából.

- Egy üveg jóféle francia konyak nagyon megteszi - felelte viccelődve Percy. - Ti amerikaiak Napóleon szövetségesei vagytok, és sokkal jobban értetek az élet élvezetéhez, mint mi, angolok. - A férfi most a priccsre pillantott, és elhúzta száját. -Rá kellene beszélnünk Madsent, hogy találjon neked méltóbb elhelyezést. Az unokahúgom jobb körülményeket érdemel a mennyegzőjén és a nászéjszakáján, mint egy ilyen komor erődítményi börtöncellát.

- Ebben mélyen egyetértek veled - mondta Nicholas széles mosollyal az arcán. - Ne aggódj, majd én elintézem a dolgot Madsennel.

- Rendben. De a parancsnok ezt legalább annyira Aurora kedvéért is megteszi, mint a tiédért. Az a férfi valósággal szerelemre gyulladt iránta.

- Ezzel nincs egyedül, az a nő valóban gyönyörű - felelte lelkendezve Nicholas.

- Igen, de a parancsnoknak nem lett volna szabad közeledni hozzá, hiszen még gyászol. Szerencse-e vagy sem, de a jelenlegi körülményei megóvják az unokahúgomat attól, hogy férfiak ostromolják őt a szerelmükkel. Angliában azonban inkább a címe miatt pályáznának a kezére, mint a szépségéért. Ám mivel Lord March, akivel régóta jegyesek voltak, meghalt, a kérők kénytelenek voltak féken tartani magukat, és az apjának is tiszteletben kellett tartania a lánya gyászát. Kétlem, hogy Aurora tisztában van azzal, hogy milyen hatással van a férfiakra. .. - Percy összeráncolta a homlokát. - Erről jut eszembe, itt az ideje, hogy nyíltan beszéljünk egymással, Nick. Az unokahúgom talpig úri hölgy, egy igazi lady. Remélem, szelíden bánsz vele, amikor az asszonyoddá teszed.

Nicholas komoly pillantást vetett a látogatójára. - Biztosíthatlak, hogy még soha nem emeltem kezet nőre.

-Nem arra gondolok, hogy szándékosan megsértenéd a testi épségét. Épp csak jó lenne, ha... nos, ha visszafognád a testi vágyadat... ha a szokásos vadságodat megfegyelmeznéd. Aurora nem olyan, mint azok a tüzes hölgyek, vérbő szeretők, akikkel általában dolgod volt. Ő még ártatlan, semmi tapasztalattal nem rendelkezik a testi vágyakat illetően.

- Nagyon visszafogott leszek, erre szavamat adom - fogadta meg Nicholas Percy előtt. - Most azonban szót kell ejtenünk a pénzügyekről is. A háború miatt Lady Aurorának nehézségei támadhatnánk, ha az özvegyi járandóságát bármelyik amerikai banktól akarná megkapni, ezért írok egy levelet az unokafivéremnek, Wycliffnek, aki Angliában él. Ezt az írást majd Aurora átadhatja neki, ha visszatér a hazájába. Biztos vagyok benne, hogy Lucian tiszteletben tartja a kérésemet, és azonnal kiadja neki az őt megillető összeget. Később az unokafivérem majd kárpótlásként megkapja a birtokomat, ha véget ér a háború.

A két férfi ezután egy ideig az anyagi kérdésekkel foglalkozott - vagyis, hogy mennyi lesz Aurora öröksége, és ebből menynyit kell kiadnia Nick húgának, Ravennék, és hogy hogyan kell megírni az új végrendeletet.

Amikor Percy úgy találta, hogy minden részletet megfelelően elrendeztek, Nick kérlelni kezdte a férfit. - Még egy dolgot szeretnék kérni tőled, barátom. Intézd el, hogy Lady Aurora biztosan elhagyja St. Kitts szigetét, mielőtt a kivégzésemet végrehajtják. Nem akarom, hogy a feleségem lássa, amint kilehelem a lelkemet.

- Talán ezt lesz a legnehezebb elérni - felelte lassan Percy. - Aurora nem akar elmenni és itt hagyni téged, amíg be nem köszönt a keserű vég. Nagyon nagy szíve van, és mélyen együtt érez mások fájdalmával, ezt te is láthattad. Úgy érzi, hogy kötelessége kitartani melletted, míg meg nem térsz a Teremtőhöz.

- Nem lehet tanúja annak, hogy engem akasztófára húznak.

- Nem, ebben egyetértek veled.

- Ha kell, akkor erőszakkal vidd őt Montserratra. Wycliff hajója már ott vár benneteket, hogy a húgommal együtt Angliába menjetek. Közvetlenül onnan nekivághattok az óceánnak.

- Majd meglátom, mit tehetek - mondta őszintén Percy. A férfi sajnálkozva pillantott Nickre. - Többet kellett volna segítenem rajtad. Ki kellett volna menekítenélek ebből a rettenetes helyzetből.

Nicholas megrántotta a vállát, majd megrázta a barátja kezét. - Már éppen eleget tettél az érdekemben. Nincs jogom többet kérni tőled. Higgy nekem, cimbora, ha a húgomat biztonságban tudhatom, akkor békében halok meg.

Miután Percy elment, Nick leheveredett a priccsére, és most először érzett némi megkönnyebbülést, mióta letartóztatták. Különös dolog volt ez, hiszen másnap lesz az esküvője. Pedig a házasságot egész eddigi életében elszántan elkerülte, mert nem akarta rabigába hajtani a fejét, hiszen ez korlátozta volna az ő rajongva szeretett szabadságát. Rendes körülmények közt egy olyan helyzet, ami azzal fenyegette, hogy meg kell nősülnie, lázadásra ragadtatta volna, és minden erejével szembeszegült volna ennek. Ám a körülmények most korántsem voltak szokványosak.

És a menyasszonya sem volt az.

Aurora Demming csupa ellentmondás - ez meglepő volt, tekintve a rangját és a neveltetését: de kétségkívül elbűvölő elegye volt a királyi eleganciának és az ellenállhatatlan, elemi vonzerőnek.

Talán túl sokat kért tőle? Hiszen ő egy herceg egyetlen kiváltságos, elkényeztetett és nagy becsben tartott lánya. És tökéletes szépség is egyben. Ráadásul ártatlan is. Olyan szép volt, hogy a férfi ágyékában erősen lüktetni kezdett a vér csupán arra a gondolatra, hogy hamarosan meg fogja érinteni Aurorát.

A hercegnő egy földre szállt angyal, olyan nő, aki csak a férfiak álmában szokott megjelenni: a haja aranyszínű, a szeme mélykék, és a szája telt volt és érzéki, mintha csak csókra termett volna.

Amikor a fegyenc felidézte maga előtt azokat a pirosló ajkakat, újabb erős hullámban tört rá a sóvárgás. Nicholas halkan káromkodott magában. Hogyan lesz majd képes visszafogni magát? Már megszámlálhatatlanul sok nővel volt dolga. Szenvedélyes szeretőkkel, akik kifacsarják a férfiember utolsó erejét is. Merész, izgató bestiákkal, akik próbára tették férfiúi képességeit, és alaposan meggyötörték és kifárasztották. És voltak szelíd és engedelmes szeretői is, akik örömmel és készségesen elégítették ki a vágyait. Ám szinte biztos volt benne, hogy amikor majd Aurorával szeretkezik, az nem hasonlít egyetlen olyan élményhez sem, amiben eddig asszony

karjában része volt. Amikor korábban megcsókolta, észrevette, hogy milyen tűz ég a szemében, ami régóta visszafojtott vágyakozásról tanúskodott.

A férfi behunyta a szemét, és tovább fantáziált a közelgő nászéjszakájáról. A lélegzete is elakadt, amikor elképzelte, hogy ennek a gyönyörű nőnek a teste az övé alatt vergődik. Amikor arra gondolt, hogyan gyújtja lángra majd a szép arája testét, olyan édes fájdalom borította el egész valóját, aminek semmi köze nem volt a sebesüléseihez. Ez nem volt más, mint tomboló testi vágy. Egy férfi boldogan halna meg ennek a gyönyörű fiatal teremtésnek a karjában, gondolt magában a kalóz.

Nicholas lassan kifújta a levegőt a tüdejéből, és érezte, hogy minden izma megfeszül.

Nem, nem követett el hibát, amikor úgy döntött, elveszi feleségül Aurorát. Ha következő nap lesz az ő utolsó napja ezen a földön, akkor azt akarta, hogy azt ennek a szirénnek a karjában töltse, akinek a haja olyan, akár a folyékony arany.

5.

Testemet meglepő gyengédséggel tette magáévá, ártatlanságomra úgy tekintett, mint csodálatos és rendkívül értékes ajándékra.

Az esküvői ceremóniára az erőd kápolnájában került sor Jane és Percy, valamit Madsen parancsnok jelenlétében - úgy, ahogyan azt előre eltervezték. Ám Aurorának mégis nagy megdöbbenést okozott a szertartás, mert amikor leendő férjére pillantott, egy rendkívül jóképű és vonzó férfit látott maga mellett. Nicholas az esküvő előtt megfürdött és meg is borotválkozott, és olyan sármos vőlegény lett belőle, hogy a hercegnőnek még a lélegezte is elállt.

Sabine-nak az öltözéke is kifogástalan volt, és sokkal inkább úriemberre emlékezetett, mint egy hétpróbás tengeri haramiára vagy egy halálra ítélt bűnözőre. A palackzöld felöltő és a vakítóan fehér nyakkendő csodálatosan kiemelte napsütötte bőrét, és a nagy alkalomra fésűvel zabolázta meg dús hajfürjeit, amiket érdekessé tettek a napszítta csíkok.

Ám a friss kötés a férfi fején és a komor arckifejezés az arcán az esemény komolyságát hangsúlyozta. Egy esküvői ceremóniának vidám alkalomnak kellett volna lennie, ám ezen a mennyegzői szertartáson sem a mennyasszony, sem pedig a vőlegény nem mutatott egy csepp örömet sem.

Aurora kiváltképp bénult és dermedt volt. Ez a különös rítus korántsem volt olyan, mint amilyennek ő kislányként elképzelte az esküvője napját. Az a súlyos aranygyűrű, amit Nicholas Sabine átnyújtott neki, valójában a férfi pecsétgyűrűje volt, és egy vitorlás hajót ábrázoló véset díszítette - ám ez az ékszer túl nagy volt az ő vékony ujjára. És miután kimondták az esküt, a férfi ajka egy röpke pillanatra súrolta az ő száját -ez az első hitvesi csók csaknem hidegre és borzongatóra sikeredett. Ám ami igazán visszariasztotta a hercegnőt, az a férfi ijesztő és félelmetes tekintete volt.

Az ebéd, amit a szertartás után a parancsnok adott a tiszteletükre a szállásán, csak valamicskével volt vidámabb, ám még így is elég nyomasztó volt, mert senki nem tudott megfeledkezni arról, hogy mi vár az ifjú férjre a következő napon. Természetesen éppen ezért senki nem mondott tósztot hosszú, boldog életet kívánva a fiatal párnak, és Madsen parancsnok nem csinált titkot belőle, hogy nagyon fel van dúlva, amiért neki kell végrehajtania a halálos

ítéletet. Miután a jelenlévők a desszertet is elfogyasztották, a katona gyorsan el is távozott, de előtte még hevesen elutasította Aurora kísérletét arra, hogy köszönetet mondjon neki a vendéglátásért - Madsen egyszerűen csak jó estét kívánt a kis társaságnak, majd elment.

Percy és Jane valamivel tovább maradtak, de aztán ők is szedelőzködni kezdtek. A búcsúzáskor melegen átölelték Aurorát. Előre megbeszélték, hogy az ifjú arának a szobalánya lesz majd a segítségére, ám amikor Jane be akarta hívni a cselédet, Nicholas közbeszólt, mondván, hogy majd ő gondoskodik a mennyasszonyáról.

A kalóz ügyet sem vetett Jane rosszalló és Aurora kérdő pillantására. Pár perc múlva a hercegnő rokonainak pedig már csak a hűlt helyük volt, és ő egyedül maradt egy vadidegen férfival, akinek a neve a ceremónia következtében immár reá szállt.

- Remélem, megbocsátod nekem, hogy nem vágyom mások társaságára - suttogta a férfi, miközben jól bereteszelte az ajtót, hogy ne zavarhassa őket senki.

- Természetesen - felelte Aurora színtelen hangon, és nem volt biztos benne, hogy vajon most neki hogyan is kellene viselkednie, és hogy most mit is várnak tőle.

- Kérsz egy kis bort? Vagy esetleg valami erősebbet?

A fiatal nő előbb el akarta utasítani a felkínált italt, ám közben meggondolta magát, mert úgy vélte, hogy egy kis bor oldhatja a feszültséget, ami hirtelen közéjük telepedett. - Igen, köszönöm, kérek egy keveset.

A parancsnok szállása nem volt túl nagy, sem pedig különösebben fényűző: az a szoba, amiben éppen tartózkodtak, egyszerre töltötte be a nappali és a szalon rendeltetését. Ám ez volt a legkellemesebb hely, amit az erőd kínálhatott a számukra.

Aurora nagyon meglepődött, amikor megtudta, hogy a parancsnok Nick kérésére hajlandó volt a rendelkezésére bocsátani a szobáit. Ezek szerint bár a férje börtönlakó volt, még mindig képes volt befolyásolni a sorsát.

Amikor Nicholas odament a pohárszékhez, Aurora önkéntelenül is a hatalmas gyűrűvel kezdett játszadozni.

- Nem kell viselned a gyűrűmet - jegyezte meg a férfi, látván, mit csinál a mennyasszonya.

-Attól tartok, elveszíteném. Talán jobb lenne biztonságba helyezni.

- Okos gondolat - hagyta helyben a nő javaslatát a kalóz. A hercegnő a retiküljébe csúsztatta az ékszert, majd összecsapta a kezét, és várakozással telve az ölébe ejtette.

Nicholas öntött egy pohárka konyakot magának és egy pohárka bort Aurorának, amit a hercegnő készségesen elfogadott. Aztán a férfi köszöntésképpen a levegőbe emelte a poharát, majd ivott egy kortyot az erős italból.

Aurora képtelen volt a férfi szemébe nézni, lesütötte a pilláit, és lassan kortyolta a borát. Úgy érezte, a szíve nyomban kiugrik a helyéről, amikor a férje udvarias karmozdulattal a mellettük lévő szobába nyíló ajtó felé mutatott.

- Volna szíves visszavonulni velem a hálóba, mylady?

A hercegnő vonakodva követte a kalózt a hálószobába. A kis helyiségben félhomály fogadta őket, csupán egyetlen lámpa égett odabent, és a kandallóban alig pislákolt a tűz. Aurora zavartan az ágyra pillantott. A matrac elég keskeny volt, ám az ágytakaró hívogatóan vissza volt hajtva, és a hálóingét a szobalánya már előre odakészítette. A fiatal teremtésnek hirtelen kiszáradt a torka.

Aurora érezte, hogy a férfi rászegezi a tekintetét. Kisvártatva azonban Nicholas odament a kandallóhoz és felizzította a parazsat, majd néhány darab szenet és pár hasáb fát dobott a tűzre. - Ismét szabadkozom kell a modorom hiányosságai miatt - monda a férfi közvetlen hangon. - Még meg sem köszöntem, hogy elfogadtad a házassági ajánlatomat,

- Ez tűnt a ... a legésszerűbb választásnak - felelte a fiatal lány, és a hangja kissé remegett.

- És mondd csak, mindig ilyen megfontolt vagy?
- Igen, Mr. Sabine.
- Miért nem hívsz Nicholasnak? Végül is most már férj és feleség vagyunk.
Aurora megborzongott a gondolattól.
A férfi odafordult hozzá, és kissé leereszkedően megjegyezte. - A mennyasszony aggodalmai ilyen esetben egyáltalán nem szokatlanok és meglepőek. Megértem a helyzetedet.
- Ezt alig hiszem.
- De hiszen már korábban is megmondtam neked, Aurora, hogy nincs miért félned tőlem. Ne nézz úgy rám, mintha most azonnal a guillotine alá akarnának vonszolni.
Aurora vett egy mély levegőt, és gondolatban erősen ostorozta magát, amiért úgy viselkedett, mint egy gyáva nyúl. Hiszen beleegyezett abba, hogy a férfi mennyasszonya lesz, és ő betartja az egyezséget - még ha bele is hal.
- Tudod, hogy most mi fog történni közöttünk? - kérdezte a férje, amikor látta, hogy a hercegnő elszántan felszegte az állát.
- Van némi elképzelésem. Jane nagy vonalakban elmondta nekem, mit várhatok a mai naptól. Kész vagyok behódolni és alávetni magamat neked - úgy, mint a feleséged.
A férfi tekintete ellágyult. - Nem akarom, hogy alávesd magad nekem, Aurora. Azt akarom, hogy éppúgy élvezd az együttlétünket, mint én. Az igazat megvallva, szerintem nagyon örömtelinek fogod találni a szeretkezésünket.
- Jane említette nekem, hogy te képes vagy elviselhetővé tenni számomra a nászéjszakámat.
A férfi arcán elbűvölő mosoly ragyogott fel. - A legjobb képességeimet fogom bevetni, hogy ne hazudtoljam meg az unokanővéredet.
Mivel Aurora nem mozdult se jobbra, se balra, Nicholas felvonta a szemöldökét, és azt mondta. - Gyere ide a tűzhöz, édesem. Nem foglak megerőszakolni, ígérem.
Aurora a férfi szemébe nézett, ahol nem remélt gyöngédségre lelt, és ez kissé megnyugtatta.
Két nagy karosszék terpeszkedett a kandalló előtt, és köztük egy kis cseresznyefa asztal állt. Aurora az ajtóhoz közelebb eső széket választotta. Nicholas ott maradt, ahol volt, és az egyik lábát a kandallórácsra tette. Aztán töprengőn azt kérdezte a menyasszonyától: - Gondoltad volna, hogy ez a házassági cécó számomra is milyen ijesztő lehet?
- A számodra?
- Igen, a számomra. - A férfi ajka fanyar mosolyra húzódott. - Soha nem volt még mennyasszonyom. Az igazat megvallva, kevésbé féltem volna attól, hogy emberevő tigrisekre vadásszak Indiában, mint attól, hogy az oltár elé álljak.
A hercegnő a kalózra bámult, mert hihetetlen volt a számára, hogy ez az életteli ember valaha is féljen. Egy pillanatig tanulmányozta a tengeri ördög arckifejezését, és önkéntelenül is csodálta a férfi sármos külsejét - Nicholas erős állkapcsát, magas homlokát, gyönyörű szemét, amit hosszú, sötét pillák árnyékoltak.
Tulajdonképpen nem félt a férfitól, bár nem tudta megmagyarázni magának, hogy miért nem. Egy olyan vérmes haramiától, akinek ennyi erőszak volt az életében, meg kellett volna ijednie. Ám a hercegnő a körülményekhez képest meglepően nyugodt volt.
A férfi erős, inas testéből valósággal áradt az energia. És ez kifejezetten szexuális töltésű volt - másként aligha lehetett volna leírni és megnevezni. A kis lady érzékei sokkal elevenebbek voltak a kalóz jelenlétében, és női ösztönei is felébredtek mellette. A fegyenc közelségére adott testi-fizikai válaszai sokkal jobban nyugtalanították Aurorát, mint bármi más - ezt el kellett ismernie. Igen, a férfiból áradó erős szexualitás rendkívüli módon felkavarta.

- Ejtenünk kell pár szót a házassági szerződésünkről - jelentette be a férfi. - A mai nap legnagyobb részt azzal töltöttem, hogy ügyvédekkel tárgyaltam. Megpróbáltuk előre látni a várható nehézségeket, és igyekeztünk megtenni mindent, hogy törvényes úton kivédjük őket. Annyit bízvást mondhatok, hogy pénzügyi szempontból igen jól fogsz járni.

- Köszönöm! - suttogta az ifjú ara, és gyanította, hogy a férfi azért hozta fel ezt a témát, hogy ne gondoljon a házasság küszöbön lévő elhalására.

- Raven némi gondot jelenthet majd a számodra - tette hozzá Nicholas. - Ő ki nem állhatja a gardedámokat és a nevelőnőket, és valószínűleg nem fog szívesen fogadni téged -hiszen idegen vagy a számára. És az sem valószínű, hogy hajlandó lesz alávetni magát a szigorú korlátozásoknak és merev társadalmi előírásoknak, ahogy azt majd Angliában elvárják tőle, úgy a fennhéjázó rokonai, mint az úri társaság általában. Bár kijelentette, hogy kész bizonyos kompromisszumokra annak érdekében, hogy jó partit csinálhasson, ám rendkívüli módon gyűlöli a rideg szabályokat és a rigolyákat. Ő amolyan lázadó ifjú hölgy, attól tartok. Ebben nagyon hasonlít rám.

A férfi mosolya már nem volt olyan keserű, amitől még vonzóbbá vált az arckifejezése. - Biztos vagyok benne, hogy majd jól boldogulok vele - mondta nyugtatólag Aurora.

- Remek. Már írtam egy levelet Raven számára, amelyben elmondom neki, hogy miképpen és miért köttetett a mi házasságunk, és hogy az ő érdekeit tartottam szem előtt e lépésem során, ám neked rá kell beszélned őt, hogy elfogadjon a szövetségesének téged. Szerintem könnyű lesz meggyőznöd, ha elmondod neki, hogy mekkora áldozatot hoztál érte.

A férfi ekkor tétovázott kissé. - Nagyon számítok rád abban, Aurora, hogy te majd megfelelően irányítod őt az életben. Már beszéltünk arról, hogy neki nagy segítségre lesz szüksége, ha Angliába ér, de van itt még valami, amiről eddig megfeledkeztem. Raven édesanyjának személyes holmijai közt van valami, amit rám hagyott... Egy különleges könyvről van szó, úgy tudom. Az apám adta neki ezt a kötetet évekkel ezelőtt - a halála előtt beszélt nekem erről, de nem tudta, hogy az idők folyamán mi történt vele. Ő azt szerette volna, ha a könyv Elizabeth Kendrickre száll. Az asszony pedig a elmondása szerint a lányára akarta hagyni - de csak akkor szerette volna Raven kezébe adni, ha a lány a már elég idős ahhoz, hogy elolvashassa. Vagyis amikor már ő is férjnél van. Most, hogy te leszel a húgom gyámja, a te feladatod lesz, hogy eldöntsd, mikor adod át neki a könyvet. Biztos vagyok benne, hogy Raven érdekét messzemenően figyelembe fogod venni.

-Természetesen - suttogta a hercegnő, és közben azon morfondírozott, hogy vajon miféle könyv lehet a szóban forgó ajándék, ami ennyi aggodalmat vált ki a tulajdonosaiból.

A férfi most a kandallóba nézett. A lángok megvilágították szép arcát, miközben a tűz vad táncát figyelte. - És még lenne egy utolsó dolog, amire szeretnélek megkérni téged, Aurora Megígéred, hogy teljesíted a kérésemet?

- Mi lenne az?

- Azt szeretném, ha már holnap elmennél Montserratra.

- Holnap? - kérdezte a szemöldökét ráncolva a hercegnő. -Olyan hamar kellene indulnom?

- Könnyebben lehelem ki a lelkemet, és nyugszom a földben, ha tudom, hogy Raven sorsát már a kezedbe vetted.

Jéghideg borzongás futott át a kis lady testén. Holnap az ő férje már halott lesz. Hogyan is utasíthatná el egy halálraítélt utolsó kérését?

- Megígéred nekem, hogy így teszel?

- Igen - válaszolta az ifjú ara, és a hangja most rekedtes volt.

A férfi elégedetten bólintott. - Egy hajó áll készen arra Montserratban, hogy mindkettőtöket Angliába vigyen. Az unokafivéred majd elkísér a szigetre, és feljuttat a fedélzetre. Sajnálom, hogy kényelmetlenséget okozok neked, de jó okom van a sietségre. Raven mostanra már valószínűleg megtudta, mi történt velem, és milyen ítéletet hoztak ellenem. Ha már holnap elmész hozzá, akkor még idejében érsz oda, és megakadályozhatod, hogy bármi meggondolatlanságra ragadtassa el magát - mint például, hogy megpróbáljon megmenteni engem.

- Rendben van - suttogta Aurora, majd némi töprengés után hozzátette: - Valójában ez nem okoz kényelmetlenséget a számomra. Én már összecsomagoltam a holmijaimat. Ugyanis mielőtt... találkoztam volna veled... úgy terveztem magam is, hogy visszatérek Angliába, méghozzá a következő napon.

-Úgy érted, mielőtt beleavatkoztam volna az életedbe, igaz? - vetette közbe a kalóz érzéki mosolyra húzva a száját.

A hercegnő erre nem szólt semmit. Valójában örült, amiért a férfi beleavatkozott az életébe, és megkímélte őt attól, hogy egy visszataszító férfihoz kényszerítsék nőül, ám a mostani nem tűnt számára a megfelelő pillanatnak ahhoz, hogy az érzelmeiről nyissanak vitát.

A férfi újabb korty konyakot hörpölt a poharából, miközben a tűz megvilágította szép metszésű profilját. - Nos - jegyezte meg a hét tenger ördöge túlságosan is könnyedén ahhoz képest, hogy másnap kötél általi halál várt rá -, legalább holnap már túl leszel ezen az egész felhajtáson.

A hercegnő egész testében megborzongott, mert nem akart arra gondolni, hogy már másnap beteljesedik a férfi felett a sorsa.

Nicholas ismét odahajolt a tűzhöz, megint megpiszkálta az izzó szenet, hogy az nagyobb lángot vessen, és közben egy homokszínű hajtincs a homlokára hullott. A kalóz odanyúlt, hogy hátrasimítsa a hajfürjét, ám közben a keze kitapintotta a kötést, a finom fehér muszlinanyagot a fején.

- Vérzel - mondta Aurora, és ijedten talpra ugrott.

A férfi ismét megérintette a kötést, és az ujja véres lett. -Úgy ám. Biztosan felnyílt a heg, amikor a ceremónia előtt megmosakodtam.

- Megnézhetem?

A férfi felvonta a szemöldökét, de nem tiltakozott, amikor a mennyasszonya alaposabban szemügyre vette a szivárgást. -Lennél szíves feljebb csavarni a lámpát?

Amikor a férfi megtette, amit kért, Aurora letette mindkéttőjük poharát az ágy melletti asztalkára, és odafordította a lámpát a férfi felé. Nicholas most az ágy szélén ült, és szótlanul figyelte, ahogyan a fiatal nő óvatosan letekerte a kötést a homlokáról. A hercegnő magán érezte a férfi tekintetének a súlyát, miközben ő a sebet vizsgálta.

-Kétlem, hogy ilyennek képzelted a nászéjszakádat -mondta férfi halkan. - Igazán sajnálom, hogy így alakult.

Nem, valóban nem így képzelte ezt az éjszakát. Ha Geoffrey még életben lett volna, akkor ez az éj egészen másmilyen lett volna. Akkor nem egy idegennek kellene odaadnia magát, és nem lenne ilyen feszült, mint amilyen most is volt Nicholas Sabine közelében. És nem lenne ilyen különösen és egyben megmagyarázhatatlanul izgatott.

Aurora gondolatban megint korholni kezdte magát. Nem kellene Geoffrey-ra gondolnia, vagy a két férfit összehasonlítgatnia. Geoffrey nincs többé az élők sorában, és ez a férfi hasonlóképpen fogja végezni, mint a volt jegyese - meghal, méghozzá hamarosan.

A szomorúság kiülhetett az arcára, mert a kalóz csendesen megkérdezte. - Nagyon szeretted... a jegyesedet?

A hercegnő elpirult, és igyekezett megszabadulni a melankóliájától. Jobbnak látta, ha elfoglalja magát, ezért, odament a mosdóállványhoz, és benedvesítette az egyik törülköző kézre eső sarkát. Azután visszament a férjéhez. - A sebed vérzik egy kicsit. Lemosom a vért, hogy ne ragadjon tőle össze a hajad.

-Köszönöm.

- Bocsáss meg, ha fájdalmat okozok.

- Nem érzek fájdalmat. - Ám a férfi nem hagyta, hogy témát váltsanak. - Azt mondtad, hogy emlékeztetlek a jegyesedre.

- Először valóban így gondoltam, mert neki is szőke volt a haja. De később kiderült, tévedtem. Ti ketten semmiben sem hasonlítotok.

- Milyen volt a vőlegényed?

- Geoffrey... hogy is mondjam...

- Igazi gentleman volt?

- Igen. Egy végtelenül kedves és szelíd ember volt.

- És rólam nem feltételezed, hogy kedves vagyok? - kérdezte a kalóz komoran.

A hercegnő szíve nagyot dobbant - Nem egészen erre számítottál, igaz? - kérdezte a nő, és próbált tudomást sem venni arról az érzésről, amit a férfi váltott ki belőle az iménti megjegyzésével.

- Az igazat megvallva, nemigen foglalkoztam a nősülés gondolatával.

- Soha nem is akartál megházasodni?

A férfi elgondolkodva vonta össze a szemöldökét, - Volt valami halovány elképzelésem, hogy egy napon talán majd nőül veszek valakit, és örököst nemzek. Ám tele voltam életkedvvel, és ki akartam tombolni előbb magamat, úgyhogy még nem fontolgattam, hogy letelepszem. - A kalóz arcán egy tétova félmosoly suhant át, és megvonta a vállát. - Most már viszont túl késő a bánkódáshoz vagy a mérlegeléshez, hogy mi lett volna a helyes lépés.

- Sajnálom, hogy végül egy ilyen kényszerházasságba kellett beleugranod - felelte Aurora és a hangja tele volt együttérzéssel.

Nicholas ekkor megfogta a lány kezét, hogy a figyelmét még jobban magára vonja. - Az utolsó éjszakámat nem akarom sajnálkozással és múltba révedéssel tölteni. - Sötét szeme elvarázsolta a ladyt. - Köthetnénk egy egyezséget, drágám? Ma éjszakára feledkezzünk meg minden másról, ami eddig történt.

- Ez tetszik nekem.

- Nekem is. - A férfi halkan hozzátette. - Rendben, ez a mi éjszakánk lesz. Nem létezik semmi más, sem az, ami korábban volt, sem pedig az, ami később lesz. Ma éjjel csak a jelennek élünk.

- Igen - suttogta beleegyezőn a lány.

A férfi ekkor kinyújtotta a kezét, megérintette a felesége tarkóját. Hirtelen mintha megállt volna körülöttük az idő. Nick ekkor a kis lady fejét lassan az övéhez húzta A kalóz meg akarta csókolni, döbbent rá a hercegnő, és a pulzusa vad táncba kezdett.

A férfi ajka csodálatosan puha és lágy volt, amikor egy röpke pillanatra súrolta az övét. A ladyt nagyon felzaklatta a marcona tengerész intim érintése. A legszívesebben megfordult és elszaladt volna. Ám ekkor a férfi visszahúzódott kissé, de mélységes mély tekintete fogva tartotta Aurorát, delejes pillantása erősebb volt bármilyen láncnál.

A hercegnő érezte, hogy erősen kalapál a szíve a mellkasában, miközben Nicholas kivette a kezéből a törülközőt, és hagyta, hogy az leessen a padlóra A kalóz a karját a lány dereka köré fonta, mígnem Aurora keble a mellkasát súrolta. A lányt remegés fogta el erre a szokatlan közeledésre. Átfutott a fejében pár hiábavaló gondolat, hogy jobb lenne, ha megőrizné a büszkeségét, és ezért a tenyerét a férfi melléhez nyomta, majd belenézett Nick szemébe. A fogoly sötét szeme azonban arról árulkodott, hogy nem fogja beérni egyetlen csókkal.

- A sérülésed...

- Túl fogom élni. De azt már aligha, ha nem kóstolhatlak meg itt azon nyomban.

A kalóz még mindig fogta a lány derekát, de közben lassan végignyúlt az ágyon, és magával húzta a mennyasszonyát is. Forróság öntötte el a lányt, és a gyomra csomóba rándult össze, amikor a férfi teljesen a saját teste fölé húzta fel őt -Nick mintegy természetes párnául szolgált a hitvesének. A lady reszketett ettől a számára oly szokatlan bensőségességtől, és attól, hogy a kalóz kemény, izmos teste nekifeszült az ő puha és lágy tagjainak. Aurora még a ruhán keresztül is érezte, hogy milyen forróság árad a férfi testéből.

- Nyisd ki a szádat ezúttal, szerelmetes Aurorám - suttogta neki a férfi.

A kalóz nyelve lassan és érzéki módon hatolt be a szájába, és ez sokkal erotikusabb érzés volt a lány számára, mint azt korábban gondolta. Egy pillanatig a hercegnő megmerevedett, és hagyta, hogy a férfi felfedezze szájának rejtett zugait. A férje valósággal magába itta őt, kedvtelve ízlelgette ajkának titkos zugait. A férfi nyelve incselkedve játszadozott a szájában - egyre bátrabb és bátrabb lett.

És akkor Aurorában alábbhagyott az ellenállás, a lélegzete is szaporább lett, ahogy benne is feltámadt a vágy, ám a kalóz nem elégedett meg ennyi simulékonysággal, megadással és engedelmességgel.

Nicholas abbahagyta a csókolódzást, és azt suttogta a feleségének. - Csókolj vissza, édesem - és a száját ismét a lány ajkára tapasztotta

Aurora szédülni kezdett, és hagyta, hogy a nyelve félve összefonódjon a férfiéval, amit annak halk, helyeslő, mély torokhangja ünneplelt.

A férfi most erősen kezdte szívni a száját: erre a nő altestéből édes borzongás tört fel, miközben a kalóz serény ajka és nyelve a csókolódzás fortélyaira tanította. Nicholas a kezével a lány hátát cirógatta, közelebb nyomva a szájához a felesége ajkát, hogy még jobban birtokba vehesse őt.

Pár hosszú pillanatig feküdtek így egymáson, és kóstolgatták egymást a rájuk telepedő feszült és lázas csendben. Aurora elveszítette az időérzékét, és megszűnt számára a külvilág. Senki nem létezett a számára, csak Nicholas, az ő nyers férfiassága, az ő érzéki, szinte fojtogató csókja, és izmos, kemény teste, amit maga alatt érzett.

Végül a férfi simogatása még hevesebbé és szenvedélyesebbé vált, a férje egészen birtokolni akarta a száját, mindjobban be akarta vonnia a feleségét a csókolódzásba, amivel csodálatos és eddig ismeretlen érzéseket keltett a lady testében. Aurora ujjai a saját útjukat járták, és a férfi válláról felvándoroltak annak dús hajához, és beletúrtak a hullámos fürtökbe. A férfi forró ajka úgy perzselte őt, hogy alig kapott levegőt.

Ekkor olyan sóvárgás fogta el a fiatal nőt, amit nem tudott megnevezni, és hatására még erősebben préselte testét a férfiéhoz. Már úgy érezte, hogy szinte elolvadnak a csontjai is abban a lángviharban, ami benne lobogott... Azt hitte, nyomban elájul....

Ám Nicholas még idejében a hátára fordította, s így végignyúlhatott a puha matracon. A hercegnő most kinyitotta a szemét, és a férfit nézte. Egész testében remegett, az arca kipirult, a szoba forgott vele. A kalóz ekkor végigsimította a nő ruhájának mély kivágását, mire Aurora

egész testében megfeszült, de a férfi ismét föléhajolt, és a szája pont az övé fölé került. - Ne félj tőlem, angyalom. Ma éjjel szabadulj meg minden gátlásodtól és aggodalmadtól. Most ne az eszedre hallgass, hanem az érzékeidre.

Amikor Aurora nem tiltakozott, Nicholas kigombolta a fehér esküvői ruha felső részét, majd kiszabadította a fiatal nő telt, igéző kebleit csinos, csipkés fűzőjének a börtönéből. A hercegnő beleborzongott, amikor a mellbimbói mezítelenül meredtek a férfi felé. Aztán Nick nagy szakértelemmel játszani és incselkedni kezdett hosszú és merész ujjaival a nő keblével, a merev és rubinvörös bimbókkal. Az avatott kényeztetésre halk kiáltás tört fel a hercegnő torkából, és a testén soha nem tapasztalt mámoros érzések cikáztak át, akár a villámok a viharos égbolton.

- Még soha senki nem érintett meg így, igaz? - suttogta a felesége fülébe a férfi, és forró lehelete jólesőn perzselte a nő bőrét.

-Nem... - válaszolta Aurora levegő után kapkodva, mert közben a férje a hüvelykujjával körözött a mellbimbója körül, és értő módon becézgette a hitvese érzékeny porcikáját.

Aurora behunyta a szemét, és megadta magát a gyönyörnek, ami mindinkább a hatalmába kerítette. A férfi forró, követelődző szája megint ráforrt az ajkára, és közben Nick a kezével gyengéden cirógatta a mellét, édes kínokat hozva rá, bűnös és szégyenletes izgalmat váltva ki egész testéből.

Alig volt magánál a kis hölgy, amikor a férfi lassan felhúzta a ruháját alul, és a tenyerét becsúsztatta a combja közé ott fenn, ahol asszonya titkos nőisége rejtőzött.

Aurora ekkor megmerevedett. Ám amikor megpróbálta összezárni a térdét, a férje még mélyebben a combja közé nyomta a kezét. A kalóz már szaggatottan vette a levegőt, a szemét behunyta, hosszú szempillái elrejtették a tekintetét a nő elől. -Nyisd szét a combodat előttem, szirénem, és hagyd, hogy megérintselek ott is.

A fiatal teremtés képtelen volt ellenállni a jóképű fegyencnek, és megtette, amit az kért tőle. A férfi már göndör, selymes fanszőrzetét simogatta, mire a nő két lába közti legtitkosabb pont megtelt nedvességgel, és erősen lüktetni kezdett. Aurora olyan különösen érezte magát, mint még soha, szinte elolvadt a gyönyörűségtől... Ösztönösen ívben megfeszítette a hátát, mert még nagyobb izgalomra vágyott, és szinte félt, hogy nem lesz része benne.

Ám úgy tűnt, a férfi nagyon is tudja, hogy ő mit akar. Kitalálva legtitkosabb óhaját, óvatosan becsúsztatta az ujját a pulzáló szeméremajkak közé, és behatolt a nő rejtett résébe.

Aurora zihálva kapkodott levegő után, ám Nicholas tovább folytatta az édes kínzást és a felfedezést. Aztán hüvelykujjának kissé érdes párnájával csiklandozni kezdte a nő érzékiségének most már síkos, rejtőzködő középpontját, a huncut kis gyöngyöcskét.

A hercegnő ujjaival erősen megmarkolta a férfi vállát, mert nem volt biztos benne, hogy képes lesz-e még ennél is több izgalmat és gyönyört elviselni. Ám a kalóz nem hagyta abba simogatást, sőt egyre gyorsabban mozogtak az ujjai, amivel a mámor olyan magasságaiba repítette a feleségét, hogy az felkiáltott, és a teste hevesen vergődni kezdett a férje keze alatt. Aurora felnyomta a csípőjét, hogy még több örömben legyen része. Minden egyes érintésre még nagyobb lángokkal nyaldosta körül az érzéki boldogság.

Aztán hirtelen olyan erős örömhullámok árasztották el, hogy még a lelke is beleremegett. A vér hevesen lüktetett a halántékában, a fejében pattanásig nőtt a feszültség, és erős örvényként ragadta magával a tűzforró mámor. A kéj szégyentelen hullámai egymás után söpörtek végig tehetetlen testén.

A férfi kezét a felesége torkára tette, hogy csillapítsa az erek erős lüktetését, míg ajkával könnyű csókokat lehelt hitvese kipirult arcára.

Egy hosszú percbe került, míg a nő kielégülésének utolsó remegései is elcsitultak. Aurora gyengének érzete magát, érzékei pajkos játékot játszottak vele, mintha hirtelen körbefordult volna vele a szoba. Aztán örömittas tekintetét a férfira vetette. Nicholas az oldalán feküdt mellette, a fejét a könyökén nyugtatta, és őt figyelte. A hercegnő illetlenül fel volt tárulkozva előtte, a lábai kissé lelógtak az ágyról, a szoknyája a csípőjéig fel volt húzva, és teljesen látni engedte a harisnyáját és a bugyiját. A kalóz kedvtelve nézetgette a nő bájait - mezítelen, telt, kerek melleit az égnek meredő mellbimbókkal és csupasz, formás combjait.

A lady arca elvörösödött szégyenében, és kezével a szoknyájához kapott, hogy eltakarja magát a vizslató tekintet elől, ám Nicholas még idejében megragadta a kezét.

- Nincs helye szégyenkezésnek kettőnk között, angyalom.

A hercegnő elfordította a fejét. - Úgy viselkedem, akár egy szajha. Általában nem vagyok ilyen.... ilyen szabados és kicsapongó.

- Csak ezért, mert korábban nem volt lehetőséged rá. Nekem az a gyanúm, hogy te valójában egy nagyon szenvedélyes nő vagy. Vad tűz lángol benned, de te próbálod elrejteni, megfékezni. ... - Amikor a nő nem válaszolt, a férfi ujjával megérintette az állát, és az arcát maga felé fordította. - Egy férfi hihetetlenül vonzónak talál egy felizgult nőt.

Aurora most még jobban elpirult. - Soha nem is képzeletem volna...

- Hogy ilyen nagy örömöt nyújthat a szeretkezés?

- Igen.

- Pedig ez csak ízelítő volt, édesem. Sokkal többet is megtanulhatsz a testi szerelem nyújtotta örömökről. És ha beleegyezel, akkor az éjszaka hátralévő részét azzal töltöm, hogy megmutatok neked belőle néhányat.

Aurora nem szólt semmit, csak a férfi gyönyörű, bűvölő szemébe nézett. Igen, azt akarta, hogy a férfi beavassa őt a szenvedély titkaiba. Ismét érezni akarta az örvénylő tűzvihart. Ma este nyílt az egyetlen lehetősége arra, hogy megtapasztalja, milyen is szeretkezni. Nagyon valószínű, hogy többé nem megy férjhez. És ha így lesz, akkor többé nem érinti férfi, és ha ma nem él az alkalommal, akkor nem tudja meg, milyen érzés igazán nőnek lenni. Ám volt még itt egy zavaró tényező.

- Jane azt mondta... hogy gyermekkel lehetek várandós az egyesülésünk után.

A férfi állta a lady aggódó tekintetét. - Úgy tűnik, Jane erősen gyakorlati beállítottságú nő.

- Igen. Azt akarta, hogy tisztában legyek annak a következményeivel, ha együtt töltöm veled ezt az éjszakát.

- Vannak módszerek arra, hogy megelőzzük a fogantatást, ám valóban lehetséges, hogy viselős maradsz a szeretkezésünk után. Az annyira szörnyű lenne? - firtatta a férfi.

Erős vágyakozás járta át a hercegnőt erre a gondolatra -Nem. - Aurora most döbbent rá, hogy gyermeket akar a férfitól. Hogy tovább éljen egy rész belőle, amikor ő már nem lesz.

- Nem, egyáltalán nem lenne szörnyű.

A férfi tekintete lágyabb lett. - Látod, nincs mitől félned.

Nincs mitől félnem, legfeljebb attól, hogy elveszítem a szívemet, gondolta magában a hercegnő. Ám Nicholas kiverte a fejéből ezt a gondolatot, mert hirtelen felült.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy megszabaduljunk ettől a sok felesleges cókmóktól.

Amikor a férfi megérintette a nőt, az vonakodva elfogadta a segítségét, és Nick kezébe kapaszkodva ő is felült. - A lámpát- suttogta a hercegnő, és közben megigazította magán a csipkés alsó ingét, hogy eltakarja vele a bájait. Ám a lámpa még mindig könyörtelenül felfedte rendetlen ruházatát.

Nicholas előbb tétovázott, majd engedelmesen lecsavarta a lámpát. A szobát most már csak a kandallóban égő fahasábok tüze világította meg. - Most jobb?

- Igen, köszönöm.

A kalóz ekkor megfogta a lady apró kezét, és odahúzta a nyakkendőjéhez. - Ha lennél szíves megtisztelni.

- Azt akarod, hogy én vetkőztesselek le?

A férfi arcán lefegyverző mosoly villant fel. - A legjobb ha itt kezdjük, mivel annyira ideges és szégyenlős vagy, de csak azért vagy ilyen félénk és visszahúzódó, mert nem vagy hozzászokva az intim együttléthez, édesem. Ha jobban hozzám szoksz, akkor meglátod, nincs mitől félned. - Ekkor a pillantásuk egy másodpercre összefonódott, míg a férfi érdes hangja édes örömökkel kecsegtetett. - Ha akarod, szabd meg te a ritmust. Nem erőltetek semmit rád, amit te nem akarsz. Te vagy mostantól a parancsnok.

Aurora kissé összeszedte magát erre a bátorításra, és megtette, amit a férfi kért tőle, vagyis kioldotta a nyakkendőkét, majd levette a férfiról a kabátját és a mellényét, végül a finom kelméből készült inget is. Nicholas maga húzta le a csizmáját és a zokniját. Amikor a nő tétovázott, Nick kibújt a nadrágjából és az alsójából is.

Ekkor a kalóz anyaszült meztelenül állt a hercegnő előtt, izmos, kacsú teste elbűvölte Aurorát.

- Én a te férjed vagyok, Aurora - mondta férfi, és a hangja úgy cirógatott, mint a selyem. - Nem kell félned tőlem. Férfi vagyok, épp úgy húsból és vérből való, mint te.

Nicholas egyáltalán nem volt olyan, mint ő, gondolta magában a hercegnő, miközben a tengerész csupasz, napbarnította testét bámulta A kalóznak széles mellkasa volt, és keskeny csípője meg erős combjai - olyan volt, akár egy görög istenszobor, amilyeneket Aurorának korábban már volt szerencséje látni. És különösen a férfi aranyszín, göndör szőrrel borított ágyékából előremeredő fallosz volt idegen a számára, olyannyira, hogy láttára a lady szíve hevesen kezdett verni. Nem félt a férfitől, ám nem is érezte magát fesztelennek vele.

- Most te következel - suttogta neki a kalóz. Amikor a hercegnő tétovázott, a férje elmosolyodott. - Persze, te hozzá vagy szokva, hogy a szobalányod vetkőztet. Igényled a segítségemet?

- Igen.

- Örömmel teszek eleget a kérésednek.

A férfi a nő hajával kezdte a vetkőztetést: kihúzta a kontyából a hajtűket, és hagyta, hogy a sűrű, hosszú, aranyszín hajzuhatag leomoljon a hercegnő hátára és vállára

- Gyönyörű hajad van - mormolta férfi, és ujjait végighúzta a dús fürtökön. - Olyan, akár a folyékony arany.

Egy pillanat múlva Nick már a nő haja alatta a fehér ruha kapcsait és gombjait kereste. A jól nevelt és szégyenkező Aurora csendben állt, miközben a kalóz megszabadította a ruhájától, a fűzőjétől és a harisnyájától. Csipkés ingválla maradt utoljára. Aurora megborzongott a hűs éjszakai levegőtől, ami körülölelte mezítelenségét.

- Csodálatos tested van, angyalom - mondta a férfi álmélkodva, majd a nő arcát maga felé fordította. - És én megmutatok neked minden gyönyört, hogy tudd, tested pompás palotája mire rendeltetett.

Amikor a hercegnő egy önkéntelen, védekező mozdulattal összefonta melle előtt a két karját, Nick félrehúzta őket, hogy kedvére gyönyörködhessék a telt, formás és feszes halmokban.

- Nincs köztünk helye szégyenkezésnek, szirénem - mondta a férfi, majd kezével végigsimította a nő keblén az előre meredő bimbókat. Az erotikus érzéstől a ladynek a lélegzete

is elállt. - Ugyan mit számít, ha látom a bájaidat? Bármi titkod is van, nálam jó helyen lesz. Hiszen holnap magammal viszem a sírba.

Erre a kijelentésre a hercegnő szeme elhomályosult. Ha eljön a holnap, akkor az ő férjének vége lesz. Bármilyen intim közelségbe is kerülnek most, annak az emléke sírba száll vele. Ám most csak a jelen számított, csupán ez az éjszaka. Ma még Nicholas az ő férje volt, az ő szeretője. És ő együtt lehet vele minden félelem és szégyenérzet nélkül. Meg kell szabadulnia a gátlásaitól és természetes tartózkodásától.

Aurora az egyik ujjának a hegyével megérintette a férfi száját. - Azt mondtad, hogy most megfeledkezünk mindenről -emlékeztette a kalózt lágy hangon. - Meg hogy nem létezik semmi, ami korábban történt, és az se, ami majd történni fog. Csak a pillanat számít.

- Igen, ezt mondtam. - A férfi sötét szeme izzott a vágytól. Ó, milyen gyönyörű is ez a szempár, gondolta magában a hercegnő, miközben a kalóz perzselő tekintetével birtokba vette az ő testét. Nicholas ezután közelebb lépett hozzá, olyan közel, hogy a bőrük összeért. A férfi testének melege nagyon felizgatta a hercegnőt, valósággal sokkolta őt.

Aurora reszketett az erotikus élménytől, amikor a fegyenc mellkasa hozzáért a melléhez, és odalent a forró, nagy, lüktető ereje nekifeszült az ő gyomrának.

- Gondoltál már arra valaha, hogy milyen lehet lefeküdni egy férfival? - kérdezte Nicholas, és a nő arcához hajolt, hogy apró csókokat leheljen rá.

Igen, gondolta magában Aurora. Titkon egy ismeretlen szeretőről álmodozott, aki felkelti benne a vágyat, és megismerteti vele a szerelmi szenvedélyt...

- Ám ha eljátszottál is már a gondolattal - válaszolt a kalóz a saját kérdésére -, akkor sem fogod beismerni.

A hercegnő erre pajkosan rámosolygott Nickre. - Nem, valóban nem. Egy lady soha nem vallana be ilyen dolgot.

-Nem, soha, ez már szent igaz. De ha foglalkoztál már a gondolattal... akkor most kielégítheted a kíváncsiságodat. -A fegyenc most megfogta a fiatal nő kezét, és odaérintette kemény, mereven ágaskodó férfiasságához. - Érints meg, szerelmem. Érezd a testemet...

Aurorát megdöbbentette a férfi hímvesszőjének hatalmas mérete, de boldogan fogadta el a kalóz kezének irányítását, hogy megismerkedjen a férfi szerelmi fegyverével. Újdonság volt számára annak bársony sima bőre, gránithoz hasonló keménysége. Végének márványsima érintése. És a göndör, selymes fanszőrzet meg a súlyos herék. És valóban nem találta a férfit ijesztőnek. Többé már nem gondolt így rá. Az igazat megvallva a kettőjük közti különbségeket izgalmasnak és módfelett izgatónak érezte. Nicholas erőteljes férfiassága kihozta belőle a nőt.

A férfi ezután megfogta a nő mellét, és a tenyerébe zárta a buja, kerek halmokat. Aurora behunyta a szemét és nagyot sóhajtott. Milyen szakértelemmel szereti őt a férfi, gondolta kissé szédülve. A keze olyan sima és puha volt, akár a szerelmes suttogás. A kalóz megmarkolta kedvese mellét, és egyre erősebben simogatta és cirógatta.

- Elbűvölően szép vagy.

Te vagy az elbűvölő, gondolta magában Aurora, és érezte, hogy megroggyan a térde - a férfi elvarázsolta őt.

A hercegnő önkéntelenül is a férfi felé nyújtotta az ajkát, miközben közelebb lépett hozzá, mert éreznie akarta a kalóz gyönyörű testét. Nick torkából hálás mormogás tört fel.

Vagy egy tucat szívdobbanásnyi ideig csókolództak önfeledten, majd Nicholas a karjába vette szerelmét, és letette az ágyra, majd ő is mellé feküdt.

És akkor a férfi félig lehunyt szemmel, érzéki és bűvölő tekintetét a lány szemébe fúrva ismét játszadozni kezdett a szép mellekkel, tenyerével ingerelve a kerek kebleket, és az ujjaival csiklandozva a kemény és érzékeny mellbimbókat.

Aurora pedig teljesen átadta magát a férje kényeztetésének. Varázslatos érzés volt Nick karjában feküdni, és belélegezni forró, férfias illatát, és a testén érezni kezének érintését. Aztán a férfi odahajolt a melléhez, és fogai közé csippentette az egyik ágaskodó, pimasz kis mellbimbót, amitől a lány testén erős erotikus borzongás futott végig.

Aurora rádöbbent, hogy akarja, kívánja a férjét. Ismét át akarta élni azt a forró mámort, amit a férfi kicsivel korábban felébresztett benne. Nicholas ekkor már a nyelvével izgatta a lány rózsás mellbimbóját, majd rátapasztotta a száját, és erősen szívni kezdte. Aurora teste ívben megfeszült, szemét lehunyta, és beletúrt a férjre sűrű hajába.

Nick is akarta őt. Hiszen kemény fallosza nekifeszült a hasának.

Aztán a férje csodálatos, becéző, hosszú ujjai ismét lecsúsztak a combján, és az ölét cirógatták.

- Szerelmi kertecskéd már elég nedves - mondta a férfi kar-cos hangon. - Édes nektárod bőségesen megöntözte.

Igen, az ő női teste selymesen sikamlós volt már, gondolta magában a hercegnő, és szégyentelenül vágyott arra, hogy a férfi a magávévá tegye. Aurora a férje nevét suttogta, a hangja rekedtes volt a kéjtől, mert a kalóz már szerelmi ékkövét ingerelte. Meg kellett volna botránkoznia a férfi merészségétől és a saját ledér viselkedésétől, de képtelen volt másra figyelni, mint a férje tüzes csókjára és ujjainak mesteri, pajkos játékára, amik soha nem tapasztalt gyönyörben részesítették.

Aurora már egész testben remegett a mámortól és az izgalomtól, amikor a férfi elvette kezét a melléről, és egész testével ráfeküdt. Most a kalóz még szenvedélyesebben kezdte csókolni a feleségét, hogy lekösse a figyelmét. A nő csak akkor jött rá, mi a szándéka vele, amikor Nick falloszának bársony sima hegyét az ő titkos résébe vezette.

Erre a lady még jobban megfeszült, ám a férje még lázasabban csókolta, és a nyelve mélyen a szájába hatolt, akárcsak a hímvesszője Aurora nőiségébe. A kalóz nem tűrt semmilyen ellenállását, erős combjaival szétvetette a nő telt combját, és lassan, nagyon lassan még mélyebbre döfött kedvese szerelmi rejtekében.

Aurora megmerevedett, és levegő után kapkodott. Még nem volt hozzászokva ahhoz, hogy ilyen nagy és kemény férfiasság töltse ki őt, mégis megnyílt előtte. Ágyéka fájdalmasan feszült, miközben a méretes szerszám benne lüktetett...

A hercegnő behunyta a szemét, és erősen zihált.

A férfi most nem mozdult. - Nézz rám, édes szirénem. -A férje szemében szelídséget és törődést látott.

A lady mereven feküdt a férje alatt, és szerelmi kertje tele volt a férfival. - Ez... fáj...

A kalóz megcsókolta a nő homlokát. - Csak most, drágám. A fájdalom hamarosan tovalibben, és már csak mérhetetlen gyönyört érzel. - A férfi a nő szemébe fúrta bűvölő tekintetét. - Bízz bennem, édesem.

És Aurora hitt a férjének. A tengerész mozdulatlanul feküdt rajta, és várta, hogy a felesége megszokja őt, azt, hogy vaskos hímtagja mélyen belésiklott és benne lüktet vágyakozón. Végül a hercegnő örömmel tapasztalta, hogy a kellemetlen fájdalom alábbhagy.

Nicholas kisimított egy hajfürtöt a felesége arcából. - Most jobb?

- Igen - hangzott a válasz. Most már sokkal elviselhetőbb volt az egyesülésük. Az égő, szúró fájás odalett.

A férfi pajzán csókot nyomott a kedvese szájának a sarkába, miközben kissé visszahúzódott belőle, majd amikor óvatosan ismét visszacsúszott belé, a forróság megint elöntötte a nő testét. Nick lassú tempót vett fel, hogy előcsalogassa a vágyat a feleségéből kemény hímvesszőjével. És Aurora titkos zugában valóban feltámadt a sóvárgás és a vágyakozás.

A szerelmi vágyódás olyan ősi és időtlen, akár férfi és nő jelenléte a földön. A fiatalasszony lázasan vonaglott a férje alatt, a körmét mélyen annak hátába vájta, ahogy ő is felvette kedvese ritmusát. Nick behunyta a szemét, és erősen összeszorította a szemhéját, mintha fájdalom hasítana belé. Zihálva vette a levegőt, miközben asszonyában mozogott egyre gyorsabban és gyorsabban, szinte megolvasztva annak csontjait forró ölelésével.

Amikor a nő már csaknem a csúcsra ért, a férfi gyorsan kikutatta a felesége tikos szerelmi gyöngyöcskéjét, ami már jócskán kiemelkedett az izgalomtól, és erősen dörzsölni kezdte. Aurora testét ívben a férfi kezének feszítette, hogy még több gyönyörben lehessen része. A hercegnőn végigáramlott a forróság, és a kéjtől hangosan felkiáltott. Nick a szájára tapasztotta az ajkát, de nem hagyta abba Aurora szerelmi ékszerének a csiklandozását, hogy még tovább marasztalja asszonya ekszt ázisát. A mámor nagy, erős hullámokban söpört végig a hercegnő testén. Miközben a nő alatta vonaglott, Nick összeszorított a fogát, így próbálva uralkodni saját testének követelődzésén.

Ám már nem volt képes tovább visszatartani magát. Egy hatalmas borzongással ő is eljutott a csúcsra, és megadta magát annak a vágynak, ami attól a pillanattól emésztette, amióta csak először megpillantotta a hercegnőt. Torkából érces kiáltás tört fel, miközben a vad gyönyör a testében tombolt, akár a féktelen lángokkal lobogó tűz. Beteljesedett a házasságuk. A férfi egész testében reszketve feküdt a sötétben, és hosszú percekbe telt, amíg öntudata visszatért. Ekkor észrevette, hogy a felesége alatta remeg, és hirtelen felébredt benne a törődés.

Nyomban az oldalára gördült, és felhúzta magukra a takarót, majd a karjába vonta asszonyát. Testével körülölelte őt, melegítette és nyugtatta, csitította.

Így feküdtek egymás mellett csendben, és jóleső fáradtság vett rajtuk erőt a viharos szeretkezés után. Pár hosszú pillanat múlva férfi felemelte a fejét.

A tűz megvilágította a felesége arcát, ami olyan volt, akár egy pajkos angyalé: hosszú dús haja összekócolódott, elefántcsont színű bőre ki volt pirulva, ajka duzzadt és nedves volt a vad csókolódzástól.

Nicholas megdöbbent, hogy Aurora ilyen frenetikus hatást váltott ki belőle. Hiszen a hercegnő teljesen tapasztalatlan volt a szerelemben, szűz volt, ártatlan, és mégis, a vele való szeretkezés olyan élményt és érzéseket váltott ki belőle, amit eddig nem tapasztalt. És ezek az érzések oly édesek voltak szívének, lelkének.

Talán a házastársi eskü, amit kimondtak, több volt puszta üzleti megállapodásnál, és olyan kötelék szövődött közöttük, amit soha nem is remélt.

Felesége volt. Ez a szó különös, számára idegen érzéseket támasztott fel benne, és sóvárgást, vágyat is. Hirtelen azon tűnődött, hogy vajon hagy-e hátra örököst, hogy vajon megfogant-e a gyermeke az ölelkezés során. Talán lehetne neki még gyermeke... egy fiú... vagy egy gyönyörű leány. Erre a gondolatra fájdalom nyilallt a szívébe.

Aurora mintha megérezte volna a férje fejében kavargó súlyos gondolatokat, mozgolódni kezdett a karjában. A hercegnő Nicket nézte csodálatos kék szemével. A férfin ismét erőt vett a szerelmi vágyakozás, ami erősebb és hatalmasabb volt, mint korábban, de ő úrrá lett a sóvárgásán, mert épp csak most vette el mennyasszonya szüzességét, és tette őt asszonyává.

- Jól vagy? - kérdezte suttogva Nicholas, és megcsókolta a felesége homlokát.

- Igen. - A hercegnő felsóhajtott, - Ez... csodálatos volt.

A férfi elmosolyodott, majd azt súgta. - Nagyon örülök, hogy ezt mondod.

- Csalódást okoztam neked?

A férfi felvonta a szemöldökét. - Épp ellenkezőleg, szirénem. Még soha nem szeretkeztem ilyen jót. - Nick lebiggyesztette az ajkát, majd felnevetett. - Talán te még túl tapasztalatlan vagy ahhoz, hogy felismerd, milyen nagy erőfeszítésembe került, hogy ne essek nyomban neked és ne erőszakoljalak meg. - A kalóz csókot nyomott a felesége orrára. - Egész éjjel képes lennék szeretkezni veled.... De azt hiszem, figyelemmel kell lennem az ártatlanságod elvesztésére, és hagynom kell, hogy kipihend magad.

A hercegnő arca elszomorodott, és a kezével végigsimította a férfi ajkát. - Nem akarok aludni. Ha ez az egyetlen éjszakám veled, akkor azt akarom, hogy olyan sokáig tartson, ameddig csak lehet.

A férfi a nő szemébe nézett, és el akarta űzni a felesége szeméből a bánatot. Hiszen Aurora arra utalt most, hogy ha eljön a reggel, akkor nekik örökre el kell válniuk.

- Rendben van, angyalom - suttogta a férfi vágytól rekedtes hangon. - Szeretni foglak egész éjjel. Megmutatom neked, mi az igazi gyönyör és szenvedély.

6.

Ölelő karjaiban felfedeztem a vágy minden csodáját és gyötrő kínját.

Amikor Aurora felébredt, az első érzés, ami elfogta, az a zavar volt. A teste szokatlanul érzékeny volt, az ajka és a melle kellemesen sajgott az éjszakai ölelkezéstől, és a két combja közt furcsa lüktetést érzett. A zsalugáter rései közt beszüremkedett a napfény, és a fiatal teremtés körbepillantott a különös, spártai egyszerűségű hálókamrában. A lány még inkább zavarba jött, amikor rádöbbent, hogy egy forró, izmos férfitesthez simul, ami teljesen mezítelen volt...

Ekkor hirtelen elárasztották az elmúlt órák emlékei. Eszébe jutott a házassága. A férje. Nicholas Sabine.

Pár pillanatig a történteken morfondírozva feküdt a férfi karjában, állát annak erős vállán nyugtatta, a végtagjaik szorosan egymásba fonódtak. Nick csaknem egész éjszaka rendkívül gyengéden és szenvedélyesen szerelmeskedett vele. Aurora csak egy rövid és kényszerű együttlétre számított, amiből azonban igazi túlfűtött, szerelmes nászéjszaka lett. Nicholas tapasztalt férfi módjára nagy tapintattal keltette fel benne a vágyat, és karjában életében először megízlelte az eksztázist, amitől egész testében megremegett.

És ő pedig átadta magát a szenvedélynek, hagyta, hogy a férje azt tegyen vele, amit akar, annyira kétségbe volt esve a szörnyű jövendő miatt. A végzetes sorsuktól való félelem folytán lett szerelmeskedésük ilyen fékevesztett. Emiatt kapaszkodtak egymásba olyan erősen.

Aurora erősen beleharapott az alsó ajkába. Az elmúlt éjjel ölelkezésük során a férje elfeledtette vele a végtelen szomorúságot, de most a rettegett reggel elérkezett. Ma Nicholas Sabine-nak meg kell halnia.

A lány szorosan összezárta a szemét. Nem lenne szabad ennyire törődnie ezzel a férfival, ennyire szívére vennie a sorsát. Hiszen egy halálra ítélt emberről van szó...

Csakhogy már túl késő volt. Aurora szívét mélyen megérintette Nicholas, és ezért nagy fájdalmat érzett a lelkében, amikor arra kellett gondolnia, hogy újdonsült férjét hamarosan kivégzik.

Fájdalmában kibuggyantak a könnyek a szeméből, és végiggördültek az arcán, majd lecsöppentek mezítelen vállára. Ekkor érezte, hogy a párja megmozdul. Aurora Nickre pillantott, és látta, hogy az ébren van.

A fiatalasszony elszántan nagy levegőt vett, és megpróbálta elfojtani a könnyeit.

- Nem akarom, hogy bánkódj miattam, Aurora - mondta a férfi halkan.

- Nem tehetek róla.

- Ó, istenem, ne sírj... Inkább nézek szembe egy egész lovas századdal, marcona katonákkal, akiknek csőre van töltve a fegyverük, mint hogy egy nő zokogjon a keblemen. - Nicholas megsimogatta a nő arcát. - A könnyeid okozzák nekem a legnagyobb fájdalmat,

- Igazán sajnálom.... Annyira sajnálom.

Aurora behunyta a szemét, miközben a férfi szelíden letörölte róla a könnyeket. Ismét nagy levegőt vett, és elhatározta, hogy nem fog sírni. Cselekednie kell, gondolta magában. Képtelen tétlen és közömbös maradni, amikor a férjét a halálba akarják küldeni.

- Nem hagyhatom, hogy ilyen szörnyűség történjék veled -fogadkozott Aurora. A hangja elszánt volt és harcias. - Nem, én ezt nem hagyom. El fogok menni a kormányzóhoz most azonnal, és kikényszeríteni, hogy halassza el a kivégzésedet. Édes Istenem, hogy is lehettem ilyen vak, hogy nem gondoltam erre korábban?

Végtagjaik még mindig összefonódva, Nick azonban most elhúzódott fiatal feleségétől, felült és mezítelen hátát fordította Aurora felé. - Máris elfelejtetted, hogy megígérted, segítesz a húgomon? - kérdezte a férfi csendesen. - Az unokafivéred mindent előkészített az utazásodhoz - ma délután fog elkísérni Montserratba.

-Nem mehetek el innen, amíg még van esély arra, hogy megmenthessem az életedet. Meg kell ragadnom a legkisebb kínálkozó lehetőséget is.

Nicholas idegesen beletúrt a hajába. Előre félt, hogy Aurora majd így fog reagálni a képtelen helyzetre. Hogy majd nem akarja magára hagyni őt, hogy beteljesedjék rajta szörnyű sorsa - nem, most már nem. Ezután a hihetetlenül szenvedélyes éjszaka után nem lesz képes rá. Heves, felfokozott szeretkezésük mindkettőjüket erősen megérintette és megrázta, és olyan erős érzelmi köteléket hozott létre köztük, amit nagyon nehéz lesz széttépni.

Nick csendesen felsóhajtott, lepillantott a lányra, és látta, hogy könnyek csillognak a szempilláján. A szíve is belesajdult abba, hogy sírni látta Aurorát, mégsem engedte, hogy a saját sorsát előbbre valónak tartsa, mint a nővéréét. Nem engedhette meg, hogy kockáztasson. Valahogyan szét kell szakítania a kettőjük közt kialakult kapcsot.

A férfi Aurorát nézte: a szeme hihetetlenül kék volt, a haja olyan, akár egy aranyos színű felhő, érzéki, telt ajka duzzadt volt a férfi csókjaitól. A fiatal nő olyan szép volt, amilyet Nicholas még életben nem látott. És ez a lady annyira sebezhető és védtelen is volt.

Nick megfogta Aurora kezét, az ajkához emelte, és könnyű csókot lehelt rá. - Köszönöm neked, hogy az utolsó éjszakámat olyan széppé tetted, drágám, de ennek már vége. Mivel már elháltuk a házasságunkat, nem kell tovább színlelnünk, hogy bármilyen érzelmi kötelék is összefűz bennünket.

Amikor e rideg szavak hallatán a vér kifutott a nő arcából, Nicholas állkapcsa megremegett. A férfi a legszívesebben visszaszívta volna a kegyetlen megjegyzést, hogy könnyebbé tegye megsebzett szívüket, de aztán mégis úgy döntött, hogy nem gyengülhet el attól a fájdalomtól, amit újdonsült hitvese szemében látott. Szilárdan állta a lány pillantását, még akkor is, amikor

Aurora visszahúzta a kezét, és egy védekező mozdulattal a kebléhez szorította a takarót. Nicholas arcán nem látszott semmi érzelmi felindultságából, felállt, majd odament a mosdótálhoz, hogy lemossa magáról a szenvedélyes éjszaka nyilvánvaló nyomait. Mezítelen hátán érezte hitvese vádló pillantását, ám amikor megfordult, a lány félrefordította a fejét.

- Ha emlékszel még, mi üzletet kötöttünk egymással - jegyezte meg végül Nicholas hidegen, miközben felhúzta az alsónadrágját. - Én anyagi függetlenséget ígértem neked cserébe azért, hogy támogatod a húgomat. Bízom abban, hogy tiszteletben tartod az egyezségünket.

A lány hetykén, kissé sértődötten felszegte az állát, mintha belegázoltak volna a büszkeségébe. - Természetesen tartom magam a megállapodásunkhoz.

A férfi örült, hogy harag vegyült a lány hangjába - ez sokkal elviselhetőbb volt számára, mint sírni látni szép aráját.

Nicholas felvette a nadrágját, majd leült a nagy karosszékbe, ami a kandalló előtt állt, hogy felhúzza a csizmáját. - Az unokafivéred birtokában van az összes dokumentum, amire szükséged lesz. Nála van a Ravenhez írott levelem is. Kérlek, mutasd meg neki, amikor Montserratba értek. És mutasd fel a gyűrűt is házasságunk bizonyságául. Meg fogja ismerni a hajót formáló alakjáról....

Ekkor tompa zaj hallatszott a szomszédos szobából. Nick megdermedt, Aurora megrettent félelmében. Valaki kopogtatott a szalon ajtaján. A helyőrség katonái voltak, semmi kétség nem fért hozzá.

- Sir, parancsunk van arra, hogy visszavigyük önt a cellájába - kiáltotta egy nyers hang.

- Egy pillanat, ha megengedik - válaszolta Nicholas. - Szeretném befejezni az öltözködést.

Nick felhúzta a másik csizmáját is, majd belebújt az ingébe. Sietség nélkül megkötötte a nyakkendőjét, majd felvette a mellényét és a felöltőjét is. Közben Aurora egyre csak hallgatott, még mindig meg volt döbbenve a férfi hirtelen támadt ridegségétől.

- Tehát eljött a búcsú pillanata - mondta végül a férfi, amikor odafordult hozzá.

- Én is azt hiszem - válaszolta a lány, a hangja erőtlen volt és halk, olyan, akár a szellő suttogása. Aurora Nick szembe nézett, kereste benne a szenvedélyes és kényeztető szerető pillantását, amivel előző éjszaka annyira elbűvölte a férfi. Csakhogy most nyoma sem volt semmi ilyesminek bennük. A férfi most megint idegen volt, arcvonásai egyszerre voltak gyönyörűek és kemények.

- Bízom benne, hogy gondoskodni fogsz a húgomról - ismételte meg a kérését a férfi.

- Szavamat adtam rá - válaszolta színtelen hangon Aurora.

- És még ma el fogsz utazni Montserratba, ahogyan ígérted?

- Igen.

- Akkor békében nyugszom majd a föld alatt.

Amikor a nő gyorsan a szájához emelte a kezét, hogy elfojtsa a torkát fojtogató sírást, a férfi egy lépést tett felé, majd hirtelen megállt. Egy izom megfeszült az állkapcsán, amitől szánakozással vegyes elkeseredettség ült ki az arcára, de nem szólt egyetlen szót sem.

Nicholas mélyen a nő szemébe fúrta a tekintetét, mielőtt elfordult. Aurora pedig némán nézte, ahogy férje egyetlen szó nélkül elhagyja a hálókamrát, halkan becsukva maga mögött az ajtót.

A fiatalasszony dermedten bámult a férje után, és azon morfondírozott közben, hogyan lehetséges az, hogy Sabine ilyen hideg és elutasító volt vele, amikor pedig az éjjel rendkívüli figyelemmel és odaadással viseltetett iránta. Aztán arra gondolt, hogy vajon hogyan lesz képes arra, hogy ekkora kínt és gyötrelmet elviseljen?

De még volt egy kevés idő, hogy megmentse a férfit...

Aurora gyorsan lerúgta magáról a takarót, amikor óvatos kopogást hallott az ajtó felől. A szíve hevesen kezdett verni, mert először azt gondolta, hogy Nicholas jött vissza. De aztán egy női hangot hallott, amit jól ismert, mert nem volt az másé, mint a szolgálólányáé.

-Mylady, Nell vónék. Az uraság... az ön férje.... megparancsolta, hogy sietve keressem fel önt.

- Gyere be, Nell! - mondta Aurora, és hogy a szolgáló ne lássa, mennyire csalódott, hogy nem a férje tért vissza, odament a mosdótálhoz.

Nell szégyenlősen hunyorgott, mert úrnője, aki mindig oly illemtudóan és visszafogottan viselkedett, most teljesen mezítelen volt. - Én... nos, én behoztam az utazóruháját a ma délutáni úthoz, mylady, és forró vizet készítettem elő, hogy kellemes fürdőt vehessen....

- Nem, erre nem lesz szükség - rázta meg a fejét Aurora. Bár a jó meleg víz enyhíthette volna a szokatlan sajgást a testében, most nem tölthette ezzel az idejét. - Köszönöm, Nell, de ezúttal megteszi a mosdóvíz is. És aztán segíts gyorsan felöltöznöm. Most azonnal fel kell keresnem a kormányzót, és nincs semmi vesztegetni való időm.

Meg kell mentenie Nicholast, még akkor is, ha ezzel megtagadja a férfi kérését, és megszegi a neki tett ígéreteit.

Aurora Lord Hearnt, a kormányzót az ültetvényén álló házában találta, és kétségbeesetten könyörgött neki, hogy avatkozzon be a haditengerészet erőivel, és mentse meg a férje életét. A fiatal teremtés minden rábeszélőképességét összeszedte, hogy meggyőzze a magas rangú tisztviselőt, szánja el magát egy ilyen, politikailag veszélyes lépésre. Ám a kormányzó ragaszkodott ahhoz, hogy döntését előbb megbeszélje az alkormányzóval.

Aurora értékes időt fecsérelt el azzal, hogy megtalálja Percyt - előbb otthon kereste őt, de a férfit nem találta a házában. Mire meglelte a bátyját az irodájában, már három óra telt el azóta, hogy elvált Nicholastól a hálószobában. Szürke felhők gyülekeztek az égen, és a levegő is jócskán lehűlt. Nagy vihar közeledett dél felől.

Amikor Percy kilépett a hivatalából, arca olyan elkeseredett és komor volt, amilyennek a lány még sosem látta. Percy kurtán üdvözölte az unokahúgát, mondván, épp haza indult, hogy beszéljen vele. És amikor Aurora elkezdte magyarázni neki, hogy a kormányzó talán hajlandó közbeavatkozni a férje érdekében, Percy megrázta a fejét. - Aurora, azt hiszem, már túl késő.

- Hogy érted azt, hogy túl késő? Mit akarsz ezzel mondani?

- Most kaptam egy üzenetet Madsen parancsnoktól. Ő már cselekedett. Nicholas meghalt.

A fiatalasszony arca krétafehérre vált. - Nem.... Ez nem lehet igaz!

- Nagyon sajnálom, de ez a helyzet.

- Nem, ő nem lehet halott! - suttogta rekedten Aurora. Kezét az ajkához szorította, hogy elfojtsa kétségbeesett kiáltását, ami a belé hasító fájdalomtól akart feltörni belőle.

Percy megragadta a lány másik kezét. - Aurora, tudod, hogy Nicholas nem akarta, hogy bánkódj miatta. Azt kérte tőled, hogy felejtsd el őt, és éld tovább az életedet... Különben pedig hamarosan indulnunk kell, hogy megkeressük a húgát. Hiszen megígértem Nicknek, hogy ma délután elkísérlek hozzá téged. És nézz csak fel az égre! Nem tetszik nekem, hogy ilyen sötét felhők tornyosulnak az égen. Komolyan aggódom! Nagy vihar közeledik, és sietnünk kell, ha még ma ki akarunk hajózni. A jachtom vár minket a kikötőben, hogy elinduljunk Montserrat felé...

- Látni akarom... nos, én látni szeretném őt.

Percy összevonta a szemöldökét. - Már mondtam neked, hogy meghalt.

-Látni szeretném a porhüvelyét. Kérlek, Percy... nem távozhatok innen úgy, hogy nem vettem tőle végső búcsút.

A férfi nagyot sóhajtott. - Tartottam tőle, hogy így fogsz érezni, és nem leszel hajlandó útnak indulni, míg bizonyságot nem szerzel arról, hogy férjed szomorú sorsa beteljesedett. Rendben van, elviszlek téged a sírjához, ha ragaszkodsz hozzá. Nicholast az erődben már el is temették.

Aurora lesújtva és sebzetten állt a frissen ásott sír felett. Egy szót sem szólt, nehéz volt a szíve, akár a komor, sötét felhők az égen, és forró könnyek szántották fel szép arcát. Még csak egy sírkő sem jelezte, hol feküdt a férje, csupán a csupasz földhalom mutatta, hogy itt egy ember nyugszik, aki rövid, de annál elsöprőbb jelenlétével olyan nagy hatással volt az életére... és aki a szívét is megérintette.

A fiatal özvegy lehajtotta a fejét, és elfojtotta a belőle feltörni készülő sírást. Belül üresnek és gyengének érezte magát, rosszullét környékezte. És a könnyek sós ízéhez társult a bűntudat keserűsége is. Saját magát vádolta azzal, hogy nem tett még többet annak érdekében, hogy megmentse a férjét a haláltól.

Nicholas, annyira sajnálom!

- Most már mennünk kell - jegyezte meg halkan az unokafivére. - Nick a szavadat vette, hogy teljesíted a kérését.

Aurora némán bólintott, a torkát összeszorította a szomorúság és a gyász.

Percy tudta, hogy miért kellett idejönniük. Unokahúgát csak az győzte meg arról, hogy férje nincs többé az élők sorában, ha látta a sírhantját.

A fiatal özvegy csak így tudta elfogadni, hogy a számára oly kedves ember visszavonhatatlanul a halál martaléka lett.

Aurora koromfekete gyászruhát öltött a Montserratba vezető útjukra - az öltözet fényes selyemszállal kevert gyapjúszövetből készült, amit eredetileg néhai jegyese halála után varratott magának. Percy és az unokahúga nem sokkal azelőtt léptek a jacht fedélzetére, hogy a sötét felhők elkezdték kiadni magukból súlyos terhüket. Olyan erősen kezdett esni az eső, hogy csaknem egy órát kellett vesztegelniük a kikötőben, mire az égi áldás annyira alábbhagyott, hogy ki tudtak futni a tengerre.

Aurora kifejezetten örült a rossz időjárásnak, mert a „síró" felhők és a heves szél hűen tükrözte sanyarú hangulatát. A fiatalasszony komoran nézte a kapitány luxuskabinjából, ahogyan a vihar kiadja odakünn a mérgét. Szerencsére a szélvihar legdühödtebb rohamai elhúzódtak mellettük dél felé, de a felkorbácsolt hullámok így is alaposan megnehezítették a közeli szigetre vezető útjukat. De mire célba értek, csodálatos módon nyoma sem volt a vészjósló sötétségnek az égen, helyette nagy fehér felhők száguldottak az égen, és olykor még a nap is előbukkant mögülük.

Montserratot nagy, zöld hegyei és jelentős ír lakossága miatt a Karib-tenger Smaragd-szigetének nevezték. A kiadós eső után a dús vegetációjú földdarab úgy csillogott a napsütésben, akár egy drága, pazar ékszer. Miután a gyors, kétárbocos hajó horgonyt vetett, az utasok kiléptek a szárazföldre. Percy kocsit bérelt, ami a buján tenyésző cukornádültetvények mentén a szelíd, trópusi erdőkkel borított hegyek felé vitte őket. Az emelkedőkről csodálatos panoráma nyílt a tengerre, de ezt Aurora észre sem vette. Az ifjú özvegy hálás volt unokafivére szótlanságáért, mert most egyedül akart maradni bús gondolataival.

Végül a kocsis megállította a lovakat egy nagy ültetvényen fekvő ház előtt. Az épületnek megvolt a maga különleges bája, szép boltívekkel és árnyas balkonokkal büszkélkedett, ami a

nyugat-indiai szigetek építészeti stílusát képviselte. A ház körül színpompás bougainvillaeák és hibiszkuszok ontották virágaikat. Ám az is nyilvánvaló volt, hogy a ház egykor szebb napokat látott, mert már elszürkült fehér vakolata, és a zsalugáterek zöld festése is kezdett lemállani.

A látogatókat nem fogadta sem lovász, sem pedig szolgáló. Aurora és Percy felmentek az épület előtti lépcsőn, és többször egymás után nekiütötték a kopogtatót az ajtónak, de hosszú ideig kellett várakozniuk, amíg bentről mozgást hallottak.

Végül egy fiatal nő nyitotta ki a ház ajtaját. Az ifjú teremtésen világoskék muszlinruha volt, és egy pisztolyt tartott a kezében. Aurora egy szót sem tudott kinyögni, annyira megdöbbent, hogy fegyvert szegeznek a szívének. Mögötte Percy halkan káromkodni kezdett, majd hevesen félrerántotta unokahúgát a közvetlen fenyegetés - a pisztoly csöve - elől.

A fiatal nő ekkor leengedte a pisztolyt tartó kezét. - Kérem, bocsássanak meg nekem. Valaki mást vártam. Legutóbb komoly bajba kerültünk... - a lány nem fejezte be a mondatát.

- Miféle kellemetlenségük volt? - kérdezte Aurora, aki ekkorra már magához tért meglepetéséből.

-Néhány váratlan látogató tört ránk a brit haditengerészettől. - A lány ajka csúfondárosan lefittyedt, miközben e szavakat kiejtette, majd rendezte arcvonásait és udvariasan megkérdezte. - Mit tehetek önökért?

- Azért jöttünk, hogy találkozzunk Miss Raven Kendrickkel - válaszolta Aurora, bár szinte biztos volt benne, hogy az a hölgy, aki szemben állt vele az ajtóban, csakis Raven lehet. Az ifjú hölgy lázadó volt és gyönyörű, pont úgy, ahogyan Nichloas lefestette őt neki korábban. A fiatal nő szépsége még a fiatal özvegy várakozásait is felülmúlta. Ravennek hollófekete haja és kék, mélységesen kék szeme volt, és a kezében veszélyes fegyvert szorongatott.

- Én vagyok Miss Kendrick - felelte Raven. - És önökben kit tisztelhetek....?

-Lady Aurora... Demming vagyok. És ez a férfi pedig az unokafivérem, Sir Percy Osborne. Az ön fivérének a megbízásából vagyunk itt.

Raven arcán aggodalom, sőt jeges félelem suhant át. - Mit tudnak a bátyámról?

Aurora nagyot nyelt a kérdés hallatán, de mivel csak a legszomorúbb hírrel tudott volna szolgálni, a hangja is elakadt. Érezte, hogy Percy megragadja a könyökét, hogy így támogassa őt, a bánatos özvegyet.

- Börtönbe vetették, csak ennyi hírem volt róla a legutóbbi időkig - jelentette ki Raven. - Jól van? - Amikor Aurora könnyekben tört ki a lány gyanútlansága hallatán, Raven szájából kifutott a vér. - Meghalt, igaz?

- Igen... attól tartok, ez a szomorú valóság.

Raven szeme megtelt bánattal és fájdalommal. Csak állt egy pillanatig döbbenten és némán, majd elfordult, egész testében megremegett, és a fejét a kezébe temette.

Végül azonban visszafordult a látogatóihoz. - Mi történt? -suttogta rekedtes hangon.

- A történet meglehetősen bonyolult - felelte Aurora halkan. - Nem kerülhetnénk beljebb?

- Dehogynem... természetesen jöjjenek be. - Raven kihúzta karcsú vállát, mintha csak frissítő fuvallat adott volna erőt neki, és félreállt az ajtóból, hogy a látogatói bemehessenek a házba.

Három nappal később Aurora a gyámleányával együtt egy kétárbocos vitorlás hajó, egy brigg fedélzetének a végén állt, és borongós hangulatban figyelte, ahogyan Montserrat szigete apró smaragdzöld ponttá zsugorodik a horizonton. A hercegnőnek sokkal nehezebb volt búcsút vennie Percytől, mint azt gondolta - de mivel szívét nagy teher nyomta, minden sokkal nagyobb erőfeszítésébe került. Az unokafivére és a felesége, Jane nagyon fognak hiányozni neki.

Szerencsére az elmúlt három napban rengeteg teendője akadt, amikkel ráadásul forgószél gyorsaságával kellett végeznie, és így kevés ideje maradt a gyászra és a búslakodás-ra. Aurora ugyanis segített Ravennek, hogy az előkészüljön az Angliába történő áttelepüléséhez: gyámleányának össze kellett csomagolnia evilági ingóságait, és le kellett zárnia a házat, el kellett búcsúznia az utolsó szolgálójától, továbbá el kellett adnia a lábas jószágokat, köztük azt a kancát, amelyet rendkívüli módon szeretett. Mindkét nő nagyon kedvelte a lovakat, ez időközben nyilvánvalóvá vált.

Ezalatt az idő alatt Raven elszántan vetette bele magát az elutazásával kapcsolatos feladatok ellátásába. Alig ejtett pár szót a féltestvéréről, Nicholasról, de Aurora gyanította, hogy a lány szívből és mélyen gyászosa fivérét. Bár Raven nem régóta ismerte Nicket - mindössze pár éve tudott a létezéséről -, ez a rövid idő is elég volt ahhoz, hogy közel kerüljön hozzá. Nagy szerencse volt, hogy Aurora és Percy még idejében értek Montserratra, mert Raven épp a rákövetkező napon akart elindulni, hogy megkeresse szeretett bátyját.

Nem csoda, ha a lányt sokkolta Nicholas halálhíre, és szíven ütötte az is, hogy mostantól fogva más lesz a gyámja. Ám miután elolvasta fivére hozzá intézett levelét, nem tiltakozott a dolgok ilyetén állása ellen - bízott abban, hogy nagy hasznát veszi majd annak, hogy egy olyan hölgy fogja bevezetni őt a felsőbb körökbe, mint amilyen Aurora, akinek a jelenléte vigaszt nyújtott neki gyászában.

Aurora tisztelettel tekintett Ravenre, amiért gyámleánya olyan bátran és elszántan hagyta hátra azt az életet, amit addig élt és ismert. Nem lehetett könnyű neki, hiszen be kellett utaznia a fél világot, hogy egy új országban telepedjen le, ahol gőgös, lenéző rokonokkal kell találkoznia, akikről eddig alig tudott valamicskét. Ravent csak a szolgálólánya és a hűséges ír lovásza kísérte el, akit O'Malleynek hívtak. Az istállószolga magát Raven személyi védelmezőjének tekintette. Most pedig Raven Aurora mellett állt a hajó korlátjának támaszkodva, és felszegett állal, konokul figyelte, ahogyan otthona a távolba veszik.

- Mindig ezen a szigeten éltél, igaz? - kérdezte halkan a gyámleányától Aurora, hogy elterelje Raven figyelmét a búcsú nyomasztó érzéséről.

- Egész életemben.

- Gondolom, nagyon fog hiányozni neked.

A lány szája egy pillanatra megremegett, és most sokkal sebezhetőbbnek és fiatalabbnak látszott tizenkilenc événél. Ám Raven gyorsan összeszedte magát. - Nem számít. Az anyám mindig is azt akarta, hogy Angliában éljek. - A lány nagy levegőt vett, és fejét a hajó orra felé fordított. - És most már nincs senkim.

- Én itt vagyok neked - jegyezte meg csendesen Aurora.

- Ennek szívből örülök - Raven szája reszkető mosolyra húzódott. - És annak is örülök, hogy Nicholas rád talált.

Aurora az emlékek hatására szúró fájdalmat érzett a szíve tájékán, és előreszegte a fejét, pont úgy, ahogy az imént Raven tette. - Angliában új életet kezdhetsz. Akárcsak én.

- Igen. - Raven állkapcsa megfeszült, majd kezét Aurora kezébe csúsztatta.

A hercegnő példát vett gyámleánya bátorságából, és tekintetét a végtelen tengerre emelte, a távolba nézett, ahol az otthona volt. Neki is maga mögött kell hagynia a múltat, és a jövő felé kell fordulnia. Új élet vár rá - de ebben már nem lesz ott Nicholas.

- Új világ nyílik meg előttünk - suttogta Aurora reménytől és várakozástól lázasan.

Aurora szemére nem jött álom, összekucorodott a hálókamrájában a takaró alatt, és figyelte, ahogyan a rózsaszínű hajnal beragyogja a hajókabint. A brigg, a kétárbocos vitorlás hajó Wycliff grófé volt, és a hercegnő a szolgálólányával osztotta meg a kabinját, ami kényelmes volt, bár elég egyszerűen volt berendezve.

A fiatalasszonynak nem volt oka arra, hogy korán keljen. Az út Angliába előreláthatólag hét vagy nyolc hétig tartott, amennyiben az időjárás kedvez nekik, és ez volt az első reggelük, amit a nyílt tengeren töltöttek. A szolgálóikat leszámítva csak Aurora és Raven volt a hajó utasa, és mindkettőjüknek megvolt a maga bánata.

A kabin csöndes volt, csak a hullámok csapódtak neki a hajótestnek, s ezenkívül csak a cselédlány hangos szuszogását lehetett hallani, aki nem sokkal korábban zuhant végre álomba a szemben lévő ágyon: szerencsétlent ugyanis csaknem egész éjszaka tengeri betegség gyötörte.

Túlságosan is nagy volt a csend és a nyugalom, gondolta sajnálkozva Aurora. Nem esett neki jól a magány, amiben most először volt része, mióta elhagyta St. Kitts szigetét. Az utazás megkezdése óta sikerült a lelke legmélyére temetnie a szomorúságát, és el tudta hessegetni magától Nicholas emlékét -pedig korábban egy nap legalább tucatnyi alkalommal jutott az eszébe a férfi. Eddig nem hagyta, hogy hosszan elmerengjen a férje elvesztésén. Most azonban a hajnali csendben újra rátalált a fájdalom - és egyre erősebbé vált a szívében. A fiatalasszony behunyta a szemét, ujjaival kitapogatta a gyűrűt, amit Nicholas adott neki, és amit most a nyakában viselt egy aranyláncra akasztva. A fém átvette testének melegét, és már csak ezért is erősen emlékeztette Nickre, és arra a perzselő szenvedélyre, amit ők ketten éltek meg rövid közös éjszakájuk alkalmával.

Aurora most már nem tudta elviselni a rá nehezedő magányt és a vele járó sötét gondolatokat, amik a lelkét gyötörték, ezért felkelt az ágyból, és megtámaszkodott, mert a hajó erősen himbálódzott a hullámok hátán, majd csendesen felöltözködött. Óvatosan kapkodta magára a ruháit, mert nem akarta szegény Nellt felébreszteni - pedig most különösen hálás lett volna a társaságáért. Úgy vélte, hogy ha felmegy a fedélzetre, akkor ott találja a kapitányt vagy az egyik tisztjét, akivel elbeszélgethet.

A fiatalasszony belenyúlt az útitáskájába, hogy elővegyen belőle egy kendőt, amikor a keze ügyébe akadt egy csomag, ami selyempapírba volt tekerve. Amikor alaposabban szemügyre vette a csomagocskát, látta, hogy reszkető kézzel a következő név volt ráírva: Nicholas Sabine. Ezt a csomagot Raven édesanyja hagyta a férfira több más ingósággal együtt.

Aurora szíve hevesebben kezdett verni, amikor felbontotta a csomagolást. A selyempapír egy könyvet takart, ahogyan azt korábban Nick mondta neki, ám sokkal több is volt ez, mint egy egyszerű könyv. A hercegnőnek elakadt a lélegzete is, amikor megpillantotta remekbe szabott kötést.

A kötet fedőlapja gazdagon volt díszítve aranyfüsttel, és a négy sarkát csodálatos ékkövekből kialakított füzérek ékesítették. Arannyal nyomtatták rá a könyv címét is: *Une passión du coeur - por une dame anonyme.*

A szív szenvedélye - egy ismeretlen hölgy tollából.

Aurora kíváncsiságát végképp felcsigázta a művészi remekműnek is beillő, szép ékszerekkel díszített könyv, és nyomban fel is nyitotta a fedelét. Alaposabban szemügyre véve a tartalmát, megállapította, hogy az tulajdonképpen egy napló, amit közel száz évvel korábban írt a titokzatos hölgy, bár magát a könyvet csak nemrégiben jelentették meg. Az első bekezdés fölött - amit ugyancsak francia nyelvű volt, akár az egész könyv az 1727. szeptember 3-ai keltezés állt. Aurora elolvasta az első sorokat:

Hét hónapja annak, hogy török kalózok elfogtak, majd eladtak rabszolgának Konstantinápolyban egy herceg háremébe. Hét hónapig tartott, amíg a halálos kétségbeesésemből, és elkeseredettségemből akaratlanul is emésztő vágy és forró szerelem lett. Csak ma kaptam engedélyt arra, hogy tollat és pergament kapjak, és lejegyezhessem a fogságba vetésemmel kapcsolatos gondolataimat.

Élénken emlékszem arra a napra, amikor a herceg elé vittek, mint az ágyasát. Akkor én még egy végtelenül ártatlan ifjú szűz voltam, aki jómódú francia szülőktől származott, és teljesen felkészületlen voltam a szerelem szította, mindent elsöprő szenvedélyre, amivel új uram karjában ismerkedtem meg. Az első találkozásunkkor még csak nem is sejtettem, hogy milyen nagy hatással lesz rám ez a férfi, aki felébreszti majd bennem a nőt, aki majd eleped a szerelmes érintéséért és akit betölt az iránta való buja vágyakozás. Ez a férfi ez első pillanatban rendkívül veszélyesnek tűnt nekem, sőt egyenesen barbárnak. És mégis volt valami a szemében, ami úgy vonzott magához, akár a mágnes...

Amikor a herceg leánya eddig jutott az olvasásban, behunyta a szemét, mert az iménti sorok megrendítő módon arra a pillanatra emlékeztették őt, amikor először meglátta Nicholas Sabine-t annak a fregattnak a fedélzetén. Nicholas - bár fogoly volt, és láncra verték - éppen olyan veszélyesnek és ellenállhatatlanul vonzónak tűnt Aurora számára, mint amilyen a herceg lehetett annak az ismeretlen hölgynek a számára, aki a naplót írta.

A fiatal nő továbblapozott a könyvben, érdeklődéssel forgatta a különös beszámolót. A kötet viseltesnek látszott, nyilvánvalóan sokat forgatták már. Nicholas azt mondta neki, hogy ez a könyv az édesapja ajándéka volt annak a nőnek, akit annyira szeretett. És Raven édesanyja viszont szerette a férfit. Legalábbis a könyv lapjainak állapota erre utalt. A szöveg sokhelyütt alá volt húzva, közülük egy szakasz magához vonzotta Aurora szemét.

Uram kezének érintése a keblemen egyszerre volt szelíden, simogató és vérforralóan érzéki, hosszú ujjaival kiemelkedő mellbimbóimat cirógatta, amitől perzselő vágy ébredt a testemben.

Aurora a haja tövéig belepirult a szókimondó szöveg olvasásába. Megígérte Nicknek, hogy elolvassa a naplót, és majd eldönti, hogy Raven kezébe adhatja-e vagy sem, ám elég volt kissé beletekintenie a kötetbe, máris tudta a választ.

Nicholasnak lehetőségében állt elolvasnia az ismeretlen hölgy írását, és így tudomást szerezhetett annak botrányosan vérbő tartalmáról. Aurora még soha nem olvasott ilyen szabados irományt. Mégsem tudott ellenállni a csábító kísértésének. A titokzatos francia hölgy erotikus leírása irodalmi értékű volt, költői és lírai beszámolója egy olyan kapcsolatról szólt, ami valaha erős, eleven és elbűvölő volt.

Aurora találomra olvasni kezdte az egyik bekezdést: *Uram, merész érintése lángra gyújtotta ártatlan és tapasztalatlan érzékeimet, és a gyönyör soha nem ízlelt magasságaiba repített engem, tovább szítva bennem a részegítő vágyat.*

Nicholas, ó Nicholas! A fiatal nő becsukta a könyvet, mert úgy érezte, nem képes többet olvasni belőle, annyira megrohanták a közelmúlt kínzó emlékei.

A kora reggel hűvös volt, ezért Aurora maga köré tekerte a kendőt, hogy védje testét a csípős hajnaltól. Egy hosszú pillanatig tétovázott, majd felkapta a naplót és kisietett a kabinjából.

Odafent a fedélzeten a legénység szorgosan dolgozott, hogy jó irányban tartsák a brigget: felmásztak az árbocokra és a sokféle vitorlát igazgatták. Aurora nem akart az útjukban lenni, ezért odaállt a korlát mellé. A kabin félhomálya után a ragyogó napsütésben összemosódtak előtte az óceán habjai. Vagy lehet, hogy ennek a könnyei voltak az oka. Alig látta az előtte szélesen elterülő víztükröt. Már az Atlanti-óceánon jártak, mostanra a Karib-tenger ragyogó kékeszöld színe szürkére váltott, és hűvös szél dagasztotta a vitorlákat.

Aurora megborzongott, a karját összefonta maga előtt, az arcát pedig a szélnek szegezte. Hálás volt, amiért a hűs levegő elzsibbasztotta érzékeit.

Hosszú ideig állt a korlát mellett, mert nagyon felzaklatták a szomorú emlékek. Sajgott a szíve Nicholasért. Sabine olyan életerős és eleven férfi volt - az isten szerelemére, ne gondolj rá!

Valahogy mégis sikerült kiűznie a fejéből Nicholast. Az életének ez a fejezete lezárult. Ha Angliába ér, akkor új lapot nyit az életében. Új életet kezd, ami az ilyen nagy és heves érzelmektől mentes lesz. A maga ura akar lenni, és nem fogja hagyni, hogy zsarnokoskodó apja vagy egy basáskodó férj irányítsa a sorsát, és pokollá tegye a mindennapjait.

Az lenne a legokosabb, ha nem bánkódna egy olyan ember után, akit alig ismert, hanem inkább az általa nyújtott előnyökre gondolna. Az ésszerűség azt diktálta, hogy hálás legyen ezért a házasságért, ami ilyen rövid ideig tartott. Hiszen soha nem érezné magát jól Nicholas mellett. A férfi hevessége, szenvedélye, kirobbanó, nyers életereje annyira lehengerelte őt - túl sok volt ez neki... Ha volt is közöttük kapcsolat, az csupán fizikai természetű volt. Csak a testük fonódott egybe, a lelkük és a szívük nem. Ez a frigy egy józan, rideg üzleti szerződés volt, semmi több. És neki ugyanilyen érzéketlenül kellene eltemetnie néhai férje emlékét.

Aurora erőt vett magán, nagyot nyelt, hogy a torkát szorító fájdalmat kiűzze magából, és figyelmét a kezében tartott naplónak szentelte. Az ismeretlen hölgy rabságba esett, de egy csodálatos idegen karjaiban megtalálta a szerelmet és a szenvedélyt. Vajon hogyan szövődött a története? És mi lett végül a sorsa?

Aurora talált egy kisebb zugot egy szélvédett helyen, aztán kinyitotta az ékkövekkel díszített fedelet, majd heves szívdobogás közepette olvasni kezdte a naplót.

A férfi az első pillanatban rendkívül veszélyesnek tűnt, sőt egyenesen barbárnak.
Mégis volt valami a szemében, ami úgy vonzott, akár a mágnes...

2. rész
A szenvedély tánca

7.

Akaratom ellenére kedves arca és pompás alakja
folyvást kísértett engem álmaimban.

London, 1813 júniusa

A maszkabál nagy sikert aratott, mert várakozáson felül sokan látogattak el a jeles eseményre. A bálterem zsúfolásig tele volt mindenféle jelmezes alakkal a juhászbojtártól a hercegnőig, a felfegyverzett lovagtól a mitológiai istennőig. Még a régensherceg is betoppant ide korábban, megtisztelve a bál háziasszonyát, Lady Dalrymle-t, aki nem volt más, mint Raven nagynénje.

Aurora arcát selyemmaszk mögé rejtette, és örömmel nyugtázta, hogy gyámleányát épp táncba vitte egy Cupido. A pár vidáman ropta a táncot egy pajzán népdal ritmusára. Raven cigánylánynak öltözött, és a jehneze nagyon illett hozzá, mert az élénk, virágos öltözék, az arany karperecek és fülbevalók kiemelték hosszú, hollófekete haját.

Más urak is felfigyeltek a megejtően szép, fiatal lány cifra jelmezére és annak ellenállhatatlan viselőjére. Clune gróf Aurora mellett állt, és nagy érdeklődéssel nézte a bájos cigánylányt.

-Az ön gyámleánya nagy sikert arat - jegyezte meg Clune. - Ám meg lennék lepve, ha a nagynénje megbocsátaná neki, hogy elmerészkedett ebbe a jelmezbálba

- Semmi veszély nem leselkedik itt rá - felelte Aurora lelkesen. - Lady Dalrymple egyébként sem tűrne meg semmilyen botrányos viselkedést a házában. És kegyetlenség lenne Miss Kendricket bezárni odafönt a hálószobájába, és megtagadni tőle, hogy jól szórakozzon élete első maszkabálján. Egyébként ő most mutatkozik be az előkelő társaságnak, jóllehet idősebb sok első bálozónál - és érettebb is náluk.

Clune gróf odafordult a hercegnőhöz, és a fiatalasszony arcvonásait fürkészte, már amennyire annak maszkja ezt lehetővé tette, majd azt mondta. - Nehéz elhinnem, hogy ön az ő gyámja. Nem sokkal lehet idősebb nála.

- Mindössze két év a korkülönbség. És sokkal inkább vagyok a barátnője Ravennek, mint a gyámolítója. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne törődnék vele. Nagyon is szívemen viselem a sorsát, és minden tőlem telhetőt megteszek a boldogulásáért. - Aurora szigorú pillantást vetett a grófra - Ha azt forgatja a fejében, mylord, hogy szívesen udvarolna neki, figyelmeztetem, hogy én ezt nagyon ellenzem. Szerintem ön, aki vásott nőfaló hírében áll, a legkevésbé sem illik ehhez az ártatlan teremtéshez.

A férfi rávillantotta a hercegnőre lefegyverző mosolyát.

- Valóban nem szokásom első bálozókat megkörnyékezni. Ám elkötelezett rajongója vagyok a fiatal és gyönyörű özvegyeknek. Ha úgy érzi, hogy vigasztalásra van szüksége, Lady Aurora, akkor én a legnagyobb örömmel vidítanám fel az ön kedélyét.

Aurora majdnem felkacagott erre az ajánlatra a maszkja mögött. Jeremy Adair North, csúfnevén „Dare" szerte Európában hírhedt volt a hálószobákban és a báltermekben véghezvitt „hőstetteiről": a lord a felső tízezer egyik legvérmesebb kujonja volt. Ám olyan ördögien jóképű és sima modorú férfi volt, hogy akármennyi hét országra szóló botrány is fűződött a nevéhez, szinte lehetetlen volt neheztelni rá. Emellett tekintélyt parancsolt neki magas címe és nagy vagyona is, ami miatt a kékvérű társaság megbocsátotta neki minden botlását, és igen szívesen látták őt a körükben. És mivel Clune nagyapjának, Wolverton márkinak az egészsége nagyon meggyengült az utóbbi időben, közel volt már az idő, hogy a fiatal lord a grófi cím mellé a márkiságot is megörökölje, felmenője nagy vagyonával egyetemben.

Aurora jó pár éve ismerte a grófot. Ám a férfi nem szentelt neki korábban figyelmet, most azonban, hogy özvegységre jutott, a lord nyilvánvalóan elejtésre váró prédát látott benne.

- Hadd emlékeztessem arra, mylord, hogy még nem telt le a gyászidőm - felelte Aurora szigorú hangsúllyal a hangjában.

- És mégis itt van ezen a vidám estélyen? Aligha vall illendő viselkedésre, hogy ilyen helyen mutatkozik a nyilvánosság előtt, nem sokkal azután, hogy elveszítette a férjét.

- Az uram nem akarná, hogy sirassam őt. És a mai napig eleget tettem a szokásoknak és az előírásoknak. Ám a jelenlétemben nincs semmi kivetnivaló. Hiszen nem táncolok, és álruha mögé rejtőztem. Ön is csak azért tudja, hogy ki vagyok, mert kérésére felfedtem ön előtt a személyazonosságomat.

Clune szórakozottan vette szemügyre Aurorát. Az asszony kosztümje egy ezüst dominóruhából állt meg egy hozzá illő fejdíszből, amit üveggyöngyök díszítettek. Igazán visszafogott jelmez volt ez a többi vendégéhez képest, mert a fejétől a lábujja hegyéig eltakarta a szépasszonyt, és az álarc a hercegnő arcát is jócskán elfedte, hiszen csupán a szája és az álla látszott ki alóla.

- Ez nem igaz - felelte hevesen Clune. - Én nagyon is tudtam, hogy kit rejt ez az öltözék. Az ön alakja olyan csodálatos, hogy nem téveszteném össze senkiével.

Aurora erre a bókra nem válaszolt semmit. Nem akart nyíltan flörtölni London legnagyobb élvhajhászával. A hercegnő nagyon is tudatában volt annak, hogy óvatosnak kell lennie, részben Raven kedvéért, részben pedig a saját jó híre miatt, és azzal is tisztában volt, hogy nagy kockázatot vállalt azzal, hogy eljött ebbe a bálba.

- Csupán azért látogattam el erre az estélyre - magyarázta türelmesen Aurora a lordnak -, mert Miss Kendrick megkért rá, hogy kísérjem el, hogy ne legyen egyedül. Még nincs annyi barátja, hogy jól érezhetné magát a társaságban.

- Ám a kicsike nincs híján a csodálóknak, az már biztos! -jegyezte meg a gróf, és megint a táncoló sokaság felé fordította a tekintetét. - Nézze csak, mennyi fiatal fickó töri magát a kegyeiért. - A táncnak pár pillanattal korábban lett vége, és Miss Kendricket máris vagy egy tucat fiatal úriember rajongta körül.

Aurora nagyon örült annak, hogy Ravennek ekkora sikere van, és amiért a gyámleánya ilyen kapós. A hollóhajú ifjú hölgy csodálatosan megtalálta a helyét, a brit felsőbb körökben. A fiatal lány eleven természetével és szókimondó modorával kivívta magának az „eredeti" jelzőt.

Aurora legnagyobb gyönyörűségére Ravenben jó barátra talált. A gyámleánya szokatlan elvei és fiús viselkedése ellenére nagyon bájos, kedves és őszinte teremtés volt. Aurorára és a nagynénjére várt az a feladat, hogy csiszolják a modorát, és beavassák az úri társaság szokásaiba, az etikettbe, és megismertessék őt az úri intrikákkal.

Raven kissé vadócos viselkedése könnyen bajba keverhetné a fiatal lányt. Ám ő mindent elkövetett, hogy eleven természetét megfékezze. Eltekintve a kora reggeli vágtától a parkban, Raven nagyon igyekezett, hogy megfeleljen a hagyományoknak és a szokásoknak, hogy még a legszigorúbb bírálói se találjanak benne semmi kivetnivalót.

A hollóhajú szépség nagyon odafigyelt Aurora minden intelmére, mert elhatározta, hogy teljesíti anyja óhaját - vagyis házassága révén ranghoz, címhez és vagyonhoz jut. Az ő férje nem lehet más, csakis egy mesésen gazdag angol arisztokrata! Mivel Raven egy kis karib-tengeri szigeten nőtt fel, és a gőgös és fennhéjázó rokonai megvetették őt törvénytelen fogantatása miatt, ifjú hölgy elhatározta, hogy csak azért is megtalálja a helyét a brit felső tízezer köreiben, amely korábban kivetette magából az anyját.

Aurora úgy vélte, hogy gyámleányának már e szezonnak a végére sikerül beteljesítenie a nagyra törő tervét, mert az ifjú hölgy már eddig is vagy egy fél tucat házassági ajánlatot kapott. A kis vadóc nagy feltűnést keltett azzal, hogy a régensherceg nem sokkal korábban „elbűvölőnek" nevezte Miss Kendricket.

- Kár, hogy ön nem táncol - fejezte ki sajnálkozását Clune. - De megértem, ha a legkisebb mértékben sem hágja át az illemszabályokat a botrányos házasságkötése után. - Aurora ekkor egy éles pillantást küldött a lord felé, mire az elmosolyodott. - Ne orroljon meg rám érte, csak

viccelődésnek szántam ezt a megjegyzésemet. Azon kevés ember közé tartozom, akik nem rémültek meg attól, hogy ön hozzáment egy amerikaihoz, akinek ráadásul nem túl jó a híre. Emlékszem Nicholas Sabine-ra, mert pár évvel ezelőtt itt járt Londonban - igen figyelemreméltó férfiú, annyi szent. Ő volt az egyedüli jenki, akit befogadtunk a Pokol Lángjai férfitársaságba - tiszteletbeli tagként.

Clune volt az egyik vezetője ennek a klubnak, amely Anglia hétpróbás kujonjait tömörítette. Körülötte és Nicholas unokafivére, Wycliff grófja körül már évek óta sok hálószobai pletyka keringett, nem ok nélkül.

- Emlékszem, hogy zöld voltam az irigységtől, miközben Sabine beszámolóit hallgattam a vérmes kalandjairól - tette hozzá Clune őszintén. - Idegen tájakat fedezett fel, rejtett kincseket keresett és talált meg, félelmetes banditákkal harcolt... Egyszer egy handzsár karóba akarta húzni, és csak hajszál híján menekült meg a hadúr haragja elől a barbár partoknál. Tudja ön, hogy milyen életveszélyes helyzetekbe keveredett korábban a férje?

- Ez aligha ok az irigységre - felelte Aurora szárazon.

- Talán nem, de annak a fickónak a bátorsága akkor is csodálatra méltó volt. Wycliff azt mondta, hogy Nick sok esetben valóságos hősként viselkedett. Indiában egyszer például leterített egy emberevő tigrist, ami már hónapok óta rettegésben tartotta a környékbeli falu lakosságát. Egyetlen lövéssel lőtte le a vérengző fenevadat. Azután a falut róla nevezték el.

Wycliff is hasonló történeteket mesélt Aurorának a férje hőstetteiről. A lord elmondta, hogy Nicholas egyszer megmentette egy farkasokra vadászó orosz herceg életét. Amikor a nemesember trojkája alatt beszakadta a jég egy tavon, Nick kihúzta a férfit, és több mérföldnyi távolságon átvitte őt a hátán, amíg hajlékot találtak. A herceg busásan megjutalmazta Nicholast, és a felbecsülhetetlen értékű ékszerek - a mesés kalózkincsekkel együtt, amit a férje ifjú korában talált a Karib-tengerben - igen gazdag emberré tették őt már jóval azelőtt, hogy Sabine megörökölte volna apja hajózási vállalatát.

Aurora szeme elhomályosult, mert hirtelen megrohanták a Nicholasszal kapcsolatos keserű emlékek. A férje gyakran kockáztatta az életét pusztán a kaland és az izgalom kedvéért, de közben sok ember életét is megmentette. Éppen ezért érzett a hercegnő bűntudatot, hogy nem tett semmit, míg túl késő nem lett. Bárcsak előbb beszélt volna a kormányzóval!... Bárcsak! De ugyan mire jó a múlt megváltoztathatatlan eseményein merengeni?

És ő jobban szeretett Nicholasra, a csodálatos szeretőre emlékezni, akivel a nászéjszakát töltötte, mintsem arra a féktelen, vakmerő és veszélyes fickóra gondolni, aki minden bizonnyal valójában volt.

- Ha jól tudom, az ön édesapja nem repesett az örömtől, amikor megtudta, hogy férjhez ment a karibi tartózkodása alatt - mondta Clune.

- Igen - suttogta Aurora. A felsőbb körök botrányosnak minősítették a házasságát, ahogy azt a hercegnő várta is. Még egy herceg lánya is kiérdemelte a kiátkozást, ha hozzáment egy rettegett kalózhoz, akire szégyenteli halál várt az akasztófán. Ám az ő apja elkékült a dühtől az ő vétkes lépése miatt, és vad őrjöngésben tört ki, amitől Aurora egész testében reszketett - bár a nyilvánosság előtt a férfi úgy tett, mintha közömbösen érintené a dolog, mert nem akart olajat önteni a tűzre: éppen elég volt számára az önmagában is nagy visszatetszést keltő, méltatlan házasság.

Az apja kitagadta őt, és egyetlen shillinget sem adott neki -de szerencsére az özvegynek járó öröksége éppen elég gazdaggátette őt. Nicholas unokafivére, Lucian Tremayne, Lord Wycliff rögtön kiadta a saját vagyonából a neki járó összeget - bár a férfi nagyon megnehezíthette volna az ő helyzetét, de hál' isten nem tette, és így Aurora megkaphatta a neki kijáró részt a férje

vagyonából. És amikor a kékvérűek társadalmának egyik-másik tagja megvetette őt, Wycliff felvette a kesztyűt, és ő lett a legerősebb védelmezője. Wycliff felajánlotta neki neve és pozíciója minden oltalmát, továbbá melegen fogadta a családjában az ő amerikai unkafivérének a feleségét. Ezután Aurorának már sokkal könnyebb dolga volt, mert nem sokan mertek ujjat húzni Wycliff befolyásával.

És szerencsére ismerőseinek és barátainak a nagy része is szívesen látta a hercegnőt. Épp csak a legridegebb és leggőgösebb emberek utasították el. A legközelebbi barátai gyakran meglátogatták új, fényűző házában, és enyhítettek a magányán. És - bármilyen ironikus is - most a férfiak sokkal inkább vágytak a kezére, mint korábban. Most ugyanis rendkívül gazdag özvegy volt, és ezzel első számú célpontja lett a házassági szerencsevadászoknak - vagy éppen a nagy kujonoknak, gondolta magában Aurora, és ekkor a jóképű, ellenállhatatlan, szőke lordra pillantott, aki buzgón sertepertélt mellette.

- Képzelem, hogy az ön édesapja mellett akadtak még mások is, akik nem vették jó néven a hírt, hogy az ön fejét bekötötték. - És a lord ekkor egy alakra mutatott a sokaságban, aki VIII. Henriknek öltözött, és aki nem volt más, mint Halford grófja A koros férfi észrevehető rosszallással vette szemügyre a lornyonján keresztül a körülötte kavargó tömeget. - Őméltósága nyilván nem értékelte, hogy ön „dobta" őt, hogy így fejezzem ki magam.

- Csakhogy én nem dobtam őt - ellenkezett Aurora.

- Nem? Az egész város úgy tudta, hogy ön hozzá fog menni feleségül Halfordhoz.

-Az apám valóban mindent elkövetett annak érdekében, hogy ez a frigy létrejöjjön, de nem voltunk jegyesek a herceggel.

-Ám egy ilyen büszke férfi, mint amilyen Halford, nagy sértésnek vehette ezt a hirtelen házasságot.

-Valóban, nem volt elragadtatva, amikor kijelentettem, hogy reménytelenül szerelmes vagyok a férjembe.

- Nos, őméltósága nyilvánvalóan felhagyott azzal, hogy az ön kegyeiért küzdjön, ha itt van, és az első bálozó hölgyeket hajkurássza. Nagy szerencse az ön számára, hogy megmenekült tőle, ha meghallgatja szerény véleményemet.

Aurora módfelett egyetértett a lorddal, de nem lett volna illendő, ha ennek hangot is ad. Egész testében megborzongott, amikor arra gondolt, hogy milyen is lett volna az élete Halford feleségeként, vagyis hercegnéként: a férfi megkövetelte volna tőle, hogy kövesse az utasításait és szó nélkül elfogadja a diktátumait.

Amikor valamivel korábban összetalálkoztak a bálon, Halford nagyon udvarias volt vele, de érezhetően kimért, csaknem rideg is egyben. Raven kedvéért azonban Aurora nem mutatta ki, mennyire ellenszenves neki a férfi, hanem megpróbált szívélyes lenni vele. Most már nem volt oka rá, hogy kimérten kezelje a herceget, és nem akart belőle ellenséget csinálni, mert tudta, hogy a férfi milyen nagy tiszteletnek örvend a felsőbb körökben.

- Igen, szerencsés megmenekülés - tette hozzá Clune tőle szokatlan komolysággal -, ön mégsem tűnik különösebben szerencsésnek a szerelemben. Igazán sajnálatos, hogy két jegyessége is boldogtalanul végződött.

Aurora torkát fájdalom szorította el, és ezért nem tudott válaszolni, csak némán bólintott. Nagyon elszomorította, hogy mind Geoffrey-t, mind pedig Nicholast elveszítette.

- Ön nagyon magányos lehet, és senki sincs, aki megvigasztalja. Márpedig én szívesen orvosolnám a nehéz helyzetét, drágám. Úgy tudom, hogy Wycliff egy időre most távol van. Lucián nyilvánvalóan azt kívánná tőlem, hogy a távollétében fokozottan törődjem önnel.

- Ez igazán kedves és nagylelkű ajánlat öntől, mylord - felelte szárazon a hercegnő. - De semmi szükség arra, hogy ön miattam aggódjon - vagy hogy itt sündörögjön körülöttem egész este, és tegye nekem a szépet. Miért nem megy ön is táncolni?

A férfi elegánsan felvonta a szemöldökét. - Csak nem utasítja el a közeledésemet, Lady Aurora? Porig vagyok sújtva! És meg vagyok sértve!

A hercegnő könnyedén elmosolyodott, mert erősen kételkedett abban, hogy a legkisebb mértékben is megsebezhetne egy ilyen megátalkodott nőcsábászt. - Nos, ön nyilván átérzi szorult helyzetemet. Csak felesleges pletykálkodásra adnék okot azzal, ha az ön társaságában látnak.

- Rendben. Értem, hogy mire céloz. Akkor jobb lesz, ha valamelyik reggel találkozom önnel a parkban, amikor kilovagol. - Azzal Clune rávillantotta önelégült és ellenállhatatlannak vélt mosolyát az ifjú és szép özvegyre, majd sarkon fordult, hogy újabb vonzó préda után nézzen.

Miközben a távolodó grófot nézte, Aurora azon gondolkodott, mit is mondott neki a lord a házasságáról. Abban igaza volt, hogy a társadalom legnagyobb része úgy vélekedett erről a lépéséről, hogy tönkretette vele az életét. Lehet, hogy társadalmilag ez a frigy szörnyűséges volt, ám ő mégsem sajnálkozott azért, hogy hozzáment Nicholas Sabine-hoz. Bármennyire is megrengette a férfi az ő életét, lehetővé tette a számára a független életvitelt, amire mindig is vágyott, és amit a saját erejéből soha nem lett volna képes megteremteni magának.

De az a kalóz más módon is megváltoztatta az életét, olyan tekintetben, ami kézzel nem volt kitapintható - pedig igen rövid időt töltöttek együtt, és Aurora nem gondolta volna, hogy férfi ilyen nagy befolyással lesz rá. Ő ugyanis korábban nem volt bátor szinte semmiben, kivéve talán a lovaglást. Ő folyton ésszerűen és illendően viselkedett, és a család hírnevét és a ranggal-címmel járó kötelezettségeket tartotta szem előtt.

Ám mióta Nicholasszal összehozta a sors, már nem érdekelték annyira a társadalom szigorú előírásai és rideg szabályai, és már nem foglalkoztatta annyira, miként vélekednek róla mások. Jó példa volt erre ez a mai este is. A házassága előtt soha nem gondolta volna, hogy képes lenne elmenni egy maszkabálba, miközben mély gyászban van - még akkor sem, ha álruhát, illetve jelmezt ölt.

Volt valami szédítően varázslatos érzés abban, hogy fricskát mutatott a konvencióknak, a betokosodott szokásoknak és a hagyományoknak, még akkor is, ha ezt egy maszk mögül, annak védelmében tette. És a társadalmi tekintély és a jó hírnév most már kevésbé volt olyan fontos a számára, miután néhány hónappal ezelőtt élet és halál kérdésével kellett szembenéznie és megküzdenie. Míg korábban olyan helyet töltött be a társadalomban, akár egy fényes csillag, most nem sokat bánkódott amiatt, hogy annak a csillagnak a fénye némiképp megkopott.

Ő most már Lady Aurora Sabine volt. A rangját megtartotta, mert ez védelmet nyújtott a számára, de saját házat vett magának, amiben ő volt az úrnő - Mayfairben vásárolt magának egy kisebb, elegáns palotát. Raven a nagynénjénél, Lady Dalrymple-nél lakott a városban a szezon idején, de nyáron majd vidékre megy, hogy pár hetet töltsön a nagyapjánál, aki afféle remete volt.

Aurora nagy becsben tartotta azt a szabadságot, amit így megteremtett magának, még ha annak szűk határai voltak is. Eltekintve attól a kötelezettségétől, hogy Ravent be kellett vezetnie a jó társaságba, ő csendesen élt, mint gyászoló özvegy. Minden reggel korán kilovagolt a Hyde Parkba - akkor, amikor csak a legelszántabb és legjobb lovasok merészkedtek ki ide -sokkal inkább ilyenkor érezte itt jól magát, mint kora délután, amikor a társaság krémje népesítette be a környéket. És amikor a hercegnő elkísérte a gyámleányát vásárolni - Ravennek teljesen új ruhatárra volt szüksége társasági bemutatkozásához -, akkor ő fekete gyászrahát és özvegyi fátylat viselt elhunyt férje tiszteletére.

Ám az ő gyásza nem csupán formaság vagy színlelés volt. Ő meg akarta adni Nicholasnak azt a tiszteletet, ami egy szeretett férjnek járt. Nem feledte azt a páratlan és figyelmes szeretőt, aki hihetetlen eksztázisba repítette, és aki igazából nővé avatta - arról nem is beszélve, hogy hálás volt neki azért, mert megóvta őt egy elviselhetetlen, a pokollal egyenértékű házasságtól, és kiszabadította őt zsarnok és erőszakos apja fogságából, despotikus uralmából.

Az, hogy megmenekült apja őrjöngő dühkitöréseitől és vaskezű szigorától, olyan volt számára, mintha egy súlyos jármot vettek volna le a válláról. Aurora nagyon hálás volt a szabadulásáért. Az igazat megvallva nem is tudta, hogy menynyire vágyik a szabadságra, amíg meg nem ízlelte azt. És most, hogy már elkezdte élvezni a szabad életet, elhatározta, hogy soha többé nem hagyja, hogy egy férfi uralkodjon rajta. Köszönettel tartozott Nicholasnak ezért a felismeréséért, és azért, hogy sokkal erősebb lett, mint korábban volt.

A titokzatos francia hölgy naplója is nagy hatással volt rá. Többé már nem az az ártatlan szüzecske volt, aki az oltár elé lépett az esküvője napján. A napló sok mindent megtanított neki a szenvedély misztériumáról, és megértette, hogy milyen erős érzéseket váltott ki Nicholas Sabineból - akaratlanul is.

Egy pillanatra erős fájdalom szorította el a torkát. Már négy hónapja, hogy Nicholas meghalt. És ő már négy hónapja próbálja őt elfelejteni, kiűzni az elméjéből. Olykor nagyon nehéz volt elviselnie az emlékét, de minden nappal enyhült a szomorúság benne. Néha hosszú órák teltek el, amíg nem is gondolt rá.

Ám az éjjelek sokkal nehezebbek voltak a számára - akkor a férfi szüntelenül kísértette őt álmában...

Aurora hirtelen kihúzta magát. Ő nem fogja engedni, hogy az emlékek felzaklassák. Megesküdött önmagának, hogy új jövőt alakít ki a maga számára, és hogy többé nem fog visszanézni, és a múltba révedni.

Az élete most végre jó kerékvágásba fordult. Nem volt benne többé zűrzavar, felfordulás, félelem és rettegés. Nem kellett az apjával harcolnia, és nem kellett eltűrnie annak szélsőséges, erőszakos tennészetét, és nem kellett óvnia magát szörnyű dühkitöréseitől.

Aurora nem is emlékezett, utoljára mikor tapasztalt meg ilyen békét az életében. Most elégedett és boldog volt. Csendes, eseménytelen és békés élete nagy örömmel töltötte el őt a nagy felfordulások és érzelmi kitörések után.

Most már nem kellett senkinek sem számot adnia semmiről. Egyedül ő irányította az életét. Végre, végre az élete az övé volt, egyes egyedül az övé. És ő mindig is pontosan ezt akarta elérni, amióta csak az eszét tudta.

Egy órával később Aurora elvesztette szem elől Ravent. Végigpásztázta tekintetével a tömeget, és végül sikerült megpillantania a gyámleányát a bálterem túlsó végében.

Raven azonban nem táncolt, hanem a táncparkett szélén állt, és egy kérkedő kalózzal beszélgetett, akinek fél szeme le volt kötve egy fekete bőrdarabbal, és a széles selyemövébe jókora kardot tűzött. A fiatal lány arca kipirult az izgalomtól, és nagyokat nevetett, miközben élénken csevegett a férfival.

Aurorának még a szívverése is elállt, amikor megpillantotta a kalózt. Nagyon ismerős volt neki annak karcsú, izmos alakja - ennek a vonzó és hátborzongató alaknak pont olyan volt a külseje, mint az ő néhai férjének. Az idegennek ugyanolyan széles válla és keskeny csípője volt, meg hosszú és inas karja és lába. És a különös szerzetből csak úgy áradt az életerő, és körbelengte őt a veszély érzete. Amikor a fickó felnevetett valamin, amit Raven mondott neki,

kivillant hófehér, hibátlan fogsora, ami még jobban kiemelte napsütötte arcbőrét. Ám a férfi hajszíne nagyon különbözött Nicholasétól, mert nem szőke volt, hanem fekete, és át volt kötve egy hetyke sállal.

Aurora a homlokához emelte a kezét. A képzelete furcsa játékot űz vele, ez nyilvánvaló volt. Nicholas szelleme jelent meg előtte, hiszen oly sokszor gondolt a férjére, mióta özvegyen maradt. Ekkor Raven hátrapillantott a válla fölött, mintha Aurorát kereste volna És amikor a kalóz is elfordította kissé a fejét, a hercegnő és a haramia tekintete összetalálkozott.

Aurora úgy érezte, minden vér kiszalad az arcából. Egy pillanatra megállt az idő, és ő megint ott feküdt Nicholasszal a nászi ágyon.

A hercegnő ajkát halk fohász hagyta el, majd a fiatalasszony sarkon fordult és elmenekült.

Szerencsére hamar talált magának menedéket a könyvtárszobában, amit egy kisebb lámpa halovány fénye vüágított meg. Aurora odavánszorgott a szófához, és nekivetette a hátát a bútordarab magas támlájának. A testét kiverte a verték, és a pulzusa hevesen vert. Aurora levette a maszkját, erősen beleharapott az ajkába, és azon morfondírozott, hogy vajon megőrült-e. Képtelen volt elfelejteni Nicholast, ám a férfi még soha nem jelent meg előtte ilyen eleven formában...

- Aurora! - Valaki a háta mögött halkan a nevén szólította. A hercegnő egész testében megfeszült, fájó emlék hasított bele a szívébe az ismerős hang hallatán. Nem, ez nem lehet az ő kedves hangja! A férfi, akinek az emléke olyan élénken élt benne, már nincs többé.

- Aurora, nézz rám!

A fiatalasszony megfordult. A kalóz ott állt előtte, bent a könyvtárszobában. Édes istenem, mennyire hasonlított Nicholasra...! Sötét haja és martalóc kinézete ellenére.

A hercegnő ujjaival erősen megmarkolta a szófa szélét, és behunyta a szemét, de amikor ismét kinyitotta, a szellem képe még mindig ott volt előtte.

-Nem.... - tiltakozott hevesen az asszony. - Te halott vagy....

- Nem igazán, szerelemem!

A férfi erre lehúzta a szemét fedő sötét bőrfoltot, hogy Aurora teljes egészében szemügyre vehesse az arcát. Nem, ő soha nem tévesztené össze ezeket a szemeket máséval. Sosem feledte azokat a sötét, gyönyörű szemeket, ami nem volt másnak, csak Nicholasnak.

- Ó, jóságos isten! - suttogta a hercegnő.

A férfi arca félénk mosolyra húzódott, - Nem ismersz fel engem, angyalom?

Aurorának elállt a lélegezte a csodálkozástól, és ijedten a fejéhez emelte a kezét. Úgy érezte, sokkot kapott, a térde is megrogyott. Le is zuhant volna a padlóra, de szerencsére ott volt Nicholas. A férfi két lépéssel ott termett mellette, megragadta a szerencsétlen nő könyökét, és erejét kölcsönözte neki. A kalóz érintése nagyon is valóságosnak tűnt az asszony számára.

- Ez felfoghatatlan.... Lehetetlenség.

- Nagyon is lehetséges, Aurora. Valóban itt vagyok, hús-vér valóságomban.

A fiatalasszony hitetlenkedve nézett a férfira, és a vonásait fürkészte.

-De hogyan...?

- Az utolsó pillanatban Madsen parancsnok visszarettent attól, hogy kötélvégre húzzon, mert korábban nagy szolgálatot tettem a családjának. Helyette elszállítatott Barbadosra, hogy a brit haditengerészet hajtsa végre az ellenem hozott ítéletet.

- De hiszen... én láttam a sírodat is.

- Amit láttál, az csalás volt, merő szemfényvesztés. Percy ugyanis úgy vélte, hogy te nem leszel hajlandó egy lépést sem tenni mindaddig, amíg meg nem győződsz arról, hogy már nem segíthetsz rajtam, és én erre megkértem, hogy rendezze úgy, mintha engem már el is temettek

volna. És Percy így is tett -nem is sejtette, hogy a parancsnok közben megváltoztatta az elhatározását.

A sír csupán gálád szemfényvesztés és aljas csalás volt? Az asszony elképedve bámult a férfira, mert nem volt képes elhinni, amit hallott. Nagy titokról lebben most fel a fátyol, és ő alig tudott a napvilágra került igazsággal megbirkózni. Túl sok volt ez egy gyenge nő számára! Nicholas nem halt meg! Az asszonynak jó pár szívdobbanásnyi időre szavát szegte a valóság, képtelen volt megszólalni... Sokk és zűrzavar lett úrrá az érzelmein... egyszerre érzett mérhetetlen dühöt a férfi megtévesztése, alávaló, gaz csalása miatt, és mérhetetlen örömöt, amiért újra láthatja őt.

Még mindig nem akarta elhinni a csodát, amiben része volt, ezért felemelte a kezét, és félve megérintette a férfi arcát. A kalóz bőre meleg és sima volt. A haramia ekkor megfogta az asszony kezét, és a nő tenyerét odaérintette az ő orcájához. Egy pillanatig így álltak, és csendben nézték egymást.

Ekkor Aurorát megint elfogta a gyengeség, megszédült, de a férfi a karjába vette. A kalóz széles, férfias mellkasa a keblének feszült. Nicholas szédítő közelsége éppolyan észvesztő érzés volt, akárcsak hirtelen, sosem remélt felbukkanása Az asszony suttogva mondott pár tiltakozó szót, de Nicholas a fejét rázta. - Le kell feküdnöd, drágám! Sokkot kaptál, semmi kétség.

A kalóz odavezette a szépasszonyt a szófához, és lefektette, majd fél térdre ereszkedett mellette.

- Köszönöm, most már jól vagyok - suttogta az alélt nő, miközben a kalóz meglazította az asszony dominójelmezét.

Amint a férfi bársonyos ujjaival megérintette az ő meztelen bőrét a nyakán, az asszony megborzongott, mert felelevenedtek előtte a nászéjszakájának az emlékei. Nicholast hasonló érzések keríthették a hatalmukba, mert az ujjait gyorsan elkapta az asszony nyakkivágásáról. Aurora észrevette, hogy a férfi az ő kerek mellét nézni. A fiatalasszonynak hirtelen megkeményedtek a mellbimbói, és nekifeszültek a ruhájának.

Aurora alig kapott levegőt. Most Nicholas az arcában gyönyörködött. - Álmodni sem mertem, milyen lenyűgözően szép vagy! - A férfi a mondat végét már suttogva ejtette ki, annyira a látvány hatása alá került.

A hercegnő szólásra nyitott a száját, de egyetlen hang sem jött az ajkára.

Aztán Nicholas mély lélegzetet vett, és elvette a kezét a nő mellkasáról. A hercegnő nagy megkönnyebbülésére a kalóz felállt, odament a fal mellett álló konzolasztalhoz, és öntött neki egy pohárka konyakot.

Aurora nem akart tovább ilyen kiszolgáltatott testhelyzetben maradni, ezért felült, és összefogta magán meglazított öltözékét. Amikor Nicholas visszatért hozzá, leült a szófára az asszony mellé, és ráparancsolt Aurorára, hogy igya meg a lélek-melegítőt. Az erős, tüzes ital kaparta a fiatalasszony torkát, de hatására legalább kicsit összeszedte magát, és már nem forgott vele a szoba

- Sajnálom, hogy ennyire elgyengültem, de...

- Nagyon megrázott a visszatérésem, igaz?

- Igen. - Az asszony összevonta a szemöldökét, és a férfi arcvonásait fürkészte. - Nicholas, hosszú hónapok teltek el a megmenekülésed óta. Miért nem értesítettél arról, hogy életben vagy? Percy egy sort sem írt nekem erről....

- Kétlem, hogy bármit itt tudott volna arról, hogyan alakult a sorsom. A brit haditengerészet azt feltételezte, hogy a tengerbe fulladtam, és én pedig mindent elkövettem, hogy ez a látszat fenn is maradjon. Lehetséges, hogy később eljutottak Percyhez bizonyos pletykák velem

kapcsoltban, és ő írt is neked, hogy figyelmeztessen, de a levél valószínűleg nem ért célba. Sajnos igen gyakran ez az írásos üzenetek sorsa a háború miatt.

Nicholasnak ezek a szavai megint a hercegnő eszébe juttatták, hogy Nick hogyan szedte rá őt az unokafivérével együtt, és Aurorában megint feltámadt a harag. A férje szándékosan elhitette vele, hogy meghalt, és hagyta, hogy ő könnyeket hullasson a sírja felett. És azt is hagyta, hogy hónapokon át gyászolja őt....

-Te magad is figyelmeztethettél volna valamiképp -jegyezte meg a fiatalasszony nagy mérgesen. - Hogyan tehetted ezt velem?

- Igazán sajnálom, Aurora. Talán meg kellett volna próbálnom üzenni neked, de sajnos a háború miatt nem találtam rá módot. És akkoriban én nagyon el voltam foglalva azzal, hogy mentsem a bőrömet.

Aurora megbékélve bólogatott. Hogyan is lehetne dühös Nicholasra, amikor a férje valóban élt - igazán életben volt? A dühe olyan gyorsan oszlott szét, amilyen hamar feltámadt benne, és helyét az öröm foglalta el. Megenyhülve pillantott a férfira, és azt sem tudta, hogy hol kezdje kalóz urának faggatását, melyik kérdését tegye fel neki előbb.

Nicholas azonban mintha olvasott volna a gondolataiban. -Szeretnéd tudni, hogy hogyan menekültem meg az akasztástól?

- Igen, persze. Hogyan úsztad meg a kivégzésedet?

- A tengerbe vettettem maga a hajóról, miközben őrült vihar tombolt. Már mondtam neked, hogy Madsen nem akart engem felakasztani, hanem elküldött a haditengerészet főhadiszállására, Barbadosra. Így aztán feltettek egy kétárbocos hajóra, de hamarosan nagy szél kerekedett. Az erős lökések pedig eltörték a főárbocot, és a hajónk ide-oda hánykolódott a tengeren.

Aurora emlékezett arra, hogy milyen féktelen vihar söpört végig a térségen, mielőtt ő elhagyta volna St. Kitts szigetét azon a napon, amikorra Nicholas kivégzését kiűzték - és amikor ő azt hitte, örökre elveszítette a férjét.

- A nagy kavarodásban nekem sikerült megszabadulnom a láncaimtól, és átvetettem magam a hajó korlátján. Senki nem követett. És senki sem gondolta, hogy életben maradok a felkorbácsolt tengerben, ráadásul már jó messze voltunk a parttól. Mindenki meg volt győződve arról, hogy én odavesztem a hullámsírban.

-Ez annyira hihetetlen... Azért maradtál életben, mert az idő rosszra fordult és elszabadultak az elemek?

A férfi elmosolyodott. - Igen, így volt. Csakhogy én nagyon jól tudom, hogy neked köszönhetem az életemet, szirénem. A mi egybekelésünk késleltette a kivégzésemet, és ez elég időt hagyott nekem arra, hogy a sors a szárnyaira vegyen.

Aurora az ajkába harapott, mert megint eszébe jutott, hogy milyen nagy szomorúság sanyargatta a szívét és a lelkét, míg azt hitte, a férje meghalt. - Bárcsak tudtam volna, hogy nem öltek meg. Sok keserűségétől és fájdalomtól menekültem volna meg.

- Gyászoltál engem, Aurora?

- Igen, persze. Hiszen te voltál a férjem.

A férfi hallgatott egy pillanatig, majd azt mondta. - Még mindig az vagyok.

Erre a megdöbbentő kijelentésre az asszony mély levegőt vett. Hiszen ezek szerint ők még mindig házasok.

- Tulajdonképpen ez az oka annak, hogy én most itt vagyok Angliában. Nekem feleségem van - és te vagy az.

Az asszonynak ezek a szavak ismét szavát szegték; csak némán bámulta a férfit, és megint szédülni kezdett.

- Talán jöhettem volna előbb is - folytatta a kalóz -, de hetekbe került, hogy biztonságba helyezzem magam, és feljuthassak a hajómra. És aztán elég sok időbe tellett, hogy elintézzem az ide vezető utamat is. A háború miatt az unokafivérem, Wycliff egyik hajóját kellett a parancsnokságom alá vonnom, és előkészítenem az átkelésre. És még brit legénységet is fel kellett vennem, olyan matrózokat, akik megfelelő papírokkal voltak ellátva, hogy bebocsássanak minket Angliába.

- Ó, a brit hatóságok... - Aurora megragadta a férfi kezét. -Istenem, te nem maradhatsz Angliában! Még meglátna valaki. Hiszen te szökött fegyenc vagy!

- Nyugodj meg, édesem. Már láttak engem, itt a maszkabálban álruhában. És mint ahogyan azt te is jól láthatod, sötétre festettem a hajam. Felvettem az én amerikai unokafivérem személyazonosságát, Brandon Deverillét. Nagyon hasonlítunk egymásra, és nem hiszem, hogy ő ellenezné ezt a lépésemet. Brandnak nagy hajózási vállalata van Bostonban, és most nagyon lefoglalják a háborús események.

Aurora szeme elkerekedett, és rémülten nézett a férjére. -A háború, Nicholas! Ha az unokafivéred amerikai, akkor aligha látják őt szívesen itt Britanniában.

-Ha hű lenne a brit koronához, akkor nem lenne gond. Márpedig én lojális vagyok Angliához. Sok száz - talán sok ezer- lojalista van, akik ellenzik a háborút, és brit földön keresnek menedéket, ezért az én történetem egyáltalán nem meglepő.

- De ha rád találnak.... akkor felakasztanak. És a legjobb esetben is börtönbe vetnek.

- Igen, csakhogy mindent megteszek, hogy ne leljenek rám.- A férfi szája széles mosolyra húzódott, de Aurora nem osztotta a férje vidámságát. Nick megint nem volt elővigyázatos, és ez ismét haragra gerjesztette a nőt.

-Csak nem képzeled, hogy itt maradhatsz Angliában, Nicholas! Nem érted, meg fognak ölni!

- Velem nem könnyű végezni, angyalom. Nem ez az első alkalom, hogy csak egy paraszthajszál híján menekültem meg a haláltól. Hozzá vagyok szokva a veszélyhez.

Az asszonynak nem esett nehezére elképzelni, hogy a férfi már sokszor nézhetett farkasszemet a halállal, és hogy ezt kifejezetten élvezte is. Elővigyázatlansága miatt nőttön-nőtt benne a düh, nemkülönben amiatt, hogy a férfi csúnyán rászedte színlelt sírhalmával. Ráadásul képes volt idejönni a bálba, és a hírhedt Saber kalózkapitánynak öltözött, ami végképp vakmerő és felelőtlen tett volt.

Aurora némán nézett a férje szemébe, kétségbeesés és harag között hánykolódva. A férfi öltözéke hasonlóan merész volt, mert nem viselt úri gúnyát, hanem kalóznak öltözött, és valóban úgy nézett ki, mint egy kalandor, aki semmitől sem riad vissza, aki dacol a sorssal, és szembenevet a halállal. Aurora egész testében megborzongott arra gondolatra, mi történik a férjével, ha felfedezik a kilétét.

- Komolyan mondtam, hogy nem maradhatsz az országban - könyörgött neki Aurora.

- Márpedig ez a szándékom - még nem mehetek el. Hiszen azért tettem meg ezt a nagy utat, hogy téged láthassalak.

- Rendben, most hogy láttál, már elmehetsz.

- Csakhogy van nekünk egy nagy dilemmánk, amit meg kell oldanunk, drágám.

- És mi lenne az?

A férfi a nő szemébe fúrta a tekintetét. - Hogy mi legyen a mi házasságunk sorsa.

Házasság! Aurorát hirtelen pánik fogta el. Nagyon örült annak, hogy Nicholas életben volt, de ez nem jelentette azt, hogy ínyére lett volna, ha ténylegesen is a férje lenne ez a férfi. Nick jelenléte nagyon összekuszálná az életét - különösen, mert az amerikai sehol sem mutatkozhatott annak a veszélye nélkül, hogy elfogják és ismét halálra ítélik. Ez a házasság fenekestől

felforgatná az életét, és összezúzná a nyugalmát, amit pedig oly nehezen teremtett meg magának. Az ő békés életének egy csapásra vége szakadna. Már abba is beleszédült, hogy a férfi itt volt a közelében.

Ekkor nevetés hallatszott a hallból: egy pár haladt el a könyvtárszoba ajtaja előtt. Aurora megdermedt ijedtségében, mert rettegett attól, hogy Nicholast felismerik.

- Menned kell - suttogta a férjének, amikor a nevetés elhalt. - Még megláthat valaki. Ha együtt látnak minket, oda minden erőfeszítésed az álcázásra.

- Már mondtam neked, hogy engem ez egy cseppet sem érdekel.

- Engem annál jobban nyugtalanít.

- El is várom tőled, drágám.

- Nicholas...! - mondta fojtott hangon az asszony, mert már végképp kifogyott a türelemből.

- Talán igazad van. Ez a maszkabál nem a megfelelő hely arra, hogy komoly témákról beszélgessünk. De mindenképpen meg kell vitatnunk, mi legyen a házasságunkkal.

- Igen, természetesen. De nem most.

- Jó, kerítsünk sort rá később. - A férfi a nő ujjait a szájához emelte, és könnyű csókot lehelt rájuk. - Majd a bál után megkereslek.

Amikor Aurora lassan visszahúzta a kezét, a férfi megcirógatta az arcát. Az asszony megremegett az érintésétől, mint mindig, amikor Nicholas hozzáért. A férfi átható pillantása arról tanúskodott, hogy nagyon is tisztában van vele, hogy milyen hatással van rá.

Nick visszahúzta a szemére a fekete foltot, és ismét úgy nézett ki, mint egy veszélyes kalóz, egy vérmes haramia. A férje végül odament az ajtóhoz, és még egyszer visszanézett a fiatalasszonyra, tekintetét a nő szemébe fúrta, hosszan, igézően, majd hirtelen eltűnt.

Aurora ott maradt egyedül a könyvtárban, és még most is szédült. Lehengerlő hatással volt rá a férfi közelsége, és a hirtelen, megdöbbentő felbukkanása.

Az ő hírhedt és csupán egy éjszakára felvállalt férje nagyon is életben volt. És a fiatalasszonynak fogalma sem volt arról, hogy most mihez kezdjen.

8.

Csókjától, egyetlen érintésétől elakad a lélegzetem
és egész testemben remegni kezdek.

Nicholas a sötét hintóban ült, és arra várt, hogy a felesége végre felbukkanjon. Feleség. Ez a szó módfelett szokatlan volt a számára. Megszökött az akasztófa alól, csupán azért, hogy magára vegye a házasság láncait?

De nem csak ő vonakodott ezektől a béklyóktól. Nyilvánvaló volt, hogy Lady Aurora sem akarja felvállalni törvényes esküjüket, amit - igaz, ami igaz - kétségbeejtő és képtelen körülmények közt fogadtak meg egymásnak. Az ő visszatérése sokkolta a hitvesét, de a hercegnő attól még jobban berzenkedett, hogy egy életre őhozzá kösse az életét.

És ő is nagyon feszült és ideges volt.

Bizony, nagy volt a kísértés benne, hogy ne is vegyen tudomást erről a súlyos bonyodalomról, ami egy véletlen folytán előállott az életében. Azt is könnyedén megtehette volna, hogy Amerikában marad, és hosszú évekig nem törődik ezzel a házassággal, és talán csak

jóval később foglalkozik vele újra, ha a sorsa úgy hozza. Ám megszólalt benne a lelkiismeret. Amúgy is túl sokáig vette semmibe a családi kötelezettségeit. Itt volt az idő arra, hogy végre érett férfiként nézzen szembe az élettel, és a személyes vágyait háttérbe szorítsa.

És legfőképpen, nem tudott elsiklani afelett, hogy mivel tartozott Aurorának.

Ő ennek a csodálatos teremtésnek köszönheti, hogy még életben volt. És miatta válthatja be az apjának tett esküt is, ami többet jelentett számára, mint hogy él-e vagy hal-e. És Aurora Ravenről is gondoskodott, az ő húgáról, aki végre jól boldogult a legfelsőbb és legelőkelőbb körökben is. Raven édesanyjának mindig is ez volt az álma - hogy a lányát egy arisztokrata vegye feleségül, márpedig a húgának erre most megvolt minden esélye. Raven nagyon elégedettnek tűnt jelenlegi életével, annak ellenére, hogy itt Angliában gőgös és fennhéjázó rokoni voltak. Elégedettsége Aurorának volt köszönhető, mert a hercegnő nem csak elviselhetővé tette az életét itt a szigetországban, de a barátja is lett az ő húgának.

Ő nem fogja elfelejteni Aurora áldozatvállalását, és nem fog úgy tenni, mintha az meg sem történt volna. Tisztázniuk kell a helyzetüket - nem teheti meg ezzel a csupa szív teremtéssel, hogy hagyja, hogy ilyen puskaporos hordón álldogáljon, ami egyszer csak felrobbanhat a talpa alatt.

Ők még most is házasok voltak. Nem számított, hogy a kényszer vitte rá őket, hogy egybekeljenek. Az eskü, amit akkor kimondták, igaz volt és hiteles. Törvényes. És valóságos volt az a szenvedély, amit a nászéjszakán egymás karjában átéltek. Ennek az heves ölelkezésnek az emléke azóta sem hagyta nyugodni Nicholast.

A férfi résnyire húzta össze a szemét. Éppen elég ideje volt az elmúlt négy hónapban, hogy meggyőzze magát arról, hogy az az aranyhajú szirén, akit akkor éjjel a magáévá tett, csak egy elítélt lázas agyának a fantáziaképe volt. És hogy a kétségbeesés szülte azt a kötődést, amit ez iránt a nő iránt érzett. Ám nem volt egyetlen olyan asszony sem az emlékeiben, aki olyan vonzó és vérforralóan kívánatos lett volna, mint Aurora Demming.

Ma este azonban szíven ütötte a személyes találkozás. A fiatalasszony pont olyan szép volt, mint amikor először látta, és az iránta érzett vonzalom is éppoly erős volt benne, akárcsak négy hónappal korábban. Sőt, a valóság szebb és igézőbb volt minden fantáziaképnél. Amikor ismét megpillantotta gyönyörű hitvesét, akkor úgy érezte, mintha ököllel a gyomrába vágtak volna.

Nagyon is valóságos volt az a végezetes vonzerő, ami belőle, ebből a gyönyörű nőből áradt. Elég volt csak megérintenie a hercegnőt, és máris megfeszült ereje, és vad vágy fogta el, hogy a kedvese testét a sajátja alatt érezhesse megint...

Nicholas összeszorította az állkapcsát, mert úrrá kellett lennie az ágyékában támadt sürgető sóvárgáson. Nem volt felkészülve arra, hogy Lady Aurora nem akarja majd a házasságukat elismerni és vállalni. Márpedig az asszony tiltakozott, amikor ő kijelentette, hogy ő még mindig az ő felesége. Amíg ezt a kérdést meg nem vitatják, és megnyugtatóan nem rendezik, addig neki nem lenne szabad arról ábrándoznia, hogy ágyba viszi a szép aráját. Addig még csak hozzá sem érhet.

Bár nagy volt a vidámság a maszkabálon, Aurora az este hátralévő részében már nem lelte örömét a cifra sokadalomban - kétségbeesés, bizonytalanság és egyre növekvő feszültség kerítette hatalmába. Nicholas kijelentette, hogy a bál után megfogja őt keresni, pedig ő még abból a sokkból sem tért magához, amit az jelentett, hogy az imént megpillantotta halottnak vélt férjét a maga földi valóságában. Pedig össze kellett szednie magát, mert meg kellett vitatnia a

férfivel, hogy mi is legyen a sorsa az ő házassági szerződésüknek. Abban reménykedett, hogy idejekorán visszavonulhat a bálból, és lesz ideje átgondolni ezt a képtelen helyzetet.

Mivel a lehető leggyorsabban ott akarta hagyni a táncmulatságot, sebtében megkereste Ravent, hogy elbúcsúzzon tőle. Ám arra már nem volt idejük, hogy négyszemközt beszéljenek Nicholas rendkívüli visszatéréséről, és alig egy pillanatuk volt arra, hogy megígérjék egymásnak, hogy másnap - szokás szerint - kilovagolnak a Hyde Parkba; Aurora gyámleányát ugyanis szélsebesen elrabolta egyik újabb táncpartnere.

Amikor Aurora sietve lefelé indult a lépcsőn, hogy a főbejáraton át mielőbb elhagyja az épületet, véletlenül összetalálkozott Lord Clune-nal. A gróf felajánlotta az asszonynak, hogy elkíséri a kocsyáig, a hercegnő azonban udvariasan elhárította a férfi segítségét. - Miattam igazán nem kell fáradoznia, mylord.

- Ó, már hogy lenne fáradság egy olyan gyönyörű asszony társaságát élvezni, mint amilyen ön!

Aurora tudta, hogy könnyen kiadhatná a lord útját, de annyira feszült volt, hogy szinte meg is feledkezett a grófról, és válasz nélkül hagyta Clune hízelgő megjegyzését.

Odakint az utca tele volt mindenféle járművel - hiszen sok vendég látogatott el a bálba. Ám amikor a szolgák megpillantották a nagy ismertségnek örvendő lordot, nyomban ott termettek előtte, és parancsára haladéktalanul a ház elé hozták a hercegnő kocsiját.

- Holnap korán reggel eleget kell tennem egy fontos kötelezettségemnek - mondta Clune Aurorának, miközben felsegítette a nőt a hintóba -, de remélem, hogy valamelyik reggel találkozhatom önnel a parkban.

- Rendben van, Lord Clune - felelte a fiatalasszony, és közben azon imádkozott, hogy sikerüljön mielőbb megszabadulnia a gróftól.

- Édes álmokat, drágám!

A hercegnő alig hallotta a férfi udvarias búcsúszavait, mert az ajtó hirtelen rácsukódott, és egy erős kéz ragadta meg a könyökét, majd lenyomta őt az ülésre.

Aurorának a lélegzete is elakadt, és a szíve a torkában dobogott. A hintó belsejében a gyér világításban egy sötét alakot pillantott meg maga mellett. Nicholas volt az!

A szépasszony csak bámult előre, miközben a kocsi elindult. Nem, valóban nem álmodott. Ő volt az a férfi, akihez hozzáment feleségül, és a fiatal és jóképű kalóz közelségében ugyanazok az erős érzéki élmények rohanták meg, mint amiket négy hónappal korábban élt át. Amikor a férfi megszólalt, a hangjában nyoma sem volt a korábbi kedvességének. - Volnál szíves megmagyarázni, hogy mi volt ez a színjáték az imént?

- Mire gondolsz? - kérdezte ijedten az asszony.

- Clune szemérmetlenül tette neked a szépet.

- Erről szó sincs.

Nicholas kinyújtotta a karját, és levette a nőről az ezüstmaszkot, mert látni akarta a felesége arckifejezését. - Azt várod, hogy ezt el is higgyem neked?

A hercegnő megrettent a férfi nyers hangjától, és zavartan nézett Nicholasra. - A gróf egyszerűen csak kedves volt hozzám, és elkísért a kocsimhoz.

- És te örömmel fogadtad az ő hízelgő közeledését. - A férfi valósággal tombolt a dühtől. - Ilyen hamar elfelejtetted, hogy neked férjed van, Aurora?

- Nem, ezt sosem felejtettem el - válaszolta őszintén a fiatalasszony.

- Nem? Pedig nem úgy nézel ki, mint egy összetört szívű, fájdalommal teli, kisírt szemű özvegy. Négy hónappal az én feltételezett halálom után az én kis magányos özvegyem már maszkabálba jár, és titkos találkákat beszél meg London leghírhedtebb kujonjával.

Aurora a férfi váratlan támadására előbb zavarba jött, ám most már komolyan kezdett nyugtalankodni. - Nicholas, az apám éppen elég rosszalló észrevételt tett az életvitelemmel kapcsolatban - többek közt a házasságunk miatt. Tőled nem vártam, hogy ilyen ellenséges leszel velem.

- A rosszalló megjegyzések nagyon enyhék lennének ebben a helyzetben. Hiszen randevút beszéltél meg a gróffal.

- Biztosíthatlak téged, hogy mind ez idáig minden tőlem telhetőt elkövettem, hogy elkerüljem a botrányt. Csak Raven kedvéért mentem el ma este a bálba, mert a húgod valósággal könyörgött nekem, hogy kísérjem el... De nem is értem, hogy miért szabadkozom itt előtted.

A férfi pár pillanatig mérlegelte a hallottakat, majd azt kérdezte a nő szemébe nézve. - Szóval nem bátorítottad Clune-t? - most már lágyabb volt a vérmes kalóz hangja.

- Nem, egyáltalán nem. Ő csak egy távoli ismerősöm. A köztünk lévő kapcsolat nem az, aminek te feltételezed. Meg kell mondanom neked, Nick, hogy a gróf a közé a kevés ember közé tartozik, akik nem bélyegeztek és tagadtak meg a méltatlannak tartott házasságom miatt.

Nicholas ismét hallgatott egy darabig, majd nyíltan megkérdezte. - Ezek szerint az elmúlt, pár hónapban nem volt könnyű az élet a számodra?

- Így is mondhatjuk - felelte cinikusan a hercegnő. - Egyszeriben hírhedt nőszemély lett belőlem, miután megesküdtem veled, vagyis amikor frigyre léptem egy bűnözővel az akasztófa árnyékában. Az apám borzalmasan kikelt magából... - A fiatalasszony elharapta a mondta végét, mert még gondolni sem akart arra, hogy az apja milyen szörnyű jelentet rendezett, amikor hírét vette a szégyenteljes esküvőnek. A herceget elöntötte düh, és még erőszakra is vetemedett. - Elég legyen annyit mondanom, hogy többé bizonyos körökben nem látnak szívesen.

- Igazán sajnálom, hogy miattam annyit kellett szenvedned - jegyezte meg végül a tengeri rabló.

Aurora kissé kiengesztelődött, és valamelyest meg is nyugodott, úgyhogy meg merte kockáztatni, hogy alaposabban szemügyre vegye a mellette ülő „hét tenger ördögét". A szeme már hozzászokott a kocsi belsejében uralkodó sötétséghez, és a kocsi ablakán beszűrődő holdfényben sikerült kivennie a férje arcvonásait. Meg kellett állapítania, hogy a képzelete nem űzött játékot vele - férfi pont olyan jóképű és életteli volt, mint az emlékeiben élő kalóz. Nicholas teste csupa izom, az arca férfias, de szép metszésű. És ugyanaz az igéző szempár nézett vissza rá, és az ajka is éppolyan érzéki volt, mint akkor éjjel... Aurora jónak látta, ha mielőbb elkapja a tekintetét a haramiáról.

- Tulajdonképpen nem is volt olyan rossz sorom - ismerte el a szépasszony. - Az unokafivéred, Wycliff rendkívül segítőkész volt, és felajánlotta nekem a neve és a kapcsolatai védelmét. És haladéktalanul kiadta az utánad járó örökségemet, úgy, ahogyan azt a leveledben kérted tőle. Az illetmény, amit rám hagytál, Nicholas, valóban nagyon bőkezű volt. Lehetővé tette számomra, hogy saját házat vegyek magamnak Londonban.

- Mégis megbántad, hogy hozzám jöttél.

- Nem - rázta meg a fejét az asszony. - Egy cseppet sem sajnálom. Megmentettél attól, hogy az apám hozzáadjon egy visszataszító férfihoz, és függetlenné váltam zsarnokoskodó és erőszakos apámtól is. Csupán az a bökkenő... nos, egyikünk sem tervezte, hogy a mi frigyünk tartós lesz. Mindketten úgy gondoltuk, hogy gyorsan vége lesz, amikor... amikor te...

- Amikor én meghalok. Ez azonban mit sem változtat azon, hogy megesküdtünk. Hiszen a házasságunk teljesen törvényes volt.

A fiatalasszony zavartan vonta össze a szemöldökét. - Nem látok lehetőséget arra, hogy érvényesítsük a házasságunkat, még akkor sem, ha mindketten ezt óhajtanánk. Nem kockáz-

tathatjuk, hogy fény derüljön a kilétedre. Ha a világ előtt felvállalnám, hogy a férjem vagy, akkor biztos, hogy végül letartóztatnának, és valószínűleg megint halálra ítélnének.

- Már említettem neked, hogy nem áll szándékomban felfedni magamat. Itt Angliában én most az unokafivéremként szerepelek, akinek Brandon Deverill a neve.

-Nem valami meggyőző az új személyazonosságod. Az arcodról könnyen felismerhetnek, még akkor is, ha sötétre festetted a hajadat.

- Én nem így gondolom. Legutóbb nem sok időt töltöttem Angliában. Viszont az igaz, hogy három évvel ezelőtt hosszabban időztem itt a szigetországban.

- Clune nagyon jól emlékszik rád. Még ma este is azzal szórakoztatott, hogy a te vad kalandjaidról mesélt. Márpedig ő nagyon okos ember, annak ellenére, hogy nagyon lezser a modora.

Amikor Nicholas nem szólt semmit, Aurora végignézett a férfi öltözékén. Az amerikai fickó fekete, bő köpenyt viselt a zubbonya felett, ami lazán volt megkötve a nyakán, és alóla elővillant egy jókora kard.

- Hogyan reménykedhetsz abban, hogy titokban tarthatod a kilétedet, ha ilyen feltűnően öltözködsz? - kérdezte bosszankodva a hercegnő. - Elképesztő merészség volt a részedről, hogy a nyilvánosság előtt kalózruhában jelentél meg.

A férfi szélesen elmosolyodott, hogy még fehér, hibátlan fogsora is kivillant. - Úgy gondoltam, tökéletes jelmez lesz ez egy maszkabálon.

Aurora nagyon megrökönyödött a férfi felelőtlenségén. - Az emberek nem láthatnak együtt velem, Nicholas. Képtelen lennék megmagyarázni a jelenlétedet.

- Pedig rém egyszerű a dolog. Egyszerűen mondd mindenkinek azt, hogy én a te néhai férjed unokatestvére vagyok. És mivel ilyen közeli családi kapcsolatban állunk egymással, cseppet sem lesz feltűnő, ha velem mutatkozol.

- Megfeledkezel egy igen fontos szempontról.

- Mi lenne az?

- A húgod jövőjéről. Mielőtt ilyen vad és merész terveket szőnél, Ravenre is gondolnod kellene. Ha valami nem úgy üt be, ahogy te elképzeled, és mégis csak kiderül az igazság, és téged felkötnek, akkor én, mint a te feleséged, komoly botrányba keveredem. Mivel azonban Raven az én gyámleányom, gyalázat hull az ő fejére is. Biztos vagyok benne, hogy nem akarod meghiúsítani, hogy a húgod jó partit csinálhasson.

- Nem. Az lenne a legutolsó dolog, amit akarnék, hogy leromboljam az ő társadalomban betöltött előnyös helyzetét, amit olyan nagy nehézségek árán sikerült felépítenünk.

Az asszony egy hosszú pillanatig töprengett, majd kirukkolt a kérdéssel. - Komolyan azt akarod, hogy maradjak a feleséged?

A férfi tekintete tele volt rejtéllyel. - Nincs más választásom.

A kalóz beletörődése meghökkentette a nőt. Ő azt hitte, hogy a férfi épp annyira kiutat akar találni képtelen helyzetükből, mint ő.

- Nicholas - szólalt meg az asszony, és megpróbált logikusan érvelni. - Józanul kell döntenünk ebben a kérdésben. Számtalan oka van annak, hogy ez a házasság kettőnk között miért nem működne. Először is, te amerikai vagy, én pedig angol - és az országaink háborúban állnak egymással. Te kalandor vagy, aki hajlamos az erőszakos cselekedetekre - én pedig... nos, én elutasítom és gyűlölöm az erőszak minden formáját. Továbbá mi.... nos, mi nem vagyunk szerelmesek egymásba.

Az asszony tétovázott kissé, mert nagyon felkavarta ez az utóbbi érve, és az, hogy ilyen nyíltan beszélt a szerelemről Nicholasszal. Ám bármit is érzett a férfi iránt, az nem szerelem volt.

- Nem szeretlek téged - legalábbis nem jobban, mint te engem. Csak a húgod kedvéért vettél el. Márpedig a házasságnak szerelmen és közös akaraton, elkötelezettségen és odaadáson kell alapulnia - nem pedig kétségbeesésen.

A férfi állkapcsa erősen megfeszült, amikor a nő a szerelem szót említette. De a kalóz hamar visszanyerte hidegvérét, és lazán kinyújtotta hosszú lábát, a karját pedig összefűzte a mellkasán. - Nem, valóban nincs szerelem köztünk - jegyzete meg könnyedén.

Aurora kissé összerezzent, amikor Nicholas ilyen gyorsan egyetértett vele. A hercegnő képtelenségnek találta, hogy ennyire zavarja, amiért ez a hétpróbás haramia olyan magától értetődően tagadta, hogy a szerelenmek akár a szikrája is kigyúlt volna köztük. De az ilyen élvhajhász kalandorok, mint amilyen Nicholas Sabine is volt, nem adták oda a szívüket egyetlen asszonynak sem, különösen nem egy olyannak, akit kényszerből vettek maguk mellé.

- Nos, belátod végre? - firtatta a hercegnő. - Nincs miért együtt maradnunk. Hiszen te nem kívánod, hogy a feleséged legyek, és én nem óhajtom, hogy a férjem légy. Ez a meztelen igazság.

- Csakhogy van itt egy probléma - mondta a férfi eltöprengve. - Nem kérhetjük a bíróságtól a házasságunk semmissé tételét, mert egy nagyon szenvedélyes éjszakát töltöttünk együtt. Vagyis elháltuk a házasságunkat.

Az emlékek hatására Aurora arca elpirult, és hirtelen ráébredt arra, hogy egyedül van a sötét kocsiban egy rendkívül érzéki fiatal férfival. A kalóz erős, izmos combja szorosan az övéhez simult: a fiatalasszony még a férfi testének melegét is érezte, hogy szinte beleszédült.

A férfinak is eszébe kellett jusson az a túlfűtött éjszaka, mert a tekintete hirtelen elhomályosult, és vágytól izzó pillantásokat vetett a szépasszonyra. Aurora érezte, hogy a férje tekintete elidőzik telt keblén, érzéki ajkán, mintha pontosan tudná, milyen varázslatos tájékokat rejt az ő dominómintás ruhája.

A fiatalasszonyt elöntötte a forróság a férfi bensőséges pillantásai nyomán, és hihetetlen élénkséggel rohanták meg az emlékek... Szinte érezte, amint a férfi méretes ereje az ő két combja közé hatol, és kitölti őt... Olyan gyönyörhullám öntötte el a hercegnőt, hogy elállt a lélegzete.

Aztán a férfi tekintete megállapodott a hercegnő hasának szelíd halmán, az asszony méhe tájékán. - Gondolom, az egyesülésünknek nem lett gyümölcse.

- Nem - suttogta a szépasszony, és némi csalódást érzett a szíve tájékán, hogy nem fogant meg a férfi gyermekétől. Ám végül is nem sajnálta, hogy így alakultak a dolgok. Ha most viselős lenne, akkor sokkal nehezebb lenne meggyőzni Nicholast, hogy engedje őt el a házasságuk kötelékéből. Márpedig abban reménykedett, hogy végül sikerül erre rávennie a férjét.

-Szóval... - mondta lassan a férfi, miután a nő hosszan hallgatott -, azt javaslod, hogy egyszerűen ne vegyük figyelembe azt a tényt, hogy törvényes kötelék van közöttünk? Vagyis hogy éljünk külön, mintha nem lennénk férj és feleség?

- Nos... pontosan ezt tartanám helyesnek a mi helyzetünkben. Ez mindkettőnknek sokkal előnyösebb lenne, és így volna kényelmesebb is.

- Csakhogy megfeledkeztél valamiről, szirénem - mondta szelíden a kalóz.

- Miről? - kérdezte meglepetten nő.

A férfi válaszul a kezét a nő nyakszirtjére csúsztatta, és lassan magához húzta az asszonyt, míg az ajkuk csaknem összeért.

- Erről... - suttogta Nicholas, és az ajkát a felesége szájára tapasztotta

A férfi csókja varázslatos volt, a nőnek elakadt tőle a lélegzete, és egész testében megfeszült. Ez a csók intim volt, mérhetetlenül érzéki, felkorbácsoló és felzaklató. Az asszony nem hitte,

hogy ilyen csodálatos érzésben még egyszer része lesz az életben. Szinte elolvadt a gyönyörűségtől...

Amikor az amerikai végül elengedte Aurora ajkát, azt csak azért tette, hogy a nyelvével megcirógassa a fiatalasszony fülét.

- A miénk nem volt szerelmi házasság - mondta férfi halkan, vágytól rekedt hangon -, de rendkívül erős testi vonzalom van köztünk, ezt nem tagadhatod. Benned is ég a vágy utánam, ahogy én is vágyom arra, hogy érezzelek és a magamévá tegyelek, édesem. Hogy tehetsz úgy, mintha ez az őrült, szédítő szenvedély nem korbácsolná fel a testedet?

Az asszony egészen elbódult és elszédült a férfi kábító és követelődző csókjától, a férfi heves ölelésétől. A kalóz a karjában tartotta őt, törékeny, mégis éretten nőies testét kissé megemelte, és szorosan magához húzta, hogy az asszony már csaknem rajta feküdt... és a kocsi már lassított, megállni készült. Édes istenem...!

Az asszony megrémült, mert hirtelen rádöbbent, hogy közben megérkeztek úti céljukhoz, az ő új, gyönyörű házához, ami most már az otthona volt. Egy pillanat múlva az egyik szolga kinyitja a hintó ajtaját, hogy segítsen neki kiszállni...

Ellökte magától Nicholast, és riadtan felült. Rémülten a férjére pillantott, - Nem láthatnak minket együtt így...!

Amikor a nő egész testében remegve a kilincset kereste a kezével, Nicholas megragadta a csuklóját.

- Hagyj elmenni! - követelte a szépasszony fojtott hangon.

- Most elengedlek, Aurora, de ezt a vitát még korántsem zártuk le - mondta a férfi nyomatékosan.

A hercegnő nem válaszolt semmit, hanem gyorsan kiszállt a hintóból, még mielőtt a szolgák rájöhettek volna, hogy egy módfelett érzéki kalóz rejtőzik a kocsijában, aki ráadásul az ő férje.

A szobalány megvetette Aurora ágyát, és segített az úrnőjének levetkőzni. Mire a hercegnő elbocsátotta Nellt, és lefeküdt, már elmúlt éjfél, az asszony szemére mégsem jött álom. A fiatalasszony csak feküdt a sötétben, és az ágy fölötte magasodó baldachinját bámulta, a fejében pedig lázasan egymást űzték-hajtották a nyugtalanító gondolatok. A hercegnő egyre csak Nicholason töprengett. A teste még mindig forró volt a férfi ölelésétől, és az ajka égett a kalóz szenvedélyes csókjától.

Hogyan lehetséges, hogy egy férfi ilyen elsöprő hatással legyen rá? Hogyan bírhat egy haramia ilyen erős érzelmi befolyással egy olyan úrinőre, mint amilyen ő volt? Ennek a kalandornak már a puszta közelsége elég volt ahhoz, hogy elakadjon a lélegzete, és az érzékei táncra perdüljenek. És ha Nick megérintette, nyomban felidézte benne annak a szenvedélytől fűtött éjszakának az emlékét... A napló is pont ilyen féktelen gyönyörről szólt, mint amit ő a férfi karjaiban akkor megízlelt.

Aurora az oldalára fordult, és közben lerúgta magáról a pompás selyemtakarót. A hálószobájában túlságosan meleg volt, pedig tárva-nyitva voltak az ablakok. Az volt igazság az, hogy az ő teste volt túlságosan felhevülve fiatal, ördögien jóképű férje érzéki érintésétől és forró csókjától.

A te testedet ugyanaz a vágy izzítja át, mint az enyémet. Valóban, a férfi lángra gyújtotta a testét, pedig alig pár pillanatig ölelte. És ő rémülten menekült a hintójából, de nemcsak azért, mert a szolgák vizslató tekintetétől tartott, hanem mert megriadt attól, hogy Nicholas milyen

frenetikus hatással van rá. Ez az ördögi fickó akár az eszméletlenségbe is bele tudná csókolni őt. Ekkor döbbent rá, hogy sorsára hagyta a férjét....

Hirtelen összeszorult a szíve. Hiszen még azt sem kérdezte meg tőle, hogy van-e hol meghúznia magát éjszakára. Mivel a férfi unokafivére, Wycliff nem volt az országban, Nicholasnak nem lehetett könnyű dolga a városban... De hiszen ez a férfi egy hétpróbás kalandor, egy félelmet nem ismerő világcsavargó. Már volt ideje hozzászokni ahhoz, hogy saját kenyerén boldoguljon. Bizonyára nem szorul rá az ő segítségére. És ő nem volt felelős a férfiért, még akkor sem, ha ez a hajós történetesen az ő férje volt.

Igen, Nicholas a férje volt, az ő hitvese. Aurora a párnájába fúrta az arcát. Joga volt ahhoz, hogy elutasítsa őt? Hiszen törvényesen összeadták őket.

Jóságos isten! Mihez kezdjen most? És miért van most olyan mámoros hangulatban, amiért Nicket mégsem akasztották fel? Ám a józan esze azt diktálta, hogy nem vezetne semmi jóra, ha odaadná magát egy vérmes kalóznak...

Riasztó kilátásai voltak a jövőjére nézve. Biztos volt benne, hogy a férfi fenekestől fel fogja fordítani az ő szépen felépített, békés életét, és odalesz a nyugalma, amit oly nehezen ért el. Csupán ezen az egyetlen éjszakán több heves érzelmet élt át, mint rendes körülmények közt hónapok alatt - része volt dühben, kétségbeesésben, félelemben, örömben és vágyban...

Aurora képtelen volt elviselni ezt a hihetetlen feszültséget. Igyekezett megnyugtatni magát, hogy csak megkönnyebbülést érez, hogy egy bátor ember megmenekült a haláltól. Igen örült annak, hogy a férfi életben volt. Mégis neheztelt magára, mert a férfi heves érzelmeket váltott ki belőle. Már attól pattanásig feszültek az idegei, ha ez a vakmerő hajós a közelében volt -Nicholas annyira eleven és vonzó férfi volt. Még egy egyszerű beszélgetést sem volt képes lefolytatni vele anélkül, hogy ne jött volna zavarba - Nick egyetlen pillantásától odalett a nyugalma.

Nem, nem hagyhatja, hogy ilyen érzelmi zűrzavar dúlja fel az életét - hiszen ő nem kérte, hogy ennek a férfinak a felesége lehessen. És az ő vitájukban neki van igaza. Az ő egyezségükben nem volt benne, hogy élethossziglan férjként és feleségként éhének együtt.

Aurora nem akart leélni egy egész életet egy olyan férfival, akit nem szeretett, és aki nem szerette őt. Nem kötheti az életét egy olyan kalandorhoz, aki bármelyik pillanatban meghalhatott. Nicholas semmibe vette a veszélyt - az ő legnagyobb bosszúságára és kétségbeesésére, pedig a fenyegetés nagyon is valóságos volt. Ha ez az amerikai kalóz Angliában marad, azzal kockára teszi az életét.

Nem, ő nem akart ilyen félelemben élni: Nicholas mellett állandóan retteghetne, hogy a férfit mikor ragadják el tőle. Ő már elveszítette élete nagy szerelmét, Geoffrey-t... És már Nicholast is elsiratta egyszer. Nem, ő többé már nem akar ilyen nagy fájdalmat átélni.

Nem, nem maradhat a kalóz felesége. A férfit a lehető leggyorsabban jobb belátásra kell bírnia.

Nicholas alvó feleségében gyönyörködött a nyári holdtölte varázslatos fényében. A fiatal nő olyan gyönyörű volt, hogy a férfi leheletét is megszegte.

Nem lett volna szabad itt lennie, egyedül Aurorával, az asszony hálószobájában - de képtelen volt legyűrni magában a vágyakozást. Hosszú éveket töltött a tengeren, és olyan sokszor kúszott már fel az árbocrúdra, hogy nem jelentett neki különösebb gondot az, hogy felmásszon a fiatalasszony ablaka előtt álló nagy tölgyfára, és onnan beszökkenjen a szobába a nyitott ablakon át.

Ott állt szendergő felesége felett, és valósággal itta magába az asszony szépségét - Aurorának elefántcsont színű bőre, szépen ívelt szemöldöke és telt, érzéki ajka volt. A fiatalasszony szája csókra hívogatóan szétnyílt álmában. Ragyogó kék szeme most csukva volt ugyan, de hosszú, dús, szőke haja úgy csillogott a holdfényben, akár az ezüst,

Ő az én feleségem, gondolta magában a férfi. Alig tudta elhinni, hogy ez igaz lehet.

Korábban soha nem érezte, hogy jó lenne megállapodnia egy nő mellett. Az ő gyökértelen életében nem volt helye feleségnek. Ő mindig csak szabadságra vágyott, és olthatatlan szomjúságot érzett a kalandok iránt, és az ő szeretői a veszély és az izgalom voltak. Ennél többre sosem vágyott - egészen addig, míg nem találkozott Aurorával.

De miért volt ez a nő olyan különleges? Hiszen számtalan szépséggel hozta össze már a sors - bejárta Európa gazdag királyságait, Afrika egzotikus földjét, és a Kelet misztikus birodalmait. Ám egyetlen nő sem akadt sehol a világon, aki ennyire felkorbácsolta volna a vágyát, mint ez a gyönyörű teremtés egyetlen éjszaka alatt. Aurora már hónapok óta megkísértette álmában szépségével: ez a bájos hercegnő olyan volt akár egy szirén - megbabonázta, elbűvölte és elvarázsolta őt.

A kalóz ekkor kinyújtotta a karját, és a kezébe fogta a fiatalasszony egyik hullámos hajtincsét, és hagyta, hogy a súlyos hajfürt úgy csússzon ki az ujja közül, mint a folyékony arany. Aurora jó nevelést kapott, és ennek megfelelően tartózkodó, szemérmes és óvatos fiatal hölgy volt, de neki olyan szerencséje volt, hogy megtapasztalhatta, micsoda szenvedély izzik e-mögött a visszafogottság mögött - és a férfi ismét meg akarta ízlelni ezt a csodálatos erotikus élményt, az asszony karjaiban.

Nicholas beletúrt a nő hajába, és kissé összekócolta a fürtöket. Emlékezett arra, hogy milyen varázsaltos érzés volt odasimulni Aurora bőréhez, és bekalandozni a nő testének buja halmait és gödröcskéit. És nem felejtette el, milyen gyönyört okozott neki, amikor belemerült forró, selymes ágyékába....

Erős vágy gerjedt a férfiban, olyan heves sóvárgás kerítette hatalmába, hogy minden izma megfeszült a testében. És ezt a vágyát most mégsem elégíthette ki.

A kalóz vonakodva elengedte a pompás hajfürtöt. Nem szállhat vitába Aurorával. Ők nem illettek össze. Valóban rendkívül veszélyes volt a számára, ha itt marad Angliában. Mindketten boldogabbak lennének, ha ő egyszerűen eltűnne a hercegnő életéből.

A hintóban komolyan végighallgatta az asszony logikus érvelését, ám azok mégsem győzték meg arról, hogy az lenne a helyes lépés, ha felbontanák a házastársi esküjüket.

Először is, Aurora nem számolt azzal, hogy mennyire nehéz lenne egy elhált házasságot semmissé tenni. Másodszor pedig... Igen, ez az utóbbi számított neki igazán. Ez pedig nem volt más, mint hogy ő elkötelezte magát az apjának, hogy felhagy kalandor életével, letelepszik és családot alapít. Sokáig semmibe vette apja kérését, de végül megesküdött neki, hogy felelősség-teljes életet fog élni.

És ha már meg kell állapodnia valaki mellett, akkor ő Aurorát választja a sok szóba jöhető jelölt közül. Olyan erős fizikai vonzalom volt köztük, hogy erre bátran alapozna egy tartós kapcsolatot. Sok házaspár egész életében nem él át olyan szédítő szenvedélyt, mit amilyenben neki része volt a felesége karjában a nászéjszakájukon.

Igen, ő a házasság mellett tette le a voksát. Neki négy hosszú hónapja volt arra, hogy alaposan megfontolja ezt a dolgot, míg Aurorának csak pár órája. Ha elég időt ad a feleségének, és meggyőzi őt, akkor majd az asszony is megbarátkozik a gondolattal.

Nicholas óvatosan kibújt a nadrágjából, vigyázott, hogy ne ébressze fel az alvó szépséget, majd lefeküdt a fiatalasszony mellé az ágyba.

Nem tudta, hogy az a bensőségesség, amit akkor éjjel érzett, csak egy kétségbeesett fegyenc fantáziájának a szüleménye volt-e, vagy pedig valóságos volt. De ez most nem számított. És az sem érdekelte, hogy bizonyára nehéz lesz férjeként elfogadtatnia magát Aurorával.

Most már csak az volt a fontos, hogy ő azért jött Angliába, hogy ezt a nőt megszerezze magának, és addig nem fog elmenni innen, amíg a célját el nem éri. Aurora az ő felesége lesz, senki másé.

9.

Kezének hűvös érintésétől lángra gyúlt a vérem, ahogy simogatott és birtokba vette testem, vad vágyat ébresztett bennem.

Ha ez egy álom volt, akkor Aurora azt akarta, hogy sose legyen vége. Olyan valóságos volt az érzéki gyönyör... Nicholast érezte maga mögött, csípője belesimult a férfi erős, inas combjaiba... a férfi testének forrósága még a vékony hálóingén keresztül is égette. A kalóz ekkor az ingválla alá csúsztatta a kezét, és megsimogatta a csupasz keblét, és a hercegnő érezte, hogy a melle megfeszül, megduzzad, és lüktetni kezd a férje érintése nyomán.

Aurora nyöszörgött, ám a férfi tovább folytatta a becézgetését, és finoman simogatni kezdte a szép, telt és feszes melleket, és a hüvelykjével dörzsölte az érzékeny mellbimbókat. Erre a nő teste ívben megfeszült, és a férfi tenyeréhez nyomta a keblét, mire férfi összecsippentette az egyik mellbimbót. Aurora melle átforrósodott, és a combja közt apró villámok kezdtek cikázni.

A vágy egyre erősödött benne, ahogy a férfi az érzékeny pontját ingerelte, és ő még szorosabban Nicholas testéhez nyomta magát, kielégülés után sóvárogva.

Nick, mintha kitalálta volna, mit óhajt a kedves, lejjebb csúsztatta a kezét, végig a karcsú derékon, majd a nő hasának szelíd dombján, és közben bátorító szavakat suttogott a nő fülébe. Forró lehelte perzselte Aurora bőrét. Azután felhúzta a hercegnő hálóingnek alsó szegélyét, és becsúsztatta forró kezét a nő combja közé.

Aurora levegő után kapkodott, mert már nagyon fel volt izgulva a férfi kényeztető cirógatásaitól. Nick ujjai ekkor még intimebb területre vándoroltak, és szétválasztották Aurora forró szeméremajkait, és megkeresték a felesége gyönyörének már erősen kiemelkedő középpontját, a kemény kis gyémántot, amit édes kínzásnak vetettek alá, mire a nő öle megnedvesedett. Aurora kéjesen nyöszörögött, ami csak tovább bátorította férfit, és növelte izgalmát.

A hercegnő már alig várta, hogy a férje csillapítsa a kínlódását, és a csípőjét odanyomta a férfi ágyékához.

Nick azt suttogta ekkor a fülébe: - Igen, szirénem.... Add át magad teljesen a gyönyörnek.

Az eksztázis szélén a hercegnő vonaglani kezdett. Ekkor a férfi értő módon az ujjait becsúsztatta a nő tikos járatába, aminek erős izmai körbefonták a behatoló ujjakat. Nicholas ekkor tovább fokozta a ritmust, és egyre erősebben izgatta a nő rejtekét, Aurora borzongva és sikoltva fogadta az erős eksztázist, ami többször egymás után gyűrűzött végig a testén.

Aurora arra ébredt fel, hogy sír a gyönyörtől. Egész testében remegett és szédült, pedig meg sem moccant. Zihálva vette a levegőt. Jó hosszú percig képtelen volt feleszmélni. Ez az ő hálószobája volt, és a hajnal szürke fénye már beszűrődött az ablakán. Ám a forróság a testében

túlságosan is valóságosnak tűnt... és roppant férfiasnak... ahogyan a puha ajkak is, amik a nyakszirtjét csókolgatták.

Nicholas. A hercegnő megmerevedett. A férfi erős, izmos karja az ő testén nyugodott, és a kalóz keze a combjai közt pihent, míg Nick kemény gerjedelme lüktetve feszült a csípőjének.

Édes istenem, ez nem álom volt! Ő itt volt az ő ágyában, a kalóz, a férje, mintha minden joga meglenne rá. Belopódzott a szobájába, míg ő aludt, és merészen a fellegekbe repítette őt, oly erős ekszt ázist váltott ki belőle...

A hercegnő arca szégyenében elpirult, miközben lassan öntudatra ébredt. Gyorsan megfordult az ágyban, szembe a férfival, és rendkívül meg volt szeppenve.

Nicholas pedig ott feküdt mellette a lepedőn, és csak nadrág volt rajta, semmi más. A kalózköpenye és inge meg a kardja a széken, a csizmája pedig a padlón hevert. A férfi fekete haja kócos volt, és borostás állával egy megátalkodott kalóz benyomását keltette. Aurora még jobban felháborodott, amikor észrevette, hogy Nick az ő csupasz mellét bámulja, ami szétnyitott ingválla alól kandikált elő.

- Hogy jutottál be ide? - förmedt rá a férfira a hercegnő. Közben nem tudta eldönteni, hogy a kalózra dühösebb-e, amiért ilyen ördögi módon elcsábította, vagy pedig saját magára, amiért ilyen szégyentelen módon élvezte az érzéki kényeztetést. Pedig nagyon szigorúan megfogadta, hogy hűvösen közömbös marad, ha legközelebb találkozik a férjével, és szigorúan uralkodni fog magán, a legkisebb jelét sem mutatva annak, hogy milyen hatással van rá a férfi közelsége. És mégis, Nick most megint teljesen feldúlta a nyugalmát, és érzelmi káoszt idézett elő benne.

Nicholas felkönyökölt az ágyban, és fejével a nyitott ablak felé biccentett. - Jó kiképzésben volt részem az apám hajóin. Az ősöm már tízéves koromtól munkára fogott, és nekem jócskán volt időm és alkalmam arra, hogy megtanuljam, hogy kell felmászni az árbocra. Természetesen felkúsztam a ház előtti fára

Aurora a nyitott ablakra pillantott, majd rosszallólag megrázta a fejét. - Nos, akkor ugyanezen az úton távozhatsz is. Méghozzá azonnal!

Amikor a férfi a füle botját sem mozgatta a nyílt kiutasításra, a fiatalasszony felkapta az ágy lábánál heverő ruháját, gyorsan belebújt, és nagy szemérmesen egészen a nyakáig begombolkozott.

- Meg vagyok döbbenve a merészségedtől és a vakmerőségedtől, hogy képes voltál ide jönni és... - a szépasszony a haja tövéig elpirult, amikor arra gondolt, hogy a férfi milyen szenvedélyesen szeretkezett vele álmában, akarata ellenére. Álnokság volt és becstelenség, hogy Nicholas így kihasználta az ő sebezhetőségét és kiszolgáltatottságát, azt, hogy képtelen volt védekezni fondorlatos és kéjsóvár terve ellen. Ó, mennyire gyűlölte is, hogy ilyen tehetetlen volt.... Egész életében gyötörni fogja ez az érzés.

Aurora felszegte az állát, és megpróbálta összeszedni maradék méltóságát. - Roppant idegesítő szokásokat veszel fel újabban... Halálra ijesztesz azzal, hogy hirtelen és hívatlanul felbukkansz előttem.

Nicholas válaszul felült, felpolcolta kényelmesen maga mögött a párnákat az ágyfejen, majd kéjesen elnyújtózott rajtuk. -Amikor elfutottál, otthagytad az álarcodat a kocsiban. Én pedig úgy gondoltam, visszaadom neked azt a gyönyörű maszkot. Mint Hamupipőkének az üvegcipellőjét.

Aurora nem tehetett róla, de akaratlanul végignézett a férfin. Tekintete elidőzött annak csupasz, bronzbarna bőrén, boltozatos mellkasán és széles vállán. A férfi lélegzetelállítóan vonzó volt, és ez nagyon nyugtalanította a nőt. De még inkább tartott Nick átható pillantásától. Ez a kalóz tisztában van azzal, hogy milyen végzetes hatással van a nőkre, gondolta magában a hercegnő.

Végül a fiatalasszony összeszedte magát, és hűvösen annyit mondott, - Ez aligha mentség arra pimaszságra, hogy beosontál a szobámba, akár egy tolvaj. Feltett szándékod, hogy egetverő botrányt okozz...

-Nekem csupán az a feltett szándékom, hogy beszéljek veled. Még nem fejeztük be azt az izgalmas beszélgetést, ami a mi közös jövőnket illeti.

- Márpedig a hálószobám nem megfelelő hely erre a célra!

- Ebben én nem értek veled egyet - suttogta a férfi bársonyos hangon, vidáman élcelődve a feleségével. - Aligha tudnék elképzelni ennél örömtelibb zugot, ami ennyi élvezettel kecsegtetne.

- Nicholas, most már menj el! Most azonnal! Még mielőtt kidobatnálak!

A férfi arckifejezése elkomorult. - Be kell ismernem, sokkal szívélyesebb fogadtatásra számítottam a feleségem részéről. A nászéjszakánkon szívélyesebb voltál hozzám.

- Azon az éjszakén azt hittem, hogy másnap meg fogsz halni. Mindketten ezt hittük.

- De azt nem tagadhatod, hogy roppant tüzes és szenvedélyes órákat éltünk akkor át.

- De igenis, tagadom! - vágta rá Aurora, és levegő után kapkodott a férfi szemérmetlen megjegyzését hallva. - Ha volt is valami kettőnk között, az nem volt más, mint puszta illúzió... amit a kétségbeejtő pillanat szült.

- Nem! - tiltakozott Nicholas élénken. - Az nagyon is valódi volt, drágám. A legmerészebb álmaimat is felülmúltad. És te most is az az érzéki és készséges nő vagy, aki azon az éjszakán voltál. Ezt én már csak meg tudom állapítani!

Az asszony belepirult, amikor visszaemlékezett arra, hogy milyen jólesett neki a férfi erotikus kényeztetése hónapokkal ezelőtt. Akkor úgy szeretkezett a férfival, akár egy kurtizán.

A hercegnő valószínűleg tovább vitatkozott volna a férjével, ám ekkor halk kopogás hallatszott az ajtó felől. Aurora megdermedt ijedtében, és rémülten látta, hogy a hálószobája ajtaja kinyílik.

Három nagy lépéssel átvágott a szobán, és máris ott termett az ajtónál, majd gyorsan becsukta.

- Mylady - mondta egy női hang az ajtó mögött -, meghoztam a reggeli csokoládéját.

- Egy pillanat! - válaszolta Aurora, és közben kétségbeesetten törte a fejét, hogyan vágja ki magát szorult helyzetéből. Ha a cseléd itt találja Nicholast, akkor az ő jó hírének mindörökre vége. A hercegnő végül gyorsan odament a baldachinos ágyhoz, és összerántotta a függönyöket, az elefántcsontszínű brokátzuhatag mögé rejtve Nicholast. A fiatalasszony hallotta, hogy a férfi halkan kuncog, miközben ő visszaszaladt az ajtóhoz: Aurora a fogát csikorgatta a férje kaján humorán. Nem elég, hogy ilyen kényes helyzetbe hozta, még jót is nevet rajta!

A nő hátralépett az ajtótól, és beengedte a szobalányt a hálóba. Aurorának a szíve a torkában dobogott, és megpróbált nem az ágyra nézni, miközben a cseléd letette a reggelizőtálcát az ágy melletti asztalkára.

- Köszönöm, Molly! Most már elmehetsz.

- Igenis, mylady.

A lány pukedlizott, majd kiment a szobából, Aurora pedig jól bereteszelte mögötte az ajtót.

- Tiszta a levegő? - kérdezte kacagva a férfi.

- Halkabban! - suttogta izgatottan az asszony. - A cselédek meghallhatják a hangodat. - Aurora széthúzta az ágyfüggönyt, és döbbenten látta, hogy a férfi teljesen mezítelen, és élvezkedve végignyúlik az ágyon. Nicholas szemtelensége és vakmerősége nem ismert határt.

- Semmi okod a pánikra, Aurora.

- Te könnyen beszélsz! Nem a te jó híred forog kockán. Képzeld csak el, mennyire meghurcolnának, ha egy idegen férfit találnának az ágyamban.

- Ha férfit találnának az ágyamban, akkor én se számíthatnék sok jóra! De igen kicsi az esélye annak, hogy ez előforduljon velem, mert én rendkívüli módon rajongok a szebbik nemért.

- Nicholas, ez a legkevésbé sem szórakoztató dolog!

- Ó, márpedig én azt hiszem, hogy nagyon is az! Engem valósággal elbűvöl, hogy ilyen szenvedélyesnek látlak. Végre elveszítetted azt a hűvös és hercegnői tartásodat.

Aurora a mennyezet felé emelte a tekintetét mérgében, és még egy utolsó kísérletet tett türelmének a visszaszerzésére. -Lennél szíves felöltözni és elmenni?

-Hová akarsz engem elküldeni? Volna szíved csak úgy kiebrudalni az utcára?

Aurora most már végleg a tűrőképessége határán volt, és lesújtó pillantást vetett a férfira - Csak nem azt akarod mondani, hogy nincs hová menned?

- És ha így áll a helyzet? Remélem, megesik a szíved rajtam, és felajánlod nekem, hogy itt éljek veled, ebben a házban.

- Majd a komornyikom segít neked szállást találni - utasította el a férfit Aurora.

- Ne fájjon a fejed miattam, szerelmem.

- Válaszolj komolyan. Hol laksz most?

- Jelenleg a hajómon. De a kikötő túlságosan messze van a belvárostól, ezért ki fogok venni egy szobát valamelyik szállodában. Eredetileg úgy terveztem, hogy Wycliffnél szállok meg - Brandon is ismeri őt valamelyest -, csakhogy Lucian most épp nincs Londonban, és ha a házánál kopogtatnék, feleslegesen hívnám fel magamra mások figyelmét.

- Ebben egyetértek - jegyezte meg csípősen a fiatalasz-szony. - Már az is őrültség a részedről, hogy itt vagy ebben az országban. Addig keresed a bajt, amíg az életeddel fizetsz érte.

Nicholas oda sem figyelt a felesége intő szavaira, hanem körülnézett a szobában. - Igazán nagyon csinos ez a hálószoba. El tudom képzelni, hogy az egész ház milyen gyönyörű lehet. Ha jól emlékszem, ezt a szép villát az özvegyemnek kijáró örökségből vetted.

- Igen. - A szépasszony kérdőn nézett a férjére. - Csak nem akarod megmásítani a szavadat és visszavenni tőlem a jogos jussomat?

- Nem, nincs ilyen szándékom. A húgomnak nyújtott segítségeddel megkerested magadnak ezt a pénzt.

- Pedig nekem úgy tűnik, tönkre akarod tenni az ő jó hírét is - és közben összetöröd az én szívemet is.

- Nem, édesem. Csak beszélni szeretnék veled. Van még itt egy apróság a házasságunkkal kapcsolatban, amit meg kell oldanunk. - A férfi megpaskolta a kezével a matracot maga mellett. - Gyere, ülj le ide mellém.

Aurora gyanakodva tekintett a férjére. - Csak nem képzeled, hogy megbízom benned azok után, hogy olyan gyalázatosan kibabráltál velem?

- Azt gondoltam, hogy nem akarod, hogy a szolgák meghallják, miről beszélünk. Márpedig ha a szoba túlsó végében állsz, kénytelen leszek hangosan kurjongatni, hogy meghalld, amit mondok.

A férfi ravaszkásan mosolygó arca arra engedett következtetni, hogy őt cseppet sem izgatná, ha a cselédek rátalálnának Aurora ágyában, erősen hiányos öltözékben, ezért a hercegnő úgy döntött, hogy nem teszi próbára a férfi vakmerőségét. Erősen vonakodva odakuporodott az ágy szélére, és a karját védekezőn összefűzte a keble előtt. - Most már beszélhetsz.

A férfi töprengett pár pillanatig, majd előállt a farbával. -Nekem úgy tűnik, hogy igyekszel elfelejteni, hogy neked van egy férjed is.

-Valóban igyekszem. Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen bonyolult és képtelen helyzettel kell majd szembenéznem. Neked is el kell ismerned, hogy ez nem volt benne a megállapodásunkban.

- Elismerem.

- Ami engem illet, én teljesítettem az alkunk rám eső részét, Nicholas. Nagyon jól tudod, hogy nem tettem neked egész életre szóló hűségesküt. A mi egyezségünk csupán egyetlen éjszakára szólt.

- Valóban így volt.

- És a mi házasságunk kényszerűségből kötetett. A körülmények hatására keltünk egybe. És pusztán ezért.

- És a mi házassági szerződésünk már nem felel meg neked. Sőt, kényelmetlen is a számodora.

- És a te számodra is, ebben biztos vagyok. Te soha nem akartál engem a feleségednek.

- Könnyen rábeszélhetnél, hogy változtassam meg az elhatározásomat.

Az asszony rémülten nézett a férjére.

- Nekünk nem volt alkalmunk megismerni egymást - mondta lassan Nicholas. - Nem győződhettünk meg arról, hogy összeillünk-e.

- A válasz pedig nagyon is egyértelmű. Te nagyon jól tudod, hogy mi nem illünk össze. Te soha nem lennél boldog velem -és én sem veled. Én nem érezném jól magam a te világodban, kalózok és kalandorok között. Nem, nekem nem felelne meg ez az életforma.

- Pedig én azt fontolgattam, hogy letelepszem, ha véget ér a háború.

- Amerikában?

-Igen. Az én otthonom Virginiában van. Ott él az édesanyám és a húgaim is.

- Miről szónokolsz itt nekem? Csak nem azt akarod, hogy adjam fel egész eddigi életemet, és térjek vissza Amerikába veled a feleségedként?

- Igen, most az elevenjére tapintottál - mivel nyilvánvaló, hogy én nem maradhatok Angliában.

Az asszony zavarba jött erre a kijelentésre. - Nicholas, nekem ez az otthonom. Nem akarom elhagyni azt az életet, amin kívül nem ismerek mást, Nem akarok idegenként élni Amerikában. Az országaink közti háború még évekig eltarthat, és ki tudja, mikor térhetnék ide vissza, és mikor láthatnám a családomat és a barátaimat,

- Azt hittem, nem vagy különösebben oda a családodért.

- Ez így igaz. De tulajdonképpen nem is ez a fő oka a tartózkodásomnak. A java még hátra van. Ugyanis engem a leginkább a te vad és erőszakkal teli életed riaszt vissza. Az, hogy neked a szokásoddá vált, hogy kockára tedd az életedet. Te valósággal imádod és keresed a veszélyt, minden helyen és alkalommal. Képtelen lennék otthon ülni és arra várni, hogy vajon megjössz-e valamelyik távoli országból. Sosem lehetnék biztos abban, hogy látlak-e ismét, és hogy nem öltek-e meg. Bármelyik pillanatban letartóztathatnak és kivégezhetnek. - A fiatalasszony megrázta a fejét. - Már egyszer meggyászoltalak. Nem akarom ismét átélni ezt a szörnyű érzést.

A férfi sokáig nem szólt semmit, csak a mélyen belenézett felesége gyönyörű szemébe.

-Kell, hogy legyen valamilyen más megoldás a problémánkra - mondta végül Aurora. - Valami olyasmi, ami nem követeli meg tőlünk, hogy úgy éljünk együtt, mint férj és feleség.

- Nem ismerek más megoldást, mint azt, hogy a bíróság kimondja a törvényes válásunkat.

Aurora érezte, hogy a vér kiszalad az arcából. A válás, még ha sikerülne is kieszközölni - ami nem is lenne olyan biztos és könnyű -, romba döntené az egész életét.

-A válás borzalmas lenne a számomra. Ez a társadalom páriájává fokozna le engem. Számkivetett lennék mindörökre. Soha többé nem fogadna be az úri társaság.

-Talán megpróbálkozhatnék azzal, hogy az amerikai bíróság semmissé tegye a házasságunkat. Szerintem lenne rá esélyünk, mivel kényszer hatása alatt cselekedtem - mondta tűnődve a férfi.

- Nem tehetnénk úgy, mintha soha nem is tértél volna vissza?- kérdezte a fiatalasszony komolyan. - Ebben nem rejlik semmiféle veszély. Éljünk továbbra is külön.

Nick pár pillanatig a felesége szép arcában gyönyörködött.

- Számoltál vele, hogy amíg házasok vagyunk, addig egyikünk sem házasodhat meg újra?

- Én nem akarok újra férjhez menni. Egyszer éppen elég volt. - A hercegnő látta, hogy a férfi összevonja a szemöldökét, mire meglegyintette az ajkát. - Nem akartalak megsérteni. Csupán arról van szó, hogy sokat szenvedtem, amikor azt hittem, meghaltál, és nem akarok újra ilyen fájdalmat átélni. Négy hónappal ezelőtt megesküdtem magamnak, hogy elfelejtem ezt a nagy veszteséget, és új életet kezdek. És ez mostanáig így is volt.

- Van egy kérdésem - rukkolt elő a férfi egy újabb szemponttal. - Tételezzük fel, hogy minden úgy marad, ahogy eddig volt, vagyis továbbra is összeköt bennünket az eskünk. Mi történik akkor, ha egyikünk szerelmes lesz valakibe? Akkor minden bizonnyal mielőbb szeretnénk megszabadulni a kötelmeinktől - és persze a másiktól.

-Nagyon kicsi az esélye annak, hogy ismét szerelembe essem. Életem legnagyobb részében Geoffrey-t szerettem, és nem hiszem, hogy képes lennék más férfit szeretni. De ha ez mégis megesne velem, elhatároztam, hogy a szívemet nem adom oda senkinek. Túlságosan fájdalmas dolog elveszíteni azt, akit megszerettünk.

Nicholas fontolgatta egy darabig a hallottakat, majd elmosolyodott, és megkérdezte. - Velem nem is számoltál? Mi van akkor, ha én szeretek bele valakibe?

A hercegnő összerezzent ennek a puszta gondolatától is, de nyugalmat erőltetett magára, és kétkedőn nézett a férfira Az olyan élvhajhász alakok, mint amilyen Nicholas Sabine is volt, nem valószínű, hogy szerelembe esnek. - Erősen kétlem, hogy ez megtörténhet, de egyvalamit megígérhetek neked. Ha megszeretnél valaki mást, akkor feloldom a hozzám fűző kötelékeket. Beleegyezem akár a semmissé tételbe, akár a válásba -valahogy mindenképpen szabaddá teszlek.

- Akkor most mitévők legyünk? Ne csináljunk semmit?

- Igen, ez lesz a legjobb - mondta a nő megkönnyebbülve, hogy a férfi hajlandó ésszerűen viselkedni. - A nyilvánosság előtt úgy teszünk, mintha a másik nem is létezne....

- De hiszen úgy mutatkoztam be, hogy az unokafivéred vagyok a házasságod révén. Az emberek furcsának találnák, ha még csak nem is beszélnénk egymással, ha találkozunk.

- Nos, akkor a nyilvánosság előtt megőrizhetjük a látszatot.

- És mi a helyzet a magánéletünkben?

- Semmi értelme annak, hogy személyes kapcsolatot tartsunk fenn. - Az asszony szigorúan nézett a férjére. - Vagy bármilyen más kapcsolatot ápoljunk. Nem érem fel ésszel, hogy egyáltalán miért vagy itt Angliában. Sokkal jobban tennéd, ha azonnal elutaznál. Ha maradsz, akkor végül megöleted magadat. Én pedig nem tudnám ezt elviselni, Nicholas.

- Köszönöm, hogy aggódsz értem, de én nem szándékozom kimúlni a közeli jövőben.

- Négy hónappal ezelőtt azt sem gondoltad volna, hogy bebörtönöznek és kötél általi halálra ítélnek.

Nicholas oldalra biccentette a fejét, miközben élvezettel mustrálgatta gyönyörű feleségét. - Van még egy szempont, amit nem vettünk számításba. És ez nem más, mint a testi vágy. Ha te és

én továbbra is házastársak maradunk, akkor nem tarthatunk szeretőt anélkül, hogy ne követnénk el házasságtörést.

Aurorának arcába szökött a vér. A férje szeretőt akar magának? De miért izgatja ő emiatt magát akár egy szemernyit is? Erre a kérdésre nem tudott válaszolni. Természetellenes lenne egy olyan kéjsóvár férfitól, mint amilyen Nicholas is volt, hogy teljesen lemondjon az efféle örömökről. Ő pedig nem követelhet tőle hűséget, hiszen azt mondta a férfinak, hogy nem adja oda magát neki.

A hercegnő mosolyt erőltetett az arcára, és mindent elkövetett, hogy a hangja ne remegjen. - Tudomásom szerint sok nős férfinak van viszonya a felesége mellett más nőkkel is. Nem vetek semmit a szemedre, ha új asszonyt keresel magadnak, vagy ha szeretőt akarsz tartani.

- És mi lesz veled?

- Miattam ne izgasd magad. Nekem nem áll szándékomban szeretőt választani.

- Az élet túlságosan hosszú ahhoz, hogy szüzességet fogadj egész hátralévő éveidre, különösen azért, mert te rendkívül szenvedélyes asszony vagy. Én már csak tudom.

Aurora hirtelen felállt, mert kényelmetlen volt a számára, hogy a beszélgetés ilyen személyes és intim fordulatot vett. -Erről jut eszembe. Rám bíztál valamit...

A hercegnő odament a fésülködőasztalhoz, és az egyik fiókból előhúzta az ékszerekkel díszített naplót, amit gondosan egy finom kelmébe csomagolt. - Raven édesanyja hagyta ezt rád. Ez az a könyv, amit az apád adott neki.

Nicholas átvette a könyvet, és kíváncsiságtól hajtva kinyitotta

- Drága ajándék, annyi szent! - suttogta.

- Úgy bizony - és régi is.

- Miről szól?

- Ez egy különös napló, amit egy francia nő írt, akit rabszolgának adtak el egy török pasa háremébe.

Nicholas elolvasta a könyv címét, majd belelapozott a naplóba. - Végigolvastad?

- Igen. - Aurora érezte, hogy megint elpirul. - Mérlegelni akartam, hogy Ravennek való olvasmány-e. Természetesen nem illik még az ő kezébe.

- Én ebben nem lennék olyan biztos - jegyezte meg a férfi, és tetőtől talpig végigmérte a feleségét. - Te konzervatív nevelést kaptál. Neveltetésedben nem valószínű, hogy bármilyen erotikus dolog szerepelt volna. Aligha készítettek fel a testi szerelemre.

- Nem bizony - vágta rá Aurora. Valósággal sokkolta a napló szókimondó stílusa és az érzékiséggel teli részletek.... És mégis magával ragadta ez az írás. Józan ítélőképessége, neveltetése és akarta ellenére olykor azon kapta magát, hogy kedvtelve forgatja a francia nő csodálatos erotikus beszámolóját az urához fűződő szerelméről, a benne lángoló szenvedélyről. A titokzatos hölgy beszámolója olyan élvezetes és varázslatos volt, hogy a hercegnő többször is elolvasta, sőt bizonyos részeit kívülről is tudta. Ám ezt nem állt szándékában elmondani Nicholasnak.

- Most, hogy eljöttél hozzám - akaratom ellenére -, megragadom az alkalmat, és odaadom neked - mondta a férfinak. -Döntsd el te, mikor lesz Raven elég érett ahhoz, hogy a kezébe vehesse.

- Nagy várakozással tekintek az olvasás elé. Most azonban térjünk vissza korábbi beszédtémánkhoz.

- Azt a vitát már lezártuk.

- Nem egészen - mondott ellent a nőnek Nicholas. - Mielőtt a naplóra terelted a figyelmemet, a te módfelett szenvedélyes természetedre tettem megjegyzést, ha jól emlékszem. Azt állítottam, hogy nem tudom elképzelni, hogy egész hátra lévő életedben férfi nélkül élj.

Aurora ismét nagyon kényelmetlenül érezte magát. Módfelett bosszantotta Nicholas zaklatása. Rendkívül tolakodónak és szemérmetlennek tartotta, hogy egy ilyen személyes és intim témával hozakodik elő hívatlan vendége. A férje azonban úgy gondolta, hogy joga van ilyen női titkokat feszegetnie.

Aurora hűvös pillantást vetett az amerikaira. - Azt hiszem, hogy ez kizárólag rám tartozik, Nicholas. Feloldottalak minden hozzám fűződő kapcsolattól és kötelezettségtől, és már minden fontos kérdést töviről-hegyire megbeszéltünk. Most már végképp itt az ideje annak, hogy elmenj.

- Még nem.

- Mit akarsz azzal mondani, hogy még nem?

- Mielőtt szüzességi fogadalmat tennél, tudnod kell, hogy miről is mondasz le. Gyere ide hozzám, Aurora.

A nő nyugtalanul pillantott a férfira. - Miért?

- Mert meg akarlak csókolni.

- Te most ugratsz engem.

- Egyáltalán nem. Tegnap rosszul közelítettem meg a kapcsolatunkat, mert a szemedre hánytam, hogy megfeledkeztél arról, hogy özvegyasszony vagy. Szeretném jóvá tenni a baklövésemet.

Aurora idegesen hátrált egy lépésnyit. - Erre semmi szükség. Csak azt szeretném, ha végre elmennél., Nicholas. Most azonnal. Semmi jogod itt lenni...

- Dehogynem! Minden jogom megvan hozzá. Hiszen a férjed vagyok. A törvény pedig megengedi, hogy a férj a feleségével megossza az ágyát.

- Te nem vagy az én férjem! A világ szemében már négy hónapja megözvegyültem.

- Akkor hadd emlékeztesselek arra, hogy szolgáid milyen különösnek fogják találni, ha megpillantanak engem mezítelenül a hálószobában. - A férfi önelégült mosolya legalább annyira bosszantotta a nőt, mint tisztességtelen fenyegetődzése.

- Csak kiáltanom kell, és máris idecsődül az egész siserehad -tette hozzá Nick.

- Nem, ezt nem mered megtenni! Soha nem mernéd felfedni a kilétedet.

A férfi felvonta a szemöldökét, mintha azt kérdezte volna a nőtől, hogy próbára akarja-e tenni a bátorságát.

Aurora elszánta magát, hogy színvallásra kényszeríti a férfit. Csípőre tette a kezét, és nyíltan megfenyegette az amerikait.

- Jól gondold meg, mit teszel. Én bármelyik kormányhivatalban bejelenthetem, hogy itt tartózkodsz. A haditengerészet alig várja, hogy ismét rács mögé dugjon egy szökevény kalózt.

A férfinak megvillant a szeme. - Nem hiszem, hogy képes lennél ezt megtenni. Nem akarod, hogy a nyakam köré tekerjék a kötelet, és az akasztófáról lelógó testemet a szél himbálja ide-oda - Aurora ezt már végképp tisztességtelennek tartotta A férfi kihasználta, hogy a szívén viseli a sorsát, és ezt használta fegyverül ellene, hogy elélje a célját. Hogy rákényszerítse az akaratát.

Nem, valóban nem adná fel az amerikait. És nem csupán azért, hogy elkerülje a botrányt - ami biztosan a nyakába zúdulna, ha megtalálnák a hálókamrájában a meztelen férfit -, de azért is, mert képtelen lett volna elviselni, hogy bántódása essék Nicholasnak. Ám most már olyan dühös volt, hogy toppantott egyet a lábával. Ez a pimasz kalóz már végképp túlfeszítette a húrt!

- Nagyon jól tudod, hogy nem fedném fel a kilétedet - suttogta végül. - Nem akarom, hogy az én lelkiismeretemen száradjon a halálod.

- Tudtam, hogy könyörületes nő vagy.

- Nos, én pedig úgy tudtam, hogy te úriember vagy. Igazi gentleman - vágott vissza Aurora, mert felbőszítette a férfi magabiztossága és szemtelensége, és persze ellenállhatatlan vonzereje.

- Igen, úriember vagyok.
- Márpedig nem vagy az! Ha az lennél, betartanád az ígéretedet.
- Milyen ígéretemet? - kérdezte Nicholas csábos mosollyal az arcán. - A házassági eskünkre gondolsz, amikor megfogadtam, hogy szeretni és kényeztetni fogom a feleségemet?
- Nem. Én arra gondolok, amikor azt mondtad, hogy csak egyetlen éjszakára leszünk házasok.
- Egy éjszaka méltánytalanul kevés. Számomra nem elég.
- Márpedig meg kell elégedned vele. Nekem ugyanis nem áll szándékomban a kurtizánt játszani veled.

Nicholas kinyújtotta a kezét. - Gyere ide, és csókolj meg, Aurora, mielőtt még felemelném a hangomat.
- Ez aljas zsarolás!
- Úgy bizony.
- Alávaló gazember vagy!
- Te pedig olyan gyönyörű vagy, mint akkor azon az éjszakán voltál.... Nem, még szebb vagy, mert már nincs a szemedben szomorúság. Gyere ide. Megígérem, hogy nem követelem a férjet megillető jogaimat. Csupán egy csókot szeretnék.

A férfi bársonyos hangja egy cseppet sem nyugtatta meg a hercegnőt. Ám nem akarta, hogy a férje összecsődítse a szolgákat, márpedig kinézte az amerikaiból, hogy még erre is képes lenne, hacsak nem tesz a kedvére. - Egyetlen csók, és elmész?
- Ha ragaszkodsz hozzá.
- Esküszöl?
- Visszavonhatatlanul.

Aurora vonakodva hajlandó volt teljesíteni a férfi kérését, de közben minden izma megfeszült a testében. Amikor odalépett az ágyhoz, Nicholas meglepő módon nem tett kísérletet arra, hogy szájon csókolja. Helyette megfogta a nő kezét.

Cinkos pillantást vetve a feleségére, a szájába vette a nő mutatóujját, és elkezdte szopogatni, szívni. E váratlan kínzás hatására bűnös forróság támadt Aurora derék alatti tájékán, hogy az asszonynak a lélegzete is elállt.
- Egyetlen csókot említettél - mondta a hercegnő megremegve.
- Ne tagadd, hogy érintésemre máris elborít a gyönyör -suttogta a férfi. - A szíved olyan hevesen ver, hogy kár megjátszanod a közönyöst.
- Lennél szíves mielőbb végezni? Túl akarok esni ezen a színjátékon.
- Ó, milyen türelmetlen vagy!

A férfi hirtelen lehúzta magához a feleségét, és végigfektette az ágyon, majd fölé került. Az asszony érezte, amint a férje erős, izmos teste nekifeszül, és szorosan hozzásimul Nicholas inas combja, feszes hasa, boltozatos mellkasa és széles válla. Egy végtelennek tetsző hosszú pillanatig férfi mozdulatlanul feküdt rajta, és a fiatalasszony szemébe nézett, közben pedig az arcát cirógatta.
- Nos? - kérdezte Aurora lélegzet-visszafojtva, és próbált nem figyelni a férfi gyönyörű, érzéki ajkára.
- Húzd be a karmáidat, szirénem! Csak emlékeztetni akartalak, hogy miről akarsz lemondani... hogy mi is hiányzik neked annyira... Az a gyönyör, amit az én karomban élhetnél át -suttogta a kalóz, majd forró száját a nő tűzpiros ajkára tapasztotta.

10.

Olyan heves vágy emésztette utánam, hogy visszarettentem tőle.
De saját magamtól még jobban megijedtem, mert engem
is magával ragadott szédítő szenvedélye feneketlen örvényébe.

Vad vágy söpört végig Nicholas testén, miközben Aurora ajkára forrasztotta a száját. A nő ajka hihetetlenül puha, lágy és forró volt, a férfi érzékei csaknem lángra gyúltak a bűvös érintésre.

Amikor a felesége tiltakozón vergődni kezdett alatta, a férfi megragadta hercegnő haját, hogy a kedves ne térhessen ki a csókja elől. Nyelvével mélyen hatolt a nő szájába, és lassú kéjes nyelvcsapásokkal fedezte fel Aurora szájának rejtett zugait. Nicholas nyelve olyan pajkosan siklott ide-oda, ahogyan a szép nő érett ölében szeretett volna pajzán játékot játszani.

Pár pillanat múlva azonban az asszony megízlelte a gyönyört, és őt is elragadta a hév: hozzásimult a férfihoz, a csípőjét a férfi altestének feszítette, és ölével a férfi harca kész ágyékát, kereste. Nicholas diadalt érzett a szívében, amiért a feleségét sikerült magával ragadnia a szenvedélyes ölelkezésbe. Amikor Aurora felnyögött, Nick megborzongott, és ereje úgy lüktetett a vágytól, hogy majd' szétrobbant.

Ám mégis Nicholas volt az, aki véget vetett a heves csókolódzásnak. A sóvárgástól egész testében reszketve legördült a fiatalasszonyról, és a hátára feküdt, közben erősen zihált. Rádöbbent arra, hogy jócskán túlbecsülte az önuralmát.

A kalóz a karját a homlokára tette, és mély levegőt vett. Még mindig lüketett benne a vágy, kemény férfiassága a nadrágjának feszült. De nem merte tovább folytatni az ölelkezést Aurorával. Már az is nagy hiba volt, hogy hozzáért a gyönyörű asszonyhoz. Mellette a hercegnő a könyökére támaszkodott, hosszú, dús, aranyszín, hajfürtjei csábítóan omlottak szét a vállán. Bizonytalan volt, gyenge és reszkető, és kék szemében aggodalom ült, miközben a férfit nézte. Ugyanaz a tűz emésztette a feleségét, mint őt, ezt Nicholas tudta jól. Nyers és erős testi vágy hullámozott végig a kalóz izmos, inas testén. Még soha egyetlen nő karjában sem tapasztalt meg ilyen szédítő szenvedélyt.

Igen, a kötelék kettőjük között nagyon valóságos és erős volt.

- Nem színlelheted tovább, hogy semmi sincs közöttünk -suttogta a férfi vágytól rekedt hangon.

- Ami közöttünk feszül... az csak testi vágy.

- Már négy hónapja nem voltam együtt nővel - ismerte el a kalóz őszintén. - De ennél hosszabb ideig is megtartóztattam már magam. Ám az én heves felindulásom nem magyarázza azt, hogy te is elvesztetted a fejedet az imént. Kérlek, ismerd el, többre vágytál az előbb, mint csupán egy csókra.

A férfi megérintette a nő ajkát, ami még nedves volt az ő szájától, és újabb édes sajgás támadt az ágyékában. Olyan nagy volt a kísértés, hogy a magáévá tegye ott rögtön asszonyát, hogy a fogai összekoccantak, amikor igyekezte visszafogni magát.

Az lenne a legjobb, ha most azonnal elmenne, még mielőtt az önuralma teljesen szétfoszlik, mielőtt a karjába kapná Aurorát és megerőszakolná - addig, amíg még mindketten túlságosan bódultak és aléltak ahhoz, hogy a botránnyal és a halálos veszéllyel foglakozzanak.

Nicholas végül felállt, és öltözni kezdett, és tudta, hogy a nő figyeli, amint magára kapkodja a ruháit.

- Valóban el akarsz menni? - kérdezte Aurora végül.

- Hiszen ezt ígértem.

A hercegnő nyilvánvalóan nem bízott benne, hogy a férfi tartani fogja a szavát, és beéri csupán egyetlen csókkal. És a fiatalasszonyt nagyon zavarta a képtelen viszonyuk is, és ezt szóvá is tette.

- De mi lesz a házasságunkkal, Nicholas? Belegyezel végre, hogy külön éljük?

Ez nem volt megfelelő alkalom ahhoz, hogy ő most a feleségének követelje Aurorát, gondolta magában a férfi. - Ez látszik a legésszerűbb megoldásnak ebben a pillanatban - ismerte el vonakodva az amerikai.

A kalóz szinte érezte, mennyire megkönnyebbült a nő erre a kijelentésére. Ám a fiatalasszony nem elégedett meg ennyivel.

- Szeretném, ha mielőbb elhagynád Angliát, és visszamennél Amerikába.

- Még nem intéztem el itt minden fontos ügyemet - felelte Nick, és nem is lódított nagyot, hiszen Aurora volt az ő legfontosabb ügye. Már épp fel akarta kötni az övét a derekára, amikor mégis másképp döntött. - Itt hagyom nálad az övemet és a kardomat. Egy kószáló kalóz módfelett feltűnő lenne London utcáin.

- Ez már szent igaz - válaszolta Aurora. - Ha ilyen merészen mutogatod magadat, előbb-utóbb le fogsz bukni.

A férfi ekkor már a köpenyét terítette a vállára, és a zsinórját lazán megkötötte a nyakán.

Nicholas ezután tétovázott kissé. Most először távozik egy nő ágyából úgy, hogy nem lelt kielégülést - és nem nyújtott földöntúli gyönyört a kedvesének. És ráadásul ez a nő a felesége volt. A hercegnő összekócolódott hajával és telt, buja ajkával olyan szép volt, hogy a férfi ágyéka ismét sajogni kezdett.

Nick nem tudott tovább uralkodni magán: visszament az ágyhoz, és a kezébe vette a fiatalasszony arcát, majd erősen megcsókolta ifjú aráját.

- Nicholas! - kiáltott fel a nő levegő után kapkodva - Azt ígérted, hogy elmész!

A kalóz ekkor felkapta a naplót, és a köpenye zsebébe rejtette. Úgy távozott, ahogy jött - az ablakon át. Izmos lábait átlendítette az ablakpárkányon, és a következő pillanatban már nem volt sehol.

Aurora visszahanyatlott az ágyba, és jócskán megkönnyebbült, ám a testében még most is ott lüktetett a vágy, amit a férfi ébresztett fel benne heves csókjával. A szépasszony megrettent azoktól az érzelmektől, amiket a férfi váltott ki belőle: egyszerre érzett kétségbeesést, dühöt izgalmat és vágyakozást....

Nicholas iránt nem lehetett közömbös egyetlen nő sem: a férfi rendkívül jóképű, merész és szenvedélyes volt. Láttára a fehérnépet elfogta a heves sóvárgás. A kalóz elrabolta a nők szívét és lelkét.

Azt kívánta tőlem, hogy adjam meg magam neki egészen: nem csak a testemet, a lelkemet is akarta.

Aurora megborzongott, miközben a naplónak ez a sora az eszébe jutott, ami oly remekül írta le a francia nő veszélyes helyzetét. Desiree nem csupán fizikai értelemben lett az uraság foglya - akarata ellenére az erős, vonzó és varázslatos hercegnek adta a szívét is.

Nicholas pont olyan vonzó volt, és éppoly veszélyes is, mint a naplóbeli herceg. Az érintése bűvölő volt és érzéki.

Aurora a melléhez emelte a kezét, és a férfi izgató simogatásaira emlékezett. Olyan nagyon ki volt szolgáltatva ennek a kalóznak. És Nicholas a férje volt, neki joga volt ahhoz, hogy ilyen intim módon közeledjen felé. Ám a hercegnő nem mert több lehetőséget adni a férjének arra, hogy olyan szabadosan viselkedjen vele, mint az előző éjszaka. Még azt sem engedheti, hogy Nick a közelébe jöjjön. Többé már nem bízott a férfiban. Sőt mi több, már önmagában sem bízott.

Amikor hozzáment Nicholashoz, azt hitte, a férje tiszteletre méltó ember - ám most kiderült, hogy nem riad vissza a megtévesztéstől és a trükköktől, a fortélytól és a ravaszságtól - hiszen megrendezte a saját temetését, és most pedig valaki másnak a személyazonosságát vette fel. És aztán beosont a szobájába, és amíg ő aludt, érzéki csábításnak tette ki őt a legintimebb helyekre hatolva....

Aurorát egyszerre fogta el a düh, a szégyenkezés és az emésztő vágyakozás az emlékezés hatására

Épp elég oka volt arra, hogy dühös legyen a férfira. Nicknek nem voltak aggályai, bátran és merészen áthágta a szabályokat, nem sokat törődött a lelkiismeretével, kedvelte a veszélyt, és úgy viselkedett, mintha ő a tulajdona lenne - fenyegetéssel és erőszakkal elvette, amire vágyott. Aurora az apja mellett megtanulta gyűlölni az erőszakot, a vad érzelmeket és a dühöt, ám Nicholas esetében szívesen látta a ezeket az érzéseket: amíg ugyanis gyűlölte a férfi, addig a szíve legmélyére rejthette a kalóz iránt táplált gyengéd érzéseit.

De legalább sikerült a férjét rávennie arra, hogy többé ne akarja őt a feleségének tudni. Mégsem tudott gratulálni magának. Bár a férfi beleegyezett az imént abba, hogy külön fognak élni, a hercegnő biztos volt abban, hogy nem most látta utoljára Nicholas Sabine-t.

Még korán reggel volt, amikor Nicholas odaért a Lady Dalrymple házához tartozó istállókhoz, ahol nemes hölgy pompás paripáit tartották. A jószágok közt voltak telivér hátaslovak, de kocsi elé fogható, nyugodtabb vérmérsékletű állatok is. A macskakővel kirakott udvaron nagy volt a sürgés-forgás - az istállófiúk szorgalmasan csutakolták, majd ügyesen felnyergelték a lovakat, vagy éppen felszerszámozták azokat, amelyeket hintó elé akartak fogni, mert a ház úrnője délelőtt ki akart kocsizni.

Nicholas itt akart találkozni a húgával, de mivel Ravennek egyelőre még a színét sem látta, körülnézett. A szolgák közt hamarjában észrevett egy ismerős arcot, egy jól megtermett ír lovászt, aki Amerikából elkísérte Angliába az úrnőjét. O'Malley két lovat hozott ki éppen az istállóból, az egyik egy gyönyörű telivér volt. Mindkettő fel volt nyergelve, indulásra készen.

Nicholas roppant kíváncsi volt, vajon megfelelően álcázta-e magát, ezért úgy határozott, tesz egy próbát: odament az ír cseléd mellé, és odaszólt neki: - Szeretnék bérelni egy hintót pár hétre. És talán egy hátasló is kellene. Oda tudna vezetni az intézőhöz?

O'Malley tagbaszakadt, ősz hajú fickó volt, de megvolt a magához való esze. Az ír Nicholasra sandítva rögtön észrevette, hogy urasággal van dolga, ezért udvariasan megbökte a sapkáját. - Akkor önnek Mr. Dobbsszal kell egyezkednie, sir. Ott találja az irodáját az épület végében.

-Köszönöm! - Nicholas tétovázott kissé, és közben alaposan szemügyre vette a fekete paripát. - Csodálatos egy jószág, annyi szent! Az úrnőjének mindig is jó szeme volt a lovakhoz.

O'Malley erre felkapta a fejét, és döbbenten Nick képébe bámult. - Te jóságos ég, ez csak egy szellem lehet!

Az amerikai férfi jóízűen felnevetett. - Nem szellemet lát, O'Malley! Csupán arról van szó, hogy rettentően hasonlítok egy bizonyos amerikai kalózra, akit végül csak nem akasztottak fel.

Az ír férfi pirospozsgás arca erre nyomban felragyogott. -Hogy én mekkora szamár vagyok... - A lovászon látszott, hogy igen nagy zavarban van. - Bocsásson meg nekem, gazdám, de nem ismertem fel ezzel a sötét hajjal.

-Márpedig nekem pontosan ez volt a célom - vágta rá Nicholas. - Jelenleg, mivel Angliába kellett jönnöm, Sabine unokafivérének adom ki magam, Mr. Brandon Deverillnek Bostonból. Úgy gondoltam, hogy ha a maga éles szemét képes vagyok rászedni, akkor bárkit bolonddá tehetek, aki látott már valaha.

-Ó, értem.... Bizonyára igaza van gazdámnak. És Miss Raven tudja már a jó hírt? Már hogy megúszta az akasztást...

- Ami azt illeti, tegnap este megleptem őt a nagynénje estélyen, de csupán pár percig beszélhettem vele. De hamarosan itt lesz, és akkor négyszemközt is szót válthatunk egymással.

O'Malley nem volt ostoba ember, és rögtön értette a csíziót. Tudta, hogy nagyon diszkrétnek kell lennie, ezért készségesen a gazdája kedvére tett. - Akkor, jó uram, én visszaviszem most Sátánt az istállóba, ott nyugodtan beszélhet a kisasszonnyal. Ha valaki a közelükbe somfordálna, és szorulna a hurok, akkor tegyen úgy, mintha erre pompás jószágra alkudna Miss Ravennel.

Nicholas összevont szemöldökkel mustrálgatta a szép állatot, ami engedelmesen állt a lovász mellett és a zabiából falatozott. - Azt mondtad, Sátán a neve?

- Úgy ám, szilaj egy állat, de Miss Raven keze alatt olyan, akár a kezes bárány. Tulajdonképpen Lady Auroráé ez a paripa. - Nick hitetlenkedve nézett az ír emberré, de az egyre csak bólogatott. - Bizony ám. A lady odavan a jóféle telivérekért. És én még fehérnépet nem láttam úgy lovat megülni, mint őt. Száguld is az istenadta, akár a szélvész!

Nicholas nagyon meglepődött azon, amit a feleségéről hallott: de O'Malley szájából komolyan kellett venni a dicséretet, mert ez a férfi úgyszólván lovon született.

- Lady Aurora választotta ki ezt a bestiát Miss Ravennek, mert a kisasszony nagynénje egy lomha gebét akart felnyergeltetni neki. Sátán persze ficánkolt, amikor a fiatal lady először ráült, de gazdám már csak tudja, hogy Miss Ravenen nem fogott még ki ló. Nincs az a paripa, amit ne tudna betörni. És ez igaz az ő esetében a londoni gentlemanekre is.

- Értem - mondta Nicholas, és látszott rajta, hogy nagyon a kedvére való, amit hall.

- Minden a legnagyobb rendben van. Úgy mennek a dolgok, mint a karikacsapás - vagyis pont úgy, ahogy a kisasszony néhai pártfogója, Mr. Sabine akarta volna.

- Köszönöm, amiért olyan jól gondját viseli a kisasszonynak, O'Malley. Biztos vagyok benne, hogy kiérdemeli Mr. Sabine soha el nem múló háláját.

Az ír fickó szívből felnevetett. - Ön már csak tudja, hiszen az ön unokafivéréről van szó. Ha lenne szíves velem jönni, sir... - A cseléd jól a fejébe húzta a sapkáját, és visszavezette a lovakat a bokszukba.

O'Malleyban Raven ragaszkodó és körültekintő védelmezőre lelt, gondolta magában Nicholas, miközben a lovász nyomába eredt. Most már nem aggódott úgy a húga sorsa miatt, miután személyesen is megbizonyosodhatott róla, hogy ez a kemény ír meg Aurora a védőszárnyai alá vette a féltestvérét.

Raven pár pillanat múlva már ott is termett az istállóban, és amint megpillantotta a fivérét, odaszaladt hozzá, és a karját szorosan a férfi nyaka köré fűzte.

- A végén még megfojtasz, kismadaram - mondta nevetve Nicholas, miközben kibontakozott a lány öleléséből.

-Választhatsz, vagy ez, vagy pedig puskavégre foglak - tromfolta le Raven a bátyját, ám a szeme csak úgy ragyogott a boldogságtól. - Úgy bizony, nagyon is megérdemelnéd, hogy elbánjak veled, Nick. Neked fogalmad sincs, hogy mennyire bánkódtunk miattad - én és Aurora. Miért nem üzented meg nekünk, hogy életben vagy?

- Nagyon el voltam foglalva akkortájt. Az egész brit haditengerészet a nyomomban volt, aztán pedig arra készültek, hogy még téged is elkapnak. Én pedig biztos voltam benne, hogy valaki megviszi nektek a jó hírt a szigetekről.

- Sajnos nem így történt. Nem tudtunk rólad semmit, míg csak fel nem bukkantál.

A férfi figyelmeztetőleg a szájához emelte az ujját. - Örülnék, ha négyszemközt is Mr. Deverillnek szólítnál mostantól, hogy kellőképpen hozzászokj az új nevemhez, és akkor majd mások előtt sem téveszted el. Mivel Sabine a gyámod volt, az ő unokafivére csak távoli rokonod. Tehát ne feledd, mostantól mások jelenlétében magáznod kell.

- Ó, persze, majd ügyelek rá.

-Ami azt illeti, legjobb, ha mi kettőnket nem is látnak együtt.

A fiatal lány ijedten körbenézett, de megnyugodott, mert a hűséges O'Malley a lovával az istálló ajtajában állt, hogy eltakarja őket a kíváncsi tekintetek elől.

- Éppen most küldtem haza a cselédlányomat, úgyhogy ő nem láthat meg minket - mondta fojtott hangon Raven. -Nicholas, csak nem azt akarod mondani, hogy még mindig veszélyben vagy? Még itt Angliában is?

-Sajnos fennáll a lehetősége annak, hogy mint szökött fegyencet elkapnak és letartóztatnak.

- Akkor miért kockáztattad, hogy idejöjj?

- Mert látni akartam, hogy az én tűzről pattant húgocskámnak hogy megy a sora - mondta évődve Nick.

A férfinak nagyon tetszett a lány fűzöld, divatos lovaglóruhája. Raven olyan friss és élénk volt, hogy nem látszott rajta, a fél éjszakát áttáncolta. Tele volt életerővel, és bizonyára nem esett nehezére a korai kelés.

-A jelekből ítélve tűrhető az életed Londonban, igazam van?

- Sokkal jobb, mint csupán tűrhető! Nagyon büszke lennél rám, Nick... ó, akarom mondani, Mr. Deverill! Emlékszem, azt mondtad nekem egyszer, hogy illendő viselkedésre tanítani engem olyan nehéz feladat lenne, mintha egy vad kancacsikót női hátaslónak akarnának betörni. Ám mostanra már megszelídültem. Természetesen ez nemcsak az én érdemem, sokkal tartozom Aurorának a segítségéért.

- Valóban?

- Úgy bizony! Fogalmam sincs, hogyan boldogultam volna nélküle. Ő rendkívül művelt, figyelmes és kedves... Gondja van mindenre. Nem is választhattál volna jobb gardedámot mellém. Ha ő nincs, akkor nem sok esélyem lett volna az előkelő társaságban - azok a kivagyi dámák és uraságok, piperkőc dandyk rajtam köszörülték volna a nyelvüket. De hála Aurorának, nem faltak fel az oroszlánok! Sőt, úgy áll a dolog, hogy ha nem jegyeznek el szezon végig, akkor nagyon csalódott leszek.

A férfi vidám arca kissé elkomorult. - Biztos vagy benne, hogy boldog leszel, ha kékvérű férjet fogsz magadnak? Vagyis ha a címet és a rangot választod az igaz szerelem helyett?

-Az én boldogságom mellékes dolog. Mama mindig azt akarta, hogy nekem nemes uraság legyen a férjem, hogy beházasodjam az arisztokrata körökbe, és én teljesíteni akarom az óhaját. Én sosem vágytam szerelemre. Nem akartam ugyanazt a hibát elkövetni, amit a mama, vagyis hogy hagyjam, hogy a szenvedély lerombolja az életemet. Amellett pedig nagyon fogok örülni

annak, ha már a magam ura lehetek, és a saját háztartásomban én parancsolhatok, mert Dalrymple nagynéném házában két szót sem szólhatok anélkül, hogy meg ne dorgálna.

A lány szigorú arckifejezése vidámra váltott: - Micsoda szerencse, hogy itt van mellettem Aurora! Ő annyira kedves, és pont annyira rajong a lovakért, mint én. Nemsokára találkozom vele a parkban.... De ennyi elég is rólam. Ne csak én beszéljek. Mondd csak, te széltoló, Aurora hogyan fogadta a hírt, hogy visszatértél haló poraidból?

- *Ő* nem volt annyira elragadtatva tőlem, mint amennyire te - felelte a férfi.

- Csak azért, mert még nem ismer téged eléggé - Raven kerekre nyitotta a szemét. - Ó, de hiszen te majd biztosan vissza akarod őt vinni Amerikába a feleségedként, igaz?

Nicholas tétovázott kissé, majd így felelt. - Még nem volt időnk megbeszélni vele a jövőnkre vonatkozó terveinket. Úgy gondolom, Aurorának időre van szüksége ahhoz hogy túltegye magát a váratlan felbukkanásomon - hogy visszatértem az akasztófa árnyékából.

- De őt továbbra is a feleségednek tekinted, ugye?

- Nos, még ez is kérdéses - ismerte el a férfi, mert nem nagyon bízott abban, hogy sikerül erről meggyőznie Aurorát.

- De a házasságotok törvényes volt, igaz?

- Teljes mértékben. De a mi kapcsolatunk bonyolultabb ennél, vagyis nem csupán jogi kérdés. Eredetileg úgy szólt a megállapodásunk, hogy a mi házasságunk csak időleges lesz. Nem vagyok biztos benne, hogy Aurora egy egész életre a férjének akarna választani engem - vagyis hogy jó „férjanyagnak" tartana engem. Hiszen engem mindenki a vad, kalandor természetemről ismer, nem pedig arról, hogy megállapodott és biztonságos életet élnék.

- Ez igaz. De én úgy emlékszem, hogy azt mondtad nekem, itt az idő, hogy letelepedj - ahogy apád akarta. És meg vagyok győződve arról, hogy bármelyik nő boldog lenne, ha te lennél a férje.

- Nagyon elfogult vagy velem, cicám.

- Az már biztos. - Raven összeráncolta a homlokát. - Szerintem csak rá kell beszélned őt. Ez nem lehetetlen feladat. Aurora nagyon szabad gondolkodású hölgy, és te pedig igen vonzó férfi vagy. És neked nagyon jó a rábeszélőképességed. Még engem is meggyőztél, hogy bocsássak meg az angol rokonaimnak, amiért olyan szörnyű módon viselkedtek a mamával. Én pedig úgy tettem, ahogy kérted, pedig ez volt az utolsó dolog, amit korábban hajlandó lettem volna megtenni.

- Majd meglátom, mire jutok.

- Remélem, sikerrel jársz... mert nagyon szeretném boldognak látni Aurorát. Biztos vagyok benne, hogy nagyon magányos. Azzal tölti a napjait, hogy téged gyászol. Özvegyasszonyként szigorú társadalmi korlátokkal kell élnie. A jelenléted legalább majd felvidítja őt. Mennyi ideig szándékozol itt maradni?

- Még nem döntöttem el. Talán pár hétig. A szökésem híre előbb-utóbb eljut ide Angliába is, és mivel vérdíjat tűztek ki a fejemre, nagyobb az esély a lebukásra. - E szavak hallatán Raven arca nagyon elkomorult, de a férfi gyorsan közbeszólt, még mielőtt a húga kifejezhette volna aggodalmát miatta. - Most az lesz a legjobb, Miss Kendrick, ha kilovagol - még mielőtt felhívnánk magunkra figyelmet.

Raven vonakodva bólintott. - Hol talállak meg, ha beszélnem kellene veled?

- A Clarendon Hotelban szándékozom szobát kivenni.

A kisasszony megcsókolta a bátyja arcát, majd pajkosan a férfira mosolygott, és miközben megragadta a lova kantárát, még odaszólt a férfinak. - Talán valamelyik reggel összefutunk a parkban, Mr. Deverill!

Nicholas széles mosollyal az ajkán figyelte, amint a húga kivezette a telivér lovat az istállóból. Ám amikor egyedül maradt, lehervadt az arcáról a jókedv. Raven rátapintott a dolgok elevenjére - legjobb szokása szerint: alig váltottak pár szót, és máris nekiszegezte a kérdést, hogy vajon ő és Aurora továbbra is fenntartják-e a házasságukat.

A férfi azon tűnődött, mi tévő is legyen: akarja-e még, hogy Aurora a felesége legyen. Erős fizikai vágyat érzett a fiatalasszony iránt, ehhez nem fért semmi kétség. Amikor reggel megcsókolta őt, pont olyan vágyat érzett iránta, mint négy hónappal korábban, amikor csodálatos, szűzi testét magáévá tette a nászi ágyon. Továbbra is ugyanúgy kívánta Aurorát, sőt ha lehet, még jobban.

Ám többről volt már szó, mint pusztán testi vágyról. Izzó szerelem fűtötte a szívét a nő után, ami csak arra várt, hogy mindent elemésztő tűzviharrá változzon. És bár a felesége minden igyekezetével próbál ellenállni neki, nem tagadhatja, hogy benne is megvan ez a tűz.

A férfinak csupán a szenvedélyes, túlfűtött éjszaka emlékétől megkeményedett az ágyéka.

Nick feszülten hátrasimította ujjaival a haját, ami most feketére volt festve. Ma reggel emberfeletti erőfeszítésébe került, hogy miután szorosan magához ölelte Aurorát, képes legyen otthagyni őt. Többé azonban már nem bízott magában: ha ismét hozzáér a gyönyörű fiatal teremtéshez, akkor biztosan magával ragadja majd a hév, és nem tudja megállni, hogy ne szeretkezzen vele. És ez végérvényesen megerősítené a házasságukat, örökre összekötné őket, legalábbis az ő vélekedése szerint.

Ám ha mégis felbontanák a frigyüket, akkor jobb ha távol tartja magát az asszonytól. Nem lenne szép tőle, ha kedvét töltené Aurorán, közben pedig meg akar szabadulni tőle. És ha indiszkrét módon viselkedne vele, vagyis, ha hagyná, hogy felfedezzék őt az ágyában fekve - vagy ami még rosszabb, ha a nő megfoganna a gyermekével -, akkor a botrány elkerülhetetlen lenne. Márpedig nem akart ilyen keserű sorsot sem a hitvesének, sem pedig a húgának. Ha ez bekövetkezne, akkor mind a két nőt meghurcolnák.

Nicholas gondterhelten ráncolta össze a homlokát. Ha van egy csöpp esze, akkor felhagy azzal a szándékkal, hogy a házasságukat helyreállítsa kerttőjük között. Aurora hajlíthatatlanul azon az állásponton van, hogy tekintsék semmisnek a frigyüket. És a felesége feloldotta őt minden férji kötelezettsége alól. Így aztán neki nem kell hogy főjön a feje miatta, és a lelkiismerete is tiszta marad, ha úgy cselekszik, ahogy az asszony akarja, vagyis távol tartja magát tőle.

Csakhogy a nő heves ellenállása sértette férfiúi büszkeségét. Aurora a nászi ágyon még odaadó és készséges volt, azóta azonban jócskán megváltozott. Többé már nem az az ártatlan lány, akit elvett feleségül. Most a fiatalasszony sokkal erősebbnek tűnik, magabiztosabb és ridegebb, és hevesen elzárkózik minden olyan érzelemtől, aminek bármilyen köze van a szenvedélyhez. De hiszen Aurorának szomorú élményekben volt része, életre szóló sebeket szerezett magának. Elveszítette azt a férfit, akit szeretett, és ez mély nyomot hagyott a szívében és a lelkében. Nicholasban minden egyes alkalommal felébredt a féltékenység, amikor csak a felesége megemlítette előtte a néhai jegyese nevét. Pedig rá nem volt jellemző a birtoklási vágy. Ráadásul az a férfi, Geoffrey már eltávozott az élők sorából.

Ha jobban belegondol.... ha igazán kitenne magáért, akkor talán sikerülne elfeledtetni hitvesével ezt a veszteséget. Még soha nem találkozott olyan nővel, aki ellent tudott volna állni neki: ha igazán meg akart hódítani egy szép hölgyet, az hamar beadta neki a derekát. És Aurorát is képes lenne meggyőzni arról, hogy ne ellenezze tovább házasságukat.

De valóban ezt akarta?

Tényleg olyan őrült lenne, hogy ragaszkodna egy olyan nőhöz, aki ilyen nyilvánvalóan elutasítja őt? Természetesen sokkal okosabb lenne, ha nyomban elhagyná Angliát. De azt is tudta, hogy a biztonság számára sosem volt vonzó. Mióta az eszét tudta, imádott kockáztatni, csupán az izgalom kedvéért. Mindig is elment a végsőkig, mert a veszélynek kitéve érezte csak igazán elevennek magát. A sors kihívásaival szembenézni nagyobb élvezetet jelentett számára, mint amit bármilyen kábítószer nyújthatott volna neki.

És Aurora kegyeit elnyerni minden eddiginél nagyobb kihívást jelentett a számára

Nicholas meg volt győződve arról hogy az asszony hűvös eleganciája mögött heves vérmérséklet rejtőzik. Évek hosszú során megtanulta, hogy bízhat az ösztöneiben, mert már többször megmentették az életét, amikor rájuk hagyatkozott. És most minden ösztöne azt súgja neki, hogy ez a gyönyörű nő megéri az erőfeszítést.

És itt volt még az a kötelezettség is, amit korábban vállalt: megígérte az apjának, hogy átveszi a vállalata irányítását.

Nicholas elhatározta magát: nem fogja feladni, hogy megszerezze magának Aurorát. Egészen addig marad Angliában, amíg meg nem győzi az asszonyt, hogy fenn kell tartaniuk a házasságukat.

Miután az amerikai meghozta ezt a komoly döntést, kifordul az istállóból. Ekkor vette csak észre, hogy valami nehéz tárgy húzza a köpenye zsebét. Odakapott, és rádöbbent, hogy egészen megfeledkezett arról a naplóról, amit Aurora adott neki korábban oda.

Kíváncsian előhúzta a zsebéből a könyvet, aminek a borítóját pazar ékkövek díszítették. *A szív szenvedélye* - ez volt a címe.

A férfi arcán széles mosoly tűnt fel. Nehéz volt elképzelnie a hercegnői tartású, jól nevelt, igaz úrinő feleségét, amint egy erotikával teli könyvet forgat a kezében - bár kétségkívül voltak még olyan tulajdonságai a hitvesének, amikről nem tudott. És amiket mindenáron fel akart fedezni.

Most azonban haladéktalanul beszélnie kell a birtok intézőjével, mert londoni tartózkodása alatt szüksége lesz kocsira és lovakra.

11.

A szívemet is magának akarta, és arra bátorított engem,
hogy nyíljak meg a szenvedélye előtt.

Aurorát boldog izgalom töltötte el, miközben vad vágtára fogta a lovát. A pompás jószág patái mennydörgéshez hasonlatos hanggal csapódtak a földhöz a fékevesztett száguldás közben. A hercegnő hangos kiáltásokkal még gyorsabb iramra bátorította szürke paripáját, ami egy fekete telivér mellett hasította a levegőt.

A szél hátrafújta a fiatalasszony arcából az özvegyi fátylat, és a hűs légáramlat égette a szemét, de a hercegnő nem akarta elveszíteni ezt a versenyt, és a lova is nyerni akart. Amikor a két versenyző végül elérte a gyepes futópálya homokos végét, Aurora Kronosza egy teljes hosszal megelőzte Raven Sátánját.

Ekkor aztán Aurora visszafogta a lovát, ahogyan Raven is, majd mindketten jót nevettek.

- Remekül lovagoltál! - jelentette ki a fiatalabb nő, levegő után kapkodva. - Pedig biztos voltam benne, ezúttal mi nyerünk.

Miközben visszafordultak, Kronosz még prüszkölt, hangosan horkantott és élénken ficánkolt az izgalomtól, szinte büszkélkedett a diadalával, míg Sátán a fejét rázta, és újra neki akart iramodni, de a lovasa keményen visszafogta a telivér jószágot.

Aurora dicsérő szavakat suttogott a lova fülébe, és megpaskolta a remek állat fejét és ezüstszürke nyakát. - Ma igazán csodálatos formában van az én kis kedvencem.

- Igen, így igaz. Valószínűleg ez az oka annak, hogy mi lemaradtunk mögötte. De el kell ismernem, hogy kettőnk közül te vagy a jobb lovas.

-A helyedben én nem adnám fel - mondta mosolyogva Aurora - Csaknem az utolsó pillanatig egymás mellett száguldottunk.

- Ó, nekem nincs is szándékomban feladni - vágott vissza Raven nevetve. - Eljön még az a nap, amikor magam mögé utasítalak, és csak a port nyelheted a lovam lába nyomában.

- Talán majd egyszer így lesz.

Mindketten lépésben haladtak tovább a nagy vágta után a homokos úton, aminek Sáros dűlő volt a közkeletű neve. Aurora most igazán boldognak érzete magát. Éppolyan szilaj és vad volt az ő lelke is, mint pompás paripájáé. Imádott versenyre kelni a széllel gyors lova hátán - élvezte a száguldást, a szabadságot, a versengés izgalmát, azt, hogy összemérhette ügyességét egy méltó ellenféllel. Örömet okozott neki, hogy a nyeregben ülve úrrá tudott lenni egy ilyen hatalmas és erős állaton, amivel vágta közben szinte eggyé vált. A lovaglás volt az ő öröme és szenvedélye.

Számára a nap fénypontja volt, amikor kora reggel kilovagolt a Hyde Parkba. Ilyenkor csak azok a férfiak és nők merészkedtek ki ide, akik komolyan vették ezt a sportot. A divatos úri dámák és a kikent-kifent ficsúrok csak délután lepték el a környéket díszes fogataikon.

Finom köd terjengett a Serpentine-tó fölött, a fű nedves volt a harmattól, és a fák leveleiről apró vízcseppek hullottak alá a földre. Késő délelőtt, ha majd feloszlik a köd, a parkot nevelőnők és a gondjaikra bízott gyermekek népesítik be, meg rakoncátlan fiúcskák, akik a kutyáikkal hancúroznak a füvön - ám most még csak a szilaj lovasok adtak itt találkozót egymásnak.

Aurora jó kedve azonban abban a pillanatban elillant, amikor megpillantott egy kék kabátos lovast, aki egyenest feléjük közeledett. Már távolról felismerte a férfit széles válláról, mire a hercegnő nyomban kihúzta magát a nyeregben, a szíve pedig hevesen kezdett verni a mellkasában. Két napja volt, hogy Nicholas gyalázatos és felháborító módon betört hozzá a hálószobájába, majd faképnél hagyta őt. Ő pedig már két napja aggódott a férfi miatt, és az is nagyon bosszantotta, hogy a férje a házasságukra hivatkozva fel akarja dúlni az ő csendes életét, amit özvegyasszonyként eddig élt. Nyugtalan volt, mert két hosszú napja semmi híre nem volt az ő hites uráról, de még jobban aggasztotta, hogy Nicholas kötötte le szinte minden gondolatát.

Amikor az amerikai odaért a két ifjú hölgyhöz, megállította lovát, és udvariasan fejet hajtott előttük. Pompásan állt rajta a remekbe szabott kék kabát, a puffos lovaglónadrág meg a fényes csizma: olyan volt, mint egy tökéletes és divatos gentleman. A szeme csillogott a pajzán jókedvtől. Látszott rajta, hogy nagyon a kedvére való volt a találkozás.

- Jó napot, hölgyeim! Gratulálhatok önöknek a versenyhez?

Aurora érzete, hogy az arcát elönti a pír. Kifejezetten nyugtalanította, ha rajtakapták, hogy úgy lovagol, akár egy fiús lány, különösen pedig amiatt bosszankodott, hogy a férje szemtanúja volt az iménti vad száguldásnak. Hiszen nemcsak hogy illetlenségre csábította a férfi húgát, Ravent, de féktelen magatartásáról is tanúbizonyságot tett, pedig a férfitól pont azt követelte, tartsa féken az indulatait.

Raven azonban cseppet sem izgatta magát a történtek miatt. - Csodálatos volt igaz? Aurorának vannak a legpompásabb paripái, és ő olyan angyali jó hozzám, hogy átengedte nekem az egyiket.

- Valóban olyan, mint egy angyal, az már szent igaz - értett egyet a húgával Nicholas, és kihívóan tekintett Aurora szemébe.

Amikor a férfi pillantása lejjebb vándorolt, és a nő szép keblét mustrálta, amin szilvakék lovaglóruha feszült, a hercegnő érezte, hogy a füle tövéig elpirul a férfi kendőzetlen érdeklődés nyomán. Aurora nagyon megkönnyebbült, amikor Raven és az ő lovásza végre beérte őket.

O'Malley, a nagydarab ír férfi egyetlen szemvillanással sem árulta el, hogy felismerte Nicholast. Raven pár szóval elmondta a hercegnőnek, hogy a lovász már találkozott a fivérével, és a cseléd szíves-örömest sietett Nicholas segítségére, hogy az amerikai megőrizhesse inkognitóját.

A kis csoport lovas tovább folytatta útját a dűlőn, de a két lovász csak tisztes távolból követte a gazdáját. Raven, hogy fenntartsa a látszatot, megkérdezte „Mr. Deverilltől", hogyan érzi magát Londonban. A férfi vidáman számolt be arról, hogy tévedésből valaki más úti poggyászát vitték fel neki a szállodai szobájába, és ő kénytelen volt panaszt tenni a személyzetnek, mert a ruhák mérete nem illett az ő alakjára.

Aurora örült, hogy a két testvér ilyen kötetlen hangnemben társalgott, mert ő olyan izgatott volt a férfi jelenléte miatt, hogy meg sem tudott szólalni.

Kisvártatva azonban Raven két lovast vett észre a közelben. A fiatal hölgyek épp lefordultak a széles útról az egyik keskeny, ösvényre.

- Ott jön Sarah és Jane! - kiáltott fel hirtelen Raven. - Bocsáss meg, Aurora, de nekem beszélnem kell velük! - A fiatal nő cinkos pillantást váltott Nicholasszal. - Örültem, hogy ismét találkoztunk, Mr. Deverill!

Nicholas megbiccentette hódprémes kalapját. - Én úgyszintén örültem a viszontlátásnak, Miss Kendrick!

Azzal Raven elfordította a lovát, és nekiiramodott, O'Malley pedig követte őt, akár az árnyék. Aurora nem látott semmi kivetnivalót barátnője hirtelen távozásában, nem volt abban semmi szokatlan, hogy Raven beszélni akart a barátaival. A hercegnő mégis nagyon nyugtalan volt, mert egyedül maradt Nicholasszal. Amikor hátranézett a válla fölött, látta, hogy az ő lovásza csak jó pár lóhosszal hátrább jön utána

- A húgom szándékosan hagyott minket magunkra - jegyezte meg szárazon Nicholas, mintha csak olvasott volna a felesége gondolataiban.

- El sem tudom képzelni, vajon miért.

- Valóban? Raven nagyon romantikusnak tartja, ha a szerelmeseket szétválasztják, és ő igyekszik mindent megtenni, hogy orvosolja szomorú helyzetünket.

Aurora dölyfösen pillantott a férfira. - Raven a legkevésbé sem romantikus lelkületű ifjú hölgy.

- Én erről nem vagyok meggyőződve. Különben pedig nagyon aggódik miattad, azt mondja, túlságosan magányos vagy. Úgy gondolja, hogy nekünk együtt kell maradnunk.

- Látom már, hogy komolyan beszélnem kell a fejével - suttogta Aurora alig hallhatóan.

- Nekem is meg kell mosnom a fejét a szégyentelen viselkedése miatt. Képzeld csak el, mennyire meg voltam döbbenve, amikor azt láttam, hogy ti ketten úgy lovagoltok, akár a vad indiánok. - A férfi a nagyobb nyomaték kedvéért még rosszallóan a fejét is ide-oda ingatta, de a hangjába jó adag huncut vidámság vegyült. - Ravenből még csak kinéztem volna az ilyesmit, de belőled, szerelmem...

- Raven nem hibás ebben - ismerte el vonakodva Aurora. -Ez az egész az én számlámra írható. Én kezdeményeztem a versenyt.

- Tényleg? - A férfi felvonta a szemöldökét. - Azt akarod mondani, hogy szánt szándékkal elzüllesztet a húgomat?

- Valóban nem kellett volna bátorítnom ilyen illetlenségre, jól tudom, de a lovak alig fértek a bőrükbe, és ilyenkor reggel még oly kevesen vannak a parkban... Nem hittem, hogy bárki is megláthat minket. Különben pedig a lovakra is ráfért egy kis mozgás. Időnként meg kell futtatni őket.

Nicholas jót mulatott magában az asszony megszeppent szabódásán. - Talán bizony lelepleztem egy titkos szenvedélyedet, szerelem?

A fiatalasszony az ajkába harapott. Igen, a lovaglás volt az ő szenvedélye és titkos élvezete. Ez jelentette számára a szabadságot, az esélyt arra, hogy megfeledkezzék egy kis időre a szigorú neveltetéséről és a korlátozó szokásokról, amiket özvegysége miatt kellett betartania, és ami megfosztotta az élet élvezetétől. - Özvegyasszonyként nem sok szabadságom maradt - mondta Aurora védekezően, és lesütötte a szemét.

- Tehát ezért jössz a parkba, hogy végre vadul kitombold magad, igaz?

- Nincs ebben semmi rossz.

- Ó, azt én sem hiszem, hogy ez rossz vagy elítélendő dolog volna. A legkevésbé sem állítanék ilyesmit. A testmozgástól kipirul az orcád, csillogóbb lesz a szemed... Csodálatosan eleven vagy tőle! - Nicholas végigmérte a feleségét, a hangja mély volt és érzéki. - Úgy nézel ki, mintha épp most keltél volna fel az ágyból egy féktelen szeretkezés után.

Aurora elpirult, és hirtelenjében azt sem tudta, mit válaszoljon.

- Ez csak alátámasztja azt a feltételezésemet, amit mindig is sejtettem.

- Mi lenne az? - kérdezte óvatosan a nő.

- Hogy a rideg, hűvös és hercegnői tartás mögött titkos szenvedély izzik.

A gyönyörű asszony igen nagy zavarba jött ettől az intim, leleplező megjegyzéstől, de a férfi fogva tartotta a tekintetét.

- Milyen hihetetlenül kék a szemed - jegyzete meg Nicholas rekedtes hangon.

Aurora azon töprengett, vajon hogyan is pillanthatta meg a férfi a szemét, hiszen tudomása szerint fátyol takarta el az arcát. Aztán rádöbbent, hogy a szél hátrafújta a könnyű anyagot, és fedetlenül hagyta az arcát. Nyomban visszahajtotta a szilvakék csipkét, és elrejtette szép vonásait a fürkésző szemek elől.

- Micsoda lelketlenség elrejteni azokat a finom vonásokat -zúgolódott Nicholas, de a hangja vidáman csengett. - Nekem nagyon is kedvemre való volt a látvány.

- Hol barangoltál az elmúlt két napban?

- Csak nem azt akarod mondani, hogy hiányoztam?

Aurora lesújtó pillantást vetett a férfira, de aztán eszébe jutott, hogy az most már a fátyol miatt ezt nem láthatta - Csupán azon idegeskedtem, hogy bizonyára megint valami botrányba keveredsz, sőt ami még rosszabb, bajba sodrod magadat.

A férfi őszinte érdeklődéssel fordult oda a nőhöz, és ajkát elbűvölő mosolyra húzta. - Ugyan, mi vezetett ilyen gondolatokra?

- Ó, valóban, vajon mi? - nevetett fel gúnyosan az asszony, de közben nem kerülte el a figyelmét, milyen vonzó férfi is a férje.

- Nos, elég sok dolgom volt. Ajánlóleveleket kell begyűjtenem, és meg kell győznöm a felső tízezer jeles képviselőit, hogy jótálljanak értem. Mivel azonban Wycliff nincs a városban, ez nem

is olyan egyszerű dolog. A honfitársaid lenézik az amerikaiakat, nem törődnek vele, ha az illető hű a koronához.

- Talán az segítene, ha valóban hű lennél hozzá.

- Vagy ha több kék vér keringene az ereimben. Azt hiszem, kiváló támogatókra kell találnom, különösen ha bejáratos akarok lenni az általad annyira kedvelt felső körökbe. Talán meg kellene győznöm téged, hogy mutass be sznob ismerőseidnek, akik olyan magasan hordják az orrukat.

A nőt felbőszítette a férfi nem törődöm viselkedése. - Szerintem pedig nem kellene kihívnod magad ellen a sorsot azzal, hogy hivalkodsz a kiléteddel. Ezzel csak veszélybe sodrod magadat, aminek tragikus vége lehet.

- Ó, nem akarom én felhívni magara a figyelmet, de sötétben sem szeretnék bujkálni.

- Képtelen vagyok felfogni, hogy miért nem mész haza Amerikába.

- Mert nem akarom itt hagyni a gyönyörű feleségemet. -Aurora nagyon megijedt, hogy valaki kihallgathatta a beszélgetésüket. Zavartan nézett körül, de megnyugodva látta, hogy a lovásza tisztes távolból követi őket. - Nem kellene nagydobra verned a kapcsolatunkat!

- Nem én vagyok az, aki úgy viselkedik, mint egy hárpia.

- Nem vagyok hárpia!

- Valóban?

A férfin látszott, hogy nagyon élvezi ezt a szópárbajt a nővel. Aurora sajnálta, amiért jó nevelésben részesült, mert ez visszatartotta attól, hogy fültövön legyintse a férfit. Arról nem is beszélve, hogy irtózott a fizikai erőszaktól. Helyette mély levegőt vett, beleharapott az ajkába, és megesküdött, hogy nem veszi fel a férje provokációját.

Nem volt könnyű dolga, hiszen Nicholas mindent megtett, hogy bajt kavarjon maga körül és őt kellemetlen helyzetbe hozza

-Ha már az ismerőseidről beszéltünk... - mondta a férfi elgondolkodva. - Ha nem tévedek, épp ott jön az egyik.

Aurora felismerte az egyik feléjük közeledő lovasban Clune grófot. Az idegességtől csaknem megállt a szívverése. - Ó, te jóságos ég... az ott Clune. De ő neked is a jó ismerősöd. Azt mondta nekem, hogy korábban te is tagja voltál az ő Pokol Lángjai nevű társaságának.

- Én csak egy rövid ideig látogattam ezt az illusztris férfitársaságot, méghozzá akkor, amikor legutóbb itt jártam Angliában. Mit akarsz mondani ezzel?

- Clune biztosan fel fog ismerni. Most azonnal el kellene menned, még mielőtt meglát téged!

- Már mondtam neked, nem áll szándékomban elrejtőzni.

- Nem mutathatod meg magadat neki!

- Már elfelejtetted, hogy Brandon Deverill vagyok, házasságod révén az unokafivéred? Nem lesz semmi gond. Mosolyogj, szerelemem, és tégy úgy, mintha élveznéd a társaságomat.

Már túl késő volt bármit is tenni, mert Clune gyorsan közeledett feléjük. Amikor a férfi odaért hozzájuk, arcán lefegyverző mosoly ragyogott, olyan, ami jól illett a férfi kétes híréhez - Clune közismerten nagy nőfaló volt.

- Ó, London leggyönyörűbb özvegyéhez van szerencsém! -mondta a gróf, és kissé megbiccentette a fejét. - Amellett pedig ön a legragyogóbb női lovas. Ez a párosítás módfelett izgalmas a számomra.

- Üdvözlöm önt, mylord Clune! - válaszolt a halkan Aurora, és üdvözlésképpen ő is fejet hajtott a férfi előtt.

- Gondolom, kérdeznem sem kell, mi lett a mai verseny kimenetele, hiszen mindig ön nyer.

A hercegnő igyekezett elterelni a figyelmet a reggeli illetlen száguldásáról. - A lovakra már nagyon ráfért egy kis mozgás.

- És ön is imádja a kihívásokat, a versenyzést. Talán valamelyik nap majd esélyt ad egy másik lovasnak is, hogy összemérje önnel az erejét, és nem csupán a gyámleányával verseng. Én boldogan ajánlom magam az ön becses figyelmébe. - A gróf nyíltan tette a szépet a hercegnőnek, aki kezdte kényelmetlenül érezni magát, és idegesen fészkelődött a nyeregben. Nem hiányzott neki, hogy Clune a férje előtt flörtöljön vele. - Köszönöm, mylord, hogy ilyen figyelmes hozzám, de nekem tökéletesen megfelel a gyámleányom társasága.

Aurora abban reménykedett, hogy sikerül neki és Nicholasnak gyorsan tovább állniuk, anélkül, hogy a gróf észrevenné a férjét, de Clune már oda is fordult az amerikaihoz.

- Nem találkoztunk mi már korábban valahol? Ön nagyon emlékeztet engem valakire, akit jól ismerek. Mégpedig ennek a hölgynek a néhai férjére, ha nem csalódom.

A fiatalasszony lélegzet-visszafojtva várta, mi sül ki ebből, míg Nicholas könnyedén elmosolyodott. - Ez cseppet sem meglepő észrevétel, hiszen én Sabine unokafivére vagyok. Brandon Deverillnek hívnak, sir.

- A hasonlóság önök közt igazán kivételes.

Nicholas merészen állta a gróf vizslató tekintetét. - Önnek minden bizonnyal igaza van, sir.

Aurorának meghűlt a vér az ereiben, mert a lord közvetlen közelről tanulmányozta Nick arcvonásait. Ám Clune üdvözlésképpen biccentett a fejével, és részvétét nyilvánította a férfinak. - Az ön unokafivére kiváló sportember volt, és jó pajtás. Minden nemes küzdelemben benne volt. Igazán nagyon sajnálom, hogy meghalt, mert rövid ismeretségünk alatt nagyon megkedveltem őt. Fogadja együttérzésemet. Ön amerikai, Mr. Deverill?

-A születésem jogán igen. De a politikai meggyőződésem különbözik a kormányom állásfoglalásától. Éppen ezért jónak láttam, hogy Angliában keressek menedéket, míg a háború véget nem ér.

- Csakhogy itt sem fogadják önt kitörő örömmel, hiszen az unokafivérét kalózkodás miatt akasztották fel.

- Ez engem egy cseppet sem aggaszt. Lord Wycliff ugyanis jótáll értem, ha éppen valaki kétségbe vonná a korona iránti hűségemet.

- Nem akartam ezzel zavarba hozni önt - mosolyodott el kissé kajánul Clune. - Ami azt illeti, engem kevéssé érdekel a politika. És ha Wycliff mellett még más pártfogóra is szüksége lenne, akkor én szívesen igazolom önt, tekintettel az én néhai barátom, Nick drága emlékére.

Nicholas egy cseppet sem szeppent meg a gróf szavaitól, amit Aurora izgatott örömmel nyugtázott. - Ez igazán nagylelkű ajánlat az ön részéről, sir. Én pedig szívesen élek vele, ha úgy alakulnak a körülmények.

Clune ezzel befejezettnek tekintette a beszélgetést, megfordult, majd rávillantotta a hercegnőre elbűvölő mosolyát. - Nem tartom fel tovább önöket. A lova már úgyis nagyon ficánkol, asszonyom, a legszívesebben újra száguldana. Remélem, hogy megfontolja az ajánlatomat, mylady. Ha valamelyik reggel új versenytársra vágyik, készséggel állok az ön szolgálatára

Aurora mondott pár kedves illendő szót a grófnak búcsúzóul, ám nagyon megkönnyebbült, amikor Clune megsarkantyúzta a lovát és végre továbbállt.

Ő és Nicholas tovább folytatták útjukat. Aurora magában füstölgött, amiért a férje megint túl messzire merészkedett, és ismét kockára tette az életét, de mindaddig visszafogta magát, míg hallótávolságon kívül nem értek. Amikor már elég messze voltak a gróftól, nem állhatta meg szó nélkül férje meggondolatlan és merész fellépését.

- Minek nevezed az iménti viselkedésedet? Mert én nem találok más kifejezést erre, mint csupán a hivalkodást és a magamutogatást! - csattant fel mérgesen a hercegnő.

- Próbára tettem az inkognitómat. Clune mindenki másnál jobban ismer engem Angliában. Azt gondoltam magamban, ha ő nem leplez le engem, akkor más sem fog.

- Én ezt arcátlan pimaszságnak nevezném. A szemébe néztél és úgy hazudtál neki, mint a vízfolyás.

- Jobban szeretted volna, ha előrukkolok az igazsággal?

A hercegnőnek ez már valóban túl sok volt, és válaszul tüntető hallgatásba burkolózott.

-Úgy tűnik nekem, Clune nagyon odavan érted, szerelmem. Remélem, nem kell újra figyelmeztetnélek, hogy nem vagy özvegy - és soha nem is voltál.

Az asszony túlságosan feszült volt ahhoz, hogy élvezni tudja a férje fanyar humorát. - Nem, semmi szükség arra, hogy kioktass a helyzetemet illetően.

-Szeretnék hinni neked. Clune a legvásottabb hírű élvhajhász Angliában, és benned pompás zsákmányt lát, akit szíves-örömest elejtene.

Aurora büszkén felszegte az állát. - Nem hagyom, hogy diktálj nekem, Nicholas. Hozzád mentem, de csak azért, hogy segítsek rajtad. Nem fogom eltűrni, hogy a férjem előírja nekem, mit tehetek és mit nem, ahogyan Halford tette volna. Te máris úgy viselkedsz velem, akár ő, ha engedek apám akaratának.

Nicholas erre a kirohanásra szelídebb hangot ütött meg. -Nem akartalak megbántani, Aurora

- Nem? Pedig nekem úgy tűnt.

- Szerintem nagyon is ésszerű és természetes dolog, ha egy férfi félti a feleségét, nehogy elrabolja tőle valaki. Különösen ha olyan szép, mint amilyen te vagy.

- Csak nem vagy féltékeny?

- Talán igen. Mindenesetre azt javaslom, maradj kellő távolságban Clune-tól.

- Nem tűröm el, hogy te válaszd meg, kivel barátkozhatom, és kivel nem, Nicholas.

A férfi erre megállította a lovát. - Akkor az lesz a legjobb, ha mielőbb beszélek Clune-nal.

Az asszony most nagyon megrémült. - És ugyan miért?

- Figyelmeztetni akarom, hogy ne zaklassa a feleségemet.

Aurora ajkára nem jött szó az aggodalomtól. Maga előtt látta, milyen szörnyű helyzetbe hozza ezzel a felelőtlen lépéssel magát a férje. Hogyan is feledhette el, hogy Nicholas Sabine rendkívül veszélyes férfi? Saját bevallása szerint is embert ölt korábban. Valóban meg akarja fenyegetni Clune-t? Ha kihívná maga ellen ezt a főrangú urat, azzal a saját életét tenné kockára. Elfoghatnák és felakasztanák....

- Nem haragíthatod magadra a grófot, Nicholas!

- Hízelgő rám nézve, hogy aggódsz miattam, szerelmem! -jegyezte meg az amerikai hűvösen.

Nicholas udvariasan fejet hajtott az asszony előtt, majd megfordította a lovát, és elvágtatott. Aurora döbbenten bámult utána, és nemes hölgyhöz korántsem illő kifejezések hagyták el az ajkát.

Aurora tovább maradt a parkban a szokottnál, és idegesen várakozott, hátha Nicholas visszatér, de sem a férje, sem pedig Clune nem bukkant fel ismét a délelőtt folyamán. Amikor a hercegnő elunta magát a parkban, hazament, és miután átöltözött, idegesen járkált fel s alá a szobájában.

Késő délután viszont meglepetés várta, mert a komornyikja egy névkártyát nyújtott át neki, amin a Brandon Deverill név díszelgett, és Danby bejelentette, hogy Mr. Deverill nagy örömmel

fogadta el a ház asszonyának meghívását a délutáni teázásra. A fiatalasszony egyszerre érzett megkönnyebbülést és szédítő izgalmat, miközben lefelé ment a lépcsőn, hogy találkozzon Nicholasszal. A férfi a nappaliban várt rá, és a konzolasztalon levő portré-miniatúrákat tanulmányozta.

Amikor a hercegnő belépett, a férfi feltekintett, sötét szemének tüzes pillantása ugyanazt az érzéki örömet váltotta ki az asszonyból, mint amit mindig érzett, ha a férje közelében volt.

- Hello, unokahúgom! - üdvözölte vidáman az asszonyt az amerikai. - Igazán megtisztelő a számomra, hogy meghívott teára.

A férfi szívélyes üdvözlése nyilvánvalóan a komornyik jelenléte miatt volt ilyen színpadias, gyanította a hercegnő, és mosolyt erőltetett az arcára. A személyzet úgy tudta, hogy a férfi néhai férjének az unokafivére. Ha megiszik vele egy csésze teát a délután közepén, az még nem sértette az illendőséget, ám a fiatalasszonyt a férfi vakmerősége, sőt arcátlansága idegesítette.

- Ó, milyen feledékeny vagyok, Mr. Deverill! Egészen kiment a fejemből, hogy ma ön hivatalos hozzám teára!

A hercegnő odafordult a komornyikhoz, aki az ajtóban állt, és az úrnője utasítását várta. - Danby, kérem, hozzon nekünk teát!

- Ahogy óhajtja, mylady.

Amikor egyedül maradtak, Aurora fenyegető pillantást küldött Nicholas felé. - Úgy gondolom, hogy megegyeztünk abban, hogy nem találkozunk kettesben, csakis nyilvános helyen - kelt ki magából a szépasszony, de ügyelt arra, hogy halkan beszéljen, és a személyzet nem hallja meg, amit mond.

-Nem emlékszem, hogy kötöttünk volna ilyen megállapodást, szerelmem.

Mielőtt a hercegnő válaszolhatott volna a férfi tolakodó kijelentésére, az amerikai a kezébe fogta az egyik miniatúrát, és odamutatta az asszonynak. A kép egy tetszetős ifjú urat ábrázolt, akinek szőke, göndör haja volt és kék szeme. - Ez a néhai jegyesed?

Aurora odasietett a férfihoz, és haragosan kivette a kezéből a festményt, majd óvatosan visszatette az asztalra - Igen, ő Geoffrey, Lord March - felelte a nő, és ujjait finoman végighúzta a szeretett férfi finom arcvonásain.

- Most már értem, hogy miért emlékeztettelek rá, amikor először találkoztunk - Aurora kérdő pillantást vetett a férfira - Nem emlékszel? Azt mondtad nekem, hogy valakit az eszedbe juttattam, aki nagyon kedves volt a szívednek. Valóban van hasonlóság köztünk.

Aurora nem tudta felidézni, hogy valaha ilyesmit mondott volna Nicholasnak. A két férfi annyira különbözött egymástól, mint a nap meg a hold: az egyik merész volt, élénk és csupa életerő, míg a másik csendes, nyugodt és szelíd.

- Ha ilyesmit állítottam volna valaha is, akkor nagyot tévedtem. Ti ketten semmiben sem hasonlítotok egymáshoz. Most pedig különösen nem, mióta megváltoztattad a hajszínedet.

- És te még mindig szerelmes vagy ebbe a szellembe?

- Nem óhajtok vitát nyitni erről veled, Nicholas. - Túlságosan is fájt a hercegnőnek az emlékezés. Dacosan odafordult a férfihoz, és nekiszegezte a kérdést, nem sokat kertelve. -Lennél szíves megmagyarázni, mit keresel itt? Tudod, hogy jelen körülmények közt nem tanácsos együtt mutatkoznunk.

A férfi pár pillanatig elmélyülten tanulmányozta a nő arcvonásait.

- Talán így van, de én azt gondolom, hogy neked csak a hasznodra válik a társaságom. Te magad panaszkodtál arról, hogy alig tudod elhagyni a házat, mert özvegységed miatt a társadalmi előírások súlyosan korlátozzák a mozgásszabadságodat. És mivel felelősnek érzem magam sanyarú helyzeted miatt, kötelességenmek tartom, hogy kiutat mutassak neked és felvidítsalak.

- Már megmondtam neked, hogy nincs semmilyen kötelezettséged vagy tartozásod szerény személyemet illetően. Minden ilyesmi alól felmentettelek.

- Nem vagyok biztos benne, hogy én élni akarok ezzel a kegyes feloldozással. Különben is megesküdtem, hogy míg a halál el nem választ, gondoskodom rólad, és minden jóval elhalmozlak.

- Nicholas.... Úgy vélem, hogy ezt a témát már lezártuk. A halál már elválasztott bennünket egymástól, nem emlékszel? Te már meghaltál, és eltemettek St. Kittsen. - A hercegnő csúfondárosan felnevetett. - De hiszen megfeledkeztem arról, hogy ez az egész csupán silány színjáték volt, mint az is, amit most mutatsz be nekem.

Nicholas lebiggyesztette az ajkát, de nem szólt semmit. Viszont szórakozottan végigmérte a feleségét.

- Mi az? - kérdezte megrökönyödve a fiatalasszony. - Miért nézel így rám?

- Azon gondolkodom, vajon tetszik-e nekem ez a házsártos éned.

Aurora felsóhajtott. Igen, el kellett ismernie, hogy zsémbelt a férfival, pedig megfogadta, hogy nem fogja felvenni a férje szándékos incselkedését és provokációját. Nem volt jellemző rá, hogy könnyen kijött volna a sodrából. Hiszen egész életében uralkodnia kellett az érzelmein. Ám Nicholas Sabine túlságosan bosszantó alak volt. És különben is, belegyezett abba, hogy semmisnek tekinti a házasságukat. Akkor pedig miért viselkedik még mindig úgy, mintha még most is férj és feleség lennének, és miért akarja irányítani az életét? Csak nem akarja megszegni a neki tett ígéretét?

A férfi rávillantotta elbűvölő mosolyát. Aurorát nagyon feldühítette, hogy az amerikai kihasználta a helyzetét, és nyilvánvalóan igyekezett őt elcsábítani. Nicholas minden bizonnyal tisztában volt azzal, hogy ellenállhatatlan vonzereje milyen hatással van a nőkre.

- Nem viselkedsz velem udvarias háziasszonyhoz méltóan, édesem. Még csak hellyel sem kínáltál mind ez ideig.

A hercegnő a férfi évődő megjegyzését hallva a mennyezet felé fordította a szemét, de nem hagyta, hogy a hívatlan vendége kihozza őt a sodrából. - Rendben. Nos, akkor Mr. Deverill, lenne szíves helyet foglalni?

- És ha megkérhetlek, ne vess rám gyilkos pillantásokat. Hadd ringassam magam abban a hitben, hogy szívesen látsz a házadban.

Aurora csodálatos önuralomról tett tanúbizonyságot, amikor csendben megvárta, hogy a férfi leüljön a kanapéra, ő maga pedig a vele szemben lévő széken foglalt helyet, a teázóasztal túloldalán.

- És most miről akarsz beszélgetni velem? - kérdezte a fiatalasszony, és a kezét szemérmesen az ölébe ejtette.

Nicholas elengedte a kérdést a füle mellett, és némán mustrálgatta asszonyát. Pár pillanat múlva tekintete megállapodott a fiatalasszony gyönyörű, formás, kerek mellén. Aurora érezte, hogy a férfi kihívó és érzékiséggel teli pillantásai hatására elönti a forróság, és a mellbimbói is megduzzadtak, kiemelkedtek és bizseregni kezdtek - az asszony bármennyire szerette volna, érzékeinek nem volt képes parancsolni, azokat nem tudta becsapni és rendre utasítani.

- Idegesít a jelenlétem, Aurora? - firtatta Nicholas, mert észrevette, milyen hatással van a kedvesére.

- Igen - válaszolta hevesen a hercegnő. - Nagyon tiszteletlennek tartom, ahogyan rám nézel.

- Miért, hogyan nézek rád?

- Mintha levetkőztetnél a szemeddel. Ez rendkívül kényelmetlen a számomra.

A férfi ajka önelégült és kaján mosolyra húzódott. - Remek. Sosem törekedtem arra, hogy túlságosan kényelemesen érezd magad a jelenlétemben. Szégyellném, ha elunnád magad mellettem.

Aurora a fejét ingatta, egyszerre volt dühös és kétségbeesett. - Valóban megérdemled, hogy letartóztassanak - mielőtt még szörnyű botrányt zúdítanál a nyakamba, vagy pedig őrületbe kergetnél.

- Komolyan azt akarod mondani, hogy örülnél, ha a pribékek elkapnának és hűvösre tennének? Clune pedig azt mondta nekem, hogy búnak eresztetted a fejed, amikor azt hitted, hogy meghaltam.

A fiatalasszony megrémült, amikor meghallotta Clune nevét. - Remélem, nem voltál olyan meggondolatlan, hogy beavattad őt a valós helyzetedbe. Ez egyenesen őrültség lett volna a részedről.

- Pedig attól tartok, így tettem. Úgy döntöttem, hogy a legjobb az egyenes út, ez kecsegtet a legtöbb előnnyel. Ezért felfedtem maga előtte, és elmondtam neki töviről hegyire az egész kalandos történetemet. Azt is tudja az én jó cimborám, hogy börtönbe vetettek, és kis híján felakasztottak.

- És Clune mit válaszolt erre? - kérdezte Aurora rémülten.

- Miután megesküdtem neki, hogy nem követtem el semmit a korona ellen, vagyis nem szárad a lelkemen felségárulás, kész volt a végsőkig elmenni - vagyis hajlandó támogatni a személycserémet, a kegyes csalást. Megmondtam neki, hogy csak ezért vagyok, itt, hogy láthassam a feleségemet, és ez az igazság.

Aurora a kezét tördelte ijedtségében. - Hogyan vállalhattál ilyen nagy kockázatot?

-Valójában ez kiszámított kockázat volt. Clune ugyanis olyan fickó, aki mindig benne van egy jó kis „balhéban", ahogy ő szokta mondani. És hisz abban, hogy lojálisnak kell lennie a barátaival szemben - márpedig engem a barátjának tart. És téged is nagyon kedvel. Ha az én véleményemet kérdezed, akkor túlságosan is. Olyannyira, hogy beismerte, hajlik arra, hogy elcsábítson téged.

Aurora érezte, hogy a férfi komolyan tanulmányozza az arckifejezését. - Nem tettem semmit, amivel arra bátorítottam volna a grófot, hogy ilyesmire adja a fejét. Nem bíztattam azzal, hogy nálam sikerre számíthat.

- Márpedig ő ezt mondta. Amikor azonban figyelmezettem őt, hogy tartsa magát távol tőled, beismerte, hogy nem jutott sokra veled, mert te még mindig őrülten szerelmes vagy a volt férjedbe.

Aurora a füle tövéig elpirult erre a kijelentésre. - Magyarázattal kellett szolgálnom neki, hogy miért házasodtam össze veled ilyen hirtelen. És én azt gondoltam, az lesz a legjobb, ha hagyom, hogy az emberek azt higgyék, első látásra beléd szerettem.

Az amerikai szélesen elvigyorodott. - Nekem kifejezetten tetszik a mi kis történetünknek ez a változata.

- Csakhogy te meg én tudjuk, mi a nyers valóság. A mi kapcsolatunk, a mi házasságunk nem szerelmi alapon köttetett. Ráadásul eredetileg úgy terveztük, hogy frigyünk egyetlen éjszakánál nem tart tovább.

Nicholas szó nélkül hagyta a nőnek ezt a kijelentését. Ám visszakanyarodott a korábbi témához, mert az nyilvánvalóan nagyon zavarta. - Lehet, hogy akaratlagosan nem bátorítottad Clune grófot, de gyönyörű özvegyként te vagy az első számú célpontja. És azzal, hogy ellenállsz neki, csak még jobban vonzódik hozzád. Egy olyan nagy élvhajhász, sőt kujon, mint amilyen Clune, nagyon élvezi, ha be kell cserkésznie a nemes vadat.

A hercegnő felvonta a szemöldökét. Bár Nicholas nem volt olyan libertinus, vagyis kicsapongó életet folytató élvhajhász, mint a gróf, tudta jól, mi fán terem az ilyesmi. - Úgy beszélsz, mintha komoly tapasztalat állna a hátad mögött, ami az ilyen szabados életformát illeti. Talán azért jársz a nyomomban, mert a vonakodásom nagy kihívást jelent a számodra?

A férfi oldalra biccentette a fejét, és résnyire húzta össze a szemét, alaposan végignézve szép hitvesét. - Részben igazad van. De a viselkedésenmek mélyebb okai vannak, az igazat megvallva. Bármilyen hihetetlenül hangzik is, komolyan aggódom érted.

- Értem?

- Úgy bizony, érted. Nagyon zavar engem, hogy özvegységed miatt szigorú szabályokat kell betartanod. Hogy arra vagy kényszerítve, hogy elzárd magadat a világtól. Anglia nem India, ahol az özvegyet a férj földi maradványaival együtt máglyára vetik és elégetik.

Ekkor megérkezett a tea, amit Aurora kiváló és hűséges komornyikja szolgált fel. A hercegnő bűntudattal teli pillantást vetett a férfira, mert rádöbbent, hogy szavaikat a személyzet könnyen meghallhatta. Most azonban megfogadta, hogy sokkal diszkrétebb lesz, és mindaddig csendben maradt, amíg Danby meg nem hajolt és vissza nem vonult. A fiatalasszony ezután friss süteményt, mézédes lekvárt és ízletes szendvicseket kínált a vendégének, majd tétovázott, és bizonytalan tekintettel fürkészte a férfit. Ez az ember a férje volt, akivel a legbensőségesebb módon volt együtt a nászéjszakájukon, de még azt sem tudta, hogyan szereti a teát. - Tejjel vagy cukorral kéred?

- Cukorral, tejet nem kérek. - felelte Nicholas fanyar mosoly kíséretében, mert olvasott a nő gondolataiban. - Ami azt illeti, férj és feleség vagyunk, de gyakorlatilag alig ismerjük egymást. Ezt a helyzetet mielőbb orvosolnunk kellene.

- Nem látom ésszerű okát annak, hogy közelebbi ismeretségbe kerüljünk egymással.

Az amerikai Aurorát figyelte, miközben az asszony kiöntötte a teát az ezüstkannából a csészékbe. A hercegnő tökéletesen látta el a feladatát, méghozzá bájos eleganciával, amit sok év során sajátított el ilyen nagyszerűen. Igazi hölgy volt, kiváló nevelésben részesült. És mint jó házból való úrinőt, őt is arra okították, hogy szigorúan tartsa be a társadalmi előírásokat.

Aurora azonban sok meglepetéssel is szolgált - ő nem volt olyan, mint a kortársai általában, vagyis felszínes, hiú, öntelt, önző és gőgös. Bár szépsége és neveltetése folytán könnyen válhatott volna belőle is ilyen sekélyes személyiség. A feleségének mély érzései voltak, igazi egyéniség volt, izgalmas és rejtelmes nő. Nicket elbűvölte, amikor aznap reggel a parkban megpillantotta őt, amint szabadon és fékevesztetten lovagolt. És neki abban a szerencsében volt része, hogy az ebben az asszonyban lévő rejtett, tüzes természetet egy varázslatos éjszakán felszínre hozhatta...

E viselkedés mögött valójában egy igen szenvedélyes nő várt arra, hogy ő rátaláljon. Túlságosan fiatal volt az ő felesége ahhoz, hogy elevenen eltemesse magát a gyász, az önmegtartóztatás és a magány sírjába.

Nem lesz könnyű dolga, ha át akarja törni azt a falat, amit az asszony védekezésből húzott maga köré. Aurora gyűlölt kockáztatni, és megvetette, eltagadta a vágyat. Most is így tett- Amikor elvette a kezéből a teáscsészét, az ujjuk véletlenül összeért, amitől mindketten megborzongtak. Aurora azonban úgy rántotta vissza a kezét, mintha az megégette volna. Elkapta róla a tekintetét, gyorsan felvette a csészéjét, és nyilvánvaló volt, hogy semmi esélyt nem ad a kettőjük közt kibontakozó vonzalomnak.

Nicholasban megerősödött az elhatározás. Ennek a nőnek arra van szüksége, hogy felrázza valaki, hogy kilendítse egy-kedvűségéből - még akkor is, ha fogalma sincs arról, mi válna a javára. És ő lesz az, aki életet lehel belé.

- Szóval úgy határoztál, hogy életed hátralévő részt az özvegyi gyászruha mögé bújva töltöd? - tette fel a kérdést kihívóan a férfi.

Aurora kék szemével a férjére pillantott. - Nem értem, miről beszélsz.

- Nekem úgy tűnik, hogy valósággal börtönbe zártad magad itt ebben a házban. Lehet, hogy nem szándékosan, lehet, hogy te észre sem vetted, de ez akkor is egy börtön. A hagyományok, a társadalmi előírások és az illendőség foglya vagy. Hagyod, hogy a társadalom diktáljon neked, és meghatározza, megszabja, hogyan élj.

- Nem látok semmi rosszat abban, ha valaki alkalmazkodik annak a társadalomnak a törvényeihez, amelyben él.

- Te azonban hagyod, hogy az utolsó csepp életet is kiszippantsa belőled.

Aurora konokul összezárta ajkait, majd végül azt mondta. -Én nem vagyok olyan, mint te, Nicholas. Én csendes és rendezett életre vágyom.

- Ebből én egyetlen szót sem hiszek el. Ha így lenne, akkor soha nem mentettél volna meg engem, és nem mentél volna hozzá feleségül egy vadidegen emberhez.

- Megfeledkezel róla, hogy azok igen rendkívüli körülmények voltak. Én azonban teljesen elégedett vagyok a jelenlegi helyzetemmel.

- Valóban?

- Igen. Úgy érzem, teljes életet élek, még akkor is, ha vannak korlátok, amiket figyelembe kell vennem. A háztartásom lehet, hogy sokkal kisebb, mint az apámé, de ezzel is akad épp elég munkám és gondom. Sok levelet írok - valóban, széles körű levelezést folytatok, ezzel szívesen dicsekszem. A barátaim gyakran meglátogatnak. És sokat lovasok. Naponta kilovagolok...

- Ó, igen, a titkos élvezet! És még milyen rejtett vágyakat titkolsz előlem, Aurora?

A nő úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a kérdést. -Megvan mindenem, amit akartam magamnak, amire mindig is vágytam... vagyis független vagyok.

- Én nem nevezném ezt függetlenségnek. Állandó félelemben élsz, hogy mit gondolnak rólad mások. Nem léphetsz ki a nyilvánosság elé, csak ha özvegyi fátyol mögé rejted szép arcodat, és sötétedés pedig egyáltalán nem hagyhatod el a házadat. Az az igazság, hogy csapdában vergődsz, még ha hozzá is szoktál már.

- Talán így van, de csak ezért, mert elhatároztam, hogy mindenáron elkerülöm a botrányt. Ami elfogadható viselkedés egy férfitól, azt az emberek egyáltalán nem méltányolják egy lady, egy hölgy esetében. Még kevésbé akkor, ha az illető nő ráadásul özvegy.

Nicholas fogva tartotta a nő tekintetét. - Nekem pedig az a véleményem, hogy becsapod saját magadat, vagy pedig talán nem is ismered magad megfelelőképpen. Igen, te olyan asszony vagy, aki meghajlik, fejet hajt a társadalmi előírások és szokások előtt, és valósággal imádja őket, mint egy istent. De az is te vagy, aki imád vadul száguldani a lován a parkban, csupán az élvezet kedvéért. És az is te vagy, aki odaadta magát egy idegen férfinak egy forró, szenvedélytől fűtött éjszakán.

A férfi a nő gyönyörű kék szemébe nézve észrevette, hogy szavaival nagyon is az elevenjébe talált. - Azt gondolom, hogy el akarsz menekülni a prűdség és a vaskalaposság börtönéből, és az az érzéki nő akarsz lenni, aki valójában vagy, de nincs hozzá bátorságod, hogy kockáztass.

Amikor a hercegnő nem válaszolt, a férfi előhúzta a zsebéből a naplót, és letette elé az asztalra. Aurora némán bámult rá - a szeme csodálatosan kék és csillogó volt.

- Miközben ezt az írást olvastam, egész idő alatt te jártai a fejemben. Te nagyon hasonlítasz erre a névtelen hölgyre, aki lejegyezte ezt a páratlan és lebilincselő vallomást.

- Én nem látok semmilyen hasonlóságot köztünk - válaszolta a fiatalasszony védekezőn, mintha ez a gondolat visszariasztotta volna. -A körülményeink nagyon különbözőek. Ő francia

nő volt, akit a kalózok elraboltak, eladtak rabszolgának, és a végén egy török háremben kötött ki. Arra kényszerítették, hogy az uraság ágyasa legyen, és olyan dolgokat kellett megtennie, amiket minden hölgy elutasítana.

- Én onnan közelíteném meg a dolgot, hogy ártatlan volt a testi vágy dolgaiban, míg nem találkozott egy férfival, aki lángra lobbantotta a vérét és a testét.

- Valóban... és akkor már csupán a vágy vezérelte őt.

Nicholas résnyire húzta össze a szemét. - Még soha nem töprengtél azon, hogy milyen lehet megtapasztalni azt a féktelen szenvedélyt? Hogy milyen lehet őrülten kívánni valakit?

Az asszony telt, érzéki ajka szétnyílt, de hang nem jött ki a torkán. Nick gyanította, hogy közel jár a valósághoz, ahhoz, hogy az ő gyönyörű hitvese is titkon erre vágyik.

-Meg kell vallanom, hogy én sokat töprengtem ezen -ismerte el a férfi. - Az apám egyszer megpróbálta elmagyarázni nekem, hogy miképpen is érez Raven anyja iránt. Azt mondta, hogy ha elolvasom ezt a naplót, akkor meg fogom őt érteni.

Aurora lesütötte nagy, sötétkék szemét, és elefántcsontra emlékeztető finom bőrét enyhe pír színezte át. - Igazán nagyon érdekfeszítő történet - jegyezte meg végül -, de az a szerelem szomorúan végződött. Desiree szívből megszerette az urát, és végül a saját szenvedélye fogságában vergődött.

- De soha nem bánta meg, hogy szeretett.

- Én nem ezt a tanulságot szűrtem le a naplóból - suttogta Aurora, bár most nem volt olyan biztos a dolgában, mint korábban. - Szerintem ostobaság volt tőle, hogy hagyta, hogy egy férfi ennyire elcsavarja a fejét, meghódítsa a szívét, hogy szinte már nem volt saját akarata, és azt tette, amit az ura mondott neki.

- Az apám biztos volt benne, hogy jobb egyetlen pillanatra megízlelni az igazi szenvedélyt, mint soha meg sem ismerni.

A fiatalasszony tétovázott. - És gondolj csak bele, mi jutott neki osztályrészül. Egész életében szenvedett, egy olyan nő után vágyakozott, aki soha nem lehetett a felesége. - Aurora megrázta a fejét, mintha csak magát akarná meggyőzni. -Sokkal jobb, ha nem adod oda a szívedet senkinek, mint azt kockáztatni, hogy valaki darabokra töri.

Nick most az asszony gyönyörű ajkát nézte, ami szorosan összezáródott, mintegy a tulajdonosa álláspontját tükrözve. Vad vágy támadt a férfiban arra a gondolatra, hogy micsoda élvezet lenne ennek a gyönyörű nőnek a konok, makacs meggyőződését, elszánt ellenszegülését odaadó szerelemmé változtatni.

Nicholas szaggatottan vette a levegőt, miközben ez az erotikus fantáziakép felderengett előtte. - Azt hiszem, te olyan nő vagy, mint Desiree, Aurora. Neked is olyan vad és zabolátlan lelked van. Valójában te egy szabad szellemű asszony vagy.

A hercegnő letette a csészéjét az asztalra A férfi észrevette, hogy kissé remeg a keze. - Tévedsz, Nicholas.

A férfit nem győzte meg a nő kijelentése. - Mi riaszt vissza ettől a gondolattól? Hogy pont olyan vad vágy izzik benned is, mint benne? És hogy az a szenvedélyes asszony egyszer csak kitör belőled, annak ellenére, hogy te alaposan körülbástyáztad magad?

A fiatalasszony hirtelen talpra szökkent. - Azt hiszem, Nicholas, most menned kell!

A férfi egy hosszú pillanatig tétovázott, majd letette a csészéjét az asztalra, és felállt. Amikor a odalépett a nőhöz, az nem húzódott el tőle, nyilvánvalóan nem akarta hagyni, hogy a férje megfélemlítse őt.

Az amerikai megfogta az asszony kezét, és a szájához emelte, majd csókot lehelt a nő csuklójának belső, érzékeny oldalára. A hercegnő dacosan felállt, nem mozdult, de az arcán

enyhe pír futott végig, elárulva, hogy nem kis erőfeszítésébe kerül megőriznie a nyugalmát. Sőt, a férfi látta a nő kék szemében a már régóta elfojtott sóvárgást is.

Aurora tele volt élettel és szenvedéllyel, ezt Nicholas tudta jól. Az ő felesége kétségbeesetten ki akart szabadulni az őt fogva tartó nehéz béklyókból, és ő volt az egyedüli férfi, aki ezeket a bilincseket összetörhette. Ezt a csatát most azonban nem nyerte meg. Ám a harc még alig kezdődött el, és benne volt elég türelem.

- Nem, szirénem, én nem tévedek - mondta a férfi szelíden. - Nekem volt alkalmam megízlelni azt az édes, eleven tüzet, ami ott lobog ez alatt a rideg felszín alatt. Benned egy érzéki, szenvedélyes nő vár arra, hogy kiszabadítsák. És én nem nyugszom, amíg rá nem lelek.

Azzal a hívatlan vendég kissé megbiccentette a fejét, majd sarkon fordult és távozott.

Aurora dermedten állt a nappaliban. Miután a férfi elment, a hercegnő tüdejéből mély sóhaj tört fel. A szíve vadul kalapált a mellkasában, mint mindig, ha a férje a közelében volt, ha érezte annak mágneses vonzerejét.

Hogyan lehetséges, hogy a férfi minden alkalommal így lehengerelte őt? Hogyan lehet, hogy egyetlen érintésére száguldozni kezdett a vér az ereiben, és a lába csaknem kicsúszott alóla, az akaratereje pedig cserben hagyta? Miért okozott mindig ilyen zűrzavart benne ez az alak? Folyton a legrosszabbat hozta ki belőle - olyan sötét érzéseket, amiket nem akart érezni. És most még szókimondó kérdéseivel is felzaklatta őt, nem csupán fizikai jelenlétével és provokatív, kihívó viselkedésével.

Aurora lerogyott a székébe. Talán mégis Nicholasnak volt igaza? Ő olyan, mint Desiree? Valóban vad és szertelen a lelke, és csak arra vár, hogy felszabadítsák?

El kellett ismernie, hogy más nő lett belőle, mióta találkozott Nicholas Sabine-val... Olyan vágyak ébredtek benne és kezdték irányítani a gondolatait és a tetteit, amikről korábban nem is tudott. Ő harcolt az ellen az erős vonzalom ellen, amit a férfi iránt érzett, az ellen a nyugtalanító sóvárgás ellen, amit a férje oly könnyedén ébresztett fel benne, de az akkor is ott volt, ott izzott benne mélyen a felszín alatt.

Aurora akaratlanul is a napló után nyúlt, amit a férfi ott hagyott az asztalon neki. Valósággal sokkolta őt az az őszinte érzékiség, amit benne talált, és a szerelmi történet magával ragadta a képzeletét. Desiree védtelen volt ura szelíd csábításával és egzotikus vonzerejével szemben, és a végén olyan viharos szenvedély ragadta el, ami korábban elképzelhetetlen volt a számára...

Vajon milyen lehet megtapasztalni ilyen hihetetlen szenvedélyt? Milyen az, amikor valaki átadja magát a mindent elsöprő, őrült szerelemnek, a vad és vak vágynak? Milyen lehet olyan erős érzelmek hatása alatt élni, amik kilobbantják a bölcsesség, a józanság és az ésszerűség legkisebb maradványát is az emberből? Igen, ő is megízlelte mindezt a szédítő szenvedélyt a nászéjszakáján, jutott eszébe Aurorának önkéntelenül.

A könyv a kezében az egyik rongyossá olvasott lapnál nyílt ki:

> *Minden porcikádat imádom. Elbűvöl, amikor kemény férfierőd mélyre hatol bennem. Szeretem érezni tested súlyát a testemen, ami olyan erős és izmos, szemben az én puha és lágy tagjaimmal. Szeretem, hogy emésztő vágy ég benned irántam, mert a te vágyakozásod tesz engem igazán asszonnyá.*

Aurora behunyta a szemét. Nicholas a francia nő szeretőjére emlékezette: merész volt, férfias, erős, izgalmas, élénk és érzéki. Mint a herceg a naplóban, ő is felébresztette a női vágyakozást benne, mélyen legbelül.

Akarata ellenére a hercegnő hirtelen maga előtt látta kettőjüket a nászi ágyon... Nicholas lázasan szeretkezett vele, ereje hevesen mozgott benne, és földöntúli örömet okozott neki, amire annyira vágyott, amit annyira akart.

A férfi pillantása pár perce ugyanezt az örömet ígérte neki.

A hercegnő megborzongott. Ő nem lesz a rabja ennek a sokat ígérő szempárnak. Ő szembe mer szállni a férfival, nem számít, hogy mennyire forr is a vére.

És mégis, nem tudta eltagadni, hogy mennyire vágyik rá.

12.

Hiába próbáltam ellenállni neki. Hogyan is tudtam volna leküzdeni azt a perzselő vágyat, amit ő ébresztett bennem?

Az elkövetkező néhány napon Aurora azon kapta magát, hogy egyre többször és többször szór átkot Nicholas Sabine fejére. Ez a férfi teljesen felzaklatta a lelki békéjét. Éjjelente lázas álmaiban kísértette. Nappal pedig a fiatal nő feszült és izgatott volt, mert tudta, hogy találkozni fog vele, és ki lesz téve személyes vonzerejének.

Amikor pedig a férje megjelent előtte, akár reggel, amikor kilovagolt a parkba, vagy más helyszínen, mindig komoly lelki megrázkódtatásban volt része, és ugyanúgy megborzongott egész testében, mint amikor először pillantotta meg a férfit a St. Kitts kikötőjében.

Aurora akárhová ment, mindenütt összetalálkozott, vele, valószínűleg azért, mert Nicholas jó szövetségesre talált a húgában - Raven nyilvánvalóan a fivére kezére játszott, mert meghívta Nicket még az Aurorával közösen intézett vásárlásaikra is. Ilyenkor a férfi úgy tett, mintha a találkozásuk véletlenszerű lenne, és teljesen ártalmatlan, de Aurora tudta, hogy a férje olyan pontosan kiszámította a megjelenését, mint egy hadsereg tábornoka a katonák támadásának időpontját.

A hercegnőnek fogalma sem volt arról, hogyan védhetné meg magát ezzel a taktikával szemben. Korábban soha nem volt még célpontja ilyen céltudatos, mindenre elszánt udvarlásnak. Nicholas olyan volt, akár egy féktelen vihar, amely mindent magával ragad, és nem csoda, ha Aurora nyugalmát is felborította. A fiatalasszony hiába szedte össze minden erejét, hogy megőrizze higgadtságát és tartózkodását, és mindhiába próbálta kivédeni, hogy ne ragadja magával őt a férfi érzéki, áradó vonzereje, teljesen tehetetlennek érezte magát vele szemben. Sabine merész, provokatív, szinte a pimaszságig bátor volt... vagyis egyszerűen ellenállhatatlan. És ami még nyugtalanítóbb és félelmetesebb volt, Aurorának be kellett látnia, hogy a férfi nem csupán felszínes indulatokat kelt benne, hanem a szíve mélyéig hat, komoly érzelmi húrokat pendítve meg benne. Elég volt rápillantania Nicholasra, és máris elöntötte őt a forróság.

A hercegnő kétségbeesésében komolyan kezdett foglalkozni azzal a gondolattal, hogy elmenekül a férfi elől, és egy időre otthagyja Londont. Kapóra jött neki, hogy épp egy nappal korábban kapott levelet Geoffry anyjától, Lady Marchtól, aki arra kérte, hogy mielőbb látogassa meg őt. Harry, Geoffrey tízéves öccse ugyanis rakoncátlan kamasszá kezdett válni, és Lady March kijelentette, hogy csakis Aurora képes megfékezni őt.

Ám Aurora tudta, hogy nem hagyhatja el Londont. Nem futamodhatott meg gyáva módon. És fogadalmat tett arra is, támogatja Ravent. Arról nem is beszélve, hogy az apja Sussex-ben élt, és

az Eversley- meg a March-birtok határos volt egymással, márpedig a fiatal teremtés nem óhajtott találkozni a herceggel, még azon az áron sem, hogy így nem menekülhetett el Nicholastól.

Aurora úgy vélte, érti, mi űzi-hajtja a férfit. Látszólag Sabine el akarta nyerni a kegyeit, és csak egyszerűen udvarolt neki, ám a fiatalasszony erősen sejtette, hogy az ő vonzereje abból a kihívásból származik, amit ő jelentett Nicholasnak. Nick úgy tekintett rá, mint egy izgalmas játékon elnyerhető pompás zsákmányra. A férfit elsősorban a hajsza izgalma csábította -szó sem volt arról, hogy gyengéd érzelmek fűznék hozzá.

A hercegnő azt fontolgatta magában, vajon jó taktika-e a férfival szemben az, ha ellenáll neki. Ha behódolna neki -vagyis hagyná, hogy Nicholas győzzön -, akkor talán az amerikai nem járna a nyomában és hazamenne, és mindkettőjük megmenekülne további hányattatástól és fájdalomtól. Aurora nem akarta, hogy Nicholas irányítsa az életét, hogy ő szabja meg, hogyan éljen és érezzen. A férfiban mérhetetlenül nagy volt az arrogancia, hiszen úgy vélte, jobban tudja hogy őt milyen gondolatok foglalkoztatják, mint ő maga. Nick a francia nőhöz hasonlította őt, aki a naplót írta, és talán valóban hasonlít hozzá, ismerte el Aurora. De az ő életében nincs helye olyan fékevesztett szenvedélynek és vágynak, ami csak elviselhetetlen fájdalmat vonna maga után.

A fiatalasszony világosan látta, hogy új tervre van szüksége azt illetően, hogyan viselkedjék Nicholasszal szemben. Valamiképpen felül kell kerekednie a férfin, hogy visszanyerhesse az uralmat az élete felett. Máskülönben soha nem veheti rá a férfit arra, hogy hagyja el őt - mindkettejük üdvére.

Aurorát a saját helyzete mellett rendkívüli módon nyugtalanította, hogy az amerikai milyen nagy kockázatot vállal azzal, hogy folyton az ő nyomában jár. Állandó félelemben élt, hogy a férfit előbb-utóbb leleplezik. Lord Clune nyilvánvalóan a védőszárnyai alá vette Nicholast, és körbevitte Londonban a férfit, legfőképpen persze szerencsejáték-klubokba, továbbá olyan éjszakai szórakozóhelyekre, ahol mértéktelen módon áldozhattak az élvezeteknek. Aurora biztos volt benne, hogy ha a férje így folytatja, akkor ezzel a kicsapongó életformával hamarosan kihívja a sorsot maga ellen, és végül csúnyán ráfizet.

A hercegnő biztos volt abban, hogy a férfit jobban ismerték Angliában, mint azt az amerikai feltételezte. Ám amikor csaknem leleplezték a személyazonosságát, akkor nem egy helyi lakos, hanem egy francia emigráns ismerte fel Nicket.

A dolog úgy történt, hogy Nicholas elkísérte Ravent és Aurorát egy kalapüzletbe az Oxford Streetre. Amikor a tulajdonos megpillantotta a férfit, nagyon megrémült, összecsapta a kezét, és a férfi arcvonásait fürkészte. - *Mon Dieu!* - suttogta az asszony. Ekkor azonban Nicholas levette a kalapját, hogy látsszon fekete haja, mire a francia kalaposnő zavarba jött.

A francia hölgy gyorsan összeszedte magát, és vásárlói elé sietett, hogy üdvözölje őket, de amikor Raven minden figyelmét a főkötőknek szentelte, a tulajdonos kíváncsian méregette Nicholast. - *Monsieur* - szólította meg az amerikait a francia hölgy, aki erős akcentussal beszélt -, bocsásson meg nekem, amiért annyira megbámultam, de ön nagyon emlékeztet engem egy férfiúra, akivel valaha összehozott a sors.

Aurora nagyon megijedt e szavak hallatán, de igyekezett mosolyogni, ám Nicholas szerencsére nem veszítette el e lélekjelenlétét. - Talán összetéveszt engem az unokatestvéremmel, madame. Ez igen gyakran megesik velem.

- Az ön unokafivére Mr. Niholas Sabine?

- Igen.

Az asszony erre lelkesen megragadta férfi kezét. - Ó, monsieur, az ön rokona egy valóságos angyal. Ő mentette meg az én egész családomat. És nem csupán az enyémet, de még vagy fél tucat másik családét is. Soha nem felejtem el őt, és azt, hogy milyen sokkal tartozom neki.

Az üzlet tulajdonosa egy idősebb hölgy volt, az asszonynak már őszült a haja, de nagyon finom arcvonásai voltak, és a bőre a porcelánra emlékeztetett. Megjelenése igen arisztokratikus volt. Nicholas úgy mosolygott rá, mintha az asszony húsz évvel fiatalabb lenne. - Az unokafivérem szerencsés férfi, hogy egy ilyen elbűvölő hölgy ilyen meleg szívvel emlékezik rá.

A tulajdonos arca felragyogott, és kissé zavartan elengedte a férfi kezét. Ám amikor a hölgyek kiválasztották a nekik tetsző portékát, a kedves francia hölgy nem engedte, hogy kifizessék neki a három kalap árát.

Miután a kis társaság kilépett a boltból, Raven nyomban odafordult a fivéréhez, és feltette neki azt a kérdést, ami ott égett Aurora ajkán is. - Mit jelentsen az, hogy megmentetted ennek a hölgynek a családját? Túl fiatal vagy ahhoz, hogy harcolhattál volna a véres forradalmukban, igaz?

- Így van, de éppen Franciaországban voltam a forradalmat követően, amikor szörnyű politikai tisztogatások zajlottak az országban.

- És te megmentettél fél tucat családot a guillotine-tól? -kérdezte Aurora csodálkozva.

A férfi megvonta a vállát. - Valójában csak négy családról volt szó. És golyó általi halálra ítélték őket. Akkorra már betiltották a guillotine-t mint „civilizálatlan" kivégzési eljárást.

Raven a férfi iróniával teli szavain jót mulatott, de elfojtotta a nevetését az illendőség kedvéért, ám Aurorát nagyon felzaklatta, hogy tudomást szerzett egy újabb olyan incidensről, amikor a férfi ismét csak az életét kockáztatta. A hercegnő homlokát ráncolva nézett a férjére Raven feje fölött.

- Íme, egy újabb alkalom, amikor úgy viselkedhettél, akár egy hős, és örömödet lelted abban, hogy halálos veszedelem leselkedik rád. Te azonban boldogan tetted kockára az életedet, igaz?

Nicholas azonban megrázta a fejét. - A veszély valóban nem riaszt el engem, de én nem keresem tudatosan a bajt. Úgy tűnik, megtalálnak a nagy feladatok még akkor is, amikor pedig nem áll szándékomban küzdeni.

- Csakhogy most komoly gonddal kell szembenéznünk -mondta nagy komolyan Aurora. - Ezek miatt a hőstetteid miatt olyan hírhedtté váltál, hogy aligha menekülhetsz meg attól, hogy felismerjenek.

- Csak pár olyan ember van, aki tud az én „hőstetteimről", ahogy te voltál szíves titulálni őket.

- Csakhogy ahogyan ez a hölgy is emlékezett rád hosszú évek múltán is, a többiek sem fognak elfelejteni.

-Akkor majd letagadom a személyazonosságomat, úgy ahogyan azt az imént is tettem - jegyezte meg a férfi kaján vigyorral az arcán. - Ne aggódj miattam, szerelmem. Ha így folytatod, a végén még beleőszülsz.

A férfi válasza csalódással töltötte el Aurorát. Nicholas minden jel szerint nagyon is tudatában volt annak, hogy komoly veszélyben van, ám látszott rajta, hogy nagyon élvezi a helyzetét, és mintha szárnyakat kapott volna tőle.

A hercegnő neheztelő pillantást vetett az amerikaira, majd a kocsijához sietett, és a férjét a húga társaságában hagyta

- Nem kellene évődnöd vele, Nicholas - mondta Raven komolyan. - Aurora nagyon aggódik, hogy valami bajod esik, és csak meg akar védeni.

Nick kihívóan tekintett a húgára, és mintha meglepte volna, hogy haragot hall ki féltestvére hangjából. - Úgy gondolod, incselkedtem vele?

- Nagyon jól tudod, hogy igen. Ha azonban tudnád, Aurora min ment keresztül, nem lennél ilyen kíméletlen vele.

A férfi összeráncolta a homlokát. - Miről beszélsz? Miben volt része a feleségemnek?

- Lehet, hogy ő egy mesésen gazdag hercegnek a lánya, de az apja szörnyen megkeserítette az életét. Nagyon boldogtalan lehetett az élete egy olyan kíméletlen zsarnok elnyomása alatt. A hercegnek szörnyű dühkitörései voltak csaknem állandóan, amitől a lánya borzasztóan szenvedett.

- Remélem, bővebben is kifejted azt, amire az imént utaltál.

Raven a kocsi felé pillanatot, ahol Aurora várt rájuk. – Ez nem megfelelő alkalom arra, hogy ezt a dolgot megtárgyaljuk. Találkozzunk holnap délután a Tobley's könyvesboltban, ott mindent elmondok neked.

Nick következő nap délutánján türelmetlenül várt Ravenre a megbeszélt helyen. A szíve tele volt aggodalommal. Amikor a húga megérkezett a komornája társaságában, a férfi követte őt a könyvesbolt egyik távoli sarkába. Úgy tettek, mintha a polcokon lévő könyveket böngésznék, ám közben Raven odafordult a fivéréhez, és mesélni kezdett a hírhedt Eversley herceg gonosztetteiről.

- Őméltóságának rendkívül kegyetlen és gonosz természete van - suttogta a fiatal lány. - Szerencsétlenségemre én magam is tanúja voltam az egyik kirohanásának, nem sokkal azután, hogy megérkeztünk Angliába. Akkor én már Dalrymple nagynénám házában laktam, ám Aurora családjának londoni házában szállt meg. A hercegnő természetesen írt az édesapjának, és a levelében közölte, hogy férjhez ment hozzád. Barátnőm nagyon tartott az apja reakciójától, ezzel én is tisztában voltam, de soha nem gondoltam volna, hogy a herceg erőszakra is vetemedhet. Eversley herceg Londonba jött, és nagyon fel volt dúlva, amiért a lánya szégyent hozott a családjára azzal, hogy hozzáment egy elítélt bűnözőhöz. Szemtanúja voltam a találkozásuknak és heves, szörnyű vitájuknak.

Raven egész testében megborzongott. - Engem épp beengedett a komornyik a barátnőm házába - Aurora el akart kísérni engem néhány üzletbe, ahol ruhákat akartam venni magamnak -, amikor hallottam, hogy valaki torka szakadtból kiabál. Aurorát a nappaliban találtam az apjával. Őméltósága ott állt a lánya előtt, és az öklét rázta, közben üvöltött a hercegnővel. Alig tudtam elhinni, hogy a herceg így elvesztette a fejét. Amikor Aurora csitítani próbálta őt, az apja felkapott egy súlyos vázát, és a lánya felé hajította. Hála istennek, a hercegnőnek sikerült elhajolnia, és a váza a falnak csapódott. Ha Aurora fejét éri az ütés, meg is halhatott volna!

Nick torkát hirtelen düh szorította össze. Nagyon felháborodott azon, amit a húgától hallott.

- Nagyon szégyellem, de annyira meg voltam döbbenve, hogy képtelen voltam cselekedni - folytatta Raven fojtott hangon. - Ám a komornyik közbeavatkozott. Az a szegény fickó már olyan akár egy halovány árnyék, annyira idős, és bár fizikailag nem volt méltó ellenfele a hercegnek, közéjük lépett. Eversley a padlóra lökte a cselédet, és öklét rázva rá akart rontani Aurorára. Biztos vagyok benne, hogy meg is ütötte volna a lányát, ha az utolsó pillanatban nem lát meg engem. Csupán azért hőkölt vissza, mert nem akarta, hogy egy idegen a tanúja legyen erőszakos cselekedetének.

- Mi történt azután? - kérdezte dühösen Nick.

- Nos, úgy tűnt, hogy a herceg megpróbál úrrá lenni dühkitörésén, és fegyelmezni igyekszik magát. Visszafordult Aurorához, és rárivallt, hogy tűnjön el a szeme elől, sőt, hogy hagyja el a házát - mondván, hogy többé nem tekinti őt a lányának -, majd elviharzott.

Raven szaporán vette a levegőt felindultságában. - Aurora egész testében reszketett, de sokkal jobban aggasztotta a szerencsétlen Danby állapota, mint a saját nyomorult helyzete. A komornyik ugyanis esés közben beütötte a fejét a közelében álló asztal sarkába, amikor a herceg leütötte őt. Miután Aurora ellátta a cselédet, elismerte, hogy korántsem volt rendkívüli apjának ez a fejvesztett erőszakos megnyilvánulása. Szerintem Aurora nagyon megkönnyebbült, hogy az apja megszakított vele minden kapcsolatot. A barátnőm nem mondott többet az apjáról, de később O'Malley kifaggatta a többi cselédet arról, hogy milyen állapotok uralkodtak a herceg házában. Az ő elbeszéléseik megerősítették, amit a saját szememmel láttam, vagyis hogy őméltósága egy szörnyű zsarnok.

- A zsarnok túlságosan szelíd és visszafogott kifejezés erre a szörnyetegre - mondta Nick magából kikelve.

Raven bólintott. - Megtudtam, hogy Aurorának sok embert kellett megvédenie és megmentenie az apja dühkitöréseitől, ami nem kevés erejébe és pénzébe került. És nem ez volt az első eset, hogy a herceg megfenyegette, megüti őt.

Nick nem akart hinni a fülének. Összevonta szemöldökét. -Eversley verte őt? A saját lányát?

- Ez borzasztó, tudom, még hallani is szörnyű. Ám a cselédek még nagyobb árat fizettek az uruk szörnyű természetéért. Azt mesélték a szolgák, hogy a herceg egy alkalommal korbáccsal verte meg az egyiküket, és csaknem megvakította azt a szerencsétlent.

Nick keze ökölbe szorult: mindig nagyon feldühödött, ha arról hallott, hogy valaki védtelen embereken tölti ki a haragját. És rémülettel töltötte el az a gondolat, hogy Aurora ki van szolgáltatva apja kényének-kedvének, ennek a betegesen erőszakos embernek.

- Az összes alkalmazott azt mondja - jegyezte meg csendesen Raven -, hogy Aurora minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy megvédje őket apja veszélyes kirohanásaitól. Többször testi épségét kockáztatva közbe is lépett. És miután a herceg ajánlólevél nélkül elbocsátotta őket a legkisebb kihágásért vagy hibáért, ő keresett nekik új állást. Soha nem feledkezett meg róluk. Amikor pár hónappal ezelőtt saját házába költözött, felkutatta mindazokat, akiket apja tettleg is bántalmazott és elcsapott a háztól, és felajánlotta nekik, hogy szolgálatába fogadja őket. Közülük ketten nagy nyomorúságban tengették életüket, és nagyon hálásak voltak a hercegnőnek, amiért törődött velük... Nem csoda, hogy ezek az emberek úgy tekintenek Aurorára, akár egy szentre.

- Nem, ez valóban nem csoda - válaszolta Nicholas, és közben megpróbált uralkodni felindultságán. Eszébe jutott, hogy amikor azt javasolta Aurorának, legyen a felesége, a hercegnő azt mondta, az apja dühös lesz, ha megtudja, hogy házasságra lépett vele, ám a férfi soha nem gondolta volna, hogy ez azt jelenti, hogy a herceg komoly veszélyt jelent a nő életére.

- Min gondolkodsz? - kérdezte Raven a fivérét, a férfi arcvonásait fürkészve.

Nicholas arcán jeges mosoly tűnt fel. - Hogy mennyire élvezném, ha tíz percre egyedül maradhatnék a herceggel.

- Tudom - felelte Raven megértően. - A herceg megérdemelné, hogy valaki móresre tanítsa. Hogy megtapasztalja, milyen érzés is az, ha ki van szolgáltatva egy nála erősebb és hatalmasabb ember kényének-kedvének. De te nem tehetsz semmint. Neked meg kell őrizned az inkognitódat.

A férfinak minden arcizma megfeszült e szavak hallatán, de aztán úgy tűnt, mintha megkönnyebbült volna. Nicholas Sabineként valóban meg volt kötve a keze, mert nem fedhette

fel a kilétét, de Brandon Deverillként azt tehetett, amit akart. Visszafizetheti a hercegnek mindazt a fájdalmat, amit ez a hírhedt gazember a lányának okozott...

- Most mit forgatsz a fejedben? - kérdezte Raven a bátyjától.

- Biztos vagyok benne, hogy egyszer eljön az a nap, amikor a méltóságos úr megkapja, amit érdemel - felelte szenvedélyesen Nick.

Raven visszatette a könyvet a helyére, amit pár perccel korábban levett a polcról, és elgondolkodva hozzátette: - Szerintem Aurora főként az apja miatta ügyel arra, hogy ne hágja át a társadalmi korlátokat, és ne vétsen az illendőség és a helyes viselkedés szabályai ellen. Nem csupán attól fél, hogy megsérti a konvenciókat, hogy az úri társaság a szájra veheti -hanem komolyan retteg a hercegtől, aki megfenyegette őt. Eversley megesküdött, hogy ha Aurora még több botrányt okoz, akkor leüti őt, mint egy istállófiút, és bezárja őt valahová, ahol többé nem hozhat szégyent a nevére. Ezért ügyel a hercegnő arra, hogy tiszteletre méltó özvegynek tartsák, és ezért nem megy társaságba sem. Nem akar okot adni az apjának arra, hogy ismét kezet emeljen rá. Ő már csak tudja, mire képes a herceg, ha elveszíti a fejét.

Raven szembefordult a fivérével. - Remélem, most már belátod, hogy szívből aggódik a biztonságodért. Képtelen elviselni mások szenvedését, és téged is meg akar védeni a rád leselkedő veszélytől.

Nick bólintott. A hallottak megmagyaráztak sok mindent Aurora viselkedését illetően. Most már érti, miért akart magának a hercegnő nyugodt, csendes életet. És hogy miért fél annyira a szenvedélytől. Ez tehát az oka annak is, hogy egy olyan félénk és nyápic könyvmolyt választott magának férjül, mint amilyen March volt. Miután egész életében ki volt téve apja heves dühkitöréseinek, minden erős érzelmi megnyilvánulástól félt és ódzkodott.

Ez a körülmény megmagyarázta azt is, döbbent rá Nicholas, hogy Aurora miért viselkedett úgy, akár egy anyatigris, amikor meglátta hogy őt, amint St. Kittsen durván ütlegelik: tehát ezért akart megmenteni egy vadidegen embert az erőszak tombolásától. Most már világos volt, hogy mi vezette arra ezt az arisztokrata hölgyet, hogy hozzámenjen feleségül - egy kalózhoz, egy gyilkossággal vádolt férfihoz. A nyilvánvaló hátrányok ellenére így döntött, hiszen mindenáron meg akart szabadulni az apjától és a rettegéstől, amiben mellette része volt. Özvegysége a biztonságos mennyországot jelenthette számára, ami után annyira sóvárgott - ám a valóságban ez a börtönévé vált, ahol nem volt helye az érzelmeknek, a vágynak és a szenvedélynek.

Nick haragos tekintettel bámulta a bőrkötéses könyveket maga előtt. Most kezdte csak megérteni Aurorát, azt, hogy milyen körülménynek és élmények irányítják a nő döntéseit és viselkedését. A felesége tartózkodásának az oka sokkal mélyebben rejtőzik és sokkal megalapozottabb, mint azt korábban gondolta, de legalább most már tudja, hogy mivel kell szembenéznie, hogy miért áll ellent neki a fiatalasszony olyan hevesen. Nicholas az ő mennyei nyugalmát, szenvedélyek nélküli létezését fenyegeti.

Nickben megszületett az elhatározás. Neki az a feladata, hogy megtanítsa Aurorát, hogy bízhat benne, hogy megnyílhat előtte - ám ez a feladat sokkal nehezebb, mint képzelte. De valahogy meg kell találnia a módját annak, hogy kiszabadítsa asszonyát az örömtelenség börtönéből, amit Aurora szándékosan épített fel maga köré, védekezésül.

13.

Mellette végre úgy éreztem, igazán élek. Ha a közelemben volt,

A szívem dalra fakadt és a vérem lángra gyúlt.

Két nappal később Aurora ízelítőt kapott abból, hogyan is akarja kimenekíteni őt Nicholas önként vállalt rabságából. Már este volt, és a hercegnő lefeküdt aludni, amikor halk zörgést hallott az ablaka felől, amit kisvártatva egy újabb követett. Rémülete hamar csalódottságba csapott át, mert rádöbbent, hogy valaki kavicsokat dobál fel az ablakára, így akarván felhívni a figyelmet magára.

Aurora tudta, hogy kéretlen látogatója csakis Nicholas lehet, és felkelt, hogy kinyissa az ablakot és kinézzen. A férfi ott állt a nagy tölgyfa alatt a hold sápadt fényében, és őt nézte.

A hercegnőnek hevesen kezdett dobogni a szíve. Ma egész álló nap nem látta a férjét - ám az is igaz, hogy el sem hagyta a házat. Reggel nagy vihar söpört végig a városon, Raven pedig a délutánt a nagynénjével töltötte. Ám kora estére elvonultak a felhők, és a fényes hold beragyogta az éjszakát.

- Mit csinálsz ott lent, az ablakom alatt? - kérdezte a férfitól halkan Aurora.

-Azért jöttem, hogy kimenekítselek az unalomból, és elvigyelek egy kicsit kocsikázni - válaszolta férfi, de ő nem törődött azzal, ha mások is meghallják, amit mond.

- Most, az éjszaka kellős közepén?

- De hiszen még éjfél sincsen. És egész nap be voltál zárkózva a házadba.

- Már lefeküdtem aludni.

- Nem akarsz felhívni a szobádba?

- Természetesen nem!

- Akkor legalább gyere le!

- Nicholas, már hálóingben vagyok!

- Ez nem lehet akadály - nógatta a hitvest a férfi jókedvűen. - Öltözz fel és gyere le, Aurora! Jobb lesz, ha sietsz, különben a főbejáraton kopogtatok, és felébresztem a szolgákat.

A férfi fenyegetése kétségbeejtette a hercegnőt. - Nem áll szándékomban egyedül lenni veled az éjszaka közepén.

- Gondoltam, hogy ezt fogod kifogásként a szemembe vágni, ezért magammal hoztam egy fiatal legénykét. Ő vigyáz most is a lovakra, miközben mi beszélgetünk.

Amikor a fiatalasszony tétovázott, a férfi szelíden hozzátette: - Ne legyél már annyira gyáva, szerelmem! Milyen veszélyeket rejt egy kis kocsikázás? Aligha erőszakolhatlak meg egy nyitott kocsiban.

Hogy milyen veszélyek leselkednének rá egy ilyen vakmerő, féktelen és sármos férfi társaságában? Ostobaság lenne tőle, ha engedne a férfi csábításának, gondolta magában a szépasszony.

De mint mindig, Nicholas most sem fogadott el nemleges választ. - Jöjj le, szerelmem, mielőtt én másznék fel oda és hoználak le. A hátsó kijáratnál várok rád.

Azzal az amerikai sarkon fordult, és eltűnt a sötétben, nem hagyva több esélyt a feleségének a tiltakozásra. Mivel a férfi már halltávolságon kívül volt, a hercegnő nem kísérletezhetett azzal, hogy odaföntről bírja jobb belátásra a férjét.

Aurora kétségbeesetten felsóhajtott, majd hátralépett az ablaktól. Alig tudta elhinni, hogy azt fontolgatja, elmenjen-e egy éjszakai kirándulásra Nicholas Sabine-nal. És mégsem tudta leküzdeni a benne támadt vágyakozást. Édes istenem, mi történt vele, morfondírozott magában. Mielőtt Nicholasszal találkozott, nyugodt volt és hűvös, az illendőség megelevenedett szobra. Most azonban úgy viselkedett, akár egy szajha.

És mi rossz van ebben, incselkedett vele egy hangocska a fejében. Egész életedben tisztességtudó és visszafogott voltál. Épp itt az ideje, hogy kissé pikáns és ledér legyél, hogy végre kirúgj a hámból!

A hercegnő úgy érezte magát, akár a titokzatos francia nő a naplóban, aki hagyta, hogy gyönyörű hercege bűnre csábítsa őt; gyorsan felöltözött és egy kapucnis köpenyt terített magára. A ház sötét volt és csendes, miközben lefelé lopódzott a lépcsőn, és kiosont a hátsó kijáraton.

Nicholas - ahogyan ígérte - odakint már várt rá. Amikor megpillantotta a feleségét, ragyogó mosoly tűnt fel az arcán. Aurora szaporán vette a levegőt, mert hirtelen szédítő boldogság töltötte el a férfi közelében.

A kocsi a felhajtó végén várta őket, és ahogy azt a férfi állította, egy fiatal fiú őrizte a lovakat. Nicholas felsegítette a feleségét a kocsira, majd ő is felmászott mellé.

- Itt várj rám, kérlek - szólt oda a fiúnak. - Hamarosan visszajövünk. - Azzal megrántotta a gyeplőt, majd élénk üge-tésre fogta a lovakat.

Aurora az ülés korlátjába kapaszkodott, és lesújtó pillantást vetett a férfira. Alig akarta elhinni, hogy jóképű férje ilyen vakmerőségre vetemedett.

- Tudnom kellett volna előre, hogy nem bízhatom meg benned - mondta, amikor eltávolodtak a fiútól, és az nem hallhatta, mit vet a férje szemére. - Elhitetted velem, hogy a lovászfiú is elkísér bennünket.

- Persze, különben nem jöttél volna el velem.

- Hová akarsz vinni?

- Csak ide a közelbe. Nézz csak körül, szirénem. Nem jobb itt, mint a hálószobád fogságában?

Valóban csodálatos éjszaka volt, ismerte el magában Aurora. A hűs júniusi szellő szelíden simította az arcát, és a környék ezüstös holdfényben fürdött. Mégis, Nicholas kifogott rajta, és ez kifejezetten nyugtalanította és bosszantotta - Ne álltass azzal, hogy csak engem akartál felvidítani, amikor kicsalogattál ide.

- Talán valóban nem csupán rád gondoltam, de nem hibáztathatsz engem, ha egyedül akarok maradni a holdfényben egy ilyen gyönyörű nővel, mint amilyen te vagy.

- Akkor nem tagadod, hogy el akarsz csábítani?

- Nincs olyan törvény, amely tiltaná, hogy elbűvöljem a saját feleségemet.

Az asszony az ég felé emelte szép szemét. - Nincs jobb dolgod, mint hogy engem az őrületbe kergess?

- Éppenséggel nincs, de még ennél is szívesebben szeretkeznék veled.

- Nicholas!

- Így igaz! - vágott a fiatalasszony szavába a férfi. - Clune rá akart venni, hogy csatlakozzam a Pokol Lángjai -béli barátaihoz, és tartsak velük éjszakai kalandozásaikon, amit félvilági nők társaságában töltenek. Én azonban udvariasan elutasítottam az ajánlatát.

Aurora nem szólt semmit. Maga előtt látta Nicholast, amint egy kurtizánnal flörtöl egy elegáns bordélyházban, és ez a kép nagyon zavarta. Féltékenység ébredt benne arra a gondolatra, hogy a férfi egy másik nővel szeretkezik - ami elég abszurd volt, hiszen ő mondta neki, hogy szabadon kereshet örömet más asszonyok karjában.

A hercegnő a férjére pillantott, akinek szép metszésű profilját a hold sugarai élesen megvilágították. Ennek a férfinak nem jelenthet gondot női társaságot találni, gondolta magában Aurora. Nicholas rendkívül vonzó volt, sokkal érzékibb és izgalmasabb bármely férfinál, akit valaha ismert. De ezenkívül élvhajhász és nagy kalandor is volt, aki hozzászokott ahhoz, hogy veszélyesen éljen, és női szíveket törjön össze. Mindezt jobban meg kellett volna fontolnia,

mielőtt ilyen védtelen helyzetbe hozza magát, egyedül maradván az éjszakában egy ilyen izzig-vérig nőcsábász alakkal.

- És miért nem szegődtél a társaságukba? - kérdezte suttogva a hercegnő, nem is igazán akarva hallani a választ.

- Mert nem kívántam más nő társaságát, csakis a feleségemét.

A fiatalasszony azonban nem méltatta válaszra a férfi provokatív megjegyzését.

- Micsoda? - kérdezte szelíden az amerikai, amikor a nő csendben maradt. - Semmi éles riposztot nem kapok tőled?

Aurora éles és szigorú pillantást vetett a férjére. - Ne várd tőlem, hogy megdicsérjelek, amiért az én táraságomat választottad egy hírhedten züllött férfié helyett.

- Pedig ez nem kis dolog, szirénem!

- Nyilván azért döntöttél így, mert - mint Clune - te is arra vágysz, ami nem lehet a tied.

- Nem, nem ez az oka annak, hogy olyan őrülten vágyom rád.

- Akkor mi? - kérdezte Aurora, és most már ő is hallani szerette volna a választ.

- Bárcsak tudnám! - felelte Nicholas meglepő komolysággal a hangjában. - Még soha életemben nem vonzódtam ilyen erősen egyetlen egy nőhöz sem.

- Amit érzel, az csupán egyszerű testi...

- Vonzalom? - sietett a nő segítségére a férfi, kiejtvén azt a szót, amit a nő keresett. A férfi lebiggyesztette az ajkát. - Aligha egyszerű dolog az, amit én érzek, drágám. És nem csupán vonzalom. Sokkal inkább tüzes, féktelen, részegítő vágyakozás.

- Nos, jobban teszed, ha igyekszel kordában tartani az efféle gerjedelmeidet.

-Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy féken tartsam őket, de nem tudom megzabolázni a képzeletemet. Gyakran fantáziálok arról, hogy mezítelen testedet a karomban tartom, tudod-e?

- Nicholas!

- Kérlek - korholta a férfi a hercegnőt -, már elfelejtetted, hogy most Brandonnak hívnak?

- Ha nem embereled meg magad - kelt ki magából a fiatalasszony -, akkor nem megyek tovább veled, hanem visszafordíttatom a kocsit, és hazavitetem magam.

A férfi vidám, enyelgő arckifejezése kissé ünnepélyesebbre váltott. - Ha hiszed, ha nem, ma este elhatároztam, hogy jól viselem magam. Szavamat adom, hogy ezúttal a szándékaim kifejezetten önzetlenek és emberbarátiak. Csupán azt akarom, hogy szabadnak érezd magad.

Az asszony nem tudta, bízzon-e abban, amit a férfi mondott neki, ám amikor az amerikai ismét odafordult hozzá, a tekintete kifejezetten komoly volt. - Raven nagyon aggódik miattad. Úgy gondolja, hogy magányos vagy, és társaságra van szükséged.

- Raven téved. És ha valóban társaságra vágynék, akkor aligha téged választanálak - egy merész zsiványt, akinek feltett szándéka, hogy botrányt okozzon, amerre csak jár.

- Pedig azt hinné az ember, hogy egy herceg lánya, aki egész életében szigorúságban és engedelmességre kényszerítve élt, vonzónak találja a merészséget és a lázadást. Biztos vagyok benne, hogy nem arra vágysz, hogy megalázkodjam és alakoskodjam előtted, és úgy bánjak veled, akár egy törékeny kristálypohárral.

- Nos, én azt szeretném, ha tiszteletben tartanád a kívánságaimat - felelte hűvösen a fiatalasszony -, ahelyett, hogy keresztülgázolnál rajtam. Azt mondtad, hogy megmentettem az életedet. Úgy gondolom, hogy cserébe megérdemelnék némi előzékenységet.

-Ó, én nagyon is előzékeny és figyelmes vagyok veled, szerelmem. Szívemen viselem a jó közérzetedet. Véleményem szerint te sokkal elevenebb vagy, amikor perlekedsz velem. A jelenlétemben valósággal felpezsdül a véred.

- Semmire sem vágyom kevésbé, mint hogy forrjon a vérem, Nicholas.

- Ugyan már, ismerd be, hogy élvezed, hogy együtt lehetsz velem. Hogy sokkal jobban érzed magad itt kint egy ilyen varázslatos éjszakán, mint a hálószobád rabságában.

Valóban csodálatos nyáréjszaka volt. Aurora félrebiccentette a fejét, és a holdat nézte, elbűvölte annak páratlan szépsége. A fiatalasszony egy darabig csendben maradt, mintha némaságával egyetértését akarta volna kifejezni, és pár percig nem hallatszott más, csak a lovak patáinak és a kerek nyikorgásának a hangja a macskaköveken. Amikor pedig a Hyde Parkhoz értek, Nicholas lefordult a kocsival az útról egy kavicsos ösvényre.

- Gondolom, van valami szándékod azzal hogy idehoztál engem - jegyezte meg a hercegnő gúnyosan.

- Majd meglátod, mi az - felelte a férfi.

Megtettek még egy rövid utat, amíg a Serpentine feltűnt előttük. Aurorának elakadt a lélegzete, amikor megpillantotta az elbűvölően szép tavat, ami olyan volt, akár egy hatalmas, csillogó tükör.

Nicholas lehúzódott az ösvényről a pázsitra, majd behajtott egy gesztenyefákból álló ligetbe. Ezután megállította a lovakat.

Aurora még mindig a tájban gyönyörködött, ám végül megjegyezte. - Soha nem láttam még ilyen békésnek és szépnek a parkot.

- Egy sereg dolgot nem láttál még. Lenne kedved odaülni a víz mellé?

Amikor a fiatalasszony bólintott, a férfi leugrott a kocsiról, majd az egyik fához kötötte a lovakat, és megkerülte a kocsit, hogy a nőt a derekánál fogva leemelje. Amikor a férfi hozzáért Aurorához, az asszony testén forróság hullámzott át, és Nicholas is úgy érezte, mintha lángok nyaldosnák körbe.

- Nincs rajtad fűző - suttogta a férfi rekedtes hangon.

- Nem volt időm rá, hogy felvegyem - válaszolta a fiatalasszony elpirulva

- Majd úgy teszek, mintha észre sem vettem volna.

Előkeresett egy pokrócot a kocsiból, majd kézen fogta a feleségét, és egy fűzfacsaliton át a tó szélére vezette az asszonyt. Kiterítette a plédet a füvön, és amikor Aurora elhelyezkedett rajta, ő is leült mellé.

Pár pillanatig a hercegnő némán nézte a fényes víztükröt. -Ez gyönyörű - jegyezte meg végül.

- Igen.

A férfi azonban nem a tavat, hanem a nőt nézte; Nicholas a tekintetével szinte végigcirógatta a nőt minden porcikáját.

A hercegnő átkulcsolta a térdét, és a holdat bámulta: ezüst ködgyűrű fogta körül az égitestet, és Aurora valósággal itta magába az elé táruló szépséget. A levegő a nedves föld és a fű édes szagával volt terhes. - Köszönöm, hogy elhoztál engem ide.

- Szívesen tettem - válaszolta férfi, majd kisvártatva hozzátette. - Volt egy rejtett szándékom is azzal, hogy kijöttünk most a parkba. Azt akartam, hogy lásd, mennyi mindentől megfosztod magad azzal, hogy elzárkózol a világtól.

- Valóban? - kérdezte a fiatalasszony, akit most kevésbé bosszantottak a férfi kijelenései, mint általában.

- Fogadok a fél vagyonomban, hogy ha megízleled a szabadságot, akkor majd nem akarsz visszatérni az unalmas, túlzottan biztonságos életedhez.

A hercegnő csak mosolyogni tudott a férfi kitartásán, sőt makacsságán. - Te még mindig abban a hiszemben élsz, hogy én elégedetlen vagyok az életemmel.

- Nem gondolnám, hogy félreértem a helyzetet. Szerintem magányosabb vagy, mint azt beismered saját magadnak.

Aurora arca elkomorult, mert volt némi igazság abban, amit Nicholas mondott. Bár igyekezte meggyőzni magát az ellenkezőjéről, el kellett ismernie, hogy a lelke mélyén valóban nagyon egyedül érezte magát.

Az amerikai még mindig kitartóan nézte őt. A fiatalasszony a bőrén érezte a férfi perzselő tekintetét, ahogy a férje megpróbálta kifürkészni a legféltettebb titkait.

- Boldogabb lennél, ha megnyílnál a világ felé, és mostantól többet kockáztatnál - mondta neki a férfi szelíden. - Ha megragadnád a lehetőségeket, amiket az élet nyújt neked, és nem törődnél annyit a következményekkel.

Aurora kissé kényelmetlenül kezdte érezni magát, és azt kívánta, bárcsak soha ne kezdett volna bele ebbe a beszélgetésbe. -Úgy, ahogy te teszed? Aki az életét teszi kockára azzal, hogy itt időzik ebben az országban?

- Vagy még ennél is merészebben.

- Nem hiszem, hogy a veszély lenne a boldogság kulcsa.

Nicholas megrántotta a vállát. - Számomra igen. Ha szembenézek a veszéllyel, akkor érzem igazán, hogy élek. Akkor becsülöm meg az életemet. Neked is inkább örülnöd kellene az életnek, és nem félni tőle.

A hercegnő odafordult a férfihoz, és a fejét a térdén nyugtatva ő is tanulmányozni kezdte a férfit. Csupán azzal komoly veszélybe sodorta magát, hogy a férfit a közelébe engedte.

Nicholas egyet jelentett a veszéllyel. Ő maga volt az izgalom, a kockázat. A férfi tele volt élettel. Ez volt az, ami megkülönböztette őt a többi férfitől, döbbent rá hirtelen Aurora: különleges és szokatlan volt az, ahogyan a férje élni vágyott.

- Mindig ilyen voltál? Világéletedben ez a nyugtalanság és merészség vezérelt?

- Attól tartok, igen. Apám nagyon neheztelt rám ezért.

- El tudom képzelni.

- Még ennél is vadabb voltam ifjú koromban - tette hozzá Nicholas.

- És még a kamaszévek után is, ha igaz, amit a verebek csiripelnek. Raven azt mondta, hogy te voltál a család fekete báránya még pár évvel ezelőtt is.

- Csak nem faggattad ki őt rólam?

Aurora érezte, hogy elpirul. - Feltettem neki pár kérdést, mert többet akartam tudni arról az idegenről, akihez férjhez mentem. Azt hittem, meghaltál, és ekképpen akartam tisztelegni az emléked előtt.

A férfi szája elbűvölő mosolyra húzódott. - Ez igazán megtisztelő.

- És mi volt az, ami miatt megváltoztál?

- Az apám halála nagyon megrázott.

Nicholas végignyúlt a takarón, és megtámasztotta a fejét. Szembefordult a nővel, és Aurorának úgy tűnt a holdfényben, mintha kissé elkomorulna a férje arca, miközben felidézte a múltat. - Mindig is tudtam, hogy egy napon én fogom örökölni a Sabine hajózási birodalmat. Az apám csaknem a bölcsőtől arra nevelt engem, hogy majd nekem kell vezetnem a vállalatát, és én azzal töltöttem a gyerek- és ifjúkoromat, hogy megtanultam a legénységgel bánni, és hamarosan képes voltam minden olyan járművet irányítani, ami vízen úszik. Ez a része tetszett a dolognak, de ki nem állhattam, hogy előre megszabják nekem, hogy mit csináljak, és szinte elviselhetetlen volt a számomra, hogy a jövőmet a legapróbb részletekig meghatározzák. Amikor húszéves lettem, végül fellázadtam, és megfogadtam, hogy én döntök a sorsomról.

Aurorának nem esett a nehezére elképzelni a fiatal és rebellis Nicholast, aki mindent elkövet, hogy lerázza magáról apja szigorú diktátumait. Megfékezni őt olyan lehetett, mint befogni egy tomboló vadállatot.

Nicholas tartott némi szünetet az emlékeinek a felidézésében, és egy darabig némán bámulta a holdfényben csillogó víztükröt. Aztán így folytatta: - Ezután jó ideig nem láttam az apámat. Csak akkor találkoztam vele újra, amikor már haldoklott. Csak a halálos ágyánál döbbentem rá arra, hogy milyen nagy fájdalmat okoztam neki azzal, hogy elhagytam őt.

Az asszony kihallotta a férfi hangjából a sajnálkozást és a bűnbánatot meg a szomorúságot, és vigasztalólag megjegyezte. - Nagy áldozat lehetett a részedről hazatérni és átvenni a családi vállalkozás vezetését.

- Valóban így volt, de tartoztam ezzel az apámnak. Soha nem értékeltem kellőképpen azt az erőfeszítését, amit azért hozott, hogy egyben tartsa a családot. Szenvedélyesen szerette Raven édesanyját, de nem tudta elhagyni a feleségét és a gyermekeit, bár megtehette voln. Emellett elérkezett az idő, hogy felvállaljam a kötelezettségeimet. Megesküdtem neki, hogy gondját viselem a húgaimnak és az édesanyámnak, és hogy egyben tartom az örökségét. A hajózási vállalat jól is ment a kezem alatt... míg csak a háború ki nem tört. Ám még azután is többre vittük, mint a legtöbb hasonló vállalkozás.

- Az apádnak tett eskü miatt akartad Raven jövőjét biztos kezekben tudni, még azon az áron is, hogy egy idegennel kellett házasságot kötnöd?

- Igen. - A férfi elmosolyodott. - Semmi más nem vezethetett volna oltár elé.

Aurora azonban egész életében arra várt, hogy oltár elé állhasson. A hercegnő gondolataiba mélyedt, és azon tűnődött, milyen nagyon különböznek is ők ketten egymástól. Nicholas fellázadt a szülői szigor ellen, és vad, kalandokkal teli életet élt, míg ő mindig kötelességtudó volt, és apja minden óhaját teljesítette - kivéve az utolsót. Egész életében úgy viselkedett, ahogyan azt mások elvárták tőle, kivéve amikor hozzáment Nicholashoz. És mostanáig nem vallotta be magának, hogy mennyire sajnálta, hogy ennyire behódolt mások akaratának.

- Min gondolkodsz? - kérdezte a férfi.

- Amikor feleségül mentem hozzád, az volt az első alkalom, hogy ellentmondtam az apámnak.

- Raven pedig mást mondott nekem - jegyezte meg csendesen az amerikai. - Azt állítja, hogy gyakran szembeszegültél vele, hogy megvédd a szolgákat a haragjától és a tombolásától.

Aurora tekintete a távolba révedt. Nem szeretett apja dühkitörésire gondolni. Ez túlságosan megrázó és megalázó volt a számára.

- Raven tanúja volt annak, amikor az apád megfenyegetett téged, Aurora. Megtudtam azt is, hogy gyakran bántalmazott, szerelmem.

- Nem gyakran - ismerte el a hercegnő vonakodva -, és ez nem volt túl nagy ár azért, hogy megmentsem a szolgákat a komolyabb sérülésektől. Én voltam az egyedüli, aki szembeszegülhetett vele, hiszen ő képes lett volna bármire.... - A fiatalasszony behunyta a szemét, mert megrohanták a szomorú és baljós emlékek, hogyan rontott rá az apja a védtelen cselédekre.

- Nem volt ő mindig ilyen durva lelkű - folytatta Aurora. -Anyám könnyen szót tudott érteni vele, de miután ő maghalt, apám komolyan inni kezdett. És a természete olyan kiszámíthatatlanná és szeszélyessé vált. Az egyik nap még barátságos és szelíd volt, míg a következőn a legkisebb vétség is nagyon felzaklatta, és óriási haragra gerjedt. Általában nekem sikerült lecsendesítenem, ha nem mondtam neki nyíltan ellent, ha látszólag igazat adtam neki és hízelegtem kicsit. De hamarosan én is rettegni kezdtem tőle... féltem a közelében lenni. - A hercegnő suttogva ejtette ki az utolsó szavakat. - Szörnyűség ilyet mondani, de azt hiszem, meggyűlöltem őt.

- Nem, ez nem szörnyűség.

- Szégyen, ha valaki megutálja a saját apját.

- Nem, ha az illető megérdemli. Egy olyan férfi, aki kezet emel védtelen emberekre... - Nicholas nem fejezte be a mondatot, mert felzaklatta, amit a feleségétől hallott. - Nagyon szeretnék találkozni az apáddal.

Aurora a találkozás puszta gondolatától is megborzongott.

- Azt hiszem, apád sokkal nagyobb nyomot hagyott az életedben, mint gondolnád - jelentette ki a férfi némi töprengés után.

A férfinak igaza volt, ezt a hercegnő is tudta jól. - Talán igazad van. Egész életemben szenvedtem a rossz természetétől, a féktelen dühkitöréseitől. Valósággal lelki beteg lettem tőle. Mindig olyan védtelen voltam vele szemben... Mellette meggyűlöltem a heves érzelmi kitöréseket. - A fiatalasszony egész testében megremegett.

Ekkor Nicholas megsimogatta a nő hátát, hogy megnyugtassa a feleségét. Az asszony felsóhajtott. Most már az apja nem bántalmazhatja őt - mert Nicholas belépett az életébe.

- Az elmúlt pár hónapban megízleltem a békét. Többé már nem riadok fel álmomból azzal, hogy szembe kell fordulnom az apám haragjával. És ezért nagyon hálás vagyok neked. Azzal, hogy a feleséged lettem, megmenekültem tőle.

- Miért nem mondtad meg nekem. -Mit?

- Hogy milyen nagy kockázatot vállalsz azzal, hogy hozzám jössz.

- Ugyan, mire lett volna jó, ha a gondjaimról beszélek neked. Hiszen amikor elvettél feleségül, nem voltál abban a helyzetben, hogy megválaszd, mit akarsz tenni. Jómagam pedig nem mondhattam neked nemet, mert végsőkig kiszolgáltatott helyzetben voltál.

-Én nem is gondoltam arra, hogy ezzel a kérésemmel mekkora veszélynek teszlek ki téged.

- Ez az én döntésem volt, Nicholas. És amellett... - a hercegnő félénken rámosolygott a férfira -, lehetővé tetted a számomra, hogy megmeneküljek Halfordtól is. Képtelen lettem volna a feleségeként élni. - Aurora egész testében megborzongott. - Az igazat megvallva, özvegyi sorsom sokkal nagyobb szabadságot tesz lehetővé a számomra, mint amit korábban valaha is megtapasztaltam. És én nagyon élvezem ezt a függetlenséget.

Nicholas pár pillanatig fontolóra vette a hallottakat. Amikor megszólalt, a hangja halk volt és töprengő. - Az a szabadság, amit nagy nehezen kiharcoltál magadnak, az én mércém szerint nagyon csekélynek tűnik. Alig nagyobb egy bolhaugrásnál.

A fiatalasszony kérdőn pillantott a férjére. - Mit akarsz, mit tegyek? Már így is elmentem az illendőség legvégső határáig azzal, hogy a feleséged lettem. Saját háztartásom van, és egymagam élek, önálló vagyok.

-Ennél sokkal többet kellene merned és kockáztatnod. Úgy érzem, még mindig fuldokolsz, mert megpróbálsz megfelelni a rideg társadalmi előírásoknak és az apád elvárásainak.

A férjének igaza van, gondolta magában Aurora, miközben merengve nézte az ezüstösen csillogó tavat. Valóban fuldoklott. És nemcsak most, de egész eddig élete során rabnak érezte magát. Talán éppen ezért volt rá olyan nagy hatással az a bizonyos titkos napló. Az a gyönyörű, mégis szörnyű mese a szenvedélyről sokkal jobban elvarázsolta és megbűvölte őt, mint azt korábban lehetségesnek vélte - egy fogságba vetett fiatal és szépséges nő megtalálta a szabadságot a rabszolgaság láncai között is... a szenvedély mennyei magasságokba röpítette őt...

Aurora azonban konokul összepréselte a száját. Ő nem vágyik ilyen merészségre... ekkora szabadságra. De talán tényleg kicsit többet kockáztathatna, ahogy azt Nicholas javasolta neki. Talán valóban bátrabban kellene viselkednie....

-Aurora, te annyira szeretnél élni - mondta férfi búgó hangon -, de hagyod, hogy a gátlásaid gúzsba kössenek. Élvezni akarod az életet, de nem tudod, hogyan tehetnéd meg.

A kalóz jelentőségteljesen a szembe nézett, és Aurora zavarbajött, mert úgy tűnt neki, hogy a férfi belelát a gondolataiba, és kifürkészi legféltettebb titkait is. Nicholas valamiképpen rájött, hogy mi is rejtőzik a szíve mélyén, előtte nem tudta eltagadni igazi természetét, a benne szunnyadó vadságot és nyugtalanságot. A sóvárgást valami megnevezhetetlen teljesség után. A vágyakozást valami megfoghatatlan után.

- És te akarsz megtanítani élni, Nicholas? - kérdezte végül a hercegnő.

- Nagy örömömre szolgálna, ha megtehetném. - A férfi bársonyos hangja felkavarta a fiatalasszonyt. - Szívesen megmutatnám neked a világot úgy, ahogyan eddig még sosem láttad. Neked adnám ragyogását és vibráló színeit. Nem vagy boldog a te unalmas és szürke életedben. Egyedül élsz. És éjjel is magányos vagy, nincs akivel megoszd az ágyadat.

Aurorának az ágy említésre a lélegzete is elállt. - Te nem vagy felelős az én boldogságomért, Nicholas - suttogta bátortalanul a hercegnő.

- Talán nem, de neked feltétlenül szükséged van arra, hogy valaki felszabadítson. És én a legnagyobb örömmel lennék ebben a segítségedre.

- Hogyan? Hogy megtöröd az ellenállasomat?

- Úgy, hogy a szeretőd leszek.

Az éjszaka csendjében a hercegnő hallotta, hogy mennyire kalapál a szíve a mellkasában. - Nem áll szándékomban ismét intim kapcsolatba kerülni veled. Nem gondoltál arra, hogy várandós is lehetek, ha engedek a csábításodnak? Márpedig én nem élném túl a botrányt, a szégyent és a megvetést.

- Olvastad a naplót? Számtalan olyan módja van a szeretkezésnek, ami nem vezet fogantatáshoz. Sokféle lehetőség kínálkozik arra, hogy felizgassuk egymást, és jó lenne kipróbálni őket veled. Hogy megérintsük, simogassuk és élvezzük egymást.

Igen, ez igaz, a napló az örömszerzés különböző formáit nagy részletességgel írja le, gondolta magában Aurora, de nem mert a férfi szemébe nézni. Magán érezte a férje átható tekintetét, végtelenül érzéki pillantását.

Nicholas hangja kissé rekedtté vált a vágytól. - Nem ver hevesebben a szíved, amikor szeretkezel velem, angyalom? Tagadod, hogy felizgat, ha megérintelek?

Nem, ezt Aurora nem tudta tagadni. Ennek a férfinak elég volt hozzáérnie, és máris forgott vele a világ. És ez a férfi az ő férje volt. Az első szerelme. Az egyetlen szerelme. És ő akarta, kívánta őt.

Hirtelen minden olyan eleven lett körülötte. Az éjszaka. Az ereiben megpezsdülő vér. Nicholas. És a férfi érzéki gyönyöröket ígérő telt ajka.

A levegő köztük pattanásig feszült, tele volt várakozással és veszéllyel. A vére szokatlanul vadul és féktelenül száguldott az ereiben, és egy kis suttogó hang egyre sürgette őt, hogy szabaduljon meg korlátaitól, a gátlásaitól, és adja át magát annak a buja gyönyörnek, amire a férfi csábította.

Ám egy másik hangot is hallott a fejében, ami arra intette, hogy védje magát, sokkal jobban, mint eddig bármikor. Nicholas csak azért vágyik rá ennyire, mert nem kaphatja meg őt.

De... mi történik, ha a férfinak beteljesedik az óhaja. Ha megkapja azt, ami után úgy sóvárog? Ha ő venné üldöző be őt, akkor hamarosan beleunna ebbe a veszélyes játékba, mert akkor ő már nem lenne olyan izgató a számára. És akkor nem kergetné őt az őrületbe. Végre megszabadulhatna tőle.

Kell hogy legyen arra valami mód, hogy siettesse a férfi döntését: és ez nem más, mint hogy most ő lendül támadásba Belefáradt már abba, hogy a férfi folyton a nyomában jár, hogy állandóan védekezzen ellene, hogy szüntelenül vigyáznia kelljen magára - és rá, a férjére.

Nicholas ebben a tekintetben az apjára emlékeztette őt. Akár szándékosan, akár nem, a férje megpróbálta megfélemlíteni, azt akarta, hogy ő eleget tegyen a követeléseinek, és irányítani akarta őt. És ahogyan oly sok éven át szembe tudott szegülni az apjával, most képes szembefordulni Nicholasszal is.

Nagy elégtételt jelentene a számára, ha felülkerekedne ezen a veszettül jóképű és magabiztos kalózon, a nők halványán, és most ő venné üldözőbe őt - és egészen addig hajszolná, amíg vissza nem menekül előle Amerikába. És ha könnyítene a férfi testi vágyain, édes kínjain, akkor már nem lenne olyan érdekes a számára...

- Talán igazad van - mondta lassan Aurora, és erősen reménykedett abban, hogy nem követ el helyrehozhatatlan hibát. - Talán valóban jó lenne, ha szeretők lennék.

Amikor a kalóz erre nem válaszolt semmit, Aurora rájött, hogy ezzel a nem várt javaslatával végtelenül megdöbbentette a férfit. Nicholas nem remélte, hogy a fiatalasszony ilyen hamar beadja a derekát neki. A legmerészebb álmaiban sem gondolt erre.

Nem, nem várta tőle, hogy majd ő teszi meg az első lépést.

Aurora mély levegőt vett, mert erőt kellett merítenie ahhoz, hogy a számára is merésznek tűnő tervét végrehajtsa. Hogy kövesse ezt a számára most kitűzött vad ösvényt. De volt-e egyáltalán más választása? Hiszen már nem mehettek így tovább a dolgok, mert Nicholas hamarosan az őrületben kergeti, ha folyton a sarkában jár. Míg be nem hódol neki, addig nem hagyja őt békén - és ha ő minél előbb adja meg magát neki, annál hamarabb lesz vége ennek a bizarr kapcsolatnak.

A hercegnő nem volt járatos az izgatás, az érzékiség dolgában, de a napló elég útmutatással szolgált neki, megtanította a férfitest titkaira, és arra, hogyan hozható lázba - ami pedig igen értékes lecke volt, ezt Aurora tudta jól. Egy nő igen nagy hatalomra tehet szert, ha képes kézben tartani egy férfi vágyát.

A nászéjszakája is a segítségre volt, mert szűzies tudatlanságát - és valamelyest a gátlásait is - levetkőzte azóta. Maga Nicholas tanította ki őt a vágy és az izgatás művészetére...

Aurora a férfi szemébe nézett, és összeszedte minden bátorságát, majd lassan odahajolt a kalózhoz, és forró ajkával megérintette a férje száját.

Nicholas még mindig nagyon meg volt döbbenve, szinte meg sem tudott moccanni. - Komolyan gondolod? - kérdezte végül az amerikai.

A hercegnő színlelt nyugalommal válaszolt: - Igen, komolyan. Te mondtad, hogy többet kellene kockáztatnom. Nos, úgy döntöttem, már most nekikezdek. Lennél szíves hátradőlni?

Aurora ekkor lenyomta férfi mellkasát a pokrócra, de az megragadta a kezét, és ellökte magától.

Aurora zavart nevetéssel kiegyenesedett. - Csak nem félsz tőlem, Nicholas? - suttogta kihívóan.

A férfi résnyire húzta össze a szemét. - Mit tervezel?

- Könnyíteni akarok rajtad. A testedet kínzó sóvárgáson. -A fiatalasszony ismét a férje mellére tette a kezét. - És talán élvezni akarom a bosszút. Te nagy örömödet lelted abban, hogy engem kínoztál, és az én testemet izgattad a végsőkig. Nos, most eljött az idő, amikor én foglak téged meggyötörni. A visszavágás a tisztességes játszma része, amellett módfelett élvezetes dolog. Nos, feküdj végre le.

A kalóz megtette, amire a felesége kérte, de vágytól fűtött hangon figyelmeztetőleg hozzátette. - Aurora, én nem vagyok szent. Ha nem akarsz szeretkezni velem, akkor most azonnal hagyd abba ezt a játékot.

A hercegnő ajka fölényes mosolyra húzódott, majd nekifogott, hogy kigombolja a férfi kabátját, bár közben majd kiugrott a szíve a helyéből. - Nem hiszem, hogy valaha is szentnek neveznélek téged, Nicholas. Nekem nagyon is kedvemre való ez a játék.... Nem csak végigjátszom, de én szabom meg a szabályokat is.

Aurora lassan kigombolta a férfi mellényét, majd oldalra lökte annak két szárnyát. Még a férfi szívdobbanását is érezte ingének finom anyaga alatt: forró, eleven, élettel teli férfi feküdt a keze alatt, ami egyszerre nyugtatta meg és izgatta fel a fiatalasszonyt. - Az első szabály az, hogy nem érinthetsz meg.

- És mi van akkor, ha én nem akarom betartani a szabályaidat?

- Ó, nagyon szívesen aláveted magadat nekik.

Ekkor a hercegnő keze lejjebb vándorolt, mégpedig a férfi acélkemény hasára Az asszony tétovázott kissé. Majd kigombolta férfi ingét is, és kihúzta a finom anyagot a nadrágjának az övrészéből. A férfi melle most már teljesen mezítelenségében feltárult. Amikor Nicholas megmoccant, Aurora rászólt. - Maradj nyugodtan!

A kalóz engedelmeskedett. Ekkor a hercegnő elkezdte cirógatni a férfi hasán lévő finom pihéket; a férje bőre forró volt a tenyere alatt. Ám amikor a fiatalasszony bedugta a kezét a férfi övrészébe, a kalóz egész testében megfeszült. Aurora bátorsága ekkor egy kissé alábbhagyott.

- Fáj? - kérdezte kissé megszeppenve.

- Tudod, hogy nem, te kis boszorka - hörögte a férfi lázasan.

Aurora visszahúzta a kezét, de tudta, hogy a férfi már nagyon fel van izgulva; érezte kezével a hatalmas, merev erejét a nadrágjában, amikor elkezdte kigombolni a kalóz nadrágjának a gombjait.

- Ha azt hiszed, hogy nyugodtan maradok, ha így ingerelsz, akkor nagyon tévedsz - figyelmezette a férfi rekedt hangon.

- Márpedig ha megmozdulsz, akkor abbahagyom - felelte Aurora rátartin.

Az amerikai foga összekoccant, mert a felesége szétnyitotta a nadrágjának a sliccét, majd az alsóját gombolta ki. Amikor széthúzta az alsónadrág két részét, a férfi ágyékából előbukkant a hatalmas, vágytól reszkető hímtag, amit aranyszőke fanszőrzet keretezett.

Aurorának a lélegzete is elállt. A férfi elbűvölő volt, a holdfényben a hercegnő némán gyönyörködött boltozatos mellkasában és kemény inaiban, nemkülönben méretes szerszámában.

Bár a lady nem rendelkezett sok tapasztalattal a nemi gerjedelmeket illetően, azt tudta, hogy mit vált ki a férfiből, ha megérinti. Hogy lágy simogatására annak minden izma megfeszül. És hogyha ujjait végighúzza a hasán, akkor a férje megborzong, a bőre kipirul a forróságtól, és hímvesszője merev lesz és hatalmasan kiemelkedik.

> *Megcirógattam vágytól sajgó férfiasságodat, és nem éreztem semmi szégyent. Te tanítottál meg a hús, a test édes kínjaira, megtanítottad a testemet az öröm élvezetére, a gyönyörre, amiben végül minden gátlásom elhamvadt.*

És már Aurora is tudta, hogy ez mennyire igaz, és hogy ennyire csodálatos.

A hercegnő rezzenéstelenül gyönyörködött a férfi büszkeségében, de korántsem volt olyan nyugodt, mint milyennek tettette magát. A szíve a torkában dobogott, miközben kezét könnyedén végigjártatta a kalóz mezítelen felsőtestén, és elidőzött a hasán lévő kis piheszőrökkel. Úgy simogatta, kényeztette a férjét, ahogy ő tanította neki a nászéjszakájukon.

Elvarázsolta a fiatal nőt a férje szép, egészségtől duzzadó teste - hasának keménysége... férfiasságnak bársonyossága és acélossága... és a herék pelyhes puhasága. A kalóz teste

megrándult, amikor a nő megérintette őt ott, a súlyos heréknél, és amikor Aurora finoman a tenyerébe zárta őket.

- Aurora - szakadt fel a fojtott kiáltás a férfiból.

A hercegnőt elbűvölte a férfi reakciója, és felbátorodva fedezte fel a kalóz testének titkait. Remegő ujjai feljebb csúsztak, és körbecirógatták a férfi hímtagját, és incselkedtek a kis érzékeny fodrokkal. Amikor a férfi ekkor megborzongott, Aurora még merészebb lett, és ujjait a kalóz lükető, forró hímvesszője köré fonta, majd kissé megszorította. A vaskos szerszám megrándult a kezében, és ekkor a fiatalasszony felbátorodott, és fel s le kezdte húzogatni a férfi ereje körül a bőrt.

- Hol tanultad ezt? - kérdezte a féri elfúló hangon pár pillanattal később.

- Kiváló tanárom volt - suttogta Aurora.

-Nem emlékszem, hogy kioktattatlak volna erre a fortélyra.

- Talán pontosan ezt még nem mutattad meg nekem. De megtanítottál arra, hogy ne féljek a férfitesttől. És megtanítottál a gyönyörre és az izgatásra A többit pedig a naplóban olvastam.

A férfi fallosza már nagyon forró és kemény volt, és csodálatosan kiemelkedett Nicholas ágyékából. Ám a hercegnőt az még jobban lenyűgözte, hogy egy szelíd simogatás milyen nagy hatással van a férfira. De nem csak rá volt ez elsöprő hatással, hanem rá is. Már őt is kiverte a víz, annyira felforrósodott a teste, tűzben égtek az idegei is, a pulzusa is hevesen vert, és édes fájdalom ébredt lüktetőn a combjai közt.

A két szerelmes tekintete egymásba fúródott - és a férfi kimondatlan kérése ott lüktetett a hercegnő fejében.

A várakozástól megborzongva Aurora hátralökte köpenye kapucniját, lehajolt, és megízlelte a felé meredő hímvesszőt, ami olyan sok gyönyört okozott neki. Szégyentelenül merésznek érezte magát, és ő is nagyon felizgult, hogy ez a gyönyörű férfi az ő kényének-kedvének van kiszolgáltatva.

Amikor a fiatalasszony a szájával megérintette a férfi erejének megduzzadt végét, Nicknek elakadt a lélegzete. Ettől Aurorának megnőtt a bátorsága. Felpillantott a férfi arcára, és látta, hogy az behunyta a szemét. A hercegnő megmarkolta a kalóz féifiúi büszkeségének a tövét, majd óvatosan körözni kezdett a nyelvével annak lüketető végén. Az asszony érezte, hogy a férfi teste megfeszül.

- Jól csinálom? - kérdezte suttogva.

A férfi torka legmélyéről tört fel a válasz. - Pompásan. Abba ne hagyd!

A hercegnőnek esze ágában sem volt abbahagyni a férfi kínzását és ingerlését. Túlságosan is izgalmas volt a számára felfedezni a férfi rejtett titkait.

A kalóz ugyanilyen izgalmat érzett, ezt Aurora tudta jól, bár nem volt tapasztalt ezen a téren. A férfi ugyanis megérintette a haját, és kezével irányította őt, miközben ő a nyelvével rendületlen körözött a férfi szerszámának a csúcsa körül. A férfi teste erre még jobban megfeszült, csípőjét megmerevítette, hogy nem mozogjon, miközben a felesége felfedezte testének titkait.

Ekkor Aurora hagyta, hogy női ösztönei súgjanak neki, és most teljesen a szájába vette Nicholas férfiasságát. A sokkoló örömérzéstől egészen elgyengült. A kalóz büszkesége forró volt, erősen lüktetett az élettől, és miközben finoman szopni kezdte a hímvessző végét, az még nagyobb és nagyobb lett.

A fiatalasszony hallotta, hogy a férje hörög, és felpillantott a férfi arcára, ami átszellemült volt az eksztázistól. Aurorán izgatott borzongás futott végig. Igen, hallani akarta, hogy a férfi felhördül, látni akarta, ahogy vergődik keze alatt a vágytól.

Aztán megint a férfi fölé hajolt, és a haja a szigorú kontyból kibomlott, ott örvénylett a feje és a férfi öle körül, végigcirógatva Nick hasát és ágyékát, ami további szexuális kínzást jelentett kalóz számra. Teste, ha lehet még feszesebb lett, sőt homorított, és erősen megragadta a nő haját.

Nicholas most már egész testében remegett, döbbent rá Aurora. Ő is egyre jobban felizgul ettől az édes tortúrától, és az ő ágyékában is egyre erősebben lüktetett a vágy: titkos szerelmi kertje megnedvesedett a nektárjától, és egészen betöltötte a sóvárgás.

Érzékei csaknem lángra lobbantak, és még merészebb lépésre szánta el magát, amikor már a súlyos heréket is a kezébe vette, és nagyon óvatosan megszorította kissé, miközben tovább szopta a férje büszkeségét.

Nicholas most már egyre gyorsuló ütemben vette a levegőt, és meg-megvonaglott a teste. Már közel volt a csúcshoz, ezt Aurora tudta jól. A méretes szerszám erősen megrándult a szájában.

A férfi önuralma egy pillanattal később semmivé lett. Egy mély torokhang kíséretében Nicholas hirtelen visszahúzódott. Elfordult Aurorától, az oldalára gördült, elélvezett, és közben a teste többször hevesen összerándult a kielégüléstől. Feltört belőle a vágy, férfiassága kiemelkedett és forró, tejszerű magja a fűre ömlött, miközben a kalóz meg-megvonaglott.

Aurora némán figyelte, amint a férfi teste többször erősen összerándult, miközben terhétől megkönnyebbült. Közben félelemmel vegyes elképedéssel gondolt arra, hogy milyen nagy hatalma van egy ilyen jól megtermett ember felett, aki tehetetlenül vonaglott előtte a kéjtől, a mámortól.

Nicholas kimerülve és erőtlenül hanyatlott vissza a hátára. Ám beletelt egy kis időbe, mire kinyitotta a szemét. - Úgy tűnik, rendkívüli hálával tartozom annak a titkos naplónak.

Aurora a füle tövéig elpirult, amikor a férfi lázas szemébe nézett, és azért is, mert a férfi a legkisebb jelét sem mutatta a szégyenkezésnek. Kísérletet sem tett arra, hogy elfedje mezítelen szemérmét. A hercegnő hirtelen nagyon zavarba jött, mert arra gondolt, hogy milyen merészen viselkedett, szinte úgy, akár egy szajha. Elkapta a fejét, hogy tekintete ne találkozzon Nicholaséval.

-Csak nem akarsz most elhúzódni tőlem, szirénem? Ne szégyelld magad egyetlen percig sem - suttogta az amerikai. -Most akarsz ellökni magadtól, amikor én lennék soron, hogy örömet okozzak neked?

Nick gyengéden megfogta a hitvese kezét, és az ajkához emelte, majd csókot nyomott a tenyerébe. Aurora megborzongott, mert a férfi érintése szinte perzselte a bőrét, és kétségbe volt esve, hogy egy ilyen egyszerű gesztusra ilyen érzékenyen reagál. Lassan visszahúzta a kezét, majd azt mondta: - Úgy gondolom, ma már éppen elég bátorságról tettem tanúbizonyságot.

- Csak egy baj van, drágám. Minél többet vagyok veled, annál inkább kívánlak. Az éjszaka hátralévő részét azzal szeretném tölteni, hogy vadul szeretkezem veled.

A hercegnő szaporán vette a levegőt. - Erről szó sem lehet.

- És ugyan miért nem? - A férfi becsúsztatta a kezét a felesége köpenye alá, és megcirógatta telt keblét. Aurora arca átforrósodott, amint a férfi végigcirógatta a mellbimbóját a vékony muszlinruha alatt. - Aurora, nagyon fel vagy izgulva. Te kívánsz engem. A tested sóvárog azért, hogy kielégítselek.

A hercegnő nem tudott mit válaszolni erre. Visszatért azonban ösztönös óvatossága, méghozzá igen nagy erővel, és megszólalt benne a kis figyelmezető hangocska is, ami arra sarkallta őt, hogy óvakodjon a férfi kedvességétől, hízelgésétől és végzetes vonzerejétől.

Ám amikor a hercegnő nem válaszolt, Nicholas felült. Egyik ujját a kedvese ajkához emelte, és finoman végigcirógatta vele Aurora telt, érzéki száját. A fiatalasszony behunyta a szemét,

mert szédítő, nagy hullámokban tört rá a vágyakozás. Annyira kívánta férfit, hogy az már szinte fájt, ott lüketett benne ez az érzés, és arra késztette őt, hogy nyomban engedelmeskedjen a férfi csábításnak.

Aurora megijedt attól, hogy milyen erővel ragadja el őt a sóvárgás, ám be kellett ismernie magának, hogy mérhetetlen örömet okoz neki a férje érintése. Amikor a kalóz a karjába akarta vonni a feleségét, a hercegnő a férfi mellére tette a kezét, és elhárította a csábítást. Körbepillantott, és akkor döbbent rá, hogy a telihold fénye mennyire leleplező. Annak ellenére, hogy őket eltakarta egy terebélyes fűzfa, a hercegnő mégis úgy ítélte meg, hogy túl nagy merészség lenne tőlük, ha itt a parkban a pázsiton szeretkeznének.

- Ne itt, Nicholas!

- Igazad van, édesem. Az lesz a legjobb, ha keresünk egy kényelmes ágyat. Hová akarsz menni?

Aurora mély levegőt vett, majd elővigyázatosan körülnézett, és halkan azt mondta. - Vigyél haza engem, Nick.

- Szíves örömest!

A férfi lefegyverző mosollyal az ajkán megigazította öltözékét, és begombolta valamennyi ruhadarabját. Majd talpra szökkent, és odanyújtotta a kezét az asszonynak, hogy felsegítse. Aurora remegő kézzel kapaszkodott bele a férfiba.

Nicholas ezután összehajtotta a plédet, és mindketten visszamentek a kocsihoz. Az amerikai felsegítette a kedvesét a kocsi ülésére, majd a nő mellé telepedett ő maga is, és a kezébe vette a gyeplőt, hogy útnak indítsa a lovakat. Ám előbb még visszanézett a sötéten csillogó tóra

- Ezután a szenvedélyes éjszaka után egészen másképp fogok erre a tájra tekinteni - suttogta férfi, de a hangjában most már nem volt semmi irónia.

És én sem fogok többé úgy ránézni, ahogy eddig, gondolta magában Aurora. Mostantól fogva akármikor látogat majd el a parkba, mindig az eszébe fog jutni ez a varázslatos éjszaka, amit itt töltött Nicholasszal.

Hazafelé menet mindketten nagyrészt hallgattak, és a saját gondolataikba merültek. Aurora szíve hevesen dobogott a mellkasában, mert kétségei támadtak, hogy vajon bölcs döntést hozott-e, amikor engedett a férfi csábításának. Nicholast az ágyába hívni olyasmihez volt hasonlatos, mintha kiengedett volna fogásából egy felbőszült tigrist: minden valószínűség szerint komoly sebeket szerez majd magának.

A hercegnő tudta, hogy a tűzzel játszik, hogy kockára teszi az érzelmeit. És ha bensőséges órákat tölt a férfival, akkor meggondolatlanul veszélybe sodorja a nyugalmát is, amit pedig olyan nehezen lelt meg.

Ám most már nem tudott visszakozni, és a következményekkel szembe kellett néznie. Csak abban tudott reménykedni, hogy a számítása majd beválik. Ha férfinak sikerül meghódítani őt, akkor majd felhagy azzal, hogy mindig a sarkában járjon. És talán majd előbb ráun, minthogy ő túlságosan komoly és mély sebeket szerezne ebben az egyenlőtlen és kíméletlen szerelmi viadalban.

Amikor azonban hazaértek, ezeket a nyugtalanító gondolatokat kiűzte a fejéből egy váratlan esemény. Épp csak a ház elé hajtottak, amikor Aurora már a kocsifelhajtóról észrevette, hogy a palotájában jó pár szobában égnek a lámpák.

- Vajon mi történt? - suttogta izgatottan a fiatalasszony. Abban a pillanatban, hogy Nicholas megállította a kocsit, Aurora sietve leugrott a földre, és gyorsan felszaladt a hátsó lépcsőn. A lovászfiú ott várt rájuk a sötétben: Nicholas a kezébe nyomta a gyeplőt, és a hercegnő után ment.

A fiatalasszony a hallban találta a komornyikot, akin látszott, hogy csak nemrég kelt ki az ágyból. Danbyn házikabát volt, alatta a jó cseléd hosszú hálóinget viselt, és a fején hálósapka díszelgett, ami alól kilógtak szürke hajtincsei. Az idős férfi arckifejezése komor volt és ünnepélyes.

- Mylady, csak nincs valami baj? Már mindenütt kerestük a házban, de sehol nem találtuk.

Aurora felszegte az állát, és elhatározta, hogy merészen kivágja magát kényes helyzetéből. Tulajdonképpen semmi oka nem volt arra, hogy meghunyászkodjon a saját cselédje előtt. -Olyan kellemesnek találtam az éjszakát, ezért úgy döntöttem, kikocsizom. Mi történt, Danby? Miért van talpon az egész személyzet?

- March gróf érkezett meg, mylady.

Aurora úgy érezte, a szívverése is eláll erre a hírre. Geoffrey nem toppanhatott be hozzá, hiszen közel egy éve a tengerbe veszett! Aztán eszébe jutott, hogy néhai jegyesének tízesztendős kisöccse, Harry örökölte a grófi rangot.

- Azt akarja mondani, hogy Harry itt van? Londonban?

-Igen, mylady. Jelenleg a konyhában tartózkodik. Nagyon.. . éhes volt a hosszú utazása után.

- Mit akar ezzel mondani? Az édesanyja hozta őt ide?

- Nem, mylady. Csak a fiatal Lord March van itt...

Ekkor egy szőke hajú fiúcska bukkant elő, a lépcsőházból egyenesen a hallba tartott. Rövidnadrágot és zakót viselt, a haja kócos volt, de az arcvonásai nagyon hasonlítottak Geoffrey-éra, noha meglehetősen maszatos volt a képe.

-Rory, olyan boldog vagyok, hogy látlak... - kiáltott fel vidáman a kiskamasz, ám amikor megpillantotta a hercegnő mellett Nicholast is, megtorpant és elhallgatott. Aurora legnagyobb megdöbbenésére a gyermek ökölbe szorította a kezét, és haragosan tekintett az amerikaira. - Ez meg kicsoda? - méltatlankodott a kis Harry.

- Harry! - utasította rendre a kölyköt Aurora nyomban. -Hová lett a jó modorod?

- Lady Aurora unokatestvére vagyok házassága jogán, és Brandon Deverillnek hívnak - mondta Nicholas vidáman.

- Önnek nincs joga itt lennie! - zúgolódott a fiatal lord.

- Harry, ez az úriember a házam vendége. Kérlek, vigyázz a nyelvedre!

A fiúcska sértetten pillantott a hercegnőre. - Nem feledkezhettél meg máris a fivéremről! Még alig egy éve, hogy meghalt. Vagyis épp ma egy éve.

Aurora összerezzent. Egészen kiment a fejéből, hogy ma volt az egyéves évfordulója annak, hogy néhai jegyese hajótörést szenvedett, és a hullámsírban lelte halálát. - Nem -felelet bűnbánón a fiatalasszony. - A tragikus dátum valahogy elkerülte a figyelmemet, de Geoffrey-t soha nem fogom elfelejteni.

- Akkor ő mit keres itt az éjszaka közepén?

Aurora mély levegőt vett, majd nyugodt hangon rendre utasította a fiúcskát. - Neked nincs jogod itt ilyen kérdéseket feltenni, drága kis lordom. És ami pedig a rokonomat, Nicket - akarom mondani Mr. Deverillt - illeti, szabad bejárása van a házamba. És most te vagy soron, barátocskám! Válaszolj te az én kérdéseimre. Mit keresel Londonban? Ráadásul éjnek évadján?

Harry összehúzta a szemöldökét, a fejét a válla közé húzta, majd kissé megszeppenve azt mondta. - Elszöktem otthonról, Rory. Mama már annyira elviselhetetlen volt. Kérlek, engedd meg, hogy veled maradjak!

14.

Olyan lenyűgöző gyengédséggel érintett meg engem,
mintha a szívem egy lenne az övével.

- Szóval, Harry, mondd csak el nekem, hogy jutottál el olyan messziről ide Londonba - kérdezte kicsivel később Aurora, miután ő és Nicholas a fiúval együtt leült a konyhában a cselédek asztalához. Az úrnő nagy bosszúságára Nicholas ott maradt velük - bár a hercegnő nem marasztalta őt -, és a férfi rendkívül otthonosan érezte magát. Aurora azonban nem akart vitába keveredni vele váratlan ifjú látogatója füle hallatára

Harry miközben hideg csirkehúst, finom, puha pogácsát és ropogós almát majszolt, felpillantott a szép hölgyre, akit oly nagyon kedvelt és tisztelt. - A postakocsin. Nagyon muris dolog volt. Előbb a kocsi tetején utaztam, majd a bakon. A kocsis még a gyeplőt is a kezembe adta, de alig pár pillanatra, mert némelyik utast kilelte a hideg, amikor észrevették, hogy én irányítom a lovakat.

-Csak nem azt akarod mondani, hogy teljesen egyedül utaztál ide Sussexből? - kérdezte elhűlve Aurora. - Attól tartok, nem vagy tisztában azzal, hogy milyen veszélyekkel járhat egy ilyen út. Ki is rabolhattak volna, vagy....

- Ó, a postakocsi cseppet sem volt veszélyes. A gondok akkor kezdődtek, amikor egy kocsmához érkeztünk, és én pedig majdnem a rózsabokorban kötöttem ki. Ugyanis az a hely nagyon zsúfolt volt, én pedig három fickóba botlottam, akik valószínűleg útonállók voltak. Ám amikor megpróbáltak kikezdeni velem, megmutattam nekik az öklömet, mire elrohantak.

Aurora megborzongott arra a gondolatra, hogy mennyi minden szörnyűség történhet egy gyerekkel, ha éjszaka egyedül kóborol London utcáin.

- Nem vagyok én pipogya alak, Rory - fűzte hozzá beszámolójához gyorsan a kölyök, amikor látta, hogy „barátnéja" milyen kétségbeesett arcot vág. - Tudok én vigyázni magamra! Bár a poggyászomat ellopta az a két bitang. - A fiú arca most elkomorult. - Pedig benne volt a kedvenc hajóm is.

- Hajód? - kérdezte kíváncsian Nicholas.

A merész fiúcska ekkor óvatoskodó pillantást vetett a kérdezőre, mintha azt mérlegelné, vajon megbízhat-e benne. -Nelson admirális parancsnoki hajója, a Győzelem. Ónból készült. Jóféle mestermunka volt, A bátyámtól kaptam. - Henry-nek erről eszébe jutott Geoffrey, és hirtelen vádló pillantást küldött Aurora felé. - Danby nem akart beengedni engem. Nem hitte el, hogy én vagyok Lord March, mert utoljára akkor látott, amikor még hátulgombolós voltam és járószalagon vezettek. És te nem voltál itt, hogy kezeskedj értem.

Aurora kényelmetlenül izegni-mozogni kezdett a helyén e szavak hallatán, ráadásul el tudta képzelni, milyen ledér látványt nyújthatott a parkbéli kaland után. Nem volt rajta a köpenye, és a haja is zilált volt, kontya kibomlott, és a tincsei a hátára omlottak. - Édesanyád tudja, hogy világgá mentél? -kérdezte a szépasszony, igyekezvén sürgősen témát váltani.

Harry csintalanul elvigyorodott. - Mostanra már bizonyosan. Egyébként hagytam neki egy üzentet, amiben megírtam, hogy veled akarok élni.

- Harry, édesanyád magánkívül lesz az aggodalomtól.

- Tudom. Éppen ezért oldottam kereket. Állandóan reszket értem. Valósággal megfojt engem az állandó aggodalmaskodásával, Rory. És a múlt hét még a szokottnál is rosszabb volt, mert akkor volt Geoffrey halálának egyéves évfordulója.

- Akkor nagyon is érthető, hogy zaklatott volt - jegyzete meg Aurora nyomatékosan. - Harry, hiszen most már te vagy az egyetlen gyermeke....

- Tudom. De a mama olyan eszelős lesz, ha Geoff kerül szóba. És már attól is szörnyülködik, ha kilépek a házból! Még mindig pórázon akar vezetni, mintha még nem nőttem volna fel, Rory. Ez annyira elviselhetetlen....

Aurora összeráncolta a szemöldökét. - Mondd csak, fiam, hol tanultad ezt a közönséges beszédstílust?

- Tomtól, a tiszttartótól. Rory, csak nem akarod megkongatni a vészharangot? Mert ha így van, akkor én már itt sem vagyok. De az biztos, hogy haza nem megyek. Ne is próbálj erre rávenni. Ha nem engeded, hogy itt maradjak a házadban, akkor valaki más után kell néznem, aki majd befogad.

Aurora habozott a válasszal. Azonban nem azért, mintha nem akart volna segíteni a fiúnak. Nagyon is szívügye volt a kölyök sorsa. Csakhogy az elmúlt évben szörnyen elhanyagolta ezt az ártatlan gyermeket. És most meg akarta nyugtatni háborgó lelkiismeretét. Ez a szerencsétlen fiú elvesztette a bátyját, akit valósággal istenített, és a bekövetkezett sajnálatos tragédia után el kellett viselnie anyja fojtogató szeretetét és túlzott féltését. Lady March nagyon is józan és higgadt asszony volt, csakhogy nagyobbik fiának a halála porig sújtotta, és gyászoló anya megfogadta, minden erejével megakadályozza, hogy végzet elragadja tőle a kisebbik fiút is. Aurora pontosan látta, hogy mi a helyzet Harry körül, és hogy a fiú miért lázadt fel végül, olyasvalakinél keresve menedéket, akit a barátjának tartott. Ám ezt a kelekótya lázadást nem akarta támogatni.

Mielőtt még Aurora kifejthette volna aggályait és kikötéseit, ismét Harry ragadta magához a szót.

- Különben pedig nem akarok sokáig maradni, ettől nem kell félned. Mielőbb csatlakozni akarok ugyanis a haditengerészethez, és Napóleon katonái ellen akarok harcolni, pont úgy, ahogy Geoffrey tette.

- Mit nem mondasz!...

- A lehető leggyorsabban tengerre akarok szállni. És igazi kalandokban akarok részt venni, csakhogy a mama hallani sem akar ilyesmiről. Ő még azt sem engedi meg, hogy halat fogjak a saját patakunkból. Még csak a közelébe sem mehetek a víznek, mert anya attól tart, hogy én is belefulladok, mint szegény Geoffrey.

- Én konyítok valamicskét ahhoz, mit is jelent odahagyni csapot-papot, és nekivágni a tengernek - szólt közbe Nicholas.

- Komolyan mondja? - Harry szemében érdeklődés csillant meg. - A kiejtéséből ítélve ön amerikai, igaz? A gyarmatokról származik, ha nem tévedek.

- Igen, valóban amerikai vagyok. De vannak tapasztalataim a brit haditengerészettel kapcsolatban. Sok olyan tengerész szolgál a hajómon, aki összeütközésbe került a törvénnyel és kénytelenek voltak nálam szolgálni.

- Akkor ön egy igazi hajóskapitány? - kérdezte a fiú tágra nyílt szemmel.

- Nem. Én hajótulajdonos vagyok. Egy egész flottányi kereskedelmi hajóm van.

- Egy egész flotta felett rendelkezik? Ez kolosszális!

Nicholas elmosolyodott. - Ha tudnád, milyen sok nehézséggel kell megbirkóznia egy katonának a haditengerészetnél, akkor elmenne a kedved attól az élettől, ezt elhiheted nekem. Egy matróz élete nagyon kemény. Sokkal jobban tennéd, ha beletanulnál a kereskedelmi hajózásba.

Aurora rosszalló pillantást vetett Nicholasra, mert attól tartott, hogy a férfi még jobban feltüzeli a fiú amúgy is vad fantáziáját. - Harry egyikhez sem fog csatlakozni.

A fiú álkapcsa konokul megfeszült, miközben nagy garral megragadott egy újabb csirkecombot. A tekintete tele volt lázadással. - De igenis, fogok!

Nicholas rosszallóan megrázta a fejét. - Nem ez az útja-módja a dolgoknak, fiam. Így nemcsak az édesanyád kap szívszélhűdést, de te magad sem vagy még megfelelőképpen felkészülve erre az életre. Fogadok, hogy nincs még sem bemutatkozó, sem pedig ajánlóleveled.

- Valóban szükségem van ezekre?

- Igen, feltéve, ha nem mosogatófiú akarsz lenni. Mindenképpen szükséged lesz valakire, aki nagy tekintélynek számít a szakmában, és hivatalosan is jótáll a jellemedért. Ráadásul még pénz is kell, mert meg kell venned mindent, amit egy matróznak a ládájába bele kell pakolnia.

- Van énnekem pénzem, mit gondol? Piszkosul gazdag egy fickó vagyok!

- Akkor ne is gondolj a matrózélettel, hanem vásárolj magadnak egy hajót, és dolgoztasd te az alkalmazottaidat. Higgy nekem, én aztán ismerem a csíziót, hajótulajdonosnak lenni sokkal nagyobb mulatság, mint reggeltől késő estig a padlót nyalni.

Harry szélesen elvigyorodott, nyilvánvalóan tetszett neki ez az új ötlet.

Nicholas visszamosolygott a fiúra. Aurora figyelmét nem kerülte el a férfi ellenállhatatlan fellépése, és úgy érezte, mintha kést döftek volna a szívébe. Tudnia kellett volna, hogy a férfi jól ki fog jönni egy lázadó fiatal gyermekkel, hogy szinte egy pillanat alatt lebilincseli. Ennek a jelenetnek az alapján elképzelhette, hogy milyen is lehetett Nicholas kiskamasz korában. És közben megrémült attól, hogy a férje milyen könnyen az ujja köré tudja csavarni a kis Harryt.

A fellelkesült gyermek élénken hadonászott a csirkecombbal a kezében, és közben jócskán meglódult a fantáziája - Ha meglesz a saját hajóm, akkor elmegyek Franciaországba, és kémkedni fogok Napóleon katonái között, ahogy a bátyám, Geoffrey tette.

- Mit akarsz azzal mondani, hogy mint Geoffrey? - kérdezte Aurora.

- A fivérem titkos küldetést teljesített, amikor a jachtja elsüllyedt.... - Harry sejtelmesen nézett a jelenlévőkre. - Ó, ezt igazán nem kellett volna mondanom. Geoffrey a szavamat vette...

Aurora nem sok hitelt adott Harry kommentárjának. Egyszerűen képtelen volt elképzelni, amint a könyvmoly Geoffrey mindent odahagyva nekivág Franciaországnak, hogy kémkedjék. Talán Harry egyszerűen kitalálta ezt a hajmeresztő történetet, hogy értelmet adjon testvére hiábavaló halálának. A hercegnő csak most döbbent rá igazán arra, hogy a fiúnak sokkal nagyobb szüksége van egy jó barátra, mint azt korábban gondolta. Kérdés sem merült fel azzal kapcsolatban, hogy ez a barát nem más, mint ő maga Aurora komolyan felelősnek érezte magát a fiú sorsát illetően. Harry mindig ott volt láb alatt körülötte, amióta csak az eszét tudta, és amikor Geoffrey komolyan udvarolni kezdett neki, akkor szorosabban kötődött bátyja választottjához. Harry ugyanúgy bolondult a lovaké akárcsak Aurora, és a gyermek minden alkalmat megragadt, hogy átmehessen az Eversley család istállójába. És a fiú a lovak megítélését illetően jobban bízott a hercegnőben, mint saját bátyjában. Aurora volt az, aki kiválasztotta az első póniját is, és nem pedig Geoffrey.

Aurora mindig úgy gondolt erre a fiúra, mint az öccsére, rokoni kapcsolatba is lépett volna vele, ha feleségül megy bátyjához, de a sors másképp akarta. És az ifjú hölgy tapasztalatból tudta, milyen szörnyű az élet egy zsarnokoskodó szülő mellett, hiszen ő is el akart menekülni az apja elől. És bár nem akarta támogatni a fiú lázadó természetét, abba belement, hogy Harry ezúttal vele maradjon. Legalábbis addig, amíg meg nem győzi a kölyköt, hogy ne szökjön el a tengerre kalandot keresni.

Amikor a kiskamasz óriásit ásított, Aurora rádöbbent, hogy a fiú nagyon kimerülhetett az úton. - Ó, gyermekem, neki már ágyban lenne a helyed - mondta szelíden a fiatalasszony.- Ráérünk holnap is megvitatni ezt a kérdést.

- Ezek szerint nem küldesz haza, Rory?

- Most azonnal nem. Az édesanyádnak azonban már holnap reggel írok, hogy tudassam vele, biztonságban megérkeztél, engedélyt kérek tőle, hogy velem maradhass egy időre. Mintha csak látogatóba jöttél volna hozzám.

-Igazán nagylelkű vagy hozzám, drága néném! - mond lelkendezve a fiúcska, majd felállt az asztaltól, odarohant Aurorához és átölelte a nő nyakát.

Aurora szívélyesen elmosolyodott. – Ha jól emlékszem, azt mondtad, hogy elhagytad a ruháidat, igaz? Majd keresünk neked egy rád illő hálóinget.

Danby, aki diszkréten az ajtó túloldalán állt, azon nyomban ott termett az úrnője előtt, Aurora pedig kiszabadította magát ifjú rajongója öleléséből. - Danby, kérem, lenne szíves Lord Marchnak előkészíteni a zöld hálószobát?

- Ahogy óhajtja, asszonyom.

Amikor Harry a főkomornyik után indult, Aurora odaszólt neki. - Egy pillanat, ifjú lordom! Azt hiszem, tartozol egy bocsánatkéréssel Mr. Deverillnek.

Harry vonakodva odafordult Nicholashoz, az arcán némi bűntudat látszott. - Sajnálom, hogy olyan nyers voltam önhöz, sir. Lenne szíves megbocsátani nekem?

- Ne is beszéljünk róla! Fátylat rá! - vetette oda könnyedén Nicholas.

-És ha jól viselem magam, akkor mesélne nekem a hajóiról?

Nicholas elmosolyodott. - Boldogan.

- Köszönöm! - Harry Aurorára pillantott. - Nem is olyan nehéz szót érteni vele. Én rosszabbra számítottam.

Amikor a fiú kiment a szobából, Aurora magán érezte a férfi tekintetét.

- Rorynak hív téged?

- Igen. Harry ugyanis kisgyermek korában nem tudta kiejteni a nevemet, ezért mindig csak Rorynak hívott. Sajnálom, hogy először nem adta meg neked a kellő tiszteletet. Kissé hirtelen haragú a fiú, de valójában csodálatos teremtés.

- Egyetértek - válaszolta Nicholas. - És te nagyon értesz a nyelvén. Remek anya válna belőled.

A tekintetük egy pillanatra összevillant, és a hercegnő elmerengett, vajon a férfi is arra gondol-e, amire ő. Vajon milyen gyermekeik lennének, ha a házasságuk valóban működne és tartós is lenne?

Aztán Aurora hirtelen kijózanodott, és gondolatban keményen korholni kezdte magát. Hogyan is engedhette, hogy ilyen merész gondolatai támadjanak Nicholast illetően? Nem, nem lehet ilyen ostoba! Ezzel a férfival kapcsolatban nem dédelgethet olyan álmokat, hogy a frigyük két ember igaz, boldog és harmonikus egyesülése lehetne. Nick nem az a fajta férfi volt, aki képes lenne egyetlen nőnek odaajándékozni a szívét. A szerelem játék a számára, olyan, akár egy izgalmas kaland. Ahhoz nem fért kétség, hogy boldoggá tud tenni egy nőt testi értelemben, képes kielégíteni őt, méghozzá olyan örömöt okozva neki, amilyenről legmerészebb álmaiban se reménykedett a szerencsés kiválasztott. Ám mélyebb érzelmeket hiú ábránd lenne várni tőle.

Viszont ha nem kötődik erősebb érzelmekkel hozzá, akkor ugyan meddig tartana ki mellette? Az ilyen kóbor lélekre hamar rátör a vágy, hogy odébb álljon, és más fehérnép karjai közt keresse a mézédes mámort. Ha meghallja egy szép szirén bűvös énekét, máris kereket old, hogy

újabb trófeákat gyűjtsön. És akkor ő egyedül maradna, közben pedig ezernyi apró darabra törne a szíve.

Nem, nem veheti komolyan fontolóra, hogy nekik kettőjüknek gyermekeik szülessenek, gondolta magában Aurora, de közben mérhetetlen szomorúság járta át a lelkét.

A hercegnőnek hirtelen elakadt a lélegzete, mert eszébe jutott, hogy eredetileg miben is egyezett meg Nicholasszal, és hogy azt a témát még nem zárták le. Olyannyira nem, hogy Nick most ott volt vele, mert ő meghívta őt a házába, hogy együtt töltsék az éjszakát. Te jóságos ég, milyen helyzetbe sodorta magát, sóhajtott fel végül a szépasszony....

A levegő köztük ismét megtelt feszültséggel. A férfi szelíden, szerelmesen tekintett a gyönyörű fiatal nőre, mire a ház úrnője idegesen fészkelődni kezdett a székén. Nyugtalanították vendége átható, érzéki pillantásai.

Már csaknem beadta a derekát a férfinak, és a korábbi elszánt elhatározása, hogy távol tartja magát a férjétől, csaknem dugába dőlt. Aurora éppen ezért titokban hálás volt, amiért Harry olyan hirtelen felbukkant a házában. Bár persze nagy gondot jelentett a kis szeleburdi kamasz váratlan érkezése -lám csak, még egy férfiú, aki meglepetést okoz az életében -, de végül is a fiatal lord betoppanása megóvta őt attól, hogy elkövesse élete legnagyobb ballépését.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy távozz - suttogta a hercegnő kissé rekedtes hangon.

- Egy órával ezelőtt még más véleményen voltál - hangzott a férfi válasza.

- Attól tartok, megártott nekem a sápadt hold varázslatos fénye. Nem voltam ura a gondolataimnak. És most itt van Harry gondja is a nyakamban. Az a szertelen kölyök elmenekült otthonról, és nálam keres menedéket.

- Szóval el akarsz bújni a kis gézengúz háta mögé, hogy ne kelljen szembenézned velem. - A férfi nem kérdésnek szánta, amit mondott. - Őt akarod felhasználni ürügyképpen, hogy elfojtsd magadban a vágyat, amit irántam érzel.

- Nem, Nicholas, nem erről van szó....

- De igen! Becsapod saját magadat, Aurora. Nem mered bevallani magadnak, mire is vágysz valójában.

- Ez nem igaz. Ez az este rettenetesen felzaklatott. - Aurora megrázta a fejét. - Át kell gondolnom, mi is a dolgom az életben. Felelősséggel tartozom Harryért. A bátyja meghalt, és tudom, hogy Geoffrey azt akarná, gondoskodjam róla.

Amikor Nicholas hitetlenkedve nézett rá, a felesége hozzátette. - Nem lenne méltó Geoffrey emlékéhez, ha mi ketten intim közelségbe kerülnénk ma éjjel. Nem lett volna szabad megfeledkeznem arról, hogy ma van a halálának az évfordulója. Ez szinte megbocsáthatatlan mulasztás a részemről.

Nicholas szája elkeskenyedett. - Szerintem pedig az a megbocsáthatatlan, hogy beletemetkezel a múltadba. Itt lenne az ideje, hogy elfeledd néhai jegyesedet, és végre a magad életét éld.

Aurora elkapta a pillantását a férfiról. - Nem olyan könnyű túltenni magunkat olyasvalakinek a halálán, akit nagyon szerettünk - suttogta alig hallhatóan az ifjú ara. - Te el sem tudod képzelni, milyen szörnyű érzés volt elveszíteni őt. Ő sokkal több volt nekem, mint csupán a jegyesem. Ő volt az én legjobb barátom, szinte már a bölcsőben megszerettük egymást. És amióta elvesztettem az édesanyámat.... - Aurora képtelen volt befejezni a mondatot, mert hirtelen erős szorítást érzett a torkában. Nicholas úgysem értheti meg, mit jelent elveszíteni szeretett hozzátartozónkat, nem ismeri a tehetetlenség és az elviselhetetlen magányosság reményvesztett érzését, ami akkor fogta el őt, amikor az anyja után Geofrrey is elköltözött a élők sorából. Nem maradt senkije, aki igazán szerette volna.

Igen, szörnyű megrázkódtatást jelentett a számára, amikor rajongásig szeretett édesanyját egy súlyos járvány elragadta. Ezután Geofrrey maradt az ő egyetlen menedéke, aki vigaszt nyújtott neki, és enyhítette szívfájdalmát, keserű gyászát. És ezután a jegyese is örökre elhagyta őt. Milyen igazságtalan is volt Geoffrey-val a sors, hogy élete virágjában ragadta el őt. Aurorának ekkor kemény leckét kellett megtanulnia: hiábavalóság a fátum ellen küzdenünk.

Ám a hercegnő magába fojtotta a fájdalmát - ahogyan azt már oly sokszor tette -, és hirtelen felállt. - Nem akarok vitatkozni veled erről a kérdésről, Nicholas. Gondolom, egyedül is kitalálsz a házból.

A fiatal teremtés megfordult, hogy távozzék, de a férfi bársonyos hangja megállította. - Aurora!

A nő képtelen volt Nick szemébe nézni. Hallotta, hogy a férje kirúgja maga alól a széket, és mögé lép. Szinte érezte testének melegét a háta mögött. Nicholas átkarolta őt, és szorosan magához ölelte.

- Ne taszíts el magadtól - suttogta a féri Aurora hajába. Az ifjú feleség torka elszorult, testét elöntötte a forróság.

Könnyek szöktek a szemébe.

Ahogy a férfi odaszorította a hátát izmos, kemény felsőtestéhez, Aurora agyán átcikázott a gondolat, hogy mennyire veszélyes is lenne Nicholast közelebb engednie magához. Perzselő vágy járta át testét-lelkét. Nem akart, elszakadni a férjétől, nem akarta őt eltaszítani magától, ám erősebb volt benne a kétségbeesés, hogy ha kimutatja az érzéseit, elvész. Meg kell védenie magát a férfi varázsos vonzerejétől!

- Nagy hibát követtem el, hogy idehívtalak téged - suttogta a hercegnő. - Nem akarok újra szeretkezni veled. Képtelen vagyok rá.

- Miért? - A férfi előrecsúsztatta a kezét a lány keblére, amelynek kerek, telt, feszes halma kitöltötte a tenyerét. - Hiszen férj és feleség vagyunk. Megvan a felhatalmazásunk ahhoz, hogy szerethessük egymást, és áldozhassunk a testi szerelem oltárán.

- Ugyan mi végre? - kérdezte a nő nyers hangon. - A pillanatnyi gyönyör kedvéért?

Nicholas tétovázott egy hosszú pillanatig. - És mi rossz van abban? - kérdezte végül érzéki hangon.

Aurora behunyta a szemét. Az arcán érezte a férfi tűzforró leheletét, miközben Nick szakértő mozdulatokkal cirógatta a keblét. Minden erejét össze kellett szednie, hogy ne sikoltson fel az érzéki kényeztetéstől.

- Elég, Nicholas! - válaszolta a nő indulatosan. - Te vagy az, aki rossz! Te vagy az utolsó ember a földön, akit a szeretőnmek választanék. Képtelen lennék egy olyan férfihez kötődni, aki merő mulatságból és puszta virtusból képes kockáztatni az életét, és kihívni maga ellen a halált. Már éppen elég haláleset történt az életemben. Először az anyámat vesztettem el, aztán pedig Geoffrey is magamra hagyott.... Nem akarok újabb súlyos fájdalmat átélni. Semmire sem vágyom kevésbé, mint ismét kitenni magamat egy tragédiának.

- Ezt én nem is kértem tőled.

- De igen! Azzal vádolsz engem, hogy elmenekülök ez érzelmeim elől. Hogy most éppen Harry háta mögé bújok előlük. Talán valóban ezt teszem, de ez a kevésbé fájdalmas út.

- Ebben igazad van, de egyúttal ez jár a kevesebb örömmel is. - Most a férfi hangja kihívóvá vált, noha még mindig suttogott. - Csak nem akarod kizárni az életedből az örömöket, a gyönyört, a diadal mámorító érzését? Mi értelme élni, ha fallal zárod el magadat mindattól, ami értelmet ad az életnek? Az izgalomtól, a vágytól, a szenvedélytől.

Amikor a nő nem válaszolt, a férfi csókot lehelt a hajára. -Valóban meg akarod tagadni magadat, Aurora? El akarod fojtani magadban az emésztő, vad vágyakat? Ennyire erős lennél?

Nicholas olyan területekre kalandozott az iménti szavaival, ami tiltott zóna volt Aurora számára. A nő válaszul csak kétségbeesetten rázta a fejét. Ellen kell állnia a férfi csábításának, de legfőképpen le kell küzdenie áruló vágyakozását Nick iránt. Őrültség lenne tőle, ha hagyná, hogy felülkerekedjen benne az iránta való vonzalom. Ez csak súlyos sérelmekhez vezetne. Már így is túlságosan kedves neki a férfi. Túl mélyen érez iránta. Nicholas elbűvölte őt hihetetlen vonzerejével... Ennek azonban véget kell vetnie, még mielőtt túl késő lenne.

- Igenis, te vagy a rossz - mondta csaknem könyörgő hangon. - Én nem akarok szenvedélyt az életemben. Csupán egyedül szeretnék maradni.

- Nem hiszek neked. Bennem még elevenen él annak a varázslatos nőnek az emléke, akivel együtt töltöttem a nászéjszakámat. Nem hagyom, hogy elfeledd azt a szenvedélyes szeretőt, aki akkor voltál.

-Nicholas, kérlek... most... menj el.

A férfi válaszképpen lassan szembefordította magával a nőt, két karjával átölelte Aurora derekát, fogva tartván kedvesét. Szeme sötét volt, pillantása átható. A hercegnő tehetetlenül nézett Nickre, akinek a tekintete valósággal megbabonázta.

- Aurora - a férfi suttogása tele volt érzékiséggel, maga volt a csábítás.

Aztán Nicholas lehajtotta a fejét, és meg akarta csókolni.

Aurora halkan nyöszörgött, miközben kezét a férfi mellkasának feszítette tiltakozásképpen. Nem akarta, hogy a férje megcsókolja... nem akarta forró ajkát a száján érezni, nem akart megnyílni előtte, nem akarta izzó leheletét érezni. Nem akarta felemelni a kezét, hogy ujjaival beletúrjon a férje hajába, és végképp nem akarta, hogy ez a vad, féktelen, lüktető vágy, amit iránta érzett, és amit csak Nicholas tudott benne felkelteni, a hatalmába kerítse...

A férfi nyelvével még mélyebbre hatolt a gyönyörű asszony szájában, csókja egyre forróbb és követelődzőbb lett. Aurora halk, vágyteli nyögdécselő hangot hallatott. Érezte, amint a férfi kemény és merev ereje nekifeszül a testének. Hallotta, hogy a férje lélegzése mind zihálóbbá, kéjesebbé válik, miközben hevesen birtokba vette az ő ajkát.

A fiatal teremtés érzékeit hatalmába kerítette az izgalom annak a szinte elviselhetetlen gyönyörnek a kísértésére, amit a férfi kínált fel neki. Nicholas akarta, kívánta őt. És - magasságos Isten - ő is kívánta a férfit...

Ebben a pillanatban lépéseket hallott: valaki gyors tempóban közeledett a konyha felé.

Aurora testén riadalom cikázott át, melyből erőt merítve összeszedte minden lélekjelenlétét, és eltaszította magától a bűnre csábító ölelő karokat.

És mire Danby feltűnt a helyiségben, a hercegnő már a szoba túlsó felén állt, de a szíve hevesen vert a mellkasában, és a teste még mindig a feslett és kicsapongó érzékek hatása alatt állott.

- A fiatal Lord Marchot illendőképpen elláttam, mylady -jelentette a főkomornyik a ház úrnőjének. - Óhajt még valamit?

Aurorát még mindig erősen kísértette a felkorbácsolt szenvedély, és alig tudta összeszedni magát, hogy válaszolhasson. - Igen, Danby - felelte a lady kissé reszkető hangon. - Lenne szíves... nos, kikísérni Mr. Deverillt? Az úr épp távozni készült.

És Aurora anélkül, hogy egyetlen egyszer is rápillantott volna Nicholasra, kisietett a konyhából.

Nick összeszorított állkapoccsal figyelte tovatűnő feleségét, de nemigen akaródzott követnie az utasításait. A pokolba is, nem lett volna szabad hagynia, hogy a fiatalasszony megszökjön

előle. Ám lehet, hogy voltaképpen szerencse, hogy megzavarták őket, mert jószántából nem szakította volna félbe a csókolódzást, míg magáévá nem teszi ott helyben gyönyörű feleségét. Annyira hatalmába kerítette a vágy, hogy a legszívesebben ott a konyhában élt volna a férjnek kijáró jogokkal a szép ladyvel szemben.

A férfi, miközben a kocsijában ült, és visszahajtatott a szállodába, arra használta fel az időt, hogy végiggondolja Aurorához fűződő viszonyát, és számot adva magának arról, hogy miért babonázta meg ennyire ez a fehérnép.

Magyarázatot kellett találnia arra, hogy bájos feleségének miért is van ekkora hatalma felette. Még soha nem találkozott olyan nővel egész eddigi élete során, aki ilyen delejes hatással lett volna rá. Akinek egyetlen érintése lángra lobbantotta volna az érzékeit. Mi olyan különleges ebben a nőben, ami miatt ő a lábai előtt hever? Aurora kétségkívül gyönyörű volt, ehhez nem fért kétség. Megvolt benne a szépség és az ész, a báj és a ki emelkedő intelligencia elbűvölő kettőssége, amit csak igen ritkán fedezhetett fel egy nőben. És persze a varázslatos lady ellenállt az ő csábításának, és erre még nem volt példa Nicholas korábbi kapcsolataiban.

Kétségkívül ez az utóbbi körülmény nagy kihívást jelentett a férfi számára. Nick versengő jellemű férfi volt, aki a két egymásnak feszülő akarat közül győztesen akart kikerülni, ám ez még nem volt minden. Ha Aurora a közelében volt, még ha nem is érintette meg őt, máris érezte az édes érzéki poklot, hiszen minden férfiúi ösztönét nyomban felkorbácsolta. Ez a nő hihetetlen vonzalmat váltott ki belőle.

Csakhogy amit a szép hölgy iránt érzett, sokkal mélyebb és több volt, mint puszta versengés vagy testi vágy. Anélkül, hogy észrevette volna, a vágy rabja lett. Arra vágyott, hogy gyönyörű feleségét teljességgel birtokba vegye, hogy a nő mindenestül az övé legyen.

Ha így tesz, akkor a tűzzel játszik, ezt tudta jól, de még soha nem vágyott jobban arra, hogy lángra gyújtsák testét-lelkét.

Nick szája sötét, gúnyos mosolyra húzódott. A barátai és a családja mind meg fognak döbbenni, hogy szerelmes lett egy nőbe - méghozzá a saját feleségébe. De akár azért akarta olyan nagyon a magáénak Aurorát, mert a nő megbabonázta őt, vagy pedig mert szüntelenül visszautasította, mindegy volt neki -semmi esetre sem állt szándékban egyszerűen meghátrálni, és visszavonulni.

Az ő kapcsolatuk úgy indult, hogy ő csak az apjának tett ígéretét akarta teljesíteni, így bonyolódott bele ebbe a valójában nem kívánt házasságba, amiből igyekezett a legjobbat kihozni, ám ami végül valamiképpen olyan nélkülözhetetlen kapocsként fűzte az élethez, akár a levegő vagy a napfény. Minél jobban megismerte Aurorát, annál biztosabb volt benne**,** hogy őt akarja élete párjának, a hites feleségének.

És nem ítélte meg rosszul a fiatalasszonyt. A látszólag oly hűvös és kimért hölgy valójában vad, szertelen és szenvedélyes asszony volt, csakhogy ezt az énjét szigorúan elnyomta magában. Ezt igazolta az is, hogy nem sokkal korábban olyan mámorosan és készségesen tett a kedvére ott a parkban. Aurora hirtelen merészsége meghökkentette és elbűvölte őt, és váratlan kielégülést okozott neki, ami rövid időre lehűtötte izzó vágyakozását.

Ám jól tudta, hogy győzelme csak kérészéletű volt.

Nicholas önkéntelenül is átkozni kezdte saját magát, amikor idáig jutott a gondolataiban. Amikor asszonya védekezőn visszavonult előle belső termeibe, nagyon felbőszült. A legszívesebben alaposan megrázta volna szíve hölgyét, hogy az felébressze benne a szunnyadó buja vágyakat. És amikor pedig Aurora olyan gyengéden beszélt néhai jegyeséhez fűződő szerelméről, akkor csak kis híja volt, Nicholas Sabine nem veszítette el végképp az önuralmát.

Ugyanis erős birtoklási vágy lett úrrá az amerikai férfin. Féltékeny volt egy halott emberre. Rendkívüli módon feldühítette őt, hogy a szép lady annyira bálványozta egykori szerelmét, Lord Marchot. Ám amíg Aurora nem kerekedik felül a Marchcsal kapcsolatos emlékein, addig nem lesz képes előbbre lépni az életében.... És arra is képtelen, hogy szabadon megszeressen bárki mást.

Nick elszántan összeszorította az állkapcsát. Hozzá volt szokva ahhoz, hogy szomorú lánykákat menekítsen ki szorult helyzetükből. Ám ezekben az esetekben külső fizikai fenyegetettséggel kellett megküzdenie. Most azonban Aurorát saját magától kell megóvnia és megmentenie.

Mindent meg fog tenni azért, hogy ezt a gyönyörű fiatalasszonyt a feleségének tudhassa, testestől-lelkestől... valahogyan el kell érnie, hogy felesége elfelejtse: valaha is szeretett más féiüt rajta kívül.

15.

Szándékát világossá tette előttem; elszánta magát, hogy megszerez engem magának, és nemcsak a testemre vágyott, a lelkemet is akarta.

Aurora reményeivel ellentétben a kis Harry Londonba érkezése nem oldotta meg az ő nagy dilemmáját: vagyis hogy miképpen kerülje el szívós, kitartó férjének a társaságát. Sőt, ennek az ellenkezője történt. Nicholas ugyanis a kiskamasz látogatását ürügyként használta arra, hogy bensőséges közelségébe kerüljön vele. A férfi gyakran látogatott el a lady házába, állítólag azért, hogy Harryt szórakoztassa, és megmutassa a kölyöknek London látványosságait.

A kamasz fiú és az amerikai férfi gyakori barátságos együttléte nagyon megrémítette Aurorát. Nicholas elnyerte Hany érdeklődését a hajókról és a tengeri kalandjairól szóló színes és izgalmas meséivel, valósággal lehengerelte őt személyes varázserejével. Ám a hercegnő mégsem akart csalódást okozni ifjú védencének azzal, hogy nem engedi be a házába Nicholast.

A hercegnő azonban sokszor még hálás is volt azért, hogy a férfi rendszeresen megjelent a házában, hiszen nem volt egyszerű dolog egy energikus tízesztendős fiúcskának lefoglalni a figyelmét. Bár Aurora reggelente elvitte magával lovagolni Harryt a parkba, ez a kis kiruccanás meg sem kottyant a kalandvágyó gyermeknek. Harry világot akart látni, és legelőször London felfedezésére vágyott.

Szerencsére Raven is összebarátkozott a kedves gyermekkel, és kettőjüket gyakran látták együtt, amint vad indiánok módjára lovagoltak a parkban. Aurora ennek nem nagyon örült, de nem szólhatott egy árva szót sem, hiszen ő maga is bolondja volt a lovaknak és a száguldásnak.

Ám még a legvadabb lovas versengés sem érhetett fel azokkal a szórakozásokkal, amiket Nicholas kínált a kiskamasznak. Harry lázban égett a kíváncsiságtól, amikor együtt megnézték a tigrist az Exeter' Change-ben, meg amikor ellátogattak az Egyiptomi Csarnokba a Piccadillyn, ami tele volt Afrikából és Amerikából származó különlegességekkel és ritkaságokkal. Három nappal később a fiúcska elrontotta a gyomrát, mert túl sok gyömbéres mézeskalácsfigurát evett az egyik helyi piacon, ahol megnézték a bűvészek, az akrobaták és a kötéltáncosok előadásait.

Amikor Aurora amiatt aggódott, hogy Nicholas túlságosan elkényezteti a kiskölyköt, ő túlzottnak találta a hercegnő félelmeit, és azt mondta neki, hogy ne idegeskedjen ezért.

- Természetes, hogy aggódom - mondott ellent neki a fiatalasszony -, hiszen felelős vagyok érte.

- Nem hagyom, hogy a fiúnak bármi bántódása essen, ezt megígérem neked.

Aurorának meg kellett elégednie ennyivel, ám nem volt kétséges, hogy Nicholas arra bátorította Harryt, hogy a fiúcska kipróbálja a „szárnyait", és a férfi nagyban felerősítette a kis lord vágyát, hogy mielőbb nagy hős váljék belőle.

Raven elkísérte őket az Astley's Királyi Amfiteátrumba, ahol lovas akrobaták parádés bemutatóját tekintették meg. A következő napon Harry megpróbálta utánozni a tornászok egyik bravúros mutatványát, aminek az lett az eredménye, hogy leesett a lóról, és lehorzsolta a térdén a bőrt, a szája pedig felrepedt.

Aurora nagyon megijedt, ám Nicholas azt mondta neki, hogy a nyúzott térdek a korai kamaszkor sajátos jelvényei, és hozzátartoznak egy belevaló kiskölyök életéhez. És amikor a hercegnő tovább folytatta a korholást, a férfi arra figyelmeztette a feleségét, hogy ha túl szoros gyeplőre fogja a gyermeket, akkor Harry azt fogja gondolni, hogy ő pont olyan fojtogató szeretettel veszi őt körül, mint az édesanyja.

Ám Aurorának továbbra sem tetszett, hogy Nicholas támogatta, sőt szította Harry lázadó viselkedését.

Az utolsó szalmaszál a hercegnő számára ebben a kérdésben az volt, amikor a férje elvitte a fiúcskát a Burford's Panoramába a Castle Streeten. Itt nagy olajfestmények és más emlékek mutatták be Nelson admirális nílusi győzelmeit. Miután a kamasz fiú megnézte a kiállítást, már nem tudott másról beszélni, mint hogy mielőbb tengerre akar szállni.

- Azt gondolom, az lesz a legjobb, ha többet nem viszed el szórakozni Harryt - mondta Aurora Nicholasnak a következő nap reggelén, amikor szokás szerint kilovagoltak.

- Ugyan miért?

-Mert Harry most nagyon érzékeny korban van. Most alakul a jelleme. És féltem őt, amiért ilyen vad szokásokat leshet el tőled.

- Nem is tudtam, hogy az egyiptomi hieroglifák vad dolognak számítanak.

- Igazság szerint nem a programok, hanem te vagy az, akitől féltem a gyermeket. Nem vagy rá a legjobb hatással, Nicholas.

- Szólíts Brandonnak, ha megkérhetlek rá, szerelmem.

Aurora az ég felé fordította a szemét. - És az is nagyon aggaszt, hogy túlságosan hozzád nőtt a kölyök. Nem is merek arra gondolni, mennyire csalódott lesz, ha neked el kell menned. És én milyen kétségbeesett leszek. Virtuskodásaid és veszélyes kalandjaid miatt úgy tekint rád, mint egy hősre.

-Pedig a nyomába sem érek a néhai bátyja kalandjainak. Harry azt mondta nekem, hogy Geoffrey kém volt.

Aurora megrázta a fejét. - Harry téved. Geoffrey volt az utolsó ember, aki valaha kémkedésre adta volna a fejét.

- Miért mondod ezt?

-Mert ő túlságosan is intellektuális volt. Folyton csak a könyveket bújta.

- Ez halálosan unalmasan hangzik.

A férfi megjegyzése feldühítette a hercegnőt, ám Aurora azon kapta magát, hogy hirtelen fülig pirult szégyenében. Bizony, az utóbbi két hétben alig gondolt Geoffrey-ra, vagyis azóta, hogy Nicholas megérkezett Angliába. Erre a felismerésre fájdalom hasított a mellkasába, és jó adag

bűntudatot érzett. Hogyan lehetett ilyen hűtlen Geoffrey emlékéhez? Egész életében ismerte őt, és most szinte nem is emlékszik rá, képét annyira elhomályosította Nicholas életteli jelenléte.

Összehasonlítva Nicholasszal, a férfi csak egy árnyék volt.

Aurora összeszorított az ajkát, és elhatározta, hogy leküzdi magában a Geoffrey iránti hirtelen támadt hűtlenségét. - Geoffrey egy tökéletes gentleman volt, igen - jegyezte meg csípősen a férjének -, és ahogy az „gentleman" szóban benne van, nemes lelkű férfiú is volt. Soha nem hagyta volna el az otthonát és a családját csak azért, hogy valami izgalmas élményben legyen része. Hiábavalóan sosem kockáztatta volna az életét. Nem úgy mint egyesek, akiket időközben megismertem - tette hozzá a férjére célozva.

- Nos, ahogy mondtam az előbb... ez a férfi maga lehetett a megtestesült unalom.

Amikor Aurora szúrós tekintettel nézett rá. Nicholas elvigyorodott, majd a fejével a Serpentine melletti kis liget felé intett.

- Fogadok, hogy a te drága Geoffrey-d soha nem gondolt volna arra, hogy kihoz ide téged, vagy hogy te olyan készségesen a kedvére tettél volna, mint nekem, ha mégis megfordult volna a fejében.

A hercegnő csak most vette észre, hogy épp amellett a hely mellett haladtak el, ahová Nicholas a minap kicsábította őt egy holdfényes szerelmeskedésre, és ebbe a fiatalasszony a füle tövéig belepirult.

Aurora férfi szemébe nézett, egész testében megborzongott. Nicholas tekintetének izzása felébresztette a benne szunnyadó nyers, elemi ösztönt. Ez a felszín alatt rejtőzködő érzés egy szívdobbanásnyi idő alatt olyan hevesen tért vissza belé, mintha egy erős ütés érte volna... Pedig ő azt hitte, hogy sikerült ezt kísértést örökre megzaboláznia.

Igen, ismét hatalmába kerítette a vágy. Egyetlen pillanat alatt lángra kapott benne, gyorsan és féktelenül.

Az elmúlt két hétben jórészt közönyt színlelt, és megpróbálta elnyomni magában a sóvárgást, amit Nicholas iránt érzett, de ez az érzés nagyon is eleven élt benne. És most is ott izzott kettőjük közt.

Előbb-utóbb szembe kell néznie ezzel a méltatlan helyzettel, döbbent rá Aurora. Ám ebben a pillanatban képtelen volt erre: tekintetét megrettenve kapta el a férfiról.

Csakhogy a hercegnő tudta, hogy ez a játék a tűzzel közte és Nicholas közt nem folytatható már sokáig.

Ám hiába sertepertélt Aurora házában Harry, Nicholas udvarlása nem hagyott alább, ami miatt a hercegnő állandó konfliktusba keveredett az amerikaival. A férfi a feje tetejére állította a szép nő életét, és elrabolta a nehezen megszerezett nyugalmát. A szépasszonyt kétségbe ejtette, hogy milyen sebezhető is a férfi szűnni nem akaró ostromával szemben.

Még jobban megrémítette a fiatalasszonyt, amikor azzal kellett szembesülnie, hogy milyen komoly veszélyben van a férje. Az egyik délután ugyanis olyasmi történt, ami kíméletlenül rádöbbentette arra, milyen sérülékeny Nicholas helyzete: levelet kapott az unokatestvérétől, Percytől St. Kittsről, aki azt firtatta, hallott-e valamit az amerikai férfiről.

Aurora lázasan olvasta távol élő rokona sorait, amik arra engedtek következtetni, hogy a férfi korábbi levele valahogyan rossz útra tévedhetett.

Mióta legutóbb írtam neked, arra következtetésre kellett jutnom, hogy a Nicholas megmenekülésével kapcsolatos szóbeszédnek igaznak kell lennie. Többen jelentették,

hogy állítólagos vízbefúlása óta látták őt felbukkanni a karibi térségben, tegnap pedig a haditengerészet tisztjei kikérdeztek engem is, mert a kalóz Saber kapitány után nyomoznak. Ha Nicholas valóban életben van, drágám, akkor fel kell készülnöd a botrányra, mert törvényesen még a felesége vagy. Most már sajnálom, hogy hozzásegítettelek ehhez a házassághoz...

Percy azért is bocsánatot két Aurorától, amiért félrevezette őt Nicholas felakasztásával kapcsolatban.

Nick úgy gondolta, hogy helyes lenne megkímélni téged attól, hogy lásd, amint felakasztják, őt. És mivel tudtam, hogy a szíved tele volt fájdalommal jegyesed halála miatt, belementem a dologba.

Ám Aurorát nem az nyugtalanította, hogy Percy becsapta őt. Sokkal inkább amiatt főtt a feje, hogy a halálra ítélt bűnöző, az ő férje itt volt Angliában, és a brit haditengerészet már a nyomában van.

Ujjai szorosan markolták a levelet. Nem hagyhatja, hogy így menjenek tovább a dolgok. Elborzasztotta őt, hogy Nicholas itt a szigetországban azt kockáztatta, hogy elfogják és halálra ítélik, csak azért, hogy neki udvarolhasson. Észre kell térítenie a férfit, és meg kell győznie, hogy mielőbb hagyja el Angliát.

A következő napon, amikor reggel kilovagoltak, a hercegnő komoly kísérletet tett arra, hogy beszéljen a férjével. Kissé később indultak útnak ezen a napon, mert Harry lova lesántult, és helyette másikat kellett keríteni. Amikor Aurora és a fiatal lord végül kiértek a parkba, az már tele volt nevelőnőkkel és a rájuk bízott csemetékkel.

Aurora csatlakozott Nicholashoz és Ravenhez egy visszafogott és higgadt lovaglásra, míg Harry megsarkantyúzta a lovát, de a hercegnő lovásza a nyomában volt, és vigyázott a gyermekre. Raven ezúttal az izgalom helyett az illemet választotta, vagyis ott maradt a barátnője mellett, ezért Aurorának vigyázni a kellett a nyelvére, és nem intézhetett személyes szavakat Nicholashoz, a férfi mielőbbi távozását sürgetve.

Nem sokkal később útjuk során egy nyitott hintóval találkoztak, amiben egy elegáns házaspár és egy picinyke gyermek ült. Aurora összerezzent, amikor a két felnőttben felismerte Sinclair bárót és bárónőt. Damien Sinclairt a bűn lordjaiként ismerték korábban, mert nemrégiben még ő volt Anglia egyik legfékevesztettebb kéjence és a hírhedt Pokol Lángjai társaságnak a vezetője - mindez azonban még azelőtt volt, mielőtt a báró megnősült volna. A hercegnő azonban erősen gyanította, hogy Sinclair emlékezni fog Nicholasra.

Aurora abban reménykedett, hogy csendesen ellovagolnak a hintó mellett. A hercegnő csodálta Lord Sinclair feleségét, Vanessát; még akkor jó barátság alakult ki köztük, amikor évekkel korábban Aurorát bevezették a társasági életbe, ám most a fiatalasszony nem akart találkozni a bárónővel.

Csakhogy amikor elhaladtak a nyitott kocsi mellett, Vanessa Sinclair észrevette és melegen üdvözölte a hercegnőt. Aurora most már nem térhetett ki előle, ezért meghúzta a lova gyeplőjét.

Lord és Lady Sinclair elbűvölő látványt nyújtottak együtt. Kislányuk, Catherine, aki talán tizennyolc hónapos lehetett, ugyancsak bájos gyermek volt: apja hollófekete haját és édesanyja gyönyörű sötét szemét örökölte.

Aurora vonakodva mutatta be kis pártfogoltját a bárónőnek, és komolyan aggódni kezdett, amikor Sinclar szemügyre vette Nicholast is. Ám szerencsére a kis, tipegő korban lévő gyermek izegni-mozgni kezdett az apja karjában, és élénken a tó felé mutatott a karjával, közben azt kiabálta. - Kacsa! Kacsa!

- Éppen most tanítottuk meg rá, hogyan etesse a kacsákat - mondta nevetve Vanessa

- Kérem, bocsásson meg nekünk - fordult oda a hercegnőhöz Sinclair báró érzéki mosollyal az arcán, amivel korábban nők százainak a szívét törte össze Anglia szerte. - Tudom, hogy nem ajánlatos feltartani egy türelmetlen hölgyet.

Mielőtt a pár tovább indult volna, Vanessa elnézést kért Aurorától, hogy az utóbbi időben nem tette tiszteletét nála. -Az elmúlt hónapban vidéken voltunk. De ha ezen a héten valamelyik délután szabad vagy, szívesen meglátogatnálak.

- Ez nagy örömömre szolgálna. Remélem, Catherinát is magaddal hozod.

Vanessa elmosolyodott azon, hogy a kislánya ilyen nagy tetszést aratott. - Szívesen. Örültem a találkozásnak, Mr. Deverill!

- Én hasonlóképpen - felelte Nicholas, és megbiccentette a kalapját.

Aurora fellélegzett, amikor a pár végre otthagyta őket, és szigorú pillantást küldött Nicholas felé. - Úgy tűnt, Sinclair ismer téged.

- Ez egyáltalán nem meglepő. Pár évvel ezelőtt találkoztam vele. Egy hétvégét töltöttünk együtt vidéken, és szarvasra vadásztunk.

- Azt hallottam, hogy a báró korábban nagy kéjenc hírében állott - mondta Raven elgondolkodva.

- Valóban így volt - ismerte el Nicholas. - De Clune szerint Sinclair valósággal rajong a feleségéért.

- Ezt én is észrevettem abból, ahogyan Damien Vanessára nézett - jegyezte meg halkan Raven.

Aurora kihallotta a sóvárgó hangsúlyt barátnője hangjából, és valószínűleg ez Nicholas fülét is megütötte, mert a férfi sokatmondó pillantást vetett a féltestvérére. - Még nem késő átgondolni a házassággal kapcsolatos elképzelésiedet, cicám. Nem kell pénzügyi megfontolásokból frigyre lépned senkivel. Megengedheted magadnak az a luxust, hogy szerelemből menj férjhez.

Raven azonban határozottan megrázta a fejét. - Nagyon meg leszek elégedve, ha magas rangú nemes uraság köti be fejemet. Ha már szóba került ez a dolog... itt van például rögtön Lord Halford.

Raven elragadó mosolyra húzta a száját, és megsarkantyúzta a lovát, hogy beérje Aurora korábbi kérőjét, Halford herceget, aki épp akkor tűnt fel a közelükben.

Aurora egész testében megfeszült, amikor megpillantotta volt vőlegényét. Látta, hogy a férfit mennyire meglepi Raven meleg üdvözlése. Aztán a lord Aurorára pillantott, és a tekintete nyomban fagyossá vált.

Aurora megborzongott attól a gondolattól, hogy csaknem a felesége lett ennek a férfinak, és csak kis híja volt, hogy megmenekülhetett ez elől a rémkép elől. Ha nem megy hozzá Nicholashoz, akkor most a Halforddal kötendő esküvőjét tervezgethetné.

A lord ridegen mérte végig a hercegnőt és Nicholast; az amerikai hűvös mosollyal nyugtázta Halford kényelmetlen helyzetét és feszült, vizslató tekintetét.

- Igazán nagy kitüntetés a számomra, hogy engem választottál helyette - suttogta Aurora fülébe Nick.

A hercegnő nem válaszolhatott méltóképpen a férfinak, mert arra lett figyelmes, hogy Halford minden figyelmét Raven felé fordította. Már nyoma sem volt a férfi szemében a gőgnek

és a fölényességnek, és bármit mondott a hollófekete hajú lánynak, az lelkesen nevetett rajta- Aurorának nem nagyon tetszett, hogy barátnője ilyen jól mulat korábbi kérőjének a társaságában. Nem volt elragadtatva attól, hogy Raven ilyen jó viszonyban van a herceggel, mert a férfi továbbra is feleséget keresett.

-A húgomnak megvan a magához való esze - mondta Nicholas a hitvesének, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. A legtöbb eladósorban elevő fiatal lány kitűnő férjanyagnak tartotta Halfordot, ám a hercegnő gondolni sem akart arra, hogy a rideg uraság milyen rossz hatással lenne Ravenre, aki csupa élet volt. - Ők ketten a legkisebb mértékben sem illenek egymáshoz.

- Csakhogy te nem vagy alkalmas arra, hogy ebben a kérdésben ítéletet alkoss, tekintettel arra, hogy a házasságod milyen sanyarú állapotban van.

Nicholas komoly tekintettel nézett rá, korábbi kedélyes hangulatának most híre-hamva sem volt.

A férfi ünnepélyes ábrázata láttán Aurorának ismét eszébe jutott, hogy a férje milyen szorult helyzetben van, és hogy neki haladéktalanul beszélnie kell erről vele.

- Tegnap levelet kaptam Percytől - fordult oda a férfihoz a hercegnő. - Az egész karibi térségben tudnak arról, hogy megúsztad az akasztást.

- Nem is vártam mást.

- Nicholas... - A fiatalasszony mély lélegzetet vett, és megpróbált türelmesen beszélni a férfival. - Csupán idő kérdése, hogy a hatóság rájöjjön valódi személyazonosságodra. Kérlek, ne kockáztasd az életedet, és térj vissza Amerikába, ahol biztonságban lehetsz.

- Majd fontolóra veszem a dolgot.

- Valóban? - kérdezte az asszony a férje szemébe nézve.

- Igen - válaszolta halkan a férfi. - Már holnap elmegyek, ha jól alakulnak a körülmények.

- Ez mit jelent pontosan?

- Ha beleegyezel abba, hogy velem jössz. Mint a feleségem.

Aurora egy hosszú pillanatig nem szólt egy szót sem. A férfi most nagyon higgadt volt, elszántnak és komolynak látszott. Már nem az a sármos, csábító fickó volt, aki pár perccel ezelőtt rávillantotta igéző mosolyát. A hercegnő ezúttal azt az erős kisugárzást érezte a közelében, amire akkor lett figyelmes, amikor először találkozott a férfival, vagyis amikor a férfi halálos veszélyben forgott.

- Azt gondoltam, ezt a kérdést már lezártuk - felelte nő kelletlenül.

- Nem, még nem zártunk le semmit sem. Csak abban egyeztünk meg, hogy egy ideig külön élünk. Csakhogy azóta meggondoltam magam.

Pontosan ez volt az, amitől tartott, gondolta magában Aurora. - Nekem semmi kedvem a házasságunkról vitát nyitni - suttogta a fiatalasszony, és azt kívánta, bár sose kezdett volna bele ebbe a beszélgetésbe.

- Ha nem törődünk vele, attól nem lesz jobb a helyzetünk -jegyezte meg csendesen a férfi.

Aurora behunyta a szemét, mert tudta, hogy reménytelen dolog nyilvánosan perlekedni a férfival erről a dologról. -Rendben van, akkor beszéljünk róla.

- Mikor?

Aurora lesütötte a szemét, mert nem állhatta a férje átható pillantását. - Ma este. Gyere el a házamba.

- A hálószobádba?

A hercegnő vonakodva bólintott, - Az az egyetlen hely, ahol nyugodtan beszélhetünk anélkül, hogy bárki meghallaná, miről is vitázunk. Majd nyitva hagyom az ablakot.

Aurora most már el akart menekülni a férfi társaságából, és ezért megsarkantyúzta a lovát. Raven felé vette útját, mert véget akart vetni a barátnője hozzá nem illő flörtölésének Halford herceggel. Gondolatai azonban továbbra is Nicholas körül jártak: kétségbe volt esve, amiért az amerikai megváltoztatta az elhatározását. Fogalma sem volt, hogyan tudná jobb belátásra bírni a férfit.

Aurora izgatottan járkált fel és alá a hálószobájában, idegei pattanásig feszültek a várakozástól. Ismét a kandallón álló órára pillantott, ami már csaknem éjfélt mutatott, de Nicholas még mindig nem bukkant fel. A hercegnő megpróbált olvasni, előbb egy könyvet vett a kezébe, majd egy újságot, de túlságosan nyugtalan volt ahhoz, hogy koncentrálni tudjon. Minden gondolatát az kötötte le, hogy felkészüljön a heves vitára, amit majd Nicholasszal kell folytatnia. Meg kell győznie az amerikait, hogy nem akar a felesége lenni; minden idegszála tiltakozott az ellen, hogy egy úrhatnám és erőszakos férfi mellett kelljen élnie. Épp az utóbbi időkben sikerült a kezébe vennie az irányítást az élete és a sorsa felett. S most Nicholas közeledése azzal fenyegeti, hogy ki akarja ragadni a kezéből a gyeplőt.

Mindenképpen érvényre kell juttatnia az akaratát. Végre véget kell vetnie annak az állandó zűrzavarnak és felfordulásnak, amiben azóta van része, hogy a férfi megérkezett Angliába.

Aurorának nem voltak illúziói az előtte álló vitával kapcsolatban: tudta, hogy keményen meg kell majd küzdenie a férfival. Minden akaraterejére szüksége lesz, hogy ellenálljon neki, és rábeszélje Nicholast, hogy nélküle térjen vissza Amerikába

De mi lesz akkor, ha kudarcot vall?

Épp a nagy állótükör előtt hasított a fejébe ez a gondolat. A hercegnő megpillantotta saját magát a tükörben.

Akkor odaadja a férfinak, amire annyira vágyik. Vagyis saját magát.

Zavartan nézte a tükörképét a lámpa halovány fényében. Egy idegen nő nézett vissza rá a tükörből, akinek az arca ki volt pirulva, szőke haja ziláltan omlott a vállára, ám leginkább az öltözéke volt különös és szokatlan a számára. Csak egy mélykék brokát fésülködőköpenyt viselt, és alatta nem volt semmi.

Érezte, ahogy a finom anyag a mellbimbóihoz ér, és erotikus borzongás futott végig a testén. Talán nagy hiba volt idehívnia a férfit...

Aurora hirtelen összerezzent, mert furcsa zörgést hallott a háta mögül. Ijedten fordult hátra, és ott találta Nicholast a hálószobájában. A férfi az ablak előtt állt, és őt figyelte, az arckifejezése kifürkészhetetlen volt.

Amikor Nick pillantása a nő köpenyére csúszott, és a férfi kihívóan kezdte nézni Aurora mellét, akkor a szépasszony idegesen összehúzta magán a selyemköntösét.

- Azt hiszem, Nicholas, nem is érdemes belekezdenünk ebbe a beszélgetésbe - fordult oda a férfihoz Aurora. - Már hetekkel ezelőtt megmondtam neked, hogy nem akarok házasságban élni veled.

Az amerikai beljebb lépett a szobába, és nekivetette a hátát a baldachinos ágy egyik oszlopának. - Hetekkel korábban még alig tudtál magadhoz térni a sokkhatástól, hogy nem haltam meg. Én pedig nem akartam nyomást gyakorolni rád, mert úgy véltem, hogy szükséged van némi időre, hogy erőre kapj.

- Nos, azóta már sikerült összeszednem magam. Ám az érzelmeim nem változtak semmit.

- Az enyémek annál inkább.

- Nem tudom elképzelni, miért.

- Mert időközben jobban megismertelek.

A nő elkapta a tekintetét a férfiról, aki veszélyes, vágytól fűtött pillantásokat küldött felé, és megint járkálni kezdett a szobában.

- Szerintem még rendbe hozhatjuk a házasságunkat - törte meg a csendet végül Nicholas.

- Nem látom ennek esélyét.

-Aurora... miért tiltakozol olyan hevesen az ellen, hogy a feleségem légy?

- Olyan sok oka van annak, hogy azt se tudom, hol kezdjem.

- Mondj csak egyetlen egyet.

-Rendben. Életemben most először érzem magam igazan szabadnak. Végre én határozhatom meg, milyen életet akarok élni. Ugyan miért akarnám ezt a régóta vágyott függetlenséget feladni?

- Mert közben valami jobbra találtál.

A nő érdeklődve tekintett a férfira. - Jobbra? Ugyan mi lenne jobb a szabadságnál?

Nicholas ajka gúnyos mosolyra húzódott. Valaha ő is pont ugyanígy érzett. - Ha valóban annyira független akarsz lenni, szerelmem, miért nem jössz velem Amerikába? Ott sokkal nagyobb szabadságban élhetnél, mint itt ebben a rideg és korlátokkal teli társadalomban.

- De nem mint a te feleséged, Nicholas. Egy férjes asszonynak sehol nincsenek jogai, sem itt, sem Amerikában. Egész eddigi életemben az apám zsarnoksága alatt éltem. Miért akarnék most újra behódolni valaki másnak?

A férfi összeráncolta a homlokát, mert nem tetszett neki az összehasonlítás. - Nem hiszem, hogy én bármiben is hasonlítanék az apádhoz.

- Nem? Te is épp olyan erőszakos vagy, mint ő. És azt hiszem, később te is olyan kegyetlen és irgalmatlan lennél. Bármire képes vagy, csak hogy megszerezd, amire vágysz.

- Nem akarom megszabni neked, hogy mit csinálj. És nem óhajtom irányítani az életedet. Ha olyan lennék, mint amilyennek lefestettél, akkor már az első percben azt követeltem volna, hogy térj vissza velem Amerikába. Soha nem hagytam volna, hogy te dönts a házasságunk felől.

-Ám úgy tűnik, mégsem akarod meghagyni nekem a választás jogát.

- De igen. Nem kényszerítelek arra, hogy a feleségem légy. Az asszony megkönnyebbülve sóhajtott fel.

Nick tétovázott kissé, mert nem tudta, hogyan győzze meg Aurorát. - Azt hiszem, túl sötét elképzeléseid vannak arról, milyen lenne a mi közös életünk. Szerintem nem megalapozottak az ezzel kapcsolatos félelmeid.

A hercegnő e szavak hallatán megtorpant, abbahagyva a feszült járkálást. - Márpedig nagyon is megalapozottak a kétségeim. Ha elmennék veled Amerikába, akkor csak rád támaszkodhatnék. Teljesen tőled függenek. És mi történne velem, ha a közös életünket túlságosan egyhangúnak és unalmasnak találnád? Ha ismét feltámadna benned a kalandvágy? Akkor olyan egyedül maradnék egy idegen országban, akár az ujjam.

- Már megmondtam neked, hogy le akarok telepedni.

- És ugyan meddig tartana ez az elhatározásod? Hamarosan újra messzire csábítanának a kalandok és a veszély iránti rajongásod. Akkor én mihez kezdenék? - A fiatalasszony most szembefordult a férfival, és tekintetét a szemébe fúrta. - Azt kéred tőlem, hogy tegyek mindent kockára, és menjek veled. De hogyan bízhatnék meg benned ennyire?

Erre a kérdésre Nicholas arca összerándult, de nem tudott mit felelni, csak némán bámult a hitvesére. Az asszony kék szeme olyan sötét volt, akár az óceán.

- Csak a lehetséges hátrányokra összpontosítasz - mondta végül Nicholas. - Ahelyett, hogy az előnyöket vennéd számításba.

- Már számításba vettem őket - és az eredmény nem győzött meg. Lehet, hogy az életem itt unalmas, de legalább tudom, mire számíthatok. - Aurora megrázta a fejét. - És ha még veled akarnék is tartani, kötelezettségeim vannak. Itt van például Raven... és Harry is.

- Odaát van két húgom, akik szívesen vennék, ha a gondjukat viselnéd.

- És mit szólna az édesanyád ahhoz, ha én betoppannék a házába? Nem hiszem, hogy szívesen látna a hajlékában.

Ennek az aggdalomnak végképp nem volt semmi alapja, ezt Nicholas tudta jól. - Az anyám nem jelent gondot. Először is, van saját házam, amit már akkor felépítettem, amikor felnőtt korba léptem. Másodszor pedig, örömmel fogadna téged, és a saját lányának tekintene, mert már régóta az a vágya, hogy családot alapítsak. - Amikor Aurora erre nem válaszolt, a férfi sietve hozzátette. - Ha pedig a lovaid miatt aggódsz, ez sem lehet akadály. Virginiában kiváló telivéreink vannak. Annyi lovat vehetek neked, amennyit csak akarsz. Akár egy egész istállóra valót. És a birtokom sok száz hektárnyi, ahol kedvedre száguldhatsz.

Aurora a fejéhez emelte a kezét, és megdörzsölte a homlokát, mintha fájdalom gyötörné. - Valójában nem rólam van szó. Sokkal inkább rólad. Arról, hogy milyen ember is vagy te igazából. - Az asszony tétovázni látszott, majd megkérdezte. -Mondd csak, Nicholas, hűséges lennél hozzám?

A férfi nem válaszolt.

A hercegnő félénken elmosolyodott. - Ez nagyon is megfontolandó kérdés. Honnan tudjam, hogy nem találsz-e majd valaki mást magadnak, aki felkelti az érdeklődésedet? Most még kívánsz engem, de vajon akarsz-e majd két év múlva vagy akár két nap múltán?

Nicholas elkapta a tekintetét az asszonyról, és azt latolgatta, mit is válaszoljon erre a kérdésre. Tudta, hogy Aurora nem csak azt kéri tőle, hogy a hitvesi ágyban legyen hozzá hűséges, de azt is, hogy mindörökre maradjon mellette.

És vajon hajlandó ilyen mértékben elkötelezni magát Aurora mellett? Valóban neki akarja szentelni az egész életét?

- Nem szeretsz engem szívből, Nicholas - mondta csendesen a nő. - Nem hiszem, hogy tudod, mit jelent ez a szó valójában.

- És te tudod?

- Igen, én tudom. A szeretet kedvesség és nemesség és adni akarás. Azt jelenti, hogy szabadon és örömmel vagyunk együtt, hogy együtt nevetünk és sírunk. Megosztjuk a gondolatainkat és a gondjainkat. Hogy közös az érdeklődésünk. És azt, hogy forró érzések töltik be a szívünket egymás iránt...

- Kihagytad a szenvedélyt... - szólt közbe a férfi.

- Talán igen, de csupán a szenvedélyre nem lehet alapozni egy házasságot. Nem kétlem, hogy kívánsz engem, de ez csupán testi vágy. A szerelem nem azonos a vággyal.

A férfi kérdő pillantást vetett a fiatalasszonyra. - Azt akarod mondani, hogy soha nem lennél képes szeretni engem?

A nő tétovázott, majd azt válaszolta. - Azt mondom, hogy bolond lennék szeretni téged. Hiszen nem akarok újra gyászolni, ha meghalsz. Nem akarom, hogy megszakadjon a szívem a fájdalomban. Márpedig ez a sors várna rám, mert téged hajt a kalandvágy, és hamarosan megint útra kelnél, és soha többé nem jönnél haza.

- Nem tudom megígérni neked, hogy nem fogok meghalni, Aurora. Ezt senki nem teheti meg.

- Ez igaz. De mindent meg kellene tenned, hogy vigyázz az életedre. Te pedig állandóan kihívod magad ellen a sorsot. Hiába könyörögtem neked, hogy hagyd el Angliát, ahol ezer veszély leselkedik rád. - Aurora kérdőn tekintett a férfira. -Hajlandó lennél végre elmenni?

Nicholas nem felelt, ami beszédesebb volt bármely válasznál.

Aurora nagyot sóhajtott - a lelke legmélyéről tört fel a kétségbeesés. - Rendben van. Akkor megadom neked, amire annyira vágysz, és ami még itt tart.

Aurora odakapott kezével a köntöse övéhez, kissé tétovázni látszott, aztán tekintetét a férfi szemébe fúrva mégis megoldotta az övét, és hagyta, hogy a köpeny a válláról igéző suhogással a földre hulljon.

Nicholas nagyon meglepődött, szaggatottan vette a levegőt az asszony váratlan döntése nyomán. Csodálkozva, ám az asszony szépségétől elbűvölve bámulta felesége gyönyörű, mezítelen testét a lámpa sápadt, aranyos fényében.

- Mit csinálsz, Aurora? - kérdezte, és a hangján hallatszott, mennyire meglepődött az asszony hirtelen feltárulkozásán.

- Hagyom, hogy a kettőnk viadalában te győzz. Ha odadobom neked a testemet, akkor talán majd végre itt hagysz, és megtalálom az áhított nyugalmat az életemben.

A férfi összeszorította az állkapcsát, mintha szíven ütötte volna az, amit a fiatalasszony, az ő tulajdon felesége mondott neki. - Nem ezért jöttem ide ma este hozzád.

- Valóban? Nem ez az, ami után annyira sóvárogsz már hetek óta? Vagyis nem a pillanatnyi és oly gyorsan múló gyönyör miatt látogattál meg engem?

-Amit én akarok, az a feleségem. - A férfi erőtlenül elmosolyodott. - Ha csupán testiségre vágynék, biztos lehetsz benne, hogy ezer helyet találhatnék magamnak, ahol kielégülésre lelnék.

A férfi tekintete ünnepélyes volt és sötét. Nicholas egy bátortalan lépést tett a hitvese felé. - Többre vágyom, mint hogy csupán szeretkezzem veled, Aurora. Azt akarom, elepedj utánam a szerelemtől, hogy minden porcikád utánam sóvárogjon. Akkor szeretnék ölelkezni veled, ha te már nem bírod tovább nélkülem, ha elemészt utánam a vágy. Nem akarok együtt lenni veled, ha csak azért veted magadat a karomba, mert meg akarsz vesztegetni, vagy ki akarsz engesztelni.

Aurora szaporábban vette a levegőt a férfi közeledésére. -Én ... én nem kívánlak téged, Nicholas - hazudta az asszony.

-Nem?

Nick felemelte a kezét, és megcirógatta a nő nyakát, majd szándékosan lejjebb csúsztatta a kezét az asszony testén. A hercegnő szíve hevesen vert, mert a férfi végigsimította mereven ágaskodó, vágytól édesen sajgó mellbimbóját.

- Nem is vagy irántam olyan közömbös, mint ahogyan azt állítod - suttogta az amerikai lágyan.

Ezzel a férfi sarkon fordult, és odament az ablakhoz. És anélkül, hogy még egy szót szólt volna, eltűnt az éjszakában.

Nicholas megint zavarba hozta, sőt megszégyenítette.

Aurora reszketőn kapta magára a selyemköntösét, hogy mezítelenségét eltakarja, majd odabotorkált az ágyához, és leroskadt rá. Megint ő veszített kettőjük csatájában.

Nicholasnak igaza volt. Egyáltalán nem volt közömbös iránta. Sőt az az intenzív érzés, amit a férfi gerjesztett benne, rémülettel töltötte el a hercegnőt. Riasztó volt ez a nyugtalanság, és ez a heves szívdobogás, amit a jelenlétében átélt. A férjének elég volt csupán megérintenie, és ő máris egész testében remegni kezdett a vágytól. Igen, Nicholas megint bebizonyította, hogy mekkora hatalma van felette.

Aurora megborzongott. A férje azt kérdezte tőle, hogy képes lenne-e szeretni őt valaha. De hiszen ő már most is túlságosan szereti őt, gondolta reszketve. És ez volt a baj.

Ez éppen elegendő ok volt arra, hogy ne gondoljon arra, valóban elfogadja-e férjéül a férfit - nem is beszélve arról, hogy Nick bizonyára uralkodni akarna rajta, és persze az is nyilvánvaló

volt, hogy kettőjük jelleme mennyire különbözik egymástól. Megbocsáthatatlan ostobaság lenne tőle, ha beleszeretne egy olyan férfiba, aki minden pillanatban farkasszemet néz a halállal.

Már akkor is mérhetetlen szomorúság vett rajta erőt, amikor Nicholast halottnak hitte, pedig még tulajdonképpen teljesen idegen volt számára férfi. Ha pedig mélyen, szívből beleszeretne az amerikaiba, akkor pusztító érzés lenne elveszíteni őt. Ha valóban minden porcikája őt áhítaná, nem élné túl, ha a halál elragadná őt tőle.

És mi lenne, ha Nicholas elhagyná őt? Hiszen most kérdezte meg tőle, hű maradna-e hozzá, ha vele tartana, és a férfi nem volt képes választ adni neki.

Nicholas pedig rendkívül szenvedélyes férfi volt. Nagy a valószínűsége annak, hogy lángra gyúl egy másik nő iránt, ahogyan az édesapja is tette. Hagyná, hogy a szíve vezesse, vagy ha mégis tiszteletben tartaná hitvesi esküjét, akkor őrá neheztelne, amiért magához béklyózza. Igen, pont olyan lenne, akár az apja, és ugyanolyan szenvedést hozna mindkettőjük életébe.

Aurora arca elkomorult ezekre a súlyos gondolatokra. Nem hagyhatja, hogy ez történjék velük. Nem teheti ki ennek sem saját magát, sem pedig Nicholast. Nem, az ő félelme nagyon is megalapozott volt: ez a házasság nem tartható fenn.

Az asszony pillantása a naplóra tévedt, amit kint felejtett az asztalon az ágya mellett. A titkos könyv láttán még inkább megerősödött az elhatározása. Ő nem akart magának olyan sorsot, mint amilyenben a francia asszonynak része volt, nem akarta, hogy megszakadjon a szíve, mint az ismeretlen hölgynek, aki elvesztette a szerelmét. Aurora rendre végigsírta az utolsó oldalakat a naplót olvasván, mert a különös és egzotikus történet szomorúan végződött.

És azt sem akarta, hogy olyan legyen az élete, mint Raven anyjáé és Nicholas apjáé volt. Aurora most már meg tudta érteni, hogy Elizabeth Kendrick miért olvasta a naplót szinte ronggyá: az asszony nyilván mélyen azonosult a sors sújtotta szerelmesekkel. A két embert olyan erős szenvedély kötötte össze, hogy csaknem belepusztultak, amikor el kellett válniuk egymástól...

Aurora beleharapott az ajkába. Neki erősebbnek kell lennie, mint amilyen ez a két tragikus sorsú asszony volt, esküdött meg magának. A napló akaratlanul is a vágy esztelen voltára figyelmeztette őt, és neki meg kell szívlelnie a belőle leszűrt tanulságot. Fanatikusan védelmeznie kell a szívét Nicholastól, mert ha beleszeretne férfiba, az végzetes következményekkel járna.

16.

Hevesen küzdöttem azok ellen az érzések ellen, amiket bennem keltett, és amik sötét zűrzavart okozak bennem, de közben nem tudtam, ő ellene harcolok – vagy saját magam ellen?

Nicknek csakis Aurora járt a fejében, amikor Lord Clune meghívására elment egy kizárólag kiváltságos személyek által látogatható, zártkörű előadásra, amelynek során az Operaház táncosnőinek egy csoportja tartott fényes és káprázatos bemutatót. A bájos hölgyek érzéki tánca az egész férfitársaságot elbűvölte, ám Nicholasra nem voltak különösebb hatással a gyönyörű nők, és hamar otthagyta az úri társaságot. Nagyon meglepődött, amikor Clune utána sietett.

- Neked nem kellett volna félbeszakítanod a szórakozásodat, Dare - mondta neki Nicholas, miközben lefelé mentek a színházi negyedben lévő, de cseppet sem hivalkodó épület lépcsőjén.

- Ami engem illet, nem kötött le túlzottan az előadás, bár meg kell hagyni, igen pazar volt - válaszolta Clune. - Az igazat megvallva, újabban nem izgatnak fel különösebben az ilyen féktelen mulatságok. - A férfi fejével a kocsija felé intett, ami pár lépésre várakozott tőlük a sötét utcában. - Visszavihetlek a szállodádba? De ha úgy gondolod, elmehetünk máshova is. Mondjuk, mit szólnál, ha beugranánk egy játékbarlangba?

- Vissza akarok menni a hotelbe, de úgy terveztem, hogy gyalogszerrel megyek. Ha van kedved hozzá, akkor csatlakozz hozzám.

- Gyalogolni óhajtasz? - kérdezte Clune vigyorogva - Micsoda szokatlan idea.

Nick a hasára csapott, és elvigyorodott. - A kiváltságos uraságok tétlen életmódja lustává és léhává tesz engem.

- És nyugtalanná meg türelmetlenné is.

- Ó, ez igazán nem újdonság a számomra.

- Pedig nem veszélytelen ilyenkor késő este egyedül sétafikálni a Covent Garden közelében, barátom.

Nicholas meglóbálta a sétapálcáját, ami belül egy kételű tőrt rejtett. - Állok elébe egy kis izgalomnak.

Clune elgondolkodva mustrálta a cimboráját. - Ami azt illeti, én is unom magam. Mi lenne, ha csatlakoznék hozzád?

- Légy a vendégem. De figyelmeztetlek, jelenleg nem vagyok a legjobb táraság.

- Akkor pont összeillünk.

Nicholas meglepődve pillantott a barátjára. - Talán valami különös oka van a borongós hangulatodnak?

- Semmi említésre méltó - felelte Clune könnyedén. - Talán megcsömörlöttem a sok szilaj mulatozástól az évek során. Még egy ilyen elvetemült élvhajhász is belefáradhat a bűnös és a kicsapongó életmódba. Hiába, az idő kezd felettem is eljárni.

Nicholas tapintatos módon nem felelt, semmit a grófnak erre a megjegyzésére. Clune kora azonban aligha jelenthetett gondot a lordnak - hiszen még csak harmincas évei elején járt. De könnyen elképzelhető volt, hogy a sok évi féktelen szórakozás nem tett jót a lelki világának, és űrt hagyott a lelkében és a szívében.

A gróf hátrahagyta a kocsiját, és csatlakozott Nicholashoz. Pár pillanattal később Clune meglepő dologgal rukkolt elő. -Őszintén szólva talán a nagyapám az oka a nyomott hangulatomnak.

- Hallottam, hogy Wolverton nincs túl jól.

- Így igaz. Úgy tűnik, már nincs sok hátra az öregnek.

- Közel áll hozzád?

- Valójában nem. Ő egy vérgőzös zsarnok. Már évek óta nem beszélünk, bár én vagyok az örököse. - Clune állkapcsa megfeszült. - Egyetlen könnycseppet sem fogok ejteni, ha a vén gazember kimúlik.

- Akkor márki lesz belőled, igaz?

- Igen, valóban így áll a helyzet.

Nick némi magyarázatot várt a barátjától.

- Tudod, nem fűlik a fogam ahhoz, hogy a címmel járó felelősséget is felvállaljam. - Clune nagyot sóhajtott. - De azt hiszem, előbb-utóbb nekem is le kell számolnom azzal a szabados élettel, amit bolondos ifjúkoromban éltem.

- Nem is tudod, milyen igazat szóltál, jó cimborám - értett vele egyet Nicholas, és azon morfondírozott, hogy mennyire az elevenjébe tapintott a barátja: őt is ilyen gondolatok foglalkoztatták éppen.

Egy darabig a két férfi a saját gondjain töprengett, és szótlanul rótták az utcákat. Végül Clune törte meg a csendet. – Ha jól sejtem, hiába udvarolsz a feleségednek. Holtpontra jutott a kapcsolat köztetek, igaz?

Nick szája elkeskenyedett erre a megjegyzésre. - Miből gondolod, pajtás, hogy így áll a dolog?

Clune kajánul elvigyorodott. - Olyan feszült és ideges vagy, akár egy ketrecbe zárt tigris. Bocsáss meg nekem, hogy beleütöm az orromat a dolgodba, de nekem úgy tűnik, ezúttal drasztikusabb módszerekre lenne szükség.

- Mire gondolsz?

- Gondoltál már arra, hogy elrabold őkelmét?

Nicholas rosszallóan felvonta a szemöldökét. - Csak nem képzeled, hogy én is arra az útra lépek, amire nemrégiben te vetemedtél. Ha jól emlékszem, Dare, amikor legutóbb megszöktettél egy szép fehérszemélyt, párbajozni voltál kénytelen, végül pedig meglőtted a legjobb barátodat.

Clune arcán előbb őszinte megbánás látszott, majd a férfi hangosan felnevetett, és a fejét rázta. - Az az eset valóban nagy hiba volt, magam is nagyon sajnálom, hogy az események ilyen fordulatot vettek. De az imént nem akartam semmi törvénytelen vagy erkölcstelen dolgot javasolni. Hiszen ha elvinnéd a feleségedet egy szerelmi fészekbe, ahol tanúságot tehetnél szenvedélyes érzéseidről, az nagyon is törvényes lenne, mert a férj jogai megilletnek téged.

- Barátom, felkeltetted az érdeklődésemet! - felelte élénken Nicholas. - Kifejtenéd részletesebben, mit forgatsz a fejedben?

- Elvihetnéd a feleségedet egy pompás helyre, ahol módodban lenne meggyőznöd őt, hogy az iránta táplált érzéseid mélyek és őszinték. Véleményem szerint Lady Aurora ezt nagyon izgalmasnak és megnyerőnek találná.

- És hol lenne az a szerelmi fészek?

- Nos, van egy házam Berkshire-ben, ami ideális lenne erre a célra. Ugyanis gyönyörű, vadregényes helyen áll, távol a kíváncsiskodó tekintetek elől, és a személyzet nagyon diszkrét. Még nem volt dolgom olyan nőszeméllyel, akit ne bűvölt volna el ennek a kúriának az egzotikus varázsa és bája, különleges atmoszférája.

Amikor Nicholas nem szólt semmit erre a nagylelkű ajánlatra, a lord egy másik, igen lényeges szempontra is felhívta a barátja figyelmét. - Ha egy időre elmennél Londonból, az más tekintetben is előnyös lenne. Csak a javadra válna, ha most eltűnnél az emberek szeme elől. El kell mondanom neked, hogy ma délután Damien Sinclair kérdezősködött rólad. Észrevette, hogy nagyon hasonlítasz egy amerikai férfira, akit három évvel ezelőtt megismert, amikor a Pokol Lángjai titkos férfitársaság az egyik összejövetelét tartotta.

- Sejtettem, hogy ő emlékezni fog rám.

- Nick, hallgass meg. Túl sokat kockáztatsz azzal, ha itt maradsz.

- Tudom - ismerte el a férfi elgondolkodva.

Valóban nagyon veszélyes volt Londonban tartózkodnia, és Aurora körül forgolódnia, ráadásul kapcsolatuk alig javult valamicskét.

Nicholas fontolóra vette a javaslatot. Hiszen Aurorának is az volt a legnagyobb kifogása ellene, hogy folyton kihívja maga ellen a sorsot, és az apja is ezért neheztelt rá. Ez volt szembenállásuk legfőbb oka. Még az idős férfi halála előtt is ezen vitáztak. És Nicholas azóta sem tudta túltenni magát azon, hogy ilyen nagy csalódást okozott az apjának. Meg is esküdött, hogy

lehiggad, családot alapít, és eleget tesz a kötelezettségeinek - és most mégis itt volt Londonban, és nem törődött a hajózási vállalata ügyeivel, hanem az életét kockázatta egy valószínűleg reménytelen szerelem miatt. Aurora még mindig hevesen ellenállt az udvarlásának, részben éppen azért, mert ilyen veszélyes életet élt. A gyönyörű hercegnő boldogabb lenne, ha ő egyszerűen otthagyná Londont...

Nicholasnak hirtelen eszébe villant egy gondolat. Mi lenne, ha azt mondaná a feleségének, hogy sokkal biztonságosabb lenne a számára, ha elhagynák a várost? Ezt a lehetőséget így a saját hasznára fordíthatná... így talán rávehetne a szépasszonyt, hogy kettesben legyen vele.

- Nagy örömömre szolgálna, ha a rendelkezésedre bocsáthatnám a házamat - ismételte meg az ajánlatát Clune, félbeszakítván a barátja morfondírozását.

- Ez igazán nagylelkű gesztus tőled, pajtás - felelte Nick. -Komolyan fontolóra veszem a dolgot.

Az amerikai valóban nagyon jó ötletnek tartotta barátja mentő gondolatát. Ha vidéken kettesben lehetne Aurorával, akkor az asszonynak nem kellene minden lépésére ügyelnie, nehogy áthágja a szigorú társadalmi előírásokat, és ez valóban kimozdíthatná a kapcsolatukat a holtpontról. Az intim együttlét pedig alkalmat adna neki, hogy tanúságot tegyen mély érzéseiről, amiket a hercegnő iránt táplált...

És az is igaz, hogy ha elvonulna ebbe a titkos és fényűző kéjlakba, akkor kisebb lenne az esélye annak, hogy a személyazonosságát leleplezik és letartóztatják. Márpedig az ösztönei most komoly veszélyt jeleztek, és bennük még sosem csalódott.

Semmire sem vágyott jobban, mint hogy kapcsolatát Aurorával mielőbb rendezze. És erre - ahogyan dolgok álltak - nem maradt sok ideje.

Aurora és Nick viszonya már a következő napon kimozdult a holtpontról, mégpedig olyan módon, amire egyikük sem számított.

Ravennek halaszthatatlanul fontos dolga akadt, ugyanis össze kellett állítania a ruhatárát, mert a nyáron meg akarta látogatni a nagyapját, és megkérte Aurorát, hogy a vásárlásnál és a varrónőnél legyen a segítségére. Mivel Aurora tudta, hogy Harry nem érezné jól magát Lady Dalrymple társaságában, és hogy Raven nagynénje pedig nem látná szívesen a házában a rakoncátlan tízesztendős fiúcskát, a hercegnő végül a komornyikja gondjaira bízta a kiskamaszt. Nicholas úgy tervezte, hogy sakkozni fog a gyermekkel, míg Aurora odalesz.

Késő délután volt már, amikor Aurora hazaérkezett. Nyomban különös hangok ütötték meg a fülét, amelyek a nappaliból szűrődtek ki. A ház úrnője kérdően pillantott Danbyre.

- Azt hiszem, Mr. Deverill és a fiatal lord ökölvívóedzést tartanak - világosította fel a ladyt a cseléd, miközben elvette a hercegnőtől a fátyolos kalapját.

Aurorának a torkában dobogott a szíve a hír hallatán, és nyomban a nappaliba sietett. Ám már az ajtóban megtorpant, mert rendkívüli látvány tárult elé. A bútorok a fal mellé voltak tolva, hogy a szoba közepén elég hely legyen, és Nicholas meg a kis Harry is ingujjra vetkőzve öklöztek egymással.

- Igen - mondta Nichloas izgatottan. - Tartsd magad előtt a kezedet, még akkor is, ha támadni készülsz. Nézd csak, így gondolom.... - Az amerikai egy képzeletbeli ellenféllel hadakozva és a levegőbe ütve megmutatta a fiúcskának, hogyan kell csapást mérnie a partnerére.

Aurora ereiben megfagyott a vér. Félelem szorította össze a mellkasát, de egyben nagyon dühös is lett. - Isten nevében kérdem, mit művelsz te itt? - fakadt ki a hercegnő nagy mérgesen.

De fölösleges volt feltennie ezt a kérdést. Hiszen világos volt előtte, hogy Nick öklözni tanítja az ő kis védencét.

Nicholas kiegyenesedett és a ház úrnője felé fordult, ahogyan Harry is. A kiskölyök arca kipirult az izgalomtól és a testmozgástól.

- Rory, gyere és nézd meg, mit tanultam! - hencegett Aurorának a kis gézengúz.

A hercegnő dühös pillantást lövellt Nicholas felé. - Azt kérdeztem, mit csinálsz?

- Már az előbb is hallottalak - vetette oda könnyedén a férfi. - Az önvédelem alapjaira oktatom a fiút.

- Hogyan merészeled? - kérdezte Aurora a fogát csikorgatva

- Nincs oka az ijedtségre. Nem veszélyes...

- Pedig nagyon is meg vagyok rémülve. És jó okom van rá. Harry nagyon könnyen megsérülhet. Ő még csak gyermek, és te pedig erőszakra tanítod.

- Éppen elég idős már ahhoz, hogy megtanulja, hogyan védheti meg magát.

A fiatalasszonyt majd' szétvetette a méreg. - Kifelé, Nicholas! - kiáltott rá a férfira Aurora - Nem vagy többé szívesen látott vendég a házamban. És megtiltom, hogy ismét találkozz a kis Harryvel!

A kisfiú nagyon megszeppent, sőt megijedt, de a lady nem törődött vele. Nicholast ugyanis az asszony ezúttal a valódi nevén szólította, de most nem tudott ügyelni a részletekre, annyira hatalmába kerítette a düh. - Mostantól fogva tartsd magad távol tőle, megértettél? Még azt sem engedem meg, hogy beszélj vele!

- De Rory... - esedezett panaszosan a fiúcska - Én kértem meg Mr. Deverillt....

- Harry, azonnal menj a szobádba!

- Rory....

- Most, ebben a pillanatban!

A kiskamasz szemrehányóan pillantott a hercegnőre, az alsó ajka remegett az elkeseredettségtől. Ám meglepő módon nem ellenkezett tovább. Kihúzta magát, Nicholasra nézett, majd kimasírozott a szobából.

- Most aztán jól elintézted a dolgot - jegyezte meg gúnyosan az amerikai, miközben a kabátjáért nyúlt.

A ház úrnője büszkén felszegte az állát. - Hogy miképpen törődöm Harryvel, ahhoz neked nincs semmi közöd.

- Sajnálom, hogy nem kértem ki az engedélyedet előbb, Aurora. De álmomban sem gondoltam, hogy így fogsz reagálni rá.

- Márpedig én ezt a dolgot nagyon ellenzem. Arra tanítod a fiút, hogy hogyan bántalmazza az embertársait.

- Pedig nem erről van szó, Aurora. Nem gondolod, hogy kissé túl nagy jelentőséget tulajdonítasz egy ilyen ártalmatlan dolognak?

- Nekem nem ez a véleményem. Meg kell védenem őt a te romboló, pusztító hatásodtól. Ennek az egésznek ugyanis az lenne a vége, hogy Harry megsebesülne, de még meg is ölhetik.

A férfinak megfeszült az arca e szavak hallatán. - Csak azért, mert te állandó félelemben élsz, még nem kellene Harryt is erre nevelned.

Aurora szeme már szinte lángokat lövellt a felindultságtól.

- Kifelé, Nicholas! Távozz a házamból, mielőtt kidobatnálak!

A férfi résnyire húzta össze a szemét. - Egy napon majd szembe kell nézned a saját félelmeddel, drágám. Hiszen te még az élettől is félsz, annyira, hogy csaknem élve eltemeted magadat. Pedig nem fordulhatsz el az élettől csak azért, mert esetleg megsérülhetsz.

A hercegnő túlságosan dühös volt ahhoz, hogy felismerje, mennyire igaza van a férjének. - Azt mondtam, menj el! -Az asszony a méregtől reszketve az ajtó felé mutatott.

Nicholas elviharzott mellette, de ahelyett, hogy távozott volna, becsukta a nappali ajtaját. Mikor az amerikai megfordult, a nő úgy érezte, a férfi izzó tekintetétől lángra kap a teste.

- Figyelj rám, kérlek... - Azzal Nicholas odalépett hozzá, és megragadta a lady vállát.

Ám a fiatalasszony hevesen tiltakozott Nicholas közeledése ellen. - Ne érints meg... - Megpróbálta kiszabadítani magát a férfi szorításából, de Nick nem eresztette el őt. Erre az asszony meglendítette a kezét, és pofon vágta a férfit nyitott tenyerével.

Nicholas kissé visszahőkölt, és az arca annyira elkomorult, hogy a nő ijedtében hátrább lépett.

Aurora némán bámult a férjére; nagyon megrémült attól, mit is tett. Még soha az életében senkit nem ütött meg. Édes istenem, hiszen ő is olyan, akár az apja, gondolta magában. És Nicholas... A törékeny fiatal hölgynek úgy tűnt, a férfi arra készül, hogy visszaüssön.

- Én... én nagyon sajnálom... - hebegte a szépasszony, és a közben a szíve hevesen kalapált a mellkasában, mert nagyon tartott férfi megtorlásától.

Ám erre nem került sor.

- Sajnálod? - kérdezte a férfi szelíden. A tekintete hirtelen megváltozott.

Nicholas lassan elindult a nő felé, majd mikor odaért hozzá, a testével odaszegezte őt a falhoz. A szeme olyan volt, akár az izzó parázs.

- Sose sajnáld, Aurora! - csitította férfi, és megfogta az asszony csuklóját. Érintése olyan finom és lágy volt, akár a bársony. - Sokkal szívesebben veszem, ha megütsz, mintha magadba fojtod az érzéseidet. Üss meg még egyszer, ha így akarod! Rajta, bátran! Üss csak meg!

Az asszony szíve szaporán dobogott a bordái közt, mert a férfi közben a combjait a lába közé nyomta, és forró ajka az övét súrolta. Nicholas arckifejezése érzéki volt és elszánt, sötét szeme vágytól égett. A nő tudta, hogy Nick meg akarja csókolni őt.

- Ne... - tiltakozott a fiatalasszony remegő hangon. - Nem akarom, hogy megérints!

- Nem? Akkor miért reszketsz? És miért lüktet olyan hevesen a pulzusod? Csak úgy tüzel a tested!

A férfi merészen lehajolt, felhúzta a nő szoknyáját, és a kezét az asszony combja közé csúsztatta. Erős, forró tenyerének érintése valósággal sokkolta a hercegnőt. Amikor a férje megcirógatta csupasz, selyemsimaságú bőrét, a lady egész testében megfeszült, majd zihálni kezdett, amikor a férfi ujjaival szaporán izgatni kezdte nőiségének forró, lágy dombocskáját.

Ekkor a férfi hangosan felnevetett. - Pedig a tested mást mond, Aurora! Nagyon is jólesik neked a kényeztetésem. Csak hozzád kell érnem, és máris nedves vagy a vágytól. - Nick tovább simogatta a kedvesét, akiben egyre nőtt a feszültség.

Aurora a férje vállába markolt, félig ragaszkodón, félig el lökve őt magától, majd viaskodni kezdett vele, megpróbálva kiszabadítani magát. - Elég... Hagyd abba... - tiltakozott, de Nicholas csak mélyebbre hatolt selymes, forró, hívogató húsába.

-De hiszen kívánsz engem, drágám. Azt akarod, hogy a combod közé nyomjam a férfiasságom, és kitöltselek vele.

- Nem... Nem akarom... - tagadta a nő, de a tiltakozása merő hazugság volt. Egész teste sóvárgott a férfi után, és a vér vadul száguldozott az ereiben.

Nicholast ugyanolyan perzselő tűz emésztette. Elég volt hozzáérnie gyönyörű arájához, és máris megfeszült férfiúi büszkesége. Összeszorította fogát, mert ágyéka erősen lüktetett az édes kíntól. Magáévá akarta tenni a feleségét, nem vágyott jobban semmire sem a világon.

Aurorában csak ellenállást érzett, félelmet nem. Ha Nicholas úgy látta volna, hogy az asszony fél tőle, akkor nyomban abbahagyta volna a szerelmi párviadalt, de a szépséges lady nem tartott tőle. És Nick elhatározta, hogy most nem fúj visszavonulót. Azt akarta, hogy Aurora harcoljon, hogy dühös legyen. Hiszen a düh és a gyűlölet alig egy lépésnyi távolságra van a szenvedélytől, és ő azt akarta, hogy az asszony szerelemre lobbanjon iránta. Semmit sem akart még ennyire az életben. Le akarta rombolni hitvese rideg ellenállását, azt akarta, hogy az asszony kiadja a mérgét, tombolja ki magát, mert meg akarta mutatni neki, hogy a szilaj, heves emberi érzések egyáltalán nem olyan szörnyűségesek, mint amilyeneknek Aurora tartotta őket.

Nicholas fiatal felesége csodálatosan kék szemébe nézett. Amikor csak hozzáért az asszonyhoz, az úgy válaszolt rá, mint egy olyan nő, aki kétségbeesetten szeretne élni és szeretni, de nincs hozzá bátorsága. Hacsak ő rá nem bírja őt.

A férfi közel hajolt Aurorához. A szándéka nyilvánvaló volt. Nicholas forró csókja odaszegezte az asszonyt a falhoz. Az amerikai magához ölelte a fiatalasszonyt, és kíméletlenül, ki tartóan az ajkára tapasztotta a száját, szakértő módjára kényeztetve a nőt, míg csak nem viszonozta ő is nyelvének pajkos játékát, mert benne is felébredt a vágy. Amikor Nick érezte, hogy Aurora már nem utasítja el őt, kissé hátrább lépett. A szeme fátyolos volt a mámortól. Pillantása perzselt, akár a tűz.

Aurora teste megfeszült, amikor rádöbbent, mire készül a férje. Még mielőtt tiltakozhatott volna, a férfi sebtében elkezdte kigombolni a nadrágját. Nicholas szemét résnyire húzta össze, de így is látni lehetett, hogy milyen féktelen izgalom vett erőt rajta. A férfi szétvetette asszonya lábát, és kiszabadított, ágaskodó férfiasságát a nő combja közé nyomta. Aurora egész testében remegett az édes várakozástól.

A hercegnő mély lélegzetet vett, majd halkan esedezni kezdett. - Nicholas, az Istenre kérlek... ne itt!

- De igen, itt!

Az amerikai erősen megragadta kedvese karcsú derekát, felemelte könnyű testét, és ráengedte asszonyát merev, hatalmasan ágaskodó erekciójára. Egyetlen erős és lendületes lökéssel a magáévá tette a hercegnőt. Aurora tágra nyitotta a szemét az újabb sokkhatástól, és levegő után kapkodott, hiszen egész testében érezte, milyen gyönyörűség az, hogy a férje méretes szerelmi fegyvere kitöltötte őt.

A gyönyörű fiatalasszony zihálni kezdett, amikor a férfi már nem elégedett meg azzal, hogy mozdulatlanul a falhoz szögezze a neje csábító, érzéki testét, hanem egy szívdobbanásnyi idővel később kissé hátrább húzódott, de csak ezért, hogy még mélyebbre hatoljon hitvese hívogató, síkos mélységébe. A férfi már alaposan fel volt ajzva, és még szélesebbre nyitotta a nő combját, majd egy erős lökéssel kemény, forró és nagy falloszát bevezette a nő duzzadt, nedves és tüzes barlangjába.

A fiatalasszony tehetetlenül nyöszörgött és nyögdécselt, de hirtelen őt is hatalmába kerítették az érzéki örömök - többé már képtelen volt nyugodtan maradni. Nicholas simogatásai robbanásig hevítették az érzékeit. Testét nekifeszítette a férjének, megmarkolta annak erős vállát, és felvette Nick őrült ritmusát. Még soha nem tapasztalt ilyen ősi, primitív és egyben magával ragadó érzést, ilyen dühödt és nyers ölelkezést. Ehhez fogható emésztő tűzben nem lángolt még a teste. Ez a szereli viadal már-már határos volt az őrülettel.

Mintha folyékony tűz áramlott volna szét az ereiben, csiklandozva minden idegszálát. Szinte lángot vetett a teste. Még soha nem érezte ennél elevenebbnek magát. Most ízelítőt kapott a létezés igazi gyönyörűségből. Élőbb volt az élőnél, tele szenvedéllyel, vággyal és sóvárgással.

A férfi rendületlenül tovább mozgott benne, tovább tüzelve asszonyát, és vad érzéseket csalva ki belőle. Az asszony minden egyes alkalommal, amikor a férfi belehatolt, csaknem felsírt az elsöprő, földöntúli gyönyörűségtől, míg nem minden figyelmeztetés nélkül végighullámzott rajta a sodró erejű ekszt ázis, ami semmihez sem hasonlítható kielégülést hozott a számára. A férfi a nő szájára tapasztotta az ajkát, hogy ne hallatsszon ki az asszony örömteli sikolya. Pár pillanattal később egy mélyről jövő nyers hörgés kíséretében Nicholas is eljutott a csúcsra, erős teste többször megrándult a belőle feltörő tűzihar hatására.

Aurora aléltan roskadt a férfi karjába, mintha minden erejét kiszippantották volna belőle a nagy örömhullámok, amik végigsöpörtek a testén. Hosszú pillanatokig némán álltak összekapaszkodva, és nem hallatszott más, csak szaggatott, gyors lélegzetvételük. A hercegnő nem tudott megszólalni. A torka kiszáradt, testét még mindig hatalmában tartotta az édes remegés, a combja közt soha nem tapasztalt, erotikus borzongást érzett.

Végül Nicholas száján kicsúszott egy mély szitokszó.

Aurora megrémült, hirtelen magához tért, kinyitotta a szemét, és látta hogy a férfi őt nézi, tekintete sötét volt, vágyakozó, de kissé zavart. A hercegnő csak most fogta fel, mi is történt vele az imént. Édes istenem, szörnyülködött el magában, mit tett az előbb?

- Eressz el... - suttogta kétségbeesve a nő.

- Aurora... - kezdte volna a magyarázkodást Nicholas, de a fiatalasszony a szavába vágott.

-Azt mondtam, engedj! - követelte Aurora, most már erősebb hangon.

A férfi engedelmesen kissé hátrább húzódott, letette az asszonyt a földre, ám a hercegnő végtagjai még gyengék voltak, alig tudott megállni a lábán. Nick pillantása rejtélyes, titokzatos, távoli és merengő volt. Amikor a nadrágját kezdte begombolni, Aurora becsukta a szemét csalódottságában: nagyon megrémítette, hogy pár perccel korábban úgy viselkedett, akár egy szajha. Úgy párosodtak az imént, akár a vadállatok. És ő hagyta, hogy Nicholas a nappaliban tegye őt a magáévá, ahová bármelyik szolga bár-mikor beléphetett volna és megláthatta volna őket, amint féktelenül üzekednek. Még Harry is visszajöhetett volna ide akármelyik percben... Ebbe még belegondolni is szörnyűség volt!

- Hogyan merészelted? - suttogta dühödten a fiatalasszony.

- Hogyan mertél úgy bánni velem, mint egy közönséges utcanővel, egy utolsó lotyóval?

Nicholast szíven ütötte a kérdés. Végül csak annyit jegyzett meg: - Tévedsz, drágám. Úgy bántam veled, mint egy igazi, kívánatos, eleven nővel. Egy szenvedélyes asszonnyal, aki nem fél megtapasztalni a testi szerelmet és átadni magát a gyönyörnek.

A férfi ezzel a kijelentésével csak olajat öntött a tűzre, ezt rögtön látta a nő sértett arckifejezéséből, és kihallotta Aurora indulatos hangjából.

- Kifelé! Soha többé nem akarlak látni!

A férfi összeszorította az állkapcsát, majd szelíden azt felelte. - Én még mindig a te férjed vagyok, Aurora. Ott és akkor teszlek a magamévá, amikor nekem tetszik.

A fiatalasszony metsző, gyilkos pillantást lövellt a férje felé.

- Azt mondtam, menj!

Nicholasnak minden arcizma megfeszült, némán nézett a felesége dacos, ellenszegülő és jeges szemébe. A hercegnő ajka még nedves és piros volt a csókjától. Még ezután a féktelen szeretkezés után is kívánta a nőt. Érezte, hogy a férfiassága megint megmerevedik, és hogy a pulzusa újra szapora lett.

Mégsem mert hozzáérni Aurorához ismét. Ha megtette volna, akkor képtelen lett volna uralkodni magán, sem a testi vágyát, sem pedig a haragját nem tudta volna féken tartani.

- Hazudsz önmagadnak is - felelte a férfi, hangján érződött, hogy erősen viaskodik magával. - Te is akarsz engem. Emészt a vágy, amit csak én tudok kielégíteni.

Fájdalmat látott az asszony kék szemében, de amikor egy lépést tett felé, hitvese visszahőkölt.

- Ne érints meg engem!

A férfi arca megkeményedett, de nem szólt semmit. Sarkon fordult, ám amikor odaért az ajtóhoz, tétovázott kissé. Végül nyersen, metszőn és élesen felnevetett. - Ez szinte hihetetlen! Amikor először találkoztam veled, azt gondoltam, te vagy a világon a legbátrabb nő, akit valaha ismertem. De sajnos tévedtem. Gyáva vagy. Még ahhoz sincs bátorságod, hogy saját magaddal szembenézz. Hogy beismerd magadnak a félelmeidet, és legyűrd őket. - Itt tartott némi szünetet, majd még hozzátette. - Ha már igazán nőnek és bátornak érezd magad, hogy a rémképeiddel megbirkózz, akkor tudasd velem.

És ekkor anélkül, hogy visszanézett volna az asszonyra, kiment a szobából.

Aurora behunyta a szemét. Reszketett a dühtől, a megkönnyebbüléstől és a félelemtől.

Az az érzés, ami összeszorította a gyomrát, valóban a félelem volt. Nicholasnak igaza volt, tudta jól. Gyáva volt. Rettegett a férfitól. Azoktól a heves érzelmektől, amiket keltett benne. Attól az idegen nőtől, akivé mindig átváltozott, amikor csak a férjre hozzáért.

A pokolba ezzel a fickóval! Hogyan lehetséges, hogy ha Nick megérintette őt, akkor mindenről megfeledkezett, kivéve hogy mennyire kívánja őt? A férfi simogatása lángra gyújtotta a vérét, olyan teremtéssé változott a hatására, akit magával ragad a testi vágy, őrült és vad perszóna lett belőle. A férfi karjában olyan valakivé vált, akit nem ismert, akinek a létezéséről azelőtt nem volt tudomása. Aurora elutasítóan rázta meg a fejét, és kétségbeesésében halkan felnyögött. Ekkor vette észre, hogy még mindig a falhoz préselődik a háta, és amikor megmoccant, érezte, hogy a férfi meleg, nedves magja lefolyik a combján.

Kezét a gyomrára szorította. Jóságos ég, hogyan engedhette, hogy a férfi így szeretkezzen vele? Hogyan tudná most már elfelejteni őt? A hercegnő még mindig érezte hüvelyében a férfi termetes erejét, és azt a perszelő vágyat, ami Nicholas közelében mindig lehengerelte...

Mély lélegzetet vett, de a feszültségtől a tüdeje csak szaggatottan fogadta be a levegőt. Ki kell űznie magából a férfi iránt érzett sóvárgást. Többé nem engedheti őt a közelébe sem. Ez nem fordulhat elő újra vele.

Hirtelen éles, szúró fájdalmat érzett a szíve tájékán, mintha csak kést döftek volna belé, amikor arra gondolt, hogy többé nem láthatja Nicholast, és nem érezheti bársonyos, mégis férfias érintését. De nem volt más választása.

Most az apja úrhatnámsága, parancsolgatásai jutottak az eszébe. Ám Nicholas százszor rosszabb lenne az apjánál. Ő teljesen birtokba akarja venni őt. És ha ő behódolna neki, a lelke már nem lenne többé az övé. Ha a férfi venné át az irányítást az életében, akkor teljesen felemésztené az ő lángoló szenvedélye. És akkor a szíve hamuvá égne ezek közt a vad, perzselő lángok közt.

17.

Szorosan magához ölelt; forró ajkával lecsókolta szomorú arcomról a keserű könnyeket.

Nick a hátán feküdt a szállodai szobájában, és a gyéren megvilágított helyiségben a mennyezetet bámulta: közben sűrűn átkozta magát, amiért ilyen durván bánt aznap délután Aurorával. Megbocsáthatatlan, ahogyan viselkedett vele szemben.

Az igazat megvallva, neki nem állt szándékában ilyen messzire elmenni, nem akarta, hogy ilyen heves vita robbanjon ki köztük, és nem akart, ilyen zabolátlanul, ilyen fékevesztetten viselkedni. De a nő dühe szétzúzta önuralmát, és az asszony csókja az őrületbe kergette. Amikor hozzáért a feleségéhez, vad vágy fogta el, hogy a magáévá tegye.

A férfi behunyta a szemét, és felrémlett előtte Aurora döbbent tekintete, miközben ő belehatolt. Maga előtt látta az asszony kipirult arcát, amint a szenvedély végigsöpört a testén. Ő pedig odanyomta őt a falhoz, és nem volt tekintettel semmire, nem érdekelte, hogy hol vannak, és hogy ki láthatja meg őket. Úgy bánt vele, akár egy szajhával. És a nőnek kedvére volt a fékeveszett és tüzes bánásmód, mert forrón válaszolt az ő heves gerjedelmére.

Nicholas nem bánta, hogy megtörte a hercegnő jeges ellenállását. Azt azonban nagyon sajnálta, hogy most vak düh feszült köztük. Miután heteken át udvarolt a feleségének, és sóvárgott utána, ezzel a cselekedetével lerombolta a köztük kialakult bizalmat. Pedig már örült neki, hogy lassan sikerül vágyra gyújtania az asszonyát.

Nick összeszorította az állkapcsát, és beletúrt fekete hajába. Nem tudta, hogyan hozhatná rendbe a kapcsolatát a szépasszonnyal - vagy azt, hogy egyáltalán akarja-e, hogy kibéküljenek. És nem értette, miért viselkedett olyan erőszakosan a hercegnővel.

Az ördögbe is, túl messzire ment! Még soha nem érzett ilyen erős, kétségbeesett és észvesztő vonzalmat egyetlen nő iránt sem. Sebezhetősége visszarettentette őt. Elég volt csak rápillantania Aurorára, és a vére máris vadul száguldozott az ereiben, az ágyéka fájdalmasan lüktetni kezdett - sokkal forróban kívánta őt, mint bármely korábbi szeretőjét. Úgy sóvárgott utána, mint egy lelki beteg, vágytól fűtött iskolásfiú...

Nick keményen ostorozta magát a történtek miatt. Most már egyre nagyobb a valószínűsége annak, hogy Aurora soha nem fogja elfogadni őt a férjének. Ez a gyönyörű nő olyan, akár a jégcsap, legalábbis a felszínen annak látszik, és úgy tűnik, nem hajlandó megengedni, hogy előtörjön belőle az a heves szenvedély, amit nászéjszakájukon megtapasztalt a hercegnő karjában, és ami ott szunnyadt mélyen elrejtve és elfojtva benne. Épp idáig jutott a gondolataiban, amikor valaki halkan kopogtatott az ajtaján. Nicholas felült, és azon töprengett, vajon ki látogatott el hozzá ilyen kései órán. Tíz óra felé járt az idő, és ő most a szállásán múlatta az időt, mert visszamondta Clune gróf ajánlatát, hogy együtt tivornyázzák át az éjjelt a város mulatóit járva.

Váratlan látogatója ismét megzörgette az ajtót, de ezúttal már sokkal türelmetlenebbül kopogtatott. Nicholas feltápászkodott az ágyról, és odament az ajtóhoz, hogy kinyissa.

A szíve örömmel telt meg, amikor megpillantotta a nőt, aki a küszöbön állt. A jövevény arcát fátyol takarta és bő köpönyeget viselt, de Nick bármely álruhában képes lett volna felismerni Aurorát.

Az amerikai összeráncolta a homlokát. Vajon mit keres itt a szépséges hercegnő egyes-egyedül, éjnek évadján egy hotelban, miért kockázatja a botrányt? És miért keresi a társaságát, miután nem sokkal korábban megesküdött, hogy soha többé nem akarja látni őt? A férfi biztos volt abban, hogy az ifjú arisztokrata hölgy soha nem szánta volna el magát ilyen merész lépésre, hacsak nincs rá alapos oka...

- Mi történt? - kérdezte a férfi kíváncsian, megenyhült ábrázattal.

- Harry... - válaszolta Aurora remegő hangon. - Elment.

- Mit jelentsen az, hogy elment?

- Elszökött. Kérlek, Nicholas, segítened kell nekem, hogy megtaláljam őt.

A férfinak minden arcizma megfeszült. Ám mégis úgy döntött, hogy nem mutat rá, milyen következetlen a hercegnő, amikor most segítségért könyörög neki, pedig alig pár órája végérvényesen kiűzte őt az életéből. Ehelyett beljebb tessékelte a fiatal teremtést a szobájába, nehogy valaki meglássa ebben a kompromittáló helyzetben.

- Mennyi ideje, hogy eltűnt? - tudakolta férfi, miközben becsukta az ajtót.

- Nem tudom. Pár órája lehet. - Aurora fellebbentette a fátylát, kék szemével esedezve nézett Nicholasra. - Ezt az üzenetet találtam a párnáján, amikor keresni kezdtem, mert nem jelent meg a vacsoránál. - A hercegnő átadott férfinak egy kis darabka papírost.

Rory! Elmentem szerencsét próbálni. Kérlek, ne aggódj miattam.

Nicholas elgondolkodva nézte a kiskamasz búcsúsorait. -Van valami sejtésed, hogy hová mehetett?

- Sajnos fogalmam sincs. A cselédek mindenütt keresték. Kérlek! - ismételte meg Aurora türelmetlenül. - Segítenél nekem?

A férfi szemrehányó pillantást vetett rá. - Hogyan kételkedhettél ebben egy percig is? - Nick elfordult, és elkezdte levenni magáról finom kelméből készült ingét.

- Mit csinálsz? - kérdezte Aurora meghökkenve.

- Ruhát kell váltanom. Nem akarom fölöslegesen felhívni magamra a figyelmet. Egy finom úr nem fordul meg olyan helyeken, ahová minden valószínűség szerint Harry elcsámborgott. Ülj le egy percre. Csak egy pillanat az egész.

Miközben a férfi a ruhásszekrényben keresgélt, Aurora szemügyre vette a felkínált kényelmes kanapét, ami a szoba egyik sarkában terpeszkedett hívogatóan. Ám a hercegnő túlságosan fel volt dúlva ahhoz, hogy most kényelembe helyezkedjen. Idegességében fel s alá kezdett járkálni a szobában.

- Ez az én hibám - mondta önmagát ostorozva - Én voltam, aki elűzte Harryt. Ha nem vesztem el a türelmemet és a higgadtságomat, akkor soha nem vetemedett volna ilyen ostobaságra.

Nicholas azonban a fejét csóválta, miközben belebújt egy régi, viseltes kabátba. - A te indulataidnak csak nagyon kevés köze van ehhez. Harryt egyszerűen hajtja az esztelen kamaszkori kalandvágy. Csoda, hogy egyáltalán eddig maradásra tudtad bírni. - Amikor a fiatalasszony nem szólt semmit, a férfiban felerősödött az ősi ösztön, hogy megvédje a szeretett nőt. - Ne csüggedj, Aurora! Meg fogom találni őt.

A hercegnő nagyon zaklatott volt, szaggatottan fújta ki a levegőt a tüdejéből, mintha megpróbálná visszanyerni az uralmat az érzései felett. - Hol kezded keresni?

-A kikötőben. Az a legvalószínűbb, hogy megpróbál felkéredzkedni egy, a tengerre kifutó hajóra. Soha nem adta fel a titkos vágyát, hogy Franciaországba menjen kémkedni.

Nick fényes csizmáját egy kopottabbra váltotta, és végül egy kajla kalapot nyomott a fejébe. Amikor a férfi egy pár pisztolyt dugott az övébe és egy kést rejtett a csizmája szárába, Aurora szeme rémülten megvillant. Nicholas most arra a veszélyes és vérmes kalózra emlékeztette, akit annak idején megszánt. Ezzel a férfi is tisztában volt. A hercegnő mégsem tiltakozott egy árva szóval sem. Némán nézte az amerikai készülődését, és közben Harryért aggódott.

Nicholas nem hibáztatta az asszonyt. Korábban azzal vádolta őt, hogy túlságosan félti a gyermeket, ám most az asszony félelme beigazolódott. Harry, a kamasz kölyök koránál és jó

neveltetésénél fogva könnyen áldozatul eshet a londoni gazfickók cselvetéseinek. Nick nem szívesen gondolt arra, hogy mennyi veszély leselkedik a fiúcskára a nyüzsgő nagyvárosban.

Az amerikai még egy bokszert is a kabátja zsebébe csúsztatott, és egy jó kemény fából készült sétapálcával is felfegyverkezett. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi minden bajra fel akart, készülni. Végül megragadta Aurorát a könyökénél fogva, és az ajtó felé tessékelte.

- Hogyan jöttél ide?

- A fogatommal. Danby kint vár rám a szálloda előtt.

- Akkor menj haza vele.

A hercegnő megtorpant, és könyörgő pillantást vetett Nicholasra. - De én veled akarok menni!

- Nem, drágám, ez nem lenne okos megoldás. Nem akarok miattad is meg Harry miatt is aggódni.

Aurora a kezét tördelte, láthatóan nem tudta, mitévő legyen. Nicholas finoman megfogta a vállát, és egy könnyű csókot lehelt a hitvese homlokára, hogy megnyugtassa a kétségek közt őrlődő fiatalasszonyt. - Menj haza, Aurora! Megígérem neked, hogy meg fogom találni azt a rakoncátlan kölyköt.

Amikor a hercegnő még mindig tétovázott, a férfi megcirógatta az arcát. - Kemény fából faragtak, nem emlékszel? Megbízhatsz bennem.

A szépasszony végül szelíden elmosolyodott. - Bízom benned, Nicholas - suttogta megadóan.

E bátor mosoly láttán összeszorult az amerikai szíve.

Miközben lefelé mentek a lépcsőn, Nicholas magában azon imádkozott, hogy sikerüljön neki betartania az ígéretét. Mert ha az engedetlen fiú komoly bajba keveredett, akkor Aurora nagyon el lesz keseredve, hogy lassan mindenkit elveszít, aki csak kedves a szívének.

Nicholas legelőször a saját hajójához ment a kikötőben. Kétárbocosának a legénysége állandó készültségben állt arra az eshetőségre, ha neki valamilyen oknál fogva azonnal el kellene hagynia Angliát.

A legkeményebb matrózaival Nick átfésülte a rakpartot, hogy a világgá szökött fiú nyomára bukkanjanak.

A kikötő meg ezen a kései órán is tele volt emberekkel: matrózok, mindenféle alvilági szerzet, zsebmetszők és kerítő-nők népesítették be a dokkok környékét. A kocsmákból és az italmérésekből zeneszó és hangos zsivaj hallatszott ki. A kikötő bűzlött a rothadó halszagtól és a tengerészek izzadtságszagától. A Temze felett köd gomolygott, ami megnehezítette a keresést a sok száz hajó közt. Ráadásul rengeteg láda és hordó volt felhalmozva a rakodóparton, ami csak tovább rontott az esélyeiken.

Nicknek azonban elsősorban nem a köd miatt főtt a feje. Jól ismerte ugyanis a londoni alvilágot, és tudta, hogy itt vannak a legveszélyesebb tolvajtanyák, bordélyházak és ópiumbarlangok a világon. Nicholas otthon volt az itt használatos alvilági beszédmodorban, és úgy tett, mintha egy dühös tengerész lenne, akinek kereket oldott a hajósinasa, miután meglopta őt. Még némi jutalmat is fel ajánlott annak, aki nyomra vezeti. Ám senki nem látta az aranyfürtű kis szökevényt.

Ahogy múltak az órák, Nicholas mellében úgy nőtt a feszültség. Harry itt könnyen csapdába kerülhetett - előfordulhatott, hogy elrabolták, és egy hajón munkára kényszerítették, vagy a zsebtolvajok fogták be, hogy kitanítsák neki a szakmájukat, és sajnos annak is fennállt a veszélye, hogy bedugták egy bordélyházba, ahol a kliensek nagyon kedvelték a fiatal és hamvas

fiúcskákat. És sajnos azt sem lehetett kizárni, hogy a gyermek most valahol ájultan fekszik a földön, hogy a végén csalétek váljon belőle a halaknak.

Nicholasnak az is megfordult a fejében, hogy a kiskamasz esetleg már mérföldekkel távolabb jár egy tengerjáró hajó fedélzetén. Az amerikai nem bízhatott másban, mint saját ösztöneiben, amikor nekiállt a keresésnek. És ha most rosszul dönt vagy melléfog, akkor Harry komoly árat fizethet ezért az esztelen kalandért...

Nick bár úgy érezte, nem szegődött mellé a jószerencse, mégis rendületlenül tovább folytatta a kutatást. A pokolba is! Nem állhat oda Aurora elé, és nem nézhetett a hitvese szemébe, ha nem találta meg Harryt.

A férfi az éj legsötétebb és legvészjóslóbb órájában találkozott ismét két emberével, akiket megbízott a vásott kölyök keresésével. A két matróz éppen az egyik csehóból lépett ki.

- Sajnos, kapitány úr, nem jártunk szerencsével - ismerte el az egyik tagbaszakadt férfi. - Nincs nyoma annak a vásott kis ficsúrnak.

- Folytassátok tovább a keresést - parancsolta meg nekik Nick. - Ha végigvizslattátok a rakodópartot, akkor menjetek fel a hajókra, és kérdezzétek ki a legénységet. Addig nincs nyugtunk, amíg rá nem lelünk arra a rosszcsontra.

Nick sarkon fordult, hogy útjára induljon, amikor a közelében megszólalt valaki: a férfinak még a hátán is felállt a szőr ijedtében.

- Dever...

A rekedt, hörgő hang erőtlen volt, csaknem suttogásnak hatott, és az egyik láda mögül jött. Valaki a nevén szólította őt, de olyan gyenge lehetett, hogy nem tudta kimondani a teljes nevét.

Az amerikai fojtott kiáltással visszahívta az embereit, és megkerülte a ládát. A szíve hevesen dobogott a mellkasában, amikor megpillantotta a földön fekvő alakot.

- Harry? - kérdezte a férfi, és közben letérdelt az aléltan heverő test mellé.

Valóban egy fiúcska hevert a kövön, és amikor a szegény pára felemelte a fejét, Nicholas megpillantotta aranyszínű tincseit.

A kölyök csaknem meztelen volt, kezét a hasára nyomta, és erősen reszketett a nyirkos hajnali levegőben. Megfosztották minden ruhájától, csak az alsónadrágja volt rajta, amin nagy sárga vizeletfolt éktelenkedett. Nem kétséges, a fiú félelmében maga alá eresztett.

- Hol sérültél meg? - kérdezte Nicholas, miközben óvatosan végigtapogatta a fiúcska arcát és végtagjait.

- A hasamon... Alaposan helybenhagytak.

Nicholas nem látott vért a gyermek testén, de Harry bordái érzékenyek voltak, mert a fiú arca grimaszba rándult, amikor a férfi hozzáért. Nick gyanította, hogy csak zúzódásról van szó, és a fiú csontját nem törték el.

-Nyugalom! Életben maradsz - mordult rá az amerikai, mert nem akarta kimutatni, mennyire örül annak, hogy rálelt a kiskamaszra. - Mondd el, mi történt.

A kölyöknek nehezére esett a beszéd, de végül csak elnyöszörögte, milyen hányattatásban volt része: nem sokkal sötétedés előtt szökött el a kikötőbe, ahol megpróbált feljutni egy kalózhajóra, de a marcona matrózok elkergették a vézna legénykét, és aztán pedig zsebtolvajok kifosztották. A fiúcska egész testében remegett a félelemtől, és emiatt nagyon szégyellte magát - talán ez rázta meg a legjobban.

- Annyira féltem - motyogta a kis Harry.

Nicholas bár nagyon örült annak, hogy a fiúcska ennyivel megúszta kalandot, jónak látta, ha nem lágyul el, ezért szigorú szavakat intézett a kis gézengúzhoz. - Előbb kellett volna félned.

Nem is tudod, mekkora szerencséd van, hogy csak megvertek, és pár zúzódással megúsztad a dolgot. Könnyen felkoncolhattak volna, és aztán hagytak volna meghalni.

- Imádkoztam, hogy felbukkanj.

- Örülj, hogy nem fojtalak meg. Megrémítetted Aurorát.

- Én... én nagyon sajnálom. Kimentesz nála?

- Barátocskám, ez bizony rád vár. Vágd ki magadat a csávából, hiszen te kerested magadnak a bajt. De ezzel várjunk holnapig. Most az a legfontosabb, hogy kisuvickoljunk a mocsokból.

Nicholas óvatosan a karjába vette a fiúcska törékeny testét. - Felviszlek a hajómra. Ilyen szörnyű állapotban nem kerülhetsz a hercegnő elé.

Amikor Nicholas biztonságba helyezte Harryt a hajója, a Talon fedélzetén, változtatott az elhatározásán: nem viszi még haza Aurorához a gyermeket. A kiskölyök nagyon ki volt merülve, fájt minden porcikája, hiszen alaposan elverték, és nagy szüksége volt a pihenésre. Ám még inkább kijárt neki egy kemény lecke, hogy a meggondolatlan és kalandvágyó kamasz szembesüljön a való élet veszélyeivel és nehézségeivel.

A fiút lemosdatták, majd lefektették az első tiszt szobájában, Nicholas pedig visszavonult a saját kabinjába, ahol sebtében papírra vetett pár sort Aurorának. Az üzenet rövid volt: mindössze azt írta bele, hogy Harry biztonságban van, és csak kisebb sérülései vannak, de egy ideig a kétárbocoson kell maradnia, hogy Nicholas megleckéztethesse.

Ezek a lényegre törő sorok majd nyilván felébresztik a hercegnő anyai ösztöneit, és Aurora majd haladéktalanul idejön hozzá kikötőbe, gondolta magában az amerikai. Ez nem is baj, sőt nagyon is kapóra jön neki, mert haladéktalanul beszélnie kellett a hitvesével, és amit mondani akart neki, az csak kettőjükre tartozott, márpedig Aurora házában nyüzsögtek a szolgálók. Nicholas a három legvásottabb és legkeményebb matrózával küldte el az üzenetet a feleségéhez, akiknek megparancsolta, hogy részesítsék védőkíséretben a hölgyet, ha az nyomban a kikötőbe akarna jönni, miután elolvasta a neki küldött levélkét.

Az amerikai számítsa bevált. Nem telt bele még egy órába sem, és Nick még pirkadat előtt kocsizörgést hallott a rakpart felől.

A férfi kiment a fedélzetre, és a korlátnak támaszkodva nézte, ahogy Aurora kiszáll a kocsiból, majd felsiet a hajójára a feljárón át. Nicknek hevesen vert a szíve, mert tudta, hogy a következő pár perc örökre megváltoztatja majd az életét.

Amikor a fiatalasszony a feljáró tetejére ért, a férfi elébe sietett, és felsegítette őt a fedélzetre.

- Mit tettél Harryvel? - kérdezte izgatottan Aurora azon nyomban, ahogy a hajóra lépett. - Csak nem verted meg?

- Nem, természetesen egy ujjal sem nyúltam hozzá. Most éppen az igazak álmát alussza.

Aurora két lépést hátrált, majd alaposan szemügyre vette a férfi arcát. Az asszony gyönyörű kék szemében félelem bujkált és harag izzott.

- Mit értettél azon, hogy meg akarod leckéztetni azt a szeleburdi gyereket? Jobb helye lenne neki az otthonomban, biztonságban.

- Ne aggódj, Aurora. Itt is biztonságban van.

- Azt írtad nekem, hogy itt akarod tartani a hajódon....

- Ezt ne itt vitassuk meg - javasolta az amerikai, és a matrózai felé intett, akik épp akkor siettek fel a hajóra a feljárón.

A hercegnő előbb tétovázott kissé, majd hagyta, hogy a férfi a könyökénél fogva a hajó belsejébe vezesse. Nicholas lámpával a kezében az első tiszt kabinjához kísérte Aurorát. Csende-

sen kinyitotta az ajtót, és előreengedte a feleségét, hogy az nyomban megpillanthassa a gyermeket.

Harry az ágyon feküdt, és az igazak álmát aludta Aurora óvatosan odament hozzá; nagyon félt attól, vajon mit fog látni. Ó, istenem, milyen állapotban van ez a szívének oly kedves kis teremtés! Az elé táruló sanyarú látvány jobban megrázta, mint azt várta. A lámpa fakó fényénél észrevette, hogy a fiúcska arca jócskán fel van horzsolva - ütésnyomok voltak a szeme alatt, és fel volt repedve a szája....

A hercegnőt a sírás fojtogatta, a gyomra émelyegni kezdett, ezért a kezét gyorsan a szájához szorította.

Lám csak, a gyermek erőszak áldozata lett, gondolta magában Aurora. Tehetetlen düh és félelem szorította össze a szívét. Ám a kölyök mégiscsak életben van, és most ez volt a legfontosabb. Nem volt képes megvédelmezni őt, de a kis széltoló életben maradt - és csak ez számított.

A hercegnő megérintette Harry arcát, mire a kisfiú megmoccant, de nem ébredt fel. Aurora még levegőt is alig mert venni, nehogy felébressze a kis gézengúzt.

- Gyere - suttogta a fülébe halkan Nicholas. - Ki kell pihennie ezt a szörnyű megrázkódtatást.

A fiatalasszony nem szívesen hagyta magára a kis széltolót. Ám belátta, hogy most Harrynek az válik a leginkább a hasznára, ha kialussza a viszontagságokat, amikben része volt. Búcsúzóul kisimított egy rakoncátlan hajtincset a fiúcska homlokából. A hercegnő a nagy rémület és izgalom után most ürességet és tompultságot érzett.

Szinte észre sem vette, hogy Nicholas a karjánál fogva átvezette őt egy kicsiny, de elegánsan berendezett kabinba. Ám nem tiltakozott még akkor sem, amikor a férfi odakísérte az ágyhoz, és kérte, hogy üljön le.

Miután helyet foglalt, a férfi odament az italos szekrényhez, és egy pohárba kevés konyakot öntött, majd visszament a hercegnőhöz.

- Ezt idd ki - mondta, és az asszony szájához tartotta a poharat és valósággal belé töltötte az ujjnyi alkoholt.

A jóféle itóka perzselt, akár tűz. Aurora megborzongott, amikor lenyelte, majd ellökte magától a poharat. Aztán lehajtotta a fejét, és a tenyerébe temette az arcát.

- Mondtam neked, hogy a gyermek itt biztonságban van.

Aurora összerezzent. - Tudom. Csak annyira megijedtem...

-Remélem, nem gondoltad komolyan, hogy meg fogom ütni Harryt?

A hercegnő nem válaszolt, csak megrázta a fejét. Tudta, hogy Nicholas a haja szálát sem görbítené meg az ő kis védencének, ám véleménye szerint a férfi nagyon rossz hatással volt a formálódó jellemű kis kölyökre...

- Azt írtad, hogy meg akarod leckéztetni...

-Igen. Holnap reggel munkára fogom őkelmét. Fel kell majd súrolnia a fedélzetet és ellenőriznie kell a kötélzetet.

- Miért?

- Mert meg kell tanulnia, milyen nehéz is a tengeren az élet.

A nő felemelte a fejét és mélyen a férfi szemébe nézett. -Harryből nem lehet tengerész, Nicholas. Ez túl veszélyes élet lenne a számára. És ha itt fogod tartani a hajódon, akkor csak lovat adsz alá....

-Sokkal veszélyesebb, ha nem figyelünk rá, és magára hagyjuk. - Nicholas letette a poharat az asztalra, majd leült a hercegnő mellé. - A fiút fűti a képzelete, Aurora. Valósággal lázban él az a gyermek, különleges és bizarr vágyai vannak, amiket nem szabad elnyomnunk benne. Higgy

nekem, ezt én jól tudom. Amikor annyi idős voltam, mint ő, akkor én is ilyen voltam. Mivel te még nem tapasztaltál ilyesmit, talán nehéz lesz megértened, de Harry mindaddig követi a törekvéseit, amíg azok ki nem hunynak benne, vagy be nem teljesülnek. Más szavakkal, ezt az ifjonti hevességet nem kúrálhatod ki belőle úgy, hogy védeni próbálván elzárod őt az élettől. Ezért csak megneheztelne rád - pont úgy, ahogyan az édesanyja törődését is fojtogatónak érezte. Én az ő korában ugyanígy éreztem az apám iránt.

- Csakhogy én felelős vagyok érte.

- És persze tűzön-vízen át védelmezni és óvni akarod. Ám ennek a kiskamasznak sokkal inkább okos irányításra és bölcs tanácsokra van szüksége, Aurora. És én meg tudom adni neki ezeket. Képes vagyok rá.

- Harrynek nincs szüksége arra az útmutatásra és példára, amit te nyújtasz neki. Te csak erőszakra tanítanád. Én pedig irtózom az erőszaktól, Nicholas. Gondold csak el, milyen szörnyű dolgokat kellett végignéznem és átélnem az apám házában...

- Nem áll szándékomban Harryt erőszakra nevelni, drágám - mondta szelíden a férfi. - Csak azt akarom, hogy megálljon a saját lábán. - Miután az asszony nem szólt semmit erre, Nicholas hozzátette. - Nem csomagolhatod örökre vattába ezt az élettel teli gyermeket, Aurora. Ne börtönözd be abba a biztonságos szentélybe, amit magad köré emeltél.

Keserűség fojtogatta a hercegnő torkát. - De... ő még csak egy szeles gyermek. Nem tudnám elviselni, ha valami baja esnék, és ennek én lennék az oka.

- Akkor hagyd, hogy én a legbiztonságosabb útra vezessem, ahol kiélheti az ambícióit anélkül, hogy veszélybe kerülne.

Amikor a nő nem válaszolt, Nicholas kezét Aurora arcához emelte, és megcirógatta - Azt mondtad, hogy bízol bennem.

Aurora mellkasát fájdalom préselte össze, alig kapott levegőt. - Igen, bízom benned – suttogta.

A férfi arckifejezése ellágyult, és egyik ujjával végigsimította Aurora alsó ajkát. Erre a gyengéd gesztusra Aurora szeméből könnyek törtek elő. A hercegnő behunyta a szemét, és a kézhátával letörölte nedves arcát. A könnyek nem oldottak meg semmit. És nem nyújtottak gyógyírt az ő fájdalmára sem. És mégis, nem tudott parancsolni magának. Előbb csak halkan sírdogált, majd feltört belőle a hangos zokogás.

Amikor Nicholas átkarolta őt, a fiatalasszony a férje vállába temette az arcát, és kisírta magából az elmúlt napok minden fájdalmát-valójában az egész elmúlt esztendő minden félelme, vesztesége és megrázkódtatása ott hullámzott benne, és végre feltört belőle.

Miközben heves érzelmek súlya alatt rázkódott az asszony teste, és patakokban folyt a könnye, Nick magához ölelte és a karjában ringatta a hitvesét.

Végül amikor a könnyek kezdtek elapadni, Aurora azon kapta magát, hogy férje mellett fekszik az ágyon, és a fejét Nick nyakához préseli. Nicholas lágyan simogatta asszonya haját.

Végül az asszony mély levegőt vett, majd azt mondta. - Sajnálom. .. - hangja rekedt volt a sírástól.

- Szóra sem érdemes. - A férfi csókot hintett a fiatalasszony homlokára, majd elővette a zsebkendőjét a zsebéből, és letörölte vele a könnypatakokat a nő arcáról.

Aurora úgy tűrte kedvese kényeztetését, akár egy gyermek. Még ahhoz sem volt ereje, hogy megmoccanjon.

-Igazad volt - suttogta lázasan a szépasszony. - Gyáva vagyok.

- Nem - válaszolta Nicholas. - Csak túl sokáig hagytad, hogy a félelem vezessen.

A hercegnőből feltört a sóhaj, amikor a férfi könnyű csókokkal borította el a szemhéját. Úgy érezte, örökké így akar feküdni, biztonságban Nicholas karjaiban, érezni akarta férje izmos testének melegét, azt akarta, hogy az mindig így védelmezze, kényeztesse és oltalmazza.

Meghitt és bensőséges ölelkezésük azonban egészen más hatással volt Nicholasra. Amikor Aurora közelebb simult hozzá, neki felgyorsult a szívverése. Érzékei táncra perdültek, és alig kapott levegőt.

Meg akarta nyugtatni Aurorát. Enyhíteni akarta a félelmét, a szomorúságát, el akarta űzni gyönyörű arcáról a gyötrelmet, a kínt és a kétségbeesést. És akarta őt, hevesen kívánta asszonyát.

Nicholas ajkával cirógatni kezdte az asszony könnyes arcát, élvezte a nő bársonyos bőrének simaságát. És amikor Aurora hozzásimult, a férfi ágyékában a vér tűzforrón száguldozni kezdett a vágytól.

Nicknek minden önuralmát össze kellett szednie, hogy kordában tudja tartani a testén áthullámzó erős vágyakozást, Még ő sem értette, hogy ragadhatta el ennyire hirtelen a szenvedély. Képtelen volt tovább türtőztetni magát...

A következő pillanatban már ajkát a nő szájára tapasztotta, és hevesen megcsókolta Aurorát. A fiatalasszony előbb halkan suttogva tiltakozott, de ő nem fogta vissza magát, még hevesebben csókolta asszonyát - amikor pedig a szépasszony ajka forrón és simulékonyan megadta magát neki, titkon boldogan ünneplte lelkében a diadalt.

Ám a fiatalasszony hirtelen visszahúzódott, és a tenyerét a férfi mellkasához nyomta tiltakozásképpen. A szépasszony kapkodva szedte a levegőt, szeme tágra nyílt és tele volt keserűséggel és kétségbeeséssel.

Nicholasnak a lélegzete is elállt asszonya hirtelen elutasításától, és keményen kellett tartani magát, hogy ne ragadja magával a vad vágyakozás. Aurora is akarta őt, ezt tudta jól. Amikor megérintette a nő torkát, érezte, hogy milyen szapora a pulzusa

- Szeretkezni akarok veled, Aurora - mondta a férfi szenvedélytől karcos hangon. - Ha meg akarsz állítani, akkor tedd meg még most.

A férfi egész testében megfeszült, míg a válaszra várt. Ágyéka merev volt és kemény, és arra várt, hogy magáévá tegye a gyönyörű asszonyát. Nicholas szíve úgy vert, akár egy súlyos kalapács. Most azonban Aurorának kell meghoznia a döntést, bármi legyen is az. Aurora az amerikai szemébe nézett, akinek sötét szeme izzott a vágytól. A hercegnő nem akart szeretkezni a férfival, nem akart osztozni a mámorban vele, és mégsem volt képes küzdeni Nick gyengéd érintése, édes és tüzes csókjai ellen. Többé már nem volt képes védelmeznie magát a férfi végzetes vonzerejével szemben.

Aurora végül megrázta a fejét, ami édes behódolásának a jele volt. Hirtelen őbenne is vágy ébredt, és egészen elragadta őt, azt akarta, hogy férfi megérintse, és kitöltse titkos szerelemi kertjét.

- Nem akarlak megállítani - suttogta a hercegnő, és ujjaival beletúrt a férfi hullámos, erős hajába.

- Kérlek - tette hozzá a fiatalasszony megadóan, csaknem könyörgő hangon. - Szeretkezz velem, Nicholas.

18.

Felkínálta nekem a paradicsomot,és bárcsak lett volna bátorságom megragadni.

A férfi lassan levetkőztette Aurorát. Annyira kívánta a feleségét, hogy egész testében remegett, A hercegnő még mindig szégyellte a testét, és Nicholas megtett mindent, hogy ezúttal a nő gyengédnek találja.

Amikor a felesége mezítelenül állt előtte, a kalóz egyenként kihúzta a nő kontyából a hajtűket, és hagyta, hogy a gyönyörű szőke hajzuhatag leomoljon a fiatalasszony vállára. A lady hamvas mellbimbói már kiemelkedtek és keményen ágaskodtak. Bőre halvány aranyszín volt a lámpa fényében, a lába karcsú, mégis telt volt és hosszú.

Úgy tűnt, Aurorának fogalma sem volt arról, hogy milyen gyönyörű, gondolta magában Nicholas, és hogy milyen végtelenül érzéki látványt nyújt. A szépasszony szeme is tele volt vággyal, ahogyan az övé is - a mélykék szemek most sötétebben ragyogtak a sóvárgástól.

- Aurora - suttogta a férfi kissé rekedt hangon, majd megcsókolta feleségét, de ettől csak még jobban megkívánta őt. Lassú, szenvedélyes csókban forrt össze az ajkuk, és a hercegnő hagyta, hogy a férfi nyelve mélyen behatoljon a szájába, és felfedezze ajkának rejtett zugait. A kalózt diadalittas érzés kerítette hatalmába, amikor érezte, hogy a nő is kívánja őt. Azt akarta, hogy a felesége teste forrón és vadul vágyjon rá, égjen a vágytól, hogy ő megérintse... Nicholas azonban úrrá lett a benne tomboló lángokon. Most gyengéden és szelíden akarta szeretni a fiatalasszonyt, és azt akarta, hogy ölelkezésük sokig tartson.

Nick kibontakozott a nő karjából, hátralépett, és megszabadult a ruháitól.

Aurora visszafojtott lélegzettel figyelte a férjét, annak csodálatos testét, ami már kész volt a szeretkezésre. A férje annyira férfias és csábító volt, szoborszerű testét és bronzbarna bőrét aranyos fénnyel világította meg a lámpa fénye.

A férfi vágyakozón nézett rá, majd merészen odalépett asszonyához. Ujjai végigsimították Aurora mezítelen vállát, majd lejjebb vándoroltak, végigcirógatva a nő hátát és derekát. Aztán a férfi keze lecsúszott a kerek csípőre, és közel húzta magához a hercegnőt. A fiatalasszony érezte, hogy a Nicholas nagy, kemény férfiassága a testének feszül.

- Látod, mit tettél velem? - kérdezte lágyan a kalóz. - El tudod képzelni, mennyire kívánlak?

Ám a férfi nem hagyta, hogy szép neje válaszoljon, mert fejével a nő melléhez hajolt, és megcsókolta a rubinvörös mellbimbókat. A hűs éjszakai levegőben a férfi ajka még forróbbnak tűnt a hercegnő számára.

A kalóz olyan ügyesen bánt a nyelvével, hogy a nő beleborzongott. És amikor Nick megszívta az ágaskodó és sóvárgó bimbócskákat, Aurora mélyen belevájta a körmét a férje válla-ba. A nő halk, kéjes nyöszörgése még jobban felingerelte a férfit. Nick összeszorította az állkapcsát, mert hirtelen arra az erőszakos cselekedetre emlékezett, amit előző nap követett el a feleségével szemben. Most nem akart ilyen hibát véteni - nem akart megint olyan fékevesztett és őrült lenni. Most ki akarta tüntetni a szerelmét a kedvességével és a gyengédségével.

Nicholas ezért letérdelt a felesége elé, és borostás állával végigcirógatta a nő telt combjainak belső oldalát. Aurora egész testében megfeszült az erotikus érintéstől és a feszült várakozástól.

Nick oda sem figyelt a nő tiltakozó nyögdécselésére, hanem fejét a nő combja közé nyomta, és nyelvével behatolt a női pillangószárnyak közé, és kóstolgatta-ízlelgette az érett nőiséget.

A férfi avatott nyelvcsapásaitól Aurora térde megroggyant, és a hercegnő beletúrt a férfi hajába, de annak esze ágában sem volt abbahagyni az édes kínázást. Még erősebben megmarkolta a nő kerek fenekét, hogy az ne menekülhessen el erős nyelvének kínzó játéka elől.

Aurora a határtalan kéjtől a fejét dobálta, gyönyörű, dús haja repkedett körülötte, miközben a férfi csiklandozta, szívta és gyötörte érzékeny pontjait.

A hercegnő hangosan felnyögött, és nekifeszítette ölét a férfi okos, ügyes és tapasztalt nyelének. A férfi cirógatása egyre erősebb és erősebb gyönyörben részesítette őt.

- Nicholas, kérlek... - könyörgött a férfinak, mert már szinte elviselhetetlen volt számára az izgatás.

A férfi nem engedelmeskedett a fiatalasszony esedezésének, és még mélyebbre hatolt a pompás szerelmi kertbe. Forróság áramlott a nő testébe a férfiból, amitől Aurora egész testében megremegett.

A kalóz érdes hangon azt suttogta. - Igen, azt akarom, hogy elemésszen a vágy utánam. Hogy annyira kívánj, hogy eszedet veszítsd.

Újabb borzongás futott végig a hercegnőn, és aztán már nem is tudott nyugodtan maradni. Remegett és felsikoltott. A lábai alig tartották a testét, és csaknem összeesett, de Nicholas felállt, és magához ölelte a kéjtől reszkető feleségét.

- Elég... - suttogta tehetetlenül az asszony.

Tűz égett a férfi szemében, a vágy, a szerelem tüze, amikor azt mondta a nőnek. - Nem, angyalom, még csak most kezdtük el.

Azzal megcsókolta alaposan felizgult feleségét, és mint egy törékeny és értékes holmit, a karjába vette, és letette az ágyra. Amikor a nő végignyúlt meztelenül a matracon, a férfi még mindig csókolta.

Aurora testét erős vágyakozás feszítette, miközben a férfi fölé térdelt, és tovább folytatta édes kínzását. Nick szája mindenütt csókokkal borított el a testét, ajkának érintéséből szinte varázslatos erő áradt. És most már Aurora teljesen megadta magát a férjének. A hercegnő még soha nem érzett ilyen mézédes sóvárgást, ilyen végtelen boldogságot. Nicholas olyan erős, és mégis olyan gyengéd volt vele. A kalóz uralkodott magán, mert hosszan el akarta nyújtani a felesége gyönyörét, és a végsőkig akarta benne fokozni a sóvárgást.

Az asszony vadul vonaglott alatta, tűz emésztette a testét, igazi, erős női vágyakozás, ami az öléből futott végig rajta. A férfi kezének érintése egyszerre volt lágy és izgató, és egyszerre kínált élvezetet és mézédes kínokat.

Most a nő hangosan felkiáltott, mert újabb kéjes villám cikázott végig az ölén.

Aurora már könyörgött a férfinak, de egy egész örökkévalóságnak tűnt, amíg az engedelmeskedett neki.

A férfi cinkos mosollyal az arcán végre föléemelkedett csupasz, kívánatos testével, majd ráfeküdt. Aurora karjával még közelebb húzta őt magához, mert érezni akarta férfi kemény tagjait magán, azt, ahogy az a súlyával a matrachoz préseli őt, és főképpen arra a hatalmas hímvesszőre vágyott, ami keményen és mereven ott ágaskodott éhes öle előtt.

A férfi a szemébe nézett, és suttogva azt kérdezte a nőtől. -Tudod, hogy hányszor álmodtam arról, hogy megőrülsz értem a vágytól? Hogy a végsőkig fel vagy izgulva, és könyörögsz nekem, hogy tegyelek végre a magamévá? Hogy olyan tűz emészt értem, hogy az őrület szélén szédelegsz?

- Én is álmodtam erről - ismerte el Aurora, és zihálva vette közben a levegőt,

A férfi csak erre a beismerésre várt: abban a pillanatban a nő forró ölébe vezette hatalmas, vaskos falloszát, de csak lassan, hogy a feleségét még jobban kiéheztesse, vágyát még erősebben felkorbácsolja, Aurora izmos öle körbefogta a férfit, és a nő felnyögött, amikor a férfi végre mélyebbre hatolva kitöltötte őt vágyott ékességével.

Nick ezután nem mozdult, hagyta, hogy a nő megtapasztalhassa a lába közt az ő lüktető, kemény és forró szerszámát.

Ám a második döfése már sokkal erősebb és mélyebbre hatoló volt, mint az első. A nő ezt édes nyögésekkel hálálta meg. Nicholas szelíden élvezte asszonya vergődését, majd lenyúlt annak telt csípőjéhez, és megemelte azt, hogy egy újabb döféssel még mélyebbre jusson benne. Aurora testén villámok cikáztak át, kéjesen rándult össze a teste. Még soha nem érzett ilyen gyönyört - most végre igazán egy volt a férjével.

Aurora hátradobta fejét a párnára. Már nem volt képes gondolkodni, csak érezni tudott. Forró tűz égett benne, amit a férje keltett, még soha nem volt ilyen eleven, ennyire nő.

Ekkor a férfi kínos lassúsággal elkezdett mozogni benne, mintha őt is hasonló láz járná át. Aurora keze ide-oda száguldott a férfi testén, amikor az gyorsított a ritmuson, és még mélyebbre és még keményebben döfött belé. Leírhatatlan gyönyört érzett az asszony, de ezt a férfi még mindig tovább és tovább tudta fokozni.

Ekkor a férfi őrült iramban kezdett előre-hátra mozogni a nő végsőkig felizgatott forró, égő hüvelyében, és Nick most arra is figyelt, hogy a nő szerelmi ékkövét is erősen csiklandja közben. Aurora halántékában erősen lüktetett a vér, a torka kiszáradt és hangosan felsikoltott. Aztán mintha vörös fátyolt húztak volna el előtte, elöntötte a gyönyör - végre nagy hullámokban söpört végig rajta az őrült eksztázis. A férfit is magával ragadta az a mámor, amit a kedvese érzett, és ő is eljutott a csúcsra.

Mindketten egyszerre ízlelték meg a földöntúli gyönyört, és vergődtek a hatása alatt. Amikor a nő hangosan felkiáltott, a férfi az ajkára a tapasztotta a száját.

Aztán férfi aléltan nyúlt el a feleségén, és jó pár pillanatig egész testében remegett. Aztán legördült asszonyáról, és az oldalára feküdt, majd magához húzta Aurorát.

Nick jó darabig feküdt csendben - még mindig hevesen vert a pulzusa a viharos ölelkezést követő örömhullámok lökései alatt, és a fejében is vadul kavarogtak a gondolatok. Volt arra a forró, mégis gyengéd érzésre szó, ami a hatalmába kerítette testét és a lelkét egyaránt, döbbent rá végül. És ez nem volt más, mint a szerelem. Szerelemmel szerette Aurorát. Jóságos Isten...!

Nicholas behunyta a szemét, és egyszerre tolult az ajkára átok és fohász.

Meghökkentő felismerés volt ez. Eddigi kapcsolataiban sosem számolt ennek az érzésnek a felbukkanásával. Korábban mindig sikerült könnyedén és idejekorán hátat fordítania az érdeklődésével kitüntetett hölgyeknek, mielőtt a búcsú szívfájdalmat és sajnálkozást váltott volna ki belőle. Soha nem keveredett abba a veszélyes helyzetbe, hogy belekerüljön a szerelem hálójába, ennek még a lehetőségétől is rettegett. Megtanulta megvédeni magát a lélekig hatoló érzésektől, amik az apját annyira rabul ejtették, és az egész életét megkeserítették.

Ám ez még akkor volt, mielőtt találkozott Aurorával. Ennek a gyönyörű nőnek először a buja érzékisége keltette fel a figyelmét - ám a bájos hölgy vonzereje nem merült ki a szépségben és a testi vonzerőben. Már kezdettől fogva elbűvölte a hercegnő kedvessége, csendes, nem hivalkodó ereje és kitartása, és mások iránt tanúsított féltő-óvó szeretete és gondoskodása. Mindezek a tulajdonságok kivívták a tiszteletét, és az iránta táplált érzései csak még erősebbekké váltak az idő múlásával. Minél inkább megismerte ezt a bájos tüneményt, annál inkább akarta őt. És Aurora felfedte előtte azt a szenvedélyes, elbájoló asszonyt, aki benne rejtőzött, és amelynek létezéséről a világnak sejtelme sem volt. És miután megízlelte a karjában a feledhetetlen gyönyört, többé nem tudta kiverni őt a fejéből, a vére forrt érte a vágytól, és a szíve attól fogva csakis érte dobogott...

- Jól vagy? - kérdezte Nicholas kisvártatva

Aurora válaszképpen örömittasan nyöszörgött.

Nick az ágy lábánál fekvő plédet magukra húzta, hogy mezítelen testüket betakarja. Könnyű csókot lehelt a kedvese selymes hajára, majd közelebb húzta magához asszonyát. A férfi fejében egy visszatérő gondolat lüketett, amely egyszerre volt csodálatos és ijesztő. Szeretem őt. Szeretem őt...

Ismét és ismét fontolóra vette ezt az új, szédítő felismerést és ezt a minden eddiginél erősebb érzést, míg végül egy másik kérdéssel kellett szembesülnie. Hogyan hozza ezt Aurora tudomására? Hogyan győzze meg a szépasszonyt, hogy legyen valóban a felesége, amikor a hercegnő minden erejével harcolt ellene és a saját érzései ellen is?

Egyetlen éjszakával ő többé már nem éri be, hiszen olyan erős volt a vágy a testében és a lelkében. Azt akarta, hogy Aurora a hitvese legyen. Neki az ő ágyában, az ő karjában, az ő életében van a helye. Igaz, hogy az ő házasságuk a sors furcsa fintora volt, most mégis maradéktalanul be akarta teljesíteni.

Ki akarta mutatni és meg akarta élni nap mint nap azt a szenvedélyt, amit iránta érzett. Minden egyes éjjel élvezni akarta forró és bársonyos testét, és reggelente úgy akart ébredni, hogy az asszony mellette fekszik az ágyban. Együtt akarta tervezni és felépíteni vele a jövőjét, és gyermekeket akart tőle...

Nicholas ezután a rájuk boruló csendben azon morfondírozott, hogy vajon a magja megfogant-e. Két alkalommal is szeretkeztek már úgy, hogy nem tettek semmilyen óvintézkedést, hogy elkerüljék Aurora teherbe esését. Ha az asszony várandós lenne a gyermekével, akkor nem lenne más választása, mint hogy elfogadja a házasságukat, hiszen nem lenne képes egyedül megbirkózni a fejére zúduló botránnyal.

Ám Nicholas elvetette ezt a lehetőséget. Bár annak már a gondolata is csodálattal és örömmel töltötte el, ha Aurora a gyermekével lenne viselős, ám úgy érzete, ebben a kérdésben a feleségének kell meghoznia a döntést. Semmit sem akart jobban, mint hogy a hitvese legyen a hercegnő - de ezt Aurorának is akarnia kellett: azért, mert szereti őt. Mert az élete hátralévő részét vele akarja tölteni. És nem azért, mert a kényszer viszi rá. Ezért, ha legközelebb szeretkeznek, esküdött meg a férfi saját magának, védekezniük kell a fogamzás ellen.

Ám vajon lesz-e legközelebb? Ő tudta, hogy nagyon akarja ezt a szerelmet, de vajon Aurora mit akart?

A felesége nem viszonozta az ő érzelmeit, ezt tudta jól. Ő szöges ellentéte volt annak, akit a hercegnő ideális férjnek tartott. És még mindig egy átkozott szellembe volt szerelmes! Ám ha elég időt ad neki, akkor talán képes megváltoztatni az érzéseit - csakhogy az ő ideje fogytán volt.

Márpedig igenis, neki mindenekelőtt időre van most szüksége! Arra, hogy egy kevés időt tölthessen együtt Aurorával. Idő kellett neki, hogy áttörje azt a korlátot, amit a nő védekezésből maga köré emelt. Idő kellett ahhoz, hogy a házasságuknak esélye legyen szárba szökkenni. Hogy megmutassa neki, a köztük izzó vágy valóságos és tartós érzelemmé nőheti ki magát. És hogy addig fokozza a nő szenvedélyét, amíg az olyan heves és elsöprő nem lesz, hogy többé már nem lesz képes eltagadni.

Ez volt az egyetlen út ahhoz, hogy megszerezze őt magának, vagyis testi közelségre, fizikai intimitásra van szüksége. Hiszen minden egyes alkalommal, amikor hozzáért hitveséhez, az asszonyban kissé csökkent az ellenállás, és a vágy magasabb hullámokat vetett benne.

Márpedig a testi szenvedély szerelemmé érhet. Ez történt a titokzatos francia nővel is, aki azt a csodálatos naplót írta. És ez megtörténhet Aurorával is. Nem, ez fog Aurorával is megtörténni, esküdött meg magának Nicholas.

Nem akarta feladni a feleségéért folyatott harcot anélkül, hogy minden erejét ne vetette volna latba a cél érdekében. Az édesapja nem szerezhette meg magának élete nagy szerelmét, ám Nick nem akarta kesergéssel tölteni az élete hátralévő részét, hogy mi lehetett volna, ha...

A kalóz megérintette kezével hitvese rózsás arcát. - Ébren vagy? - kérdezte tőle.

A hercegnő megmozdult, majd a férfi felé fordította a fejét. - Igen - suttogta, és kék szeme álomittas volt és végtelenül érzéki.

A férfi óvatosan kifésült egy rakoncátlan hajtincset a nő arcából. Ó, milyen hihetetlenül gyönyörű is az ő asszonya... Ismét a magáévá akarta tenni őt, sokkal erősebben tört most rá a vágy, mint korábban, és már nem csupán testi vonzalomról volt szó...

Ám most még nem mutathatja ki a lelke mélyén kavargó érzéseit. Nem bízott abban, hogy Aurora hinne egy hirtelen szerelmi vallomásnak - valójában még saját magának sem volt könnyű szembenéznie az érzéseivel. És a benne lévő bizonytalanság sebezhetővé tette őt, ezzel is tisztában volt.

Most még nem nyílhat meg előtte. Ki kell várnia, amíg eljön az ő ideje, meg kell mutatnia neki, hogy milyen mélyek és őszinték az érzései, és nem csupán a szavak játékáról van szó.

- Szeretnék valamit megbeszélni veled - szólalt meg végül a kalóz, és hangjával egykedvűséget színlelt. - Azon töprengek, vajon elmenjek-e Londonból vagy sem?

Nicholas érezte, hogy e szavak hallatára a nő egész testében megfeszül. - És mit határoztál, elmész?

- Úgy vélem, egy időre vidékre kell költözöm. Neked volt igazad. Miután több olyan emberrel is találkoztam, akik felismertek, túl sokat kockáztatnék azzal, ha itt maradnék. Clune pedig felajánlotta nekem, hogy használhatom a házát Berkshire-ben. - Nick itt kis szünetet tartott, majd mély levegőt véve így folytatta. - Azt akarom, hogy velem jöjj, Aurora.

A hercegnő lassan felült, és a mellén összefogta a takarót. -Azt akarod, hogy veled menjek? - ismételte tűnődve.

- Igen. Az akarom, hogy együtt legyünk.

A hercegnő értetlenül pillantott férfire. - De hiszen most is együtt vagyunk.

- Igen, de nem úgy, ahogy kellene. Jelenleg úgy áll a helyzet, hogy úgy érzem magam, akár egy tolvaj: valósággal lopkodnom kell pár bensőséges pillanatot, amit veled tölthetek. Sündörögnöm és ólálkodnom kell, hogy a feleségem társaságát élvezhessem, hogy a karomba vehesselek. Úgy akarlak csókolni, hogy közben ne kelljen attól rettegnem, hogy világot rengető botrány pattan ki. Ölelni akarlak, szeretkezni akarok veled, és azt akarom, hogy a karomban ébredj fel.

- Nicholas... hiszen ezt a témát egyszer már megbeszéltük és lezártuk. Én nem akarok a feleséged lenni.

A férfi nem hagyta, hogy nő levegye róla a tekintetét. - Nem tagadhatod, hogy akarsz engem. Azután, hogy ilyen szenvedélyesen ölelkeztünk, többé már nem titkolhatod.

A nő szemében szomorúság látszott. - Ez nem változtat semmin sem. Mi egyszerűen nem illünk egymáshoz.

- Hogyan lehetsz ebben ilyen biztos? Még soha nem tettük igazán próbára a kapcsolatunkat. Még soha nem adtunk esélyt a házasságunknak. Márpedig én esélyt akarok, Aurora. És ezzel nemcsak nekem, de saját magadnak is tartozol.

Amikor a nő nem válaszolt, a férfi halk hangon tovább beszélt a nő lelkére. - Nagyon kevés időnk maradt, Nem maradhatok tovább Angliában. De mielőtt elmegyek, meg kell bizonyosodnom arról, hogy valóban összeillünk-e vagy sem. Ki kell próbálnunk együtt az életet, és élnünk kell az adódó lehetőséggel.

- Mit... javasolsz?

- Gyere el velem Berkshire-be, úgy mint a feleségem. -Nicholas közben a hüvelykjével a nő karját cirógatta. - Adj nekem két hetet. Két hetet kérek tőled, hogy bebizonyítsam neked, összetartozunk. Ha ez az idő letelik, és ha még mindig úgy akarod, akkor szétszakíthatod a házasságunkat és a hitvesi eskünket, amit egymásnak fogadtunk. Ha azután is ezt óhajtod majd, nem fogok ellenkezni. Elmegyek Angliából, és örökre eltűnök az életedből.

Aurora jelentőségteljesen a férje szemébe nézett. - Örökre?

- Igen - felelte megadóan férfi. - Visszamegyek Amerikába, nélküled. Soha többé nem fogsz látni az életben. Itt élhetsz tovább, úgy ahogy akarsz, függetlenül és szabadon, ahogy neked tetszik.

Aurora a fejéhez emelte a kezét, és megdörzsölte a homlokát. - Nem mehetek el most Londonból. Mi lenne Harryval és Ravennel nélkülem?

Nicholas nem kárhoztatta a feleségét azért, hogy ilyen nagy volt benne az aggodalom mások iránt. Aurora mindig is nagy hevülettel gondoskodott másokról, akik rászorultak erre; ez volt az egyik olyan tulajdonsága, amiért a férfi annyira szerette.

- Raven már jól elboldogul egyedül is - sietett megnyugtatni a hitvesét Nicholas. - És Harryt pedig bízd csak rám. Azután a lelkéig hatoló életveszélyes élmény után, amiben ma volt része, nem hiszem, hogy a saját kenyerén akarna boldogulni, és megint nekivágna a nagyvilágnak. És én majd bebizonyítom neki, hogy a tengeri csavargás nem is olyan könnyed és csodálatos kaland, mint amilyennek álmaiban látta. Nem lennék meglepve, ha igen hamar vissza akarna térni az anyjához.

- Akkor sem hagyhatom őt itt, Nicholas!

- Erre nem is lesz szükség, ezt megígérhetem neked. Milyen ellenvetésed van még?

Neki rengeteg ellenvetése van, gondolta magában Aurora. És ezek közül a legfőbb maga Nicholas. Ő sokkal nagyobb veszélyt és kockázatot jelentett a számára, mint amivel életében eddig szembesült. Ő mindent fenyegetett, ami biztonságot és ésszerűséget képviselt az életében. Olyan érzelmeket váltott ki belőle, amik elrémítették - a férfi szenvedélyes szerelme elemészti testét-lelkét, ha hagyja....

Ám mi lenne, ha visszautasítaná őt? Akkor abba nyugodna bele, hogy a félelem irányítja az életét. Akkor úgy viselkedne, akár egy gyáva, aki megfutamodik az élettől - vagyis pont olyan lenne, amilyennek a férje lefestette és amivel megvádolta. Márpedig ő nem akar egész életében félelemben élni.

De még ennél is rosszabb lenne, ha a férje itt maradna Londonban, és felfedeznék a kilétét, aztán pedig letartóztatnák és felakasztanák. Édes istenem, képtelen lenne elviselni, ha Nicholas meghalna! Ha a férje elmenne Londonból, akkor legalább nagyobb biztonságban lenne....

Merje elfogadni azt, amit a férfi kér tőle? Egyáltalán van választási lehetősége?

Aurora a férjére pillantott, akinek izzó tekintete megint elvarázsolta. Két hét. Pár nap Nicholasszal. Úgy élnének ezalatt az idő alatt, akár a szeretők. Ez maga lenne a paradicsom - és maga a kénköves pokol!

Képes lesz-e vajon ilyen hosszú ideig megóvni a szívét a férfitól? Két hét egy egész örökkévalóság! És a kényszerű intimitás csak még jobban hozzá köti őt a férjéhez, és akkor még nagyobb szenvedés lesz az elválás.

Ám ha belemegy ebbe az ajánlatba, akkor a férfi végül elhagyja Angliát, és örökre visszamegy Amerikába. Aurora torkát hirtelen fájdalom szorította össze. De hiszen nem ezt akarta? Hogy megszabaduljon Nicholastól és a szenvedélyes szerelmétől?

Elnyomta magában a reményvesztettség és a sivárság kietlen érzését, ami a magányról az eszébe jutott. Igen, kétségbeesetten szabadulni akart a férfitól, mielőtt az apró darabokra tépné a szívét....

- Megadod nekem ezt az esélyt, drágám? - kérdezte a férje bársonyos hangon. - Eljössz velem oda?

- Igen - suttogta Aurora, és Nicholas szemébe nézett. - Elmegyek veled.

A férfi gyönyörű sötét szemében olyan tűz égett, hogy a hercegnőnek még a szívverése is elállt tőle egy pillanatra. Aurora szemét perzselték ezek a lángok, hogy szinte beleszédült, ezért gyorsan lehunyta a pilláit. Közben azért fohászkodott magában, hogy az iménti döntése nehogy végzetes legyen mindkettejük számára.

III. rész
A szív szenvedélye

19.

Kifürkészte szívem legbensőbb titkait.

- Mennyi idő múlva érünk oda? - kérdezte Harry már legalább harmadszor az úton, miközben odahajolt a kocsi ablakához, hogy szemügyre vegye a sussexi vidéket.

Aurora nem állhatta meg mosoly nélkül, hogy a fiú menynyire szeretne már otthon lenni. Aznap reggel indultak útnak Londonból, és még csak pár órája utaztak, de Harry nem tudta féken tartani a türelmetlenségét. - Nemsokára - válaszolta a kiskamaszt csitítva a hercegnő.

- Ugye beszélsz a mamával, Rory? Ne hagyd, hogy csúnyán lehordjon.

- Persze, ezt megígérhetem neked. De nem hiszem, hogy emiatt aggódnod kellene. Nagyon meg fog könnyebbülni, hogy végre biztonságban hazaértél, és eszébe sem jut majd leszidni.

Ekkor Harry Nicholast kémlelte az ablakon át, aki a kocsi mellett lóháton kísérte őket. - Bárcsak én is lovagolhatnék, mint Mr. Deverill, ahelyett, hogy itt kellene kucorognom ebben a fülledt kocsiban.

- De hiszen te magad mondtad, a bordáid annyira sajognak, hogy nem lennél képes ilyen hosszú utat megtenni a nyeregben! Vagy talán már el is felejtetted, milyen fájdalmak gyötörtek?

A fiú megborzongott kemény megpróbáltatásainak emlékére - és Aurora látván a gyermek berzenkedését, némán adott érte hálát az égnek. Miután Harryt olyan csúnyán helyben hagyták a kikötőben, a kiskamasz megesküdött, hogy soha többé nem rohan világgá, és ez az eskü egészen őszintének tűnt. A balszerencsés kirándulást követő két napon pedig Nicholas kemény munkára fogta a fiút, hogy a gyermek alaposan megizzadt, vízhólyagok keletkeztek a tenyerén, és heves izomláz gyötörte. Ez a kétnapos lecke is elég volt ahhoz, hogy meggyőzze a fiút, a tengerész élete nem csupa mulatságból áll.

Ez a két nap egy örökkévalóságnak tűnt Aurora számára, de megígérte Nicholasnak, hogy nem avatkozik közbe, hagyja hogy a férfi keményen megleckéztesse a kalandvágyó kamaszt. És ahogyan azt Nick előre megjósolta, Harry mélyen eltemette magában a gondolatot, hogy

csatlakozik egy kereskedelmi hajó legényégéhez, bár az tagadhatatlan, hogy mindezt lógó orral tette.

A hercegnő, látván az elszontyolodott gyermeket, szelíden emlékezette őt arra, hogy ha majd eléri a nagykorúságot, akkor elég gazdag lesz ahhoz, hogy akár egy egész flottát vásároljon magának. Erre a fiúcska arca felragyogott, és úgy döntött, ezt az utat fogja járni - ám a közbeeső éveket inkább majd Sussex-ben tölti a mamával, aki már nagyon hiányzott neki, és akinek a szeretete már nem is volt olyan „fojtogató".

Aurora tehát most visszavitte a fiút a szülői házba, az anyjához, és Nicholas elkísérte őket. A hercegnő titkon szintén azt kívánta, bárcsak ő is lóháton tehetné meg ezt az utat a ragyogó nyári napsütésben, mert a kocsiban a levegő felforrósodott és tele volt porral. Ám Aurorának nemcsak azért volt tanácsos a batárban utaznia, hogy a fiúra ügyeljen, és szóval tartsa őt, hanem fenn kellett tartania azt a látszatot is, hogy Nicholas a család barátja. Diszkréten kellett viselkednie, és egyetlen mozzanattal sem árulhatta el titkos úti céljukat. Ugyanis miután visszavitték Harryt anyja ölelő karjába, majd London felé indulnak vissza, de útközben elkanyarodnak Berkshire felé, ahol ők ketten két hetet töltenek majd együtt, ahogyan azt Aurora megígérte a férjének.

Mind ez idáig a hercegnőnek sikerült megőriznie a nyugalmát és a hidegvérét, de ahogyan egyre beljebb értek Kelet-Sussexbe, arra a vidékre, ahol a gyermekkorát töltötte, megrohanták a szörnyű emlékek. Hálás volt a kis Harrynek, hogy a fiú csevegésével elvonta a figyelmét a szomorú, régi történetekről és a rossz előérzettől. Aurora csaknem egy éve nem járt otthon. Geoffrey halála óta szívesebben élt Londonban, mert a fájdalmas emlékek így nem rohanták meg oly sokszor. És még messzebbre ment a szívfájdalom elől, amikor elhajózott a Karib-tengerre az unokafivérével és annak bájos feleségével.

Ó, mennyire megváltozott ez alatt a rövid idő alatt az élete, morfondírozott magában a szépasszony. Eljegyezték, majd megözvegyült, és aztán megint özveggyé lett... És igazán, a szó legteljesebb értelmében asszonnyá vált, megélte nőiségét, amikor megismerte a testi szerelem gyönyörűségét egy avatott szakértő szerető karjaiban, aki olyannyira különbözött attól a férfitól, akit egész életében csodált és szeretett.

Ez az utazás hazafelé felidézte szomorú emlékeit Geoffrey-ról, és persze a még nyomasztóbbakat az apjával kapcsolatosan. Aurora kényelmetlenül kezdett fészkelődni a helyén. Megpróbált nem gondolni az apjára, és a sötét történetekre, amik most megrohanták őt. A March- és az Eversley-birtok közel terült el egymáshoz, de neki nem volt semmi oka arra, hogy meglátogassa az idős herceget, mert az atyja örökre levette róla a kezét, és száműzte őt a birtokáról.

Aurora nem tudta elfelejteni édesapja fenyegetését, miszerint korbáccsal veri ki őt, ha a lánya ismét a birtok határain belülre lép. És ő most hamarosan átlépi ezt a határt, merészen és bátran. Az apját elöntené a vak düh, ha megtudná, hogy két hetet kíván egyedül tölteni a férjével, Nicholasszal, intim meghittségben. És most mégis kísérti az Istent. Jobb lenne, ha ez a kirándulás nagyon rövid ideig tartana, gondolta magában.

Szerencsére egy súlyos aggodalmának nem volt alapja: nem maradt várandós Nicholas gyermekével, miután olyan meggondolatlanul szeretkezett a férjével. A hószáma rendben megjött, és véget is ért a múlt héten. De mostantól fogva majd - bármikor is legyenek együtt - elővigyázatosan betartják azokat az óvintézkedéseket, amikről a titokzatos napló részletesen beszámolt.

- Nos, milyen játékot játszunk? - kérdezte a hercegnő Harrytől, miközben előhúzott egy pakli kártyát a retiküljéből. Csaknem egy órával később a kocsijuk ráfordult a March-birtokra vezető kavicsos útra, és Harry ekkor már türelmetlenül izgett-mozgott a helyén. Édesanyja, Lady March

azonnal kiszakadt elébük, miután a kocsi megállt az impozáns téglaépület előtt. Az asszony forrón magához ölelte a fiát, majd csaknem hasonló szeretettel üdvözölte Aurorát. Lady March Aurora barátnője lett, miután a hercegnő édesanyja meghalt, és megosztották fájdalmukat Geoffrey halála után is. Csakhogy most Nicholas figyelte őket, és a fiatalasszony igyekezett leplezni szomorúságát, és sietve bemutatta a ladynek a kísérőjét.

Lady March túláradó szeretettel fogadta Nicholast is, és hálája jeléül összetett kézzel mondott köszöntet mindkettőjüknek. - Harry leveleiben szinte csak önről írt, Mr. Deverill. Nem lehetek elég hálás önnek a kitüntető figyelméért.

- Igazán semmiség az egész, mylady - válaszolta Nicholas szelíden.

- Ne szerénykedjék, kérem. Nagy szolgálatot tett nekem. Harrynek nincs senkije, aki bevezetné őt a nagybetűs életbe...- az asszony elnyomta kibuggyanni készülő könnyeit, és ragyogó mosolyt erőltetett az arcára. - Itt töltöd az éjszakát, lányom? - kérdezte a lady Aurorát.

- Nem, köszönöm a szíves invitálást, de vissza kell mennünk Londonba.

- Legalább költsétek el az ebédet velünk. Be kell számolnod nekem a legérdekesebb és legizgalmasabb londoni pletykákról. Mostanában nemigen jutok el oda. Gyertek be a házba. Harry, lennél, szíves csatlakozni hozzánk...?

Kényelmesen elhelyezkedtek a nappaliban, ahol felszolgálták nekik az ebédet. Lady March maga mellé ültette a fiát, mintha attól félt volna, hogy a fiacskának megint nyoma vész. Ám abban a pillanatban, hogy az utolsó fogáson is túl voltak, Harry máris elnézést kért a jelenlévőktől, mert ki akart menni az istállóba, hogy megnézze a lovait. Még meg sem kapta az engedélyt a távozásra, máris felpattant a székéről, hogy kiiramodjék a házból. Édesanyja az ajtóban állította meg őt, utána kiáltva, hogy ne viselkedjék ilyen közönségesen a vendégek előtt.

- Ó, mama, de hisz' Rory nem számít vendégnek! - jelentette ki a fiúcska.

- Azonnal kérj elnézést tőle és Mr. Deverilltől! - mondta neki ellentmondást nem tűrő hangon az anyja.

- Bocsánatot kérek! - nyögte ki végül Harry, de az arcán nyoma sem volt a megbánásnak.

-És szeretném, ha megköszönnéd, hogy Aurora olyan szívélyesen vendégül látott, téged a házában az elmúlt hetekben.- tette hozzá Lady March szigorúan.

- Köszönöm, Rory! - A fiúcska visszasietett az asztalhoz, forró szeretettel átölelte Aurorát, felnőttesen megrázta Nicholas kezét, majd kereket oldott.

Édesanyja elkeseredetten ingatta a fejét, majd felsóhajtott.

- Néha azt hiszem, képtelen vagyok bírni vele. Ő annyira más, mint a fivére, Geoffrey volt... - Aztán amikor Lady March Nicholasra pillantott, hirtelen megriadt. - Most nekem kell elnézést kérnem öntől, Mr Deverill. Nem akartam melankolikusra fordítani a hangulatot, de nagyon nehéz a helyzete annak az anyának, aki elveszíti a fiát. Akárcsak egy olyan nőnek, akinek meghal a jegyese - tette hozzá, miközben bánatosan Aurorára nézett.

Nick együttérzően bólintott, de korántsem volt annyira nyugodt és elnéző, mint amilyennek látszott. Egyáltalán nem volt boldog, amiért ellátogattak ebbe a házba, mert ez a kitérő túl sok emléket tépett fel Aurora lelkében és szívében az ő legfőbb riválisával kapcsolatban. A hercegnő piedesztálra állította a néhai Lord Marchot, és Nicholas úgy vélte, nem lesz könnyű onnan letaszítani hajdani versenytársát.

Nick tudta, hogy hiábavalóság egy ilyen eszménykép ellen harcolnia. Csak annyit tehet, hogy megpróbálja elfeledtetni Aurorával egykori jegyesét - minden tőle telhetőt latba fog vetni annak érdekében, hogy ez megtörténjen. Ehhez azonban messze kell vinnie őt erről a helyről.

Még valami történt azonban, ami sokkal fájdalmasabb emlékeket ébresztett. Aurorában, és ami miatt nem vehették célba eredeti útirányukat. Már éppen menni készültek, amikor Lady March megkérdezte a fiatalasszonyt, hallott-e valamit az utóbbi időben az apjáról.

- Nem - felelte a hercegnő. - Attól tartok, mióta megházasodtam, nem sok hírt kaptam felőle.

- Úgy tudom, nem megy valami jól a sora - ismerte be Lady March. - Mióta te elhagytad őt, képtelen volt a házban megtartani a szolgákat. De azt hiszem, nagyon is megérdemelte, hogy ez a sors jusson neki osztályrészül, mert hitvány és gonosz természetével elűzött mindenkit maga mellől.

Nicholas észrevette, hogy felesége gyönyörű arca hirtelen elkomorult; a fiatalasszonyt nyilvánvalóan nagyon felkavarta, amit az imént hallott. Ám a hercegnő egészen addig egy árva szót sem szólt, míg a férje kézen fogva oda nem vezette a kocsihoz. Akkor azonban megérintette a férfi karját.

- Mielőtt elmennénk - mondta halkan a szépasszony -, szeretném meglátogatni az apámat.

Nick összevonta szemöldökét. - Ugyan mi a szándékod ezzel? Valóban látni akarod őt azután, hogy olyan szörnyen elbánt veled?

- Nem, nem kívánja sem testem, sem lelkem a viszontlátást. Csakhogy ő mégiscsak az apám.

- Nem szeretném, ha a kötelességtudat túltengene benned -jegyzete meg Nicholas neheztelően.

Aurora bánatosan elmosolyodott. - Pedig alighanem így lehet, hiszen nem tudom megtagadni magamat.

- Nem tartozol neki semmivel, Aurora. Ő eljátszotta és elveszítette ahhoz való jogát, hogy gyermeki hűséget várhasson el tőled.

- Igen, talán így áll a helyzet. De a lelkiismeretem soha nem hagyna nyugodni, ha nem győződnék meg róla, hogy jól van-e. Ha te ellenzed ezt a lépésemet, természetesen nem kell velem tartanod.

- Ó, nem - mosolyodott el vészjóslóan Nick. - Megragadom az alkalmat, hogy végre találkozhatom ezzel a híresen hírhedt herceggel.

Kis idő elteltével meg is érkeztek az Eversley-birtokra.

A valaha csodálatos park most nagyon el volt hanyagolva, ezt Aurora egy szomorú pillantással nyugtázta. A kavicsos kocsifelhajtót mély keréknyomok csúfították el, és tele volt szeméttel, a pázsit is régóta nélkülözte már a gondos ápolást, és a valaha oly impozánsan megmetszett bokrok csúnyán elvadultak.

A hercegnő gyomra összerándult, miközben a főlépcsőn lépkedett felfelé Nicholasszal. Mégis úgy vélte, szembe kell néznie az apjával. Kötelessége, hogy elé járuljon. A szíve mélyén tudta, hogy nincs mód megbékélésre közöttük, és valójában nem is ezzel a reménnyel a szívében érkezett ide. Ám még ha apja ki is tagadta őt, akkor is vér volt a véréből, hús volt a húsából. Atyja akár mutat iránta jóindulatot, akár nem, ő akkor sem fordíthat neki hátat. Anélkül legalábbis nem, hogy ne tett volna egy utolsó kísérletet viszonyuk rendezésére. Ennek híján nem lenne képes arra, hogy ezt a fejezetet lezárja az életében. Annak azonban nagyon örült, hogy nem egyedül kell eleget tennie ennek a kötelességének, mert Nicholas elkísérte őt.

Amikor odaértek a kapuhoz, a fiatalasszony megragadta a rézből készült kopogtatót, és bezörgetett vele a házba. A kopogtató tompa hangja kísértetiesen visszhangzott a nagy házban, mintha egy teremtett lélek se lakott volna benne. Hosszú percek teltek el, amíg egy szolga végre kinyitotta az ajtót előttük: a cseléd libériája szutykos volt és zilált. Aurora nem ismerte a férfit, de azért megkérdezte, bemehetnének-e, hogy találkozzanak a herceggel.

- A méltóságos úr nincs itthon - hangzott a mogorva válasz.

- Nincs itthon, vagy pedig nem fogad látogatókat?
- Az utóbbi.
- Nekem akkor is látnom kellene őt.
- És kinek „szíveskedik" lenni önnek?

Aurora fejedelmi módon felszegte az állát, és úgy tekintett le a kicsiny emberekére. - Nos, én a herceg lány méltóztatok lenni, és mielőbb beszélni óhajtok az apámmal. Lenne szíves megmondani neki, hogy itt vagyok?

A szolgáló Nicholasra pillantott, és kíváncsian méregette a váratlan látogatót. Ám mivel az idegen férfi magasabbnak és erősebbnek bizonyult, az ajtónálló aggodalmaskodva összevonta a szemöldökét, majd nehézkesen elcsoszogott.

Aurora gondterhelten pillantott körbe, majd szomorúan megjegyezte. - Amikor az anyám még élt, ez a ház sokkal szebb volt.

A hercegnő érezte, hogy Nicholas ujjaival megcirógatja a nyakszirtjét: a férfi így mutatta ki a felesége iránt érzett szimpátiáját és tett tanúbizonyságot segítő szándékáról. Igen, Nick nem szólt egy árva szót sem, de ekképpen erőt öntött asszonyába, aki ezért igen hálás volt neki.

Végül a szolga visszatért hozzájuk. Most is meglehetősen mogorva és kelletlen volt, és a hüvelykjével a háta mögé mutatott. - Őméltósága a dolgozószobájában van.

- Ismerem az utat - felelte hűvösen Aurora, és sietve elhaladt a szolga mellett.

Ám a lépései lelassultak, ahogy egyre közelebb ért a dolgozószoba ajtajához. Talán mégis ostobaság volt tőle, hogy ide jött. Kezét csomóba rándult gyomrára tette. Vonakodott szembenézni a félelemmel és a fájdalommal, amit saját maga hozott a fejére. Aztán nagy levegőt vett, és bátran lépett be a szobába.

Apja látványa sokkal jobban megrázta, mint ahogyan azt várta, még azután is, hogy Lady March súlyos szavakkal figyelmezette. A valamikor oly délceg külsejű Eversly herceg csüggeteg módon terpeszkedett el székében, a ruházata éppoly elhanyagolt és viseltes volt, akárcsak a rossz külsejű cselédé. Kék szeme vizenyős volt és gyulladt, apró vérfoltok éktelenkedtek benne. Fáradt tekintetét Aurorára emelte, és bizonytalan pillantásokkal méregette látogatóját.

A herceg nyilvánvalóan jócskán ittas volt, amit összemosódó beszéde még inkább alátámasztott. - Mi az ördögöt keresel itt? Nem megmondtam már neked, hogy soha többé nem akarlak látni?!

- Jó napot, apa! - mondta a lánya kedvesen, tudomást sem véve a durva fogadtatásról. - Lady March azt mondta, rosszul megy a sorod.

- Semmi közöd hozzá, hogyan tengetem az életemet, te hálátlan szajha! - hangzott a szívtelen válasz, majd az idős férfi morózusan az ajkához emelte a poharát, és felhajtotta a tartalmát. - Nem vagy többé a lányom. Dacoltál az akaratommal, hozzámentél egy bűnözőhöz az akasztófa alatt, szégyenbe hozva engem vele... Meg kellett volna korbácsolnom téged!

- Örülhet neki, hogy nem tette - jegyzete meg fagyosan a felesége mellett állva Nicholas.

A herceg most ráemelte bizonytalan tekintetét férfi látogatójára. - Ki az ördög maga?

Nicholas gúnyosan elmosolyodott, de ezt az idős herceg nem vette észre. - Annak a bizonyos bűnözőnek az unokatestvére vagyok, Brandon Deverill a nevem.

- Kifelé, most rögtön, és vigye magával a lányomat is! -Eversley dühtől reszkető kezét felemelte, és az ajtóra mutatott vele. - Nem tűröm meg ezt a szajhát a házamban!

Aurora e gyalázkodó szavak hallatán ijedten húzódott hátrébb, mintha arcul csapták volna, ám amikor a férje egy lépést tett a koros uraság felé, a herceg lánya megragadta a karját és visszatartotta őt. Az apja nem sebezte meg őt, kirohanása azonban nagyon elszomorította, sőt feldühítette.

- Még hogy én hoztam szégyent a te fejedre! - A lány ajka gúnyosan fájdalmas mosolyra húzódott. - Ez aztán a képmutatás! Miért nem beszélünk inkább arról a számtalan esetről, amikor miattad égette a szégyenpír az arcomat? Egész életemben szenvednem, mert kénytelen voltam végignézni, ahogyan alávaló módon bánsz körülötted mindenkivel. A félelem volt a te fegyvered, amivel mindenkit megbénítottál, ártatlanokat bántalmaztál és dühkitöréseid alkalmával erőszakra vetemedtél, csupán azért, mert a reggelid nem volt elég meleg, vagy mert egy foltot találtál a csizmádon. Most azonban biztosan nagyon boldog vagy. Többé már nem kell eltűrnöd a szolgáid apró vétségeit, emberi gyengeségeit. Hiszen mindet elűzted a házadból.

Az idős herceg arca elvörösödött. Eversley ura lecsapta a poharát az asztalra, és fenyegetőleg felemelkedett.

Ám Aurorának nem szállt inába a bátorsága. Keményen állta a sarat apjával szemben, és egy tapodtat sem hátrált. -Nagyon sajnállak, apám. Szánlak téged. Azt hittem, több büszkeség és méltóság szorult beléd. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen szánalomra méltó teremtmény lesz belőled.

-Hogy merészeled....? - Az erősen ittas férfi sűrű átkokat szórt a lánya fejére, majd hirtelen támadásra ragadtatta el magát, és felemelte a karját, hogy megüsse vele Aurorát.

Nicholas olyan gyors volt, akár a villám. Egy pillanat nem sok, de annyi időbe sem telt, amíg megragadta az uraságot a nyakkendőjénél fogva, és a karját a háta mögé csavarva megperdítette a lordot, aki így arccal a fal felé fordult.

Eversley hangosan felszisszent a fájdalomtól.

Nicholas válaszképpen halkan, de nyersen a következő szavakat intézte hozzá. - Azóta vágyom már arra, hogy megleckéztessem uraságodat, amióta hallottam, milyen erőszakos és brutális alak.

- Nem veszi le... rögtön rólam... a mocskos kezét! - követelte Eversley levegőért kapkodva.

- Micsoda? Szóval nem tetszik önnek, ha a tulajdon módszerét alkalmazzák önnel szemben?

- Átkozott legyen....! Meg fogom korbácsoltatni! Le fogom tartóztattatni... amiért egy főrangú nemes embert, bántalmaz!

- Csak tessék, próbálja meg! De előre figyelmeztetem önt, ha csak egy ujjal hozzá mer nyúlni a lányához, miszlikbe aprítom. Ha csak egy haja szála meggörbül Aurorának, lesöpröm önt a föld színéről. Nem fog újabb nap virradni önre, ha a legkisebb baja esik a hercegnőnek. Megértette, amit mondtam?

Eversley erőtlenül bólintott, de Nicholas ezzel még nem elégedett meg.

- Hagyja békén a lányát, ne merje őt zaklatni! Remélem, világosan fogalmaztam. Nem tűröm, hogy akár egy rossz szót is szóljon ellene.

- Igen! Megértettem!

Az uraság már csaknem térdre hullott, amikor Nicholas végre elengedte erős szorításából. Aurora szíve majd' kiugrott a mellkasából, miközben a két férfi párbeszédét figyelte, és csak nehezen állta meg, hogy közbe ne avatkozzék. Amikor apja haragos tekintetét rá emelte, a fiatalasszony keményen felszegte az állát, és rezzenéstelenül nézett a herceg szemébe. Aurora elítélte az erőszakot, mégsem sajnálkozott emiatt az összecsapás miatt. A herceg végül csak emberére akadt - most olyasvalakivel került szembe, aki nem félt tőle, és nem futamodott meg gyáván a fenyegetései és a dühkitörése elől. Nicholas nem rémült meg tőle egy fikarcnyit sem, neki mondhatott, amit akart.

Végül Nick sarkon fordult, és odanyújtotta a karját a feleségének, aki azt készséggel el is fogadta. Egyikük se szólt egyetlen szót sem, miközben az ifjú férfi kikísérte Aurorát a házból a kocsihoz, ami odakint várakozott.

Nicholas ezúttal nem pattant fel a lova hátára, hanem odakötötte a jószágot a kocsi végéhez, majd pedig beült a batárba, Aurora mellé. A hercegnő nem is vette észre, mi történik körülötte. A kocsi útnak indult, és a gyönyörű nő tompán bámult ki az ablakon, csak a házukat látta maga előtt, amint az egyre kisebb és kisebb lett, ahogy távolodtak tőle.

Aurora még mindig reszketett, de erősebb volt benne a megkönnyebbülés érzése. Most végre megszabadult az apjától, miután oly hosszú évekig zsarnoki elnyomása alatt élt. Végre sikerült megtörnie az atyja őfelette gyakorolt elviselhetetlen és gyűlölt hatalmaskodását. Ő már nem segíthet az apján, erre rá kellett döbbennie. És többé már nem tartozik neki gyermeki kötelességgel; már nem érzett felelősséget iránta. Ez az erőszakos kiutasítás és megtagadás felmentette őt attól, hogy akár még részvétet is érezzen iránta.

Meglepő módon a hercegnő nem érzett bűntudatot, csak mélységesen mély szomorúságot, hogy ekként kellett végződnie ennek a kapcsolatnak közöttük: az iménti durva apai megnyilvánulás még a vérségi kötelékeket is széjjelszakította köztük.

Aurora csak ekkor vette észre, hogy Nicholas őt figyeli.

- Végre megszabadultál tőle - jegyezte meg a férfi végül.

-Igen. - A fiatalasszony megrázta szép fejét, és elhűlve döbbent rá, hogy milyen sokáig tűrte apja zsarnokságát. - Az egész eddigi életem az ő fenyegetéseinek az árnyékában telt... sötét volt és veszélyekkelel teli. Megnyomorította minden napomat. .. Olyan gyűlöletes és erőszakos volt.

Nicholas szeme felizzott, akár a parázs, és a következőket mondta: - Sajnálom, hogy tanúja voltál ennek a jelentnek, de néha egy ilyen dühöngő embert csak erőnek erejével lehet lecsillapítani és jobb belátásra bírni.

-Talán igazad van. - Aurora pillantása Nicholas kezére tévedt. A férfinak erős, gyönyörű keze volt, kész a küzdelemre, és mégis.... Nem minden férfi volt olyan brutális és vak dühtől tajtékzó, mint az ő apja.

A szépasszony halványan elmosolyodott. - Köszönöm, amit értem tettél! Nekem nem lett volna bátorságom visszavennem tőle a szabadságomat. Nélküled soha nem tettem volna meg ezt a lépést.

Nicholas szívét mélyen legbelül öröm járta át, legszívesebben felkiáltott volna Végre győzelmet aratott! A szerelme végleg szakított egy félelmetes múltbeli kapcsolatával, ami beárnyékolta mindkettejük életét. Most már csak Aurora korábbi jegyesének kísértő szellemével kellett megküzdenie.

Erre a gondolatra Nick állkapcsa összerándult. Ezzel az utóbbival sokkal nehezebb dolga lesz, mert ez még az előzőnél is erősebb befolyással bír felesége életére. Ám a férfi nagyon elszánt volt, mindent egy lapra tett fel: ő győzni akart. El fogja érni, hogy Aurora ugyanúgy szeresse őt, mint egykori jegyesét. Ez a gyönyörű nő az övé lesz testestől-lelkestől.

Csakhogy neki mindössze két hét adatott meg arra, hogy ezt a tervét keresztülvigye.

A pár jókor sötétedés után érkezett meg úti céljához: egy elegáns kúriához, ami egy sűrű bükkfaerdő mélyén rejtőzködött a chilterni dombok közt. Aurora hallott már suttogni arról, hogy léteznek örömházak, ahol a romlott nemes urak távol a világ szemétől áldozhatnak bűnös élvezeteiknek, de a hercegnő soha nem gondolta volna, hogy egy kéjlak ilyen dekadens lehet. A kastély mézszínű kövekből épült, és sokkal inkább egy miniatűr palotára emlékeztetett, semmint egy angol udvarházra. Az épület belső kiképzése még inkább megdöbbentette és lenyűgözte a szépasszonyt: az ugyanis gazdagon be volt rendezve, meglehetősen egzotikus stílusban - a

mezítelen testeket ábrázoló pazar faliszőnyegek, szobrok és festmények azonban még jobban ámulatba ejtették őt.

Kettőjüket kis létszámú személyzet fogadta, és rögtön a saját, külön szobájukba vezették őket. Aurora egy illatos, gyéren megvilágított kis helyiségben találta magát, amelyet selyemmel tapétáztak ki, és ahol a falakon gyönyörű olajképek függtek.

Alacsony, széles ágy állt az egyik fal előtt, rajta pompás, rojtos, keleties stílusú selyempárnák díszelegtek elszórva. Mellette egy kisasztal állt, amire minden bizonnyal majd a vacsorát fogják felszolgálni. A szemben lévő fal boltíves kiképzésű volt, és egy belső udvarra vezetett, aminek alját színpompás csempékkel rakták ki.

Aurora elámult a kerti szökőkút halk csobogásától, és odaállt az egyik boltív alá, majd kikémlelt a sötét éjszakába. Hirtelen azt képzelte, hogy Desiree naplója elevenedett meg előtte, aki egy szantálfa illatú, ragyogó palota foglya lett.

Ő azonban nem volt fogoly, gondolta magában Aurora. Desiree-t elfogták, rabul ejtették és elhurcolták egy idegen országba, ahol egy gazdag uralkodó az ágyasává tette. Ő azonban a saját akaratából volt itt. És mégis félt attól, hogy mint Desiree, őt is megbabonázza urának egzotikus csábítása és édes kísértése.

Még meg sem hallotta Nicholas lépteinek zaját, már érezte, hogy a férfi felé közelít. Nick nem szólt egy szót sem, csak hátulról átfogta szerelme derekát, és annak hátát a mellkasához húzta. Aurora felsóhajtott az örömtől, mert a ruháján keresztül is érezte a férfi testének melegét és erőtől duzzadó férfiasságát. Férje máris égett a vágytól, pedig még alig értek egymáshoz. Aurora beleborzongott abba, milyen mámort tartogat a számára ez az éjszaka.

Pár pillanatig némán álltak így összeölelkezve. A hercegnő még szívének dobbanását is hallotta a rájuk telepedő csendben, és érezte, hogy a férfi szíve is hevesen ver.

-Megbántad, hogy idejöttél? - kérdezte tőle suttogva Nicholas.

A férje tudni akarta, vajon sajnálja-e, hogy az elkövetkező napokban együtt lesz vele itt ebben a pazar kéjlakban. Nem, nem bánta, hogy úgy döntött, elfogadja a férfi kihívását. Kétségei és aggályai voltak, de nem érzett sajnálkozást a lelkében. Aurora tudta, hogy a veszély nagyon is valóságos. Minden akaraterejét össze kell majd szednie, ha meg akarja óvni a szívét ettől az erős, nagy hatással bíró férfitól, akiben csak úgy buzog az élet, és aki érzelmi tűzvihart kavart benne. Ám Nicholas olyan paradicsomi gyönyört ígért neki, amit egyetlen húsból-vérből való nő sem lett volna képes azt visszautasítani.

- Nem, nem bántam meg.

- Remek - mondta Nicholas lágyan. Ekkor valahonnan a sötétségből felhangzott egy fülemüle trillázó éneke.

-Akkor szeretnék kérni tőled valamit, drágám - tette hozzá a férfi csendesen. - Szeretném, ha felújítanánk azt az egyezséget, amit a nászéjszakánkon kötöttünk egymással. Vagyis a következő két hétben csak a jelennek éljünk. Amíg itt vagyunk, nincs se múlt, se jövő, csak jelen. Semmi viszálykodás és civakodás ne legyen köztünk... Csak szerelmeskedjünk ez alatt az idő alatt, és ne gondoljunk semmi másra. Ennek a két hétnek a felejtésről kell szólnia, és arról, hogy egyek vagyunk, és hogy felfedezzük egymást. Mindenféle szeszélyt megengedhetünk magunknak. Bátran kiélhetjük a legmerészebb fantáziánkat is.

Aurorával forogni kezdett a szoba, hiszen férfi a mennyországot ígérte neki. Erre a két hétre a férfi karjában megízlelheti a földöntúli gyönyört, és átadhatja magát annak a szenvedélynek, amit Nicholas iránt érzett. Talán csillapíthatja a benne lángoló vágyat, ami szüntelenül emésztette őt a férfi iránt.

És ha letelik ez a két hét, akkor talán Nick örökre elhagyja őt, és akkor végre megleli a békét az életében.

- Nos, elfogadod az ajánlatomat? - sürgette a választ a férfi, miközben a felsége fülét csókolgatta

- Igen. - Aurora képtelen volt bármit is megtagadni a férfitól, és a benne égő szenvedélyt sem tudta elfojtani. Kimondhatatlanul vágyott a férfi csókjára, ölelésére. Kétségbeesetten akarta Nicholast...

A hercegnő a férfi nevét suttogta, miközben szembefordult vele, és az ajkát kereste. Nick azonban tévedett. Ez az időszakot ő nem a felejtésnek fogja szentelni, hanem az emlékezésnek.

Olyan élményeket kell átélnie, amiket majd megőrizhet arra az időre, amikor a férfi már elhagyta őt. És ezeknek ez emlékeknek egy egész életre elégnek kell lenniük.

20.

Csodálatos odisszeára, szerelmi kalandra csábított engem,
ahol megízleltem a szív szenvedélyét.

A férfi ajka varázsaltos volt, érzéki és forró, érintésére erős vágy járta át Aurora testét. Kívánta a férjét, sóvárgott utána, miközben levetkőztették egymást lázas sietséggel. A hercegnő teste tűzben égett, szédült, és csaknem a padlóra rogyott...

De mégsem! Nicholas ugyanis a karjába vette, és forró ajkát a szájára tapasztotta. Odavitte az alacsonyan fekvő ágyhoz, és letette a puha selyempárnák közé, majd ő is mellé feküdt. Aurora átkarolta a férfit, forrón és lázasan, kétségbeesetten kívánva férfit...

Alig hallotta meg a halk kopogást az ajtón, de Nicholas a zajra hirtelen megmerevedett és gyorsan visszanyerte önuralmát.

- Várj, angyalom... - mondta a feleségének, és kibontakozott az öleléséből. - Ez a vacsora lesz. Azt kértem, hogy itt szolgálják fel.

Aurora vonakodva elengedte Nicholast, mivel máris hiányzott neki a férfi. A kalóz felpattant az ágyról, és kihívóan a nő szemébe pillantva behúzta az ágy súlyos brokátfüggönyét.

Aurora magára húzta a takarót, és türelmetlenül várakozott. Hallotta, hogy Nicholas beengedi a szolgákat, és arra utasítja őket, hogy tegyék a pazar ételekkel megrakott tálcákat az asztalra. Aztán az ajtó csendesen becsukódott, és egy pillanatra csend borult a szobára. Egy perccel később Nicholas széthúzta a függönyt.

Aurora szíve hevesebben kezdett dobogni, amikor a férfi csodálatos mezítelen testét látta maga előtt.

- Éhes vagy? - suttogta Nicholas.

- Nem ... Igen... rád vágyom. Ki vagyok éhezve az érintésedre. - válaszolta kissé szégyenkezve a nő.

A férfi sötét, vágytól izzó tekintetét a nő kék szemébe fúrta. - Kielégítheted az étvágyadat, szerelmem. Addig állok a rendelkezésedre, ameddig csak akarod.

Ám ekkor Nicholas hirtelen hátat fordított a hercegnőnek, és odament az alacsony asztalhoz, ami az ételekkel teli tálcáktól roskadozott. Aurora látta, ahogy a kalóz felkap egy üveg pezsgőt, és jócskán önt a finom italból egy nagyobb tálba.

Miközben a férfi háttal állt Aurorának, a szépasszony némán csodálta a férfi pompás alakját. Nick olyan volt, akár a herceg Desiree naplójában. És maga a szoba a selyemben és szantálfában tobzódó kéjlakra emlékeztette, amiről a naplóban olvasott. A fiatalasszony úgy érezte, hogy most ő az a titokzatos francia nő, aki azt a csodálatos könyvet írta, és most varázslatos urára vár, aki a szeretője. Az ő ura azonban Nicholas volt, és ő pedig a rabja lett, mintha csak arra született volna, hogy a férfinak örömet okozzon.

- Ebben a helyiségben a díszítés nagyon hasonlít a palotabeli háremhez, amiről a francia hölgy írt a naplójában - jegyezte meg Aurora.

- Ez nem véletlen - felelte a kalóz. - Szándékosan választottam ezt a szobát, mert tele van keleti motívumokkal. Észrevettem, mennyire megkedvelted a titkos naplót, és a kedvedben akartam járni.

Ekkor a férfi visszament a nőhöz, aki még mindig az ágyon feküdt várakozva. Nick letette a tálat a díványra. Több szivacs volt benne, amik a pezsgőben áztak.

-Emlékszel, mit ír a napló a fogamzás megakadályozásáról?

- Igen. - Hirtelen fájdalom hasított a hercegnő szívbe, mert megértette, mi a férfi szándéka a szivacsokkal: meg akarja akadályozni, hogy a magja megfoganjon benne - bár ő sem kockáztatta volna szívesen, hogy viselős maradjon Nick gyermekével.

- Megengeded, hogy felhelyezzem? - kérdezte.

- Igen.

Nicholas a nő fölé hajolt, és nedves szivacsot a nő lába közé nyomta. Aurorának egy pillanatra elállt a lélegzete a hideg érintéstől.

A kalóz bocsánatkérő szavakat suttogott, majd mélyen felnyomta a nő testébe a szivacsot. Aurora megborzongott, de a férfi ekkor a száját a nő rejtekére tapasztotta, és átmelegítette a hercegnő ölét.

Aurorát elöntötte a vágy, amikor Nicholas csókjait érezte a lába között, és homorított, hogy a férfi még jobban hozzáférjen. Egyszerre érzett jeget és tűzet... hideget és forróságot... De ez nem volt elég a számára.

- Nicholas - könyörgött a nő, mert a vágy egyre erősebben követelődzött benne. - Tégy a magadévá. - A hercegnő türelmetlenül kinyújtotta ajkát a férje felé, mert érett teste már nagyon kívánta őt. Érezni akarta a férfi forró bőrét, és azt akarta, hogy kitöltse őt nagy erejével.

Nicholas nem tétovázott, és ráfeküdt a feleségére. Gyönyörittas szemmel nézett az asszonyra, miközben hosszú, izmos combjaival széttárta a nő lábát.

- Igen - suttogta elfúló hangon a férfi. - Össze akarok olvadni veled, Aurora. Egész éjjel érezni akarlak, mélyen egyesülve veled, és úgy akarok ébredni, hogy a testem benned szunnyad...

Nicholas megcsókolta asszonyát, és bevezette hímvesszőjét lassan a nő titkos résébe. Aurora behunyta a szemét, erős gyönyör járta át a testét, amikor a férfi végre kitöltötte.

Nick ezután elkezdett mozogni benne, és egyre gyorsabban és vadabbul tette őt a magáévá. Még szélesebbre tárta a nő combját, hogy forró, bársonyos erejével egyre mélyebbre és mélyebbre juthasson benne.

Aurora teste már lángokban állt, és hogy minél több élvezetben lehessen része, lábával átfogta a férfi csípőjét, és homorított. A kalóz nem volt szelíd és óvatos vele, de ő nem is akarta, hogy az legyen. A fiatalasszonyban a vágy egyre erősebb és erősebb lett, míg már majdnem olyan heves volt, mint a férfié. Ősi erő vonzotta és olvasztotta őket egybe, ami azóta létezik, amióta férfi és nő él ezen a földön. Közelebb már nem lehettek egymáshoz, szorosabban már nem forrhattak össze.

A férfi erősen pumpálta az erejét belé, és végtelen örömben részesítette őt. Olyan nagy gyönyörben volt része, hogy csaknem sírva fakadt.

Szeretkezésük egyre vadabb és vadabb lett, míg a testüket hevítő tűz már csaknem elviselhetetlen. Erősen egymásnak feszültek, kielégítetlenül; nyers, szinte állati szenvedély hullámzott rajtuk végig. A férfi azt követelte asszonyától, hogy adja meg neki magát, és szabaduljon meg minden gátlásától, és ő megadta neki mindkettőt. Aurora vonaglott a férfi teste alatt. Ujjait belemélyesztette a férfi vállába, miközben az rendületlenül dolgozott felette.

Ezzel az őrjöngő szeretkezéssel az utolsó gát is átszakadt, ami elválasztotta Nicholastól. A férje úgy csókolta őt, hogy csaknem megfulladt, a szavak az ajkára forrtak. Nick egész testében reszketett, mert örömet akart okozni asszonyának, birtokolni akarta őt, és magával akarta rántani abba a szenvedélybe, ami benne égett....

Mindketten felkiáltottak, amikor elérte őket az édes kielégülés. Aurora sírva fakadt, miközben fehér és vörös fények villództak előtte a gyönyör pillanataiban, Nicholas torkából pedig mély hörgés tört fel, nyers és érces hang. Egész testével nekifeszült a feleségének, miközben erősen megrázkódott, és megszabadult terhétől. Olyan heves érzelmi kitörésben volt része, hogy végül többször Aurora nevét kiáltotta.

Aztán rároskadt a hitvesére. Egy hosszú pillanatig így feküdt rajta, remegve, és csak arra volt ereje, hogy asszonya dús fürtjeivel játsszon közben.

Nicholasnak olyan örömteli szeretkezésben volt része, amit eddig még egyetlen nővel sem tapasztalt meg. A legszívesebben diadalittasan felkiáltott volna...

Igen, most végre győzött! Áttörte Aurora rideg önuralmát, és sikerült őt magával ragadnia a szenvedély tüzes örvényébe. Ám neki ennél többre volt szüksége: a felesége szerelmét is el akarta nyerni. Csakhogy neki erre nem volt több ideje, mint csupán két rövid hete.

Aurora legnagyobb megkönnyebbülésére Nicholas nem hozta szóba többé a naplót, hanem magával ragadta a hercegnőt az ő pazar fantáziavilágukba.

Hosszú sétákat tettek együtt, és élvezték egymás társaságát. A kertek csodálatosak voltak, több elegáns, erotikus szobor is díszítette őket, és még egy óriási labirintust is kialakítottak itt a kertépítők formára nyírt nagy tiszafákból. A környező erdők is sok örömet kínáltak nekik. A sűrű bükkfaerdőben nagy, zöld tisztások várták őket, és gyönyörűek voltak a kis, vadregényes és csendes ösvények is, meg a rohanó patakok és a mohával benőtt hatalmas fatörzsek, amelynek levelein átszűrődtek az aranyló napsugarak, és amik hűs árnyékkal is szolgáltak nekik.

Nemcsak sétáltak, de lovagoltak is. Itt, ezen a rejtekhelyen Aurora szabadon áldozhatott ennek a kedvtelésének. A hercegnőnek az volt az egyik legnagyobb élvezete, amikor reggel vad vágtában végigszáguldhatott a mezőn, a szél az arcába fújt, és Nicholas ott lovagolt a sarkában.

Ám a rendelkezésükre álló idő legnagyobb részében szeretkeztek. Semmi sem volt tilos a számukra, sem hely-, sem időkorlátot nem ismertek. Nicholas elhatározta, hogy a nő legkisebb ellenállását is megtöri. Ölelkeztek a fürdőben, a vacsoraasztalnál, a csillogó vizű medencénél, amit magas falak takartak el a kíváncsi tekintetek elől. Különleges, pazar édességekkel etették egymást, meg jóízű illatos gyümölcsökkel, és egymás ajkából ittak. Szeretkeztek rózsaszirommal meghintett ágyon is, aminek szédítő volt az illata - pont úgy, ahogyan azt a napló is leírta.

A titkos könyv a szerelmi örömszerző eszközök használatát illetően is útba igazította a hercegnőt. Az ő kedvence egy pár sima ezüstgolyó volt, amit mélyen a nő combjai közé kellett felhelyezni, hogy felizgassa és csiklandja intim pontjait. Amikor ezt a golyópárt Aurora először kipróbálta, megrázó élményben volt része: még soha nem érezte ilyen elevennek a testét vagy

akár Nicholasét. A csodálatos érzéki gyönyör elkápráztatta őt, amikor szeretkezésükkor először használták e tikos golyócskákat.

Az egyik délután épp a labirintus fedezték fel, miközben a nap melegen sütött le rájuk. Nicholas erotikus kiruccanássá tette ezt az alkalmat is, és forró, hosszú csókokkal kényeztette kedvesét, akit egyre mélyebbre vitt az útvesztőbe.

Amikor elértek a labirintus közepére, Aurora nem volt meglepve, amikor ott egy életnagyságú szobor fogadta őket, ami egy szenvedélyesen ölelkező fiatal párt ábrázolt. Az alkotás olyan volt, akár egy szerelmi szentély egy nyitott templomban. Nicholas itt leterített egy skótkockás takarót a fűre, és kioldotta a nyakkendőjét. Ám amikor megérintette a nőt, az megmerevedett. Bár a tiszafák elég magasak voltak, ő mégsem érezte magát teljesen biztonságban e búvóhelyen.

Nicholas azonban csitítóan azt mondta neki. - Itt senki nem lát minket, édesem, de ha ez zavar téged...

- Nem - válaszolta a hercegnő, mert eszébe jutott, hogy milyen örömökben részesítette eddig a férfi, amikor így sürgette. - Nem zavar egy cseppet sem.

-Ennek igazán örülök. Mezítelenül akarlak látni. Érezni akarom a csupasz bőrödet, amint a testemhez simulsz. Gyere ide.

Aurora hagyta, hogy a férfi magához ölelje, és hogy forró ajkával az arcát csókolgassa

Ezután a kalóz megszabadította őt a ruháitól, és hamarosan feltárulkozott a csiklandozó napsugarak és a férfi tekintete előtt. Amikor ott állt csupaszon a kertben a férfitól alig egy lépésre, az kedvtelve nézegette buja bájait, ami már önmagában is felizgatta Aurorát. Már csak a férfi pillantására is kiemelkedetek a nő mellbimbói a hajzuhatagja alól, és a férfi hüvelykujjának simogatása csak tovább fokozta a hercegnő izgalmát. Aztán a férje a szájába vette a hetyke bimbócskát, és szívogatni kezdte, hol erősebben, hol gyengédebben. A nő halkan felnyögött az édes tortúra hatására, ami tovább bátorította a férfit, aki most már mindkét kezével megmarkolta a nő két mellét, és érzékien elkezdte izgatni őket. - Neked van a legérzékibb melled a világon. Nemcsak nagyok és feszesek, de elég hozzájuk érnem, és a mellbimbók máris előugranak további kényeztetésért esedezve.

A férfi tovább dörzsölte az érzékeny csúcsokat, és figyelte, ahogyan a nő kéjesen nekifeszül a tenyerének.

-Nicholas...

A nő hörögve ejtette ki a nevét, mire a férfi csitítóan válaszolt: - Add magad át kéjnek, drágám...

A férfi ekkor megcsókolta, nem vadul, inkább birtoklóan, mintha a nő szájával össze akarna olvadni, aztán lassan lefektette a nőt a takaróra. A kalóz még mindig fel volt öltözve, míg Aurora anyaszült meztelen volt.

Nicholas a hercegnő fölé térdelt, amitől Aurorának a lélegzete is elállt. Ő teljesen pucér volt, kitéve a napsugaraknak és a férfi vizslató tekintetének, amitől örömittasan bűnösnek és szégyentelenül kívánatosan érezte magát.

Aurora kinyújtotta férfi felé a kezét, ám Nick rászólt. -Nem. Hagyd, hogy megérintselek.

A hercegnő behunyta a szemét, és érezte, hogy az erotikus borzongás szétárad a tagjaiban, aminek semmi köze nem volt a nap melegen cirógató sugaraihoz. A férfi keze fel s le kalandozott a testén, édes és bénító érzést váltva ki belőle. Aztán a férfi odahajolt hozzá, és a mellét kezdte megint becézgetni.

Most még nagyobb forróság öntötte el a nő buja testét, mert a férfi lassú, lomha nyelvcsapásokkal körözött a mellbimbója körül. A férfi hosszú, érdes nyelve csiklandozta és

dörgölte a kőkemény és vágytól sajgó bimbókat. Aurora tehetetlenül a takarót markolászta. Aztán a férfi erősen megszívta és a fogai közé vette a rubinokat, és úgy gyötörte, izgatta őket. A nő melle elviselhetetlenül megfeszült már, és az izgalomtól meg is nagyobbodott. A nő felnyögött és még jobban kiemelte nagy, kerek melleit, hogy a férfi még jobban beszívhassa a bimbókat.

-Nicholas... - mondta vágytól fűtött hangon. - Annyira kívánlak...

A férfi erre elengedte a bimbót, és már csak a szemével kényeztette a nő duzzadó mellét. - Igen, tudom - jegyezte meg a férfi, és örömmel nézte a nő vergődését és kínlódását, testének kígyózó mozgását, ahogy a kéj áramlott benne.

És akkor fanyar fél mosollyal az arcán, ami sokat ígért a nőnek, még nagyobb örömet okozott Aurorának, mert becsúsztatta nagy, forró kezét a nő két combja közé, és megmarkolta a nő szemérmét. A hercegnő levegőért kapkodott, majd édesen nyöszörögni kezdett, mert a férfi kitapintotta duzzadó, lüktető és vérvörös rakoncátlan kis gyöngyét, ami már pattanásig feszült a két pillangószárny között.

- Már nedves vagy, édesem. Csak úgy árad belőled az édes nektár. De talán még ennél is jobban be tudlak nedvesíteni.

Ekkor a féri széthúzta a nő két combját, és lehajolt, hogy lent is megcsókolja őt. Olyan erős nyilallást érzett Aurora az ölében, akár egy villámcsapás.

Nicholas megragadta mindkét kezével a nő csípőjét, és csókolgatni kezdte a nő érzékeny pontjait a lába közt. Aurora erre az érzéki és intim érintésére felnyögött. - Oóóó...

- Igen, szerelmem, hallak téged... - mondta férfi, majd visz-szahajolt a nő érzéki combjának mélyére.

Aurora feje hátrahanyatlott, amikor a férfi ajkával és a nyelvével kényeztette őt. A férfi lassan cirógatta a nő érzéki a középpontját, mire Aurora beletúrt a férfi hajába, és kétségbeesetten megmarkolta a dús fürtöket. - Istenem... Nicholas... kérlek....

- Ó, igen - suttogta a férfi. - Minden lehető módon ki akarlak elégíteni, szerelmem.

A férfi nyelve tűzforró volt, és lángra gyújtotta vele a nő testét. Aurora egész valója lázban égett, és csaknem felsikoltott. Eszeveszetten vergődött a férfi kínzó csókjaitól, és alig volt már eszénél, majd egy hangos sikoly tört fel belőle.

És akkor újra meg újra elélvezett, vadul, remegve, soha véget érni nem akaróan. A férfi pedig még mindig dolgozott a lába közt a nyelvével könyörtelenül, hogy minél több gyönyörben részesítse a szerelmét. Végül a nő hátradőlt, és végignyúlt a takarón. Szinte bénult volt a kimerültségtől. A férfi elégedetten feküdt mellé, aztán egy csókot nyomott a nő homlokára. - Még nem alhatsz el - suttogta a férfi kéjesen a fülébe. - Még csak most kezdtük levetni a gátlásaidat.

Aurora azonban odasimult a férfihoz, és nem akart mozdulni. Botrányos dolgot művelt vele az előbb a férje, de nem volt ereje ahhoz, magát ostorozza szabados, kéjnőre hasonlító viselkedése miatt. Aurora ugyanis még többre vágyott.

- Nem áll szándékomban elaludni - mondta szenvedélytől ittas hangon a hercegnő. - Türelmetlenül várom, hogy végre te is levetkőzz. Túl sok ruha van rajta, nem gondolod?

A férfi érzéki mosolyát a nőre villantotta, amitől annak a szíve hevesebben kezdett verni. - A kívánságod parancs a számomra, angyalom.

Azzal a férfi elkezdett vetkőzni, de Aurora átvette és folytatta férje vetkőztetését. Most rajta volt a sor, hogy meggyötörje a férfit.

A hercegnő a férfi fölé térdelt, és sorra levette róla a ruhadarabokat. Egyenként és lassan, kiélvezve minden édes pillanatot. Amikor a férfi is meztelen volt már, Aurora felült a sarkára, és

megragadta a férfi ékességét, ami nagy és kemény volt, és forrón lüktetett. A kalóz bőre olyan volt a napsültében, akár az arany. A tengerésznek gyönyörű teste volt, izmos és erős, minden izom kirajzolódott a bőre alatt, és az inak is jól látszottak. És már kész volt a szerelmi játszadozásra.

- Nos, most mit akarsz tenni velem? - kérdezte suttogva a férfi évődő hangsúllyal.

A nő pajkosan rámosolygott, és a férfi szemébe nézve végigcirógatta a férfi nagy erejét, majd erősen megszorította.

Nicholas felnyögött, most az ő erotikus sóhajai törték meg a délután csendjét. Amikor a férfi megpróbálta magához húzni a nőt, az elengedte a kalóz falloszát, és tenyerét a férfi mellkasára tette. Most ő akart a férfi kínzója lenni. - Nem, Nicholas. Nem érinthetsz meg engem, és még csak meg sem mozdulhatsz. A férfi vonakodva bár, de engedelmeskedett a nőnek, és leengedte a karját a teste mellé.

Aurora fölé hajolt, a kezében lüktetet a férfi hímtagja, ami forró volt és kemény.

- Gondolod, hogy lángra tudsz gyújtani? - kérdezte kalóz kihívó hangon.

- Biztos vagyok benne - válaszolta hercegnő, és most erősnek és magabiztosnak érezte magát.

Még közelebb hajolt a férjéhez, és a nyelvével végigcirógatta a gránitkeménységű és selyemsima hímvesszőt.

A férfi testét homorúan megfeszítette, mintha fájdalom hasított volna belé, pedig csak a gyönyör kerítette hatalmába.

- Aurora...

- Maradj nyugodtan - hangzott szigorú válasz.

A hercegnő a takarón térdelt az erős napsütésben, és most ő bánt úgy a férfival, hogyan az előbb ő vele. Ez a helyzet nagyon izgató és szinte lélegzetelállító volt a számára. Most az ő kezében volt az irányítás, és most ő fogja Nicholast az őrületbe kergetni, ahogyan az előbb ő tette vele ugyanezt. Pár pillanat múlva férfi már kapkodva vette a levegőt, hevesen zihált. A nő érezte, hogy a férje beletúr a hajába, és úgy próbál nyugalmat erőltetni magára

- Elég! - mondta durván Nicholas. - Kérlek, könyörülj rajtam. Alávetem magam neked.

A férfi ekkor megragadta a nő vállát, és a testére húzta a szépséges asszonyt. A nő melle lágyan cirógatta a mellkasát, és asszonya a gyönyörű kék, gyönyörittas szemei őt figyelték.

Aurora nem tiltakozott, amikor a férfi ráültette őt a testére, lovagló ülésben. Hiszen ő pont ezt akarta. A lélegzete kihagyott, amikor a férfi belehatolt vaskos szerszámával, és lassan kitöltötte őt, majd Aurora nagyot sóhajtott, amikor a testében érezte a férfi lüktető, forró erejét.

-Tudod, hogy milyen átkozottul kívánlak? - kérdezte Nicholas, és a hangja rekedt volt a vágyakozástól. Még közelebb húzta a nő csípőjét magához, és mélyebbre döfött benne.

- Beléd akarom temetni a testemet, drágám... Egészen a magamévá akarlak tenni.

Aurora hátradőlt, már teljesen fel volt izgulva megint. A férfi hímvesszője nagy volt, vaskos és kőkemény, jólesőn feszítette az ő titkos járatát. És akkor a hercegnő önkéntelenül elkezdett mozogni, mert már nem tudta tovább visszatartani magát. Vadul, lihegve és reszketve lovagolta meg a férjét, a csípője esztelen iramban mozgott. Aztán a nő sikolya törte meg a csendet, amitől a férfi még jobban felizgult. Most ő homorított, és még jobban belökte erejét a nőbe. Aurora feljutotta csúcsra és hangosan sikoltozott.

A nő elélvezése szétzúzta a férfi önuralmát. Nicholas a nő nevét kiáltotta mély, tüzes hangon, majd ő maga is elért vágyai tetőfokára, és a nő méhébe engedte a magját. Amikor túljutott a csúcson, Nicholas visszahanyatlott a takaróra, míg Aurora rázuhant, mert teljesen ki volt merülve. Így feküdtek egymáson, eljutva a boldogság tetőfokára, és testükön végighullámzottak

a gyönyör utolsó rezdülése is. Nicholasnak mindvégig igaza volt, gondolta Auorora kissé szédülve. Igenis, egy titkos tűz van benne mélyen elrejtve. És a férje ezt most kiszabadította és felszínre hozta.

Mostanáig nem döbbent rá, hogy milyen erős benne a vágy. Amíg nem ismerte Nicholast, csupán vegetált, és úgy tett, mintha elmenekülhetne a testi vágy elől, attól, ami egy nőt igazán boldoggá tehet. Ám most már ezt nem képes soha többé eltagadni. Az ő kalóz férje olyan erős sóvárgást váltott ki belőle, hogy az már szinte fájt.

És akkor a napló egyik sora jutott az eszébe: *Hozzá tartozom, az ő nyers és vad szenvedélyének a foglya vagyok.* Ő is így érzett Nicholas iránt. Ő is a férfi vágyának a rabja volt. Annyira függött a férfitól, hogy az már csaknem betegség volt...

Nicholas mindent megtett, ami a lehetőségében állt, hogy őt a szerelem láncaival magához kösse. Udvarolt neki, kényeztette a kedvességével, a gyengédségével, a figyelmességével és tüzes, forró ölelkezésével. Ő tette őt igazán nővé, és most a szívét is rabul akarja ejteni.

Édes Istenem, ő nem akarta szeretni a férfit. És mégis, egyre nehezebb és nehezebb volt neki ellenállni... A torka hirtelen elszorult.

Amíg nem ismerte meg jobban Nicholast, ő a szenvedélymentes életre vágyott. És kétségbeesetten el akarta kerülni azt a fájdalmat, amit a férfi iránti szerelem jelentett, és az, hogy elveszítheti őt.

Most hogyan lesz képes érzelmei köré védőfalat emelni Nicholasszal szemben, amikor a férje olyan elszántan akarja őt meghódítani, és a szívét is el akarja nyerni? Hogyan tud ellenállni ennek az életerős férfinak, aki szét akarja zúzni a védekezését szenvedélyes szeretkezéseivel?

És hogyan fog megbirkózni a saját vágyaival és sóvárgásával, ami a testében lüktetett?

Azt a megállapodást, miszerint csakis a jelennek élnek, és nem hozzák szóba a jövőt, a második hét végéig tudták betartani. Ugyanis egy alkalommal éppen kilovagoltak reggel az erdőbe, amikor olyan beszélgetés szövődött közöttük, amit Aurora a legszívesebben azonnal befejezett volna.

A hercegnő épp egy nagy fatuskó fölött ugatott át a lovával - ez olyan akadály volt, amit Nicholas kihagyott volna. Épp csak pár centiméterrel sikerült átsuhannia a szépasszonynak a rönk felett, és a férfi rosszallóan csóválta meg a fejét a hőstett láttán.

- Ne ámíts engem azzal, hogy te nem szeretsz kockázatni -jegyezte meg a kalóz szigorúan. - Én sosem vetemednék ilyen merész mutatványra, ráadásul te női nyeregben ugrattál.

A hercegnő vidáman felnevetett, mert még mindig az izgalmas élmény hatása alatt volt, és szelíden megpaskolta a lova nyakát, amiért az állat ilyen sikeresen vette az akadályt. - Nem hiszek neked, Nicholas - vágott vissza a férfinak a fiatalasszony, miközben Nick mellé került a lovával. - Abból, amit eddig láttam az életedből, te nem rettensz vissza semmitől sem. Egyszerűen nem ismered a félelmet.

- Ó, ez nem igaz - mondta Nicholas elbűvölő mosollyal az ajkán. - Van énnekem egy komoly félelmem.

- És mi lenne az?

- Rettegek attól, hogy elveszítelek.

Aurora erre nem válaszolt semmit, mert nem akart ilyen veszélyes beszélgetésbe bocsátkozni. - Megígérted nekem, hogy nem fogunk ilyen dolgokról beszélni.

- Sajnálom - mondta egy csepp bűnbánatot sem mutatva a férfi. - De te akartad tudni. És nekem mindenképpen szóba kell hoznom a kapcsolatunk jövőjét, mielőtt visszatérnék Amerikába.

A hercegnőt nyugtalanság fogta el, és megpróbált falat emelni maga köré védekezésül. - Nicholas, igazán... csodálatos időt töltöttünk együtt, de a mi viszonyunk csak időleges. Bármilyen érzést is táplálunk a másik iránt, az nem tartós, s csak a pillanatnak szól.

- Márpedig én azt akarom, hogy egy egész életre szóljon, Aurora

A hercegnő kétségbeesett arcot vágott, de aztán a férfi elütötte a félelmét egy könnyed mondattal.

- Rendben, akkor nem tartok igényt a szívedre. Csak a tested kell nekem.

A férfi a nagyobb nyomaték kedvéért nyeglén rávillantotta a mosolyát, ám a hercegnő nem tudta eldönteni, hogy a kalóz most komolyan beszél-e vagy sem. És mégis, a szíve összeszorult a férfi nemtörődöm viselkedése miatt.

Aurora megrázta a fejét. - Én nem vagyok olyan asszony, akit te egész életre magad mellé vennél.

- Ezt én erősen vitatom, szerelmem. Te vagy az én ideális partnerem. Az élet minden területén felveszed velem a versenyt, mint például a vitákban is, ahogyan azt most is teszed. Minden kihívásnak megfelelsz, amivel szembesítelek.

A hercegnő arca elkomorult. - Azt hiszem, nem értettél meg engem. Én nem akarom, hogy próbák elé állíts engem, Nicholas. Én nem vagyok olyan, mint te. Te csakis a veszéllyel, az izgalmakkal és a kalandokkal törődsz. Engem nem érdekel az ilyen vad élet.

- Többé engem sem. Végiggondoltam a kérdésedet, Aurora. Azt akartad tudni, hogy hűséges lennék-e hozzád. Igen, az lennék. Egészen.

A fiatalasszony a férfire bámult.

- Már túltettem magam a csavargáson, ezt bátran állíthatom. És nem akarok többé esztelen kockázatokat vállalni. Semmi másra nem vágyom jobban, mint hogy letelepedjem... és hogy a te férjed lehessek, és hogy családot alapítsak.

- Komolyan azt akarod mondani, hogy feladod a kalandokkal teli életedet azért, hogy gyerekeket nevelj? - kérdezte kétkedőn a hercegnő.

A férfi megvonta széles vállát. - Tudom, hogy ez elég valószínűtlenül hangzik. De az elmúlt évek során rájöttem valamire... A kalandok nem is annyira vonzóak, ha nincs kivel megosztanunk őket.

- Nem tudok hinni neked, Nicholas - mondta végül Aurora.

- Én pedig nem hiszem, hogy olyan gyáva vagy, mint amilyennek tetteted magad - válaszolta a kalóz. - Azt hiszem, te is szeretsz kockáztatni, drágám, és kedveled az izgalmakat. - A férfi arcán most csábos mosoly tűnt fel. - Gyere közelebb, hogy bebizonyíthassam neked.

Épp egymás mellett lovagoltak egy nagy, zöld és csendes tölgyerdőben, és a kalóz térde csaknem hozzáért a nő lábához.

- Ennél már nem tudok közelebb menni hozzád - mondta Aurora szárazon.

A férfi szeme pajkosan megvillant. - Dehogynem, nagyon is tudsz. - Azzal kinyújtotta a karját, és megfogta a hercegnő derekát, majd átemelte az elképedt nőt a lovára maga elé, hogy Aurora oldalvást ült az állat hátán.

Aurora rémülten próbálta visszanyerni az egyensúlyát. - Az isten szerelmére, mit művelsz?

-Megmutatom, hogy milyen merészségekre vagy képes. Most pedig vesd át az egyik lábadat a ló nyakán, és dőlj nekem... Rendben.

- Nicholas... ez őrültség!

Ám ekkor a férfi lehúzta a nő pruszlikját elöl, és alóla nyomban előbukkantak a nő telt, kerek és feszes, csupasz mellei. Aurora erős nyilallást és szétáradó forróságot érzett az ölében, amikor a férfi egyik kezével megmarkolta súlyos keblét. -Nicholas, megláthat valaki!

- Egymérföldes körzetben egy teremtett lélek sincs erre.

A hercegnő érezte, hogy a melle megfeszül, kiemelkedik és remegni kezd, miközben a férfi becézgetni kezdte őket az ujjaival. - A csudába is, miért csinálod ezt velem?

- Azért - suttogta a férfi a nő fülébe vágytól fűtött hangon -, mert azt akarom, hogy így emlékezz rám. Ezentúl, amikor csak lovagolni fogsz, majd arra mennyei érzésre gondolsz, amit most én okozok neked. Most pedig hallgass, és élvezd a cirógatásomat...

A nő mellbimbói megkeményedetek, mert a férfi ujjai erősen dörzsölték és csiklandozták. Aurora már nem tudott tovább ellenállni a férfinak, nekidőlt a kalóz széles mellkasának, a mellét még jobban kiemelte, mellbimbóit a férfi fürge ujjainak nyomta, hogy még több élvezetben lehessen része, és átadta magát a csaknem elviselhetetlen gyönyörnek. A férfi merész kényeztetése erős örömhullámokat indított útjukra az öléből, amik az egész testén végiggyűrűztek.

- És most nyisd szét a combodat, szerelemem - suttogta a férfi. Ám Aurorának ekkor már nem kellett több biztatás. Egész testében remegett az édes tortúrától, és kész volt arra, hogy még több gyönyört élvezzen. Egész testében vonaglani kezdett, amikor a férfi a titkos nőiségébe csúsztatta forró kezét, és fürge ujjaival kalandozni kezdett rejtett tájain. Már zihálva vette a levegőt, és megfogta a férfi kezét, hogy az még gyorsabban és mélyebben gyötörje az ölét.

- Ó, nagyon jó, máris bőségesen ömlik a mézecskéd - suttogta bátorítón a férfi a nő fülébe. Nick forró lehelete perzselte a nő bőrét. - Olyan nedves vagy, hogy a legszívesebben itt most rögtön beléd hatolnék vaskos szerszámommal, és a magamévá tennélek, vadul és féktelenül.

Az asszony felnyögött a hihetetlen kéjtől, amit a férfi ügyes ujjai csaltak elő belőle. Erősen széttárta a combját, hogy a férfi akadálytalanul hozzáférhessen érzéki pontjaihoz, és még tovább ingerelje őt. Olyan tűz borította el a testét, hogy csaknem lángra gyúlt.

A férfi édes, titkos barlangját és már erősen kiemelkedő kemény, duzzadt kis gyöngyét is izgatta, dörzsölte, aminek hatására a nőt állandó örömhullámok és elviselhetetlen forróság járta át. A ló mozgása még tovább fokozta a rendkívüli élmény örömszerző hatását.

És akkor egy hatalmas lökéssel Aurora eljutott a csúcsra, ami férfi ügyes kezének és fürge ujjainak köszönhetően egy jó hosszú percnél is tovább eltartott, több erős hullámban rázva meg a testét.

Az édes kielégülés után Nick átkarolta a nő remegő, alélt testét, és így a férfi is érezte, hogy a nőnek milyen erős orgazmusa volt. Igen, ő pontosan ezt akarta: vagyis hogy a nő ki legyen éhezve rá, égjen a vágytól az érintésére. Ám volt még valami, ami hiányzott férfinak.

Nicholas csókot nyomott, a nő aranyszőke hajára. Őt is erős vágy kínozta. Nick most diadalt könyvelhetett volna el magának, mert a nő viharos testi szenvedélyt élt át megint, amit ő kellett fel benne. Aurora most már nem tudta tagadni, hogy mennyire vágyik rá. Pont olyan erősen kívánta őt, ahogyan ő. A felesége már alávetette magát neki szexuálisan, de ő a szerelmét is akarta.

Pár perccel korábban hazudott a nőnek. Neki igenis a szíve is kell. Most már övé a teste, de ezzel ő nem éri be.

Nick most már okosabb volt, mint legelső találkozásuk idején. Amióta találkozott Aurorával, rádöbbent egy alapvető és hatalmas igazságra. Arra, amit az apja is megpróbált elmagyarázni neki, és amiről a napló is szólt. Hogy minden férfi számára van a földön egy asszony, aki a párjának rendeltetett egy egész életre. És az ő párja Aurora volt. Ő volt az ő végzete - ezt

Nicholas már biztosan tudta A pokolba is, még nem mondta el neki, mennyire szereti! Amikor rájött erre, meg akarta mutatni Aurorának, hogyan érez iránta, és lehetőséget akart adni a nőnek arra, hogy az iránta táplált érzései megerősödjenek. Nick abban reménykedett, hogy a fizikai vágy, a testi szenvedély igaz szerelemre vezet, és még mindig hitt ebben.... Csakhogy az ideje nagyon fogytán volt már.

Nicholas nagyot sóhajtott. Most nem volt itt az alkalom, de neki színt kell vallania, méghozzá hamarosan.

21.

Túlságosan magas árat szabott nekem: a szívemet követelte.

Aurora gondolataiba mélyedve bámulta az ölében heverő, felnyitott napló egyik oldalát. Most egyedül ült a fallal körülvett, rejtett belső udvaron egy kőpadon, amit magas rododendron-bokrok vettek körül, és hűs árnyékot vetettek reá. A fiatalasszony gondolatban messze járt, távoli időkben és messzi helyen. A szökőkútból a víz halkan csobogva folyt bele a körülötte lévő, sekély vizű medencébe, hangja olyan volt, mint egy bús szerenádé, dala hűen visszhangozta Desiree bús szavait, amiket a szép rabnő közel egy évszázada vetett papírra.

Ó, milyen nagy szívfájdalommal küzdök, és az én drága uram is megkerülhetetlen választás elé állított engem. Vágyom a szabadságra; szívesen elmenekülnék ebből a különös, egzotikus világból, hogy visszatérhessek a megszokott, csendes, egyszerű életemhez, amiben valaha részem volt. Ám az én hercegem a szenvedély olyan láncaival kötözött engem magához, amik legalább olyan erősek, mint az én elvágyódásom. Mihez kezdjek most? Milyen döntést hozzak? Milyen jövő vár reám? Az én uram soha nem vehet el engem, nem, ha túl akarja élni a török udvar politikai intrikáját, cselszövését és áskálódását. Ha napvilágra kerülne, hogy elvett egy idegen földről származó nőt, ráadásul egy keresztényt, akkor végzetesen gyengének tartanák. Én nem lehetek más mellette, csupán az ágyasa, egy a sok közül. És a gyermek, aki a testemben foganna, és akit én hoznék a világra, az ő kegyetlen és kíméletlen, világához tartozna, és soha nem lehetne az enyém.

És a szerelem sajnos hamar és könnyen megfakul, a szenvedély pedig még ennél is gyorsabban kihuny és elillan. Az én uram most még kíván engem, de mi lesz később, öt év múlva, tíz év múltán, vagy ha harminc év telik el? Vajon még akkor is gyönyörűnek fog látni a gazdám, ha a bőröm elveszíti hamvasságát és feszességet, ha fehér bőröm már nem lesz olyan sima és bársonyos, mint amilyen most? És vajon majd kit választ, ha fiatal és gyönyörű nők keresik a kegyeit? Ő azt mondja, hű marad hozzám.... de hihetek-e olyan fogadkozásoknak, amiket uram a varázslatos és mámorító szenvedély hevében tesz? Bízhatok-e a szerelmében, ami átizzítja sötét szemét? Ő azt mondja, a választás egyedül az enyém. Hercegem, látván a rabság miatti szomorúságomat, felkínálta nekem a lehetőséget, hogy széttépjem láncaimat. Visszaadja nekem a szabadságomat, ha ez az, amit igazán kívánok, mert ő az én boldogságomat az övé elé helyezi.

És most nagy harc dúl a szívemben, mert el kell döntenem, hogy mit is akarok valójában. Megragadjam a felkínált lehetőséget a szabadulásra, szökjem el? Ha így teszek, akkor soha többé nem láthatom őt, nem érezhetem ismét érzéki érintését. Képes leszek-e vajon nélküle élni? Vagy maradjak mellette, és továbbra is a szenvedély rabszolgája legyek, feledve korábbi életemet, a családomat, a barátaimat? Tépjem ki a szívemből gyökerestől régi önmagamat? Áldozzam neki egész valómat, testestől-lelkestől, amíg csak akar és kíván engem?

Édes Istenem, nem tudom, mitévő legyek!

Aurora behunyta a szemét: őt is olyan kétségek gyötörték, mint Desiree-t. Akárcsak a francia nőnek, neki is meg kellett hoznia a döntését: óvja a szívét a szédítő és mindent elsöprő szerelemtől, hiszen így kitenné magát a fájdalomnak és a gyötrelemnek is, vagy merjen kockáztatni, és vállalja a bizonytalan jövendőt egy csodálatos ember oldalán?

Mihez kezdjek most? Milyen döntést hozzak? Képtelen tovább harcolni a Nicholas iránt érzett forró vonzalom ellen, és hiába is tagadná, hogy egyre jobban és mélyebben szereti a férfit. Amikor Nicholas a karjában tartja, egész testében remeg a gyönyörűségtől és az örömtől: ő az a férfi, aki földöntúli boldogságban részesítette. Ha elveszítené Nicholast, miután megtanította az igaz szerelemre, abba bele is pusztulna.

Hogyan is engedhetné elmenni a férfit ezek után? És képes lenne-e élni nélküle, miután Nick elhagyta Angliát?

Aurora kétségbeesésében megrázta a fejét, és pont olyan elveszettnek érezte magát, akárcsak Desiree.

- Aurora?

A hercegnő összerezzent, és felpillantott a naplóból. Nicholas állt mellette.

A fiatalasszony gyomra összerándult. Ez volt az utolsó nap, amit a férjével kettesben ebben a titkos paradicsomban töltöttek. Mostanáig nem ejtettek szót a legfontosabb és mindent eldöntő kérdésről - vagyis a házasságuk sorsáról. Ám Aurora a férfi ünnepélyesen komor arcvonásaiból arra a következtetésre jutott, hogy itt az idő szembenézni ezzel a döntéssel, pedig ő még nem volt felkészülve erre.

Nicholas leült mellé a kőpadra. - Azért jöttél ide, hogy elszökj előlem?

- Nem - suttogta a szépasszony, de igyekezett elkerülni a férfi átható pillantását. - Csupán gondolkodtam.

A férfi megfogta a nő kezét, és ujjait összefonta a lány ujjaival. - A döntéseden töprengtél?

-Igen

- Hogy vajon eljössz-e velem, ha elhajózom Angliából?

- Igen.

- És sikerült elhatározásra jutnod?

- Nem... még nem. - Aurora félve pillantott a férfira. - Még soha nem voltam Amerikában, Nicholas. Egy teremtett lelket sem ismerek ott.

- Engem ismersz.

- És mi lesz velem, ha megint feléled benned a kalandvágy, és nekivágsz a nagyvilágnak?

- De hiszen már megmondtam neked, hogy leszámoltam a kalandokkal. - Nick hüvelykujjával szelíden cirógatta a lány tenyerét. - Az élet veled éppen elég kalandot tartogat a számomra.

Amikor a hercegnő nem válaszolt, Nicholas halványan elmosolyodott. - Persze lesz olyan alkalom, amikor el kell utaznom, hiszen egy hajózási vállalkozást vezetek. De semmit sem

szeretnék jobban, mint hogy ezekre az üzleti utakra te is elkísérj engem. Ám ha szívesebben maradnál otthon, akkor élvezheted új barátaid társaságát. Biztos vagyok benne, hogy megszereted anyámat és a nővéreimet, és tudom, hogy ők is nagyon megkedvelnek majd. Aurora, a mi házasságunk nagyon is jó lehet.

A fiatalasszony kutató pillantással nézett a férje szemébe. -Még mindig nagyon nehéz elhinnem, hogy fel akarod adni szabadságodat.

Nicholas megvonta a vállát. - Rá kellett döbbennem, hogy túlértékeltem a szabadságot. De mind ez idáig nem volt semmi olyan az életemben, amiért hajlandó lettem volna feladni. Csakhogy most találkoztam veled.

- De ha rám unsz, akkor megint elcsábít a messzeség.

A férfi a felesége szemébe nézett, tekintete nagy elszántságról tanúskodott. - Ez soha nem következhet be.

- Honnan tudod ezt olyan biztosan?

A férfi mély lélegzetet vett, mielőtt válaszolt volna. - Mert... nos, mert szerelmes lettem beléd.

Aurora nagyon megdöbbent e szavak hallatán, de nem tudott hinni a férfinak. Némán fürkészte a férje arcvonásait.

- Ez az igazság - vallotta be Nicholas férfias mosoly kíséretében. - Már ott, St. Kitts szigetén, a kikötőben rabul ejtetted a szívemet. Csak némi időbe tellett, hogy erre ráeszméljek.

- Nem szeretsz engem igazán.....- sóhajtott fel a szépasszony.

- Nem? - kérdezte a férfi, miközben tekintete egészen ellágyult, és mély tüzű, sötét szeme megtelt érzésekkel. - Még hogy nem szeretlek? Hogyan is érezhetnék irántad másképpen azok után, amit értem tettél? Hiszen megmentetted az életemet, Aurora! Hirtelen ott termettél előttem, mint az ég angyala, és nem hagytad, hogy brutális őreim kedvükre kegyetlenkedjenek velem. Aztán pedig nagy kockázatot vállaltál azzal, hogy hozzám jöttél feleségül, pedig tudtad, hogy ha apád hírét veszi a frigyünknek, szörnyű haragra gerjed ellened. És úgy gondoskodtál Ravenről, mintha a saját testvéred lenne.

- Nicholas, összetéveszted a szerelmet a hálával.

- Nem, édesem. Nem tévesztem össze ezt két érzést. A legelső pillanattól fogva olyan erős kötelék fűz hozzád, amilyet még soha egyetlen nővel sem tapasztaltam meg. - A férfi hangja mély volt és erős szenvedély fűtötte. - A nászéjszakánkon pedig úgy éreztem, testünk-lelkünk összeforrt. Ám a következő reggel könyörtelenül széttépte a közöttünk szövődött köteléket. .. Amikor el kellett küldenem téged, az volt életem legnehezebb feladata. És amikor a szerencse tenyerére vett, és mégis tovább élhettem, te voltál minden álmom. Elvitted magaddal a szívemet, és engem elemésztett utánad a vágy.

Aurorát szíven ütötte a férfi őszinte vallomása. Vajon hihet-e szép szavának? Tényleg szereti őt, ahogy állítja? Vagy csak azt mondja, amit ő hallani akar, hogy a felesége maradjon?

-Nicholas! - szólalt meg végül a hercegnő. - Egy házassághoz több kell, mint csupán a testi vágy, hogy kötelék hosszú éveken át kitartson.

- De hiszen a mi kapcsolatunk több testi szerelemnél, drágám!

-Nem tagadom, szenvedély lángol bennünk. De ugyan meddig tart majd? Tudod, hogy ez az érzés hamar elhamvad.

A férfi letekintett összefonódott ujjaikra. - Vagy pedig szerelemmé nőheti ki magát.

Aurora is lenézett összekulcsolt kezükre, és közben számtalan érzés kavargott benne - vágy, remény, csodálkozás, kíváncsiság, kétség.

Nicholas odahajolt a gyönyörű nő homlokához - Légy a feleségem, Aurora! - mondta lágy hangon.

- Nicholas... - suttogta a hercegnő. Annyira szeretett volna hinni a férfinak. - Adj nekem... egy kis időt... kérlek.

Nick tétovázott egy pillanatig, majd visszahúzódott. -Értem. Tehát még nem állsz készen arra, hogy elkötelezd magad. - Nick csókot lehelt a nő szájára, majd felállt, és elengedte a kezét. - Nem kell most döntened. Holnap visszamegyünk Londonba, de eltart még pár napig, amíg felkészítem a hajómat a nagy útra.

- Olyan hamar vitorlát bontasz? - kérdezte a hercegnő, levegő után kapkodva.

A férfi olyan volt, akár a megtestesült ünnepélyesség, amikor lenézett a felségére - Attól tartűk, igen. - Aztán habozott kissé, és hozzáette. - Nagyon szeretném, ha velem jönnél Amerikába, Aurora, de nem akarlak kényszeríteni. Ha így tennék, csak neheztelnél rám. Csak a saját akaratod vezérelhet, akkor gyere, ha velem akarsz élni. Egész lelkemmel remélem, hogy a válaszod az lesz, hogy igen.

Ezután a férfi sarkon fordult, és magára hagyta kedvesét. Aurora némán figyelte távolodó férjét, a tekintete elmosódott a könnyektől, s úgy érezte, a szíve majd' megszakad.

Merje vállalni a kockázatot, és higgye el, amit a férfi mondott neki? Vagy talán csak arról van szó, hogy Nicholas megpróbálja őt megmenti egy olyan silány élettől, amelyben nincs semmi szenvedély, és ennek érdekében kiszínezi az érveit kísértő széptevéssel, és még szerelmet is ígér neki? Hogyan lehetne biztos abban, hogy az amerikai szívében igaz szerelem lángol iránta? És hogyan lehetne biztos a saját érzéseit illetően?

Aurora, miközben hosszan merengett ezeken a kérdéseken, lenézett az ölében fekvő, ékkövekkel gazdagon kirakott könyvre. Újabb könnyek szöktek a szemébe, mert eszébe jutott, milyen sors is jutott osztályrészül a francia nőnek, aki a naplót írta. Desiree ura, a herceg elsöprő vágyat és forró szerelmet ígért asszonyának, értékesebbet minden földi kincsnél, de végül csak fájdalmat okozott neki - a történet ugyanis a herceg halálával tragikus véget ért.

Desiree végül meghozta a döntését - a szerelme mellett maradt -, ám azzal, hogy így tett, ő lett a herceg legsebezhetőbb pontja Az uraság többi ágyasa féltékeny volt Desiree-re, akik elárulták őt, és végül cselszövés áldozata lett: a herceg legvérmesebb ellensége kicsempészte őt a palota háreméből, és egy elhagyott erődbe vitte a hegyek közé. A herceg mindent elkövetett, hogy megmentse szerelmét, hosszú csatát vívott érte, és bár megölte Desiree elrablóját, ő is halálos sebet kapott.

Desiree kimondhatatlan fájdalmat érzett, arcát forró könnyek szántották, miközben a szerelme a karjaiban haldoklott. És mégis, Aurora fejében a szép rabnő gyötrelmes siráma vissz-hangzott.

A megbánás és a sajnálkozás olyan keserű a számban, akár a méreg. Ó, miért, miért is hagytam, hogy beléd szeressek?

Aurora reszkető kézzel törölte le könnyeit, és közben kétségbeesetten próbált választ találni arra a kérdésre, hogy vajon nem követ-e el ő is hasonló megbocsáthatatlan hibát.

Az ezüst holdsarló sápadt fénye megvilágította az ágyat, amelyen Nick Aurorával összeölelkezve feküdt. A férfi még soha nem érzett ilyen elégedettséget - végre elérte azt, amire vágyott: egy gyönyörű nő aludt karjában, a szíve hölgye, akit a magáénak akart tudni egész

hátralévő életében. Érte még arra is hajlandó lenne, hogy feladja kalandokban bővelkedő életét, mert szeretni őt a létező legnagyobb kalandot jelentette a számára. Ezzel ő be is érné, ha a sors megajándékozná ezzel.

Aurora volt az egyetlen nő, akit ilyen kétségbeesetten, tüzesen és forrón, állhatatosan szeretett. Az egyedüli teremtés volt a földön, aki kitöltötte a lelkében tátongó űrt. Amikor csak megérintette a szépséges fiatal teremtést, hevesen fellángoltak benne az érzelmek, hogy szinte elakadt a lélegezte is. Szerette őt. Szerelem. Úgy áthevítette a szívét ez a hevület, akár a szilaj lángokkal lobogó tűz. Nicholas közelebb húzta magához asszonyát, és arcát bódító illatú bőréhez préselte.

Aurora azonban még nem döntött, még tétovázott, ezt a férfi tudta jól. Ám a hercegnő most először vette igazán fontolóra, milyen is lenne vele élni Amerikában - mint az ő felesége. És Nick most először hitte el, hogy képes lesz majd valamikor elnyerni ennek a szépségnek a szerelmét is.

Hosszú idő óta most először engedett szorításán a benne lakozó félelem, ami régóta görcsbe rántotta össze a gyomrát aggodalmában és kétkedésében, hogy a szó legteljesebb értelmében hitvese lesz-e valaha Aurora.

Aurora még nem döntött a következő napon sem, amikor visszatértek Londonba. Nicholas a kocsi mellett lovagolt, amiért a fiatalasszony igen hálás volt, hiszen olyan sok gondolat kavargott a fejében. Most egyedül akart lenni, időre volt szüksége, hogy elhatározásra jusson. Távol kellett magát tartania kedvese túláradó vitalitásától és nagy befolyásától, ami mindig lehengerelte őt, lángra gyújtotta érzékeit és elvette józan eszét.

Amikor a kocsi megállt az asszony háza előtt, Aurora lassan, tétován hagyta el a kocsit, mert nehezére esett véget vetnie annak a varázslatos, érzéki kalandnak, amiben a férfival része volt az elmúlt két hétben. Nicholas felkísérte őt a főlépcsőn a ház főbejáratához, ahol a méltóságteljes főkomornyik bebocsátotta őket.

Aurora csak akkor vette észre, hogy hű szolgájának arcán furcsa kifejezés ül, miután levette a sálját, és a finom kelmét átadta Danbynek.

- Danby, mi történt? - kérdezte a ház asszonya. - Nem érzi jól magát?

- Köszönöm, mylady, én tűrhetően vagyok. - Ekkor azonban az idős férfi megköszörülte a torkát. - De ha lehetek olyan merész, azt javaslom, készüljön fel lélekben, mert rendkívül furcsa hírem van az ön számára. - Itt a komornyik némi szünetet tartott, majd elhúzta a száját, és hozzátette. - Lord March visszatért.

- Harry? - tudakolta kétségbeesés és riadalom közepette a ház úrnője. - Megint elszökött otthonról az a vásott kölyök?

- Nem, mylady, nem a fiatal Harryről beszélek, hanem a bátyjáról. Ezúttal az idősebb Lord Marchról van szó.

Aurora szívén jeges borzongás futott át. - Geoffrey? - suttogta elhaló hangon a hercegnő. - Nem, ez lehetetlen.

Nagyon elsápadhatott, az ájulás kerülgethette, mert Nicholas odalépett mellé, és megragadta a karját. - Ez csak valami fatális tévedés lehet, Danby - a szépasszony alig tudta kiejteni ezeket a szavakat. - Hiszen Geoffrey a múlt évben meghalt. A tengerbe veszett.

- Igen, mindenki azt hitte - magyarázta a főkomornyik méltóságteljesen. - Ám a holttestét nem találták meg. Úgy tűnik, az uraság túlélte a hajótörést, és valahol Franciaországban a hullámok a partra sodorták. Súlyosan megsérült, de életben van, mylady.

Aurora alig akart hinni a fülének, mereven és rémülten nézett a komornyikra, majd tekintetét Nicholasra fordította.

A férfi sötét szemében döbbenet ült, de az arca rezzenetlen volt, akár a kőszikla.

22.

Én vagyok a föld legszerencsétlenebb teremtménye,
egy balsors sújtotta asszony, akinek a szörnyű fájdalomtól
majd meghasad a szíve.

Aurora még mindig reszketett a megrázó hírtől, amikor felfelé kaptatott az elegáns londoni nemesi kúria lépcsőjén, ami March grófjának a tulajdona volt. A gyomra csomóba rándult össze arra gondolatra, hogy perceken belül ismét találkozni fog korábbi jegyesével, akiről úgy tudta, több mint egy éve halott.

Legalább látogatása illetlen volta miatt nem kellett aggódnia, mert Danby szerint Lady March a rezidencián tartózkodott kisebbik fiával, Harryvel együtt. A tékozló fiú, Geoffrey már három napja otthon volt.

Aurora rendkívüli módon sajnálta, hogy nem volt a városban, amikor Geoffrey megérkezett. Itt kellett volna lennie, hogy üdvözölje a férfit - és amiatt is komoly bűntudatot érzett, hogy miképpen fogja megmagyarázni, miért is volt távol Londontól két hétig. Végül azt találta ki, hogy egy volt iskolatársát látogatta meg Berkshire-ben, aki a betegágyat nyomta, pedig az igazság az volt, hogy két héten át Nicholas kényeztetését élvezte, aki rendkívüli erotikus élményekben részesítette.

A hercegnő egy pillanatra behunyta a szemét, és felidézte maga előtt, milyen volt Nicholas arca, amikor meghallotta a váratlan és szinte hihetetlen hírt. Zord és ádáz tekintete arról árulkodott, hogy nem örül March váratlan „feltámadásának".

Még Aurora is alig volt képes elhinni, hogy a sors ilyen fordulatot vett. Második jegyese is visszatért a sírból - ez már túl sok volt neki, több, mint amivel képes volt megbirkózni....

Nicholas felajánlotta, hogy elkíséri őt Geoffrey-hoz, de neki négyszemközt kell majd volt jegyesével beszélnie. A fiatal teremtésnek fogalma sem volt arról, hogy mit fog, vagy mit kellene mondania volt vőlegényének. Azt sem tudta eldönteni, hogy beszéljen-e neki a házasságáról, és arról hogy egyre szenvedélyesebben vonzódik egy másik férfihoz. Abban azonban biztos volt, hogy az első találkozásuk nagyon személyes lesz, túl sok érzelemmel lesz tele, és nem kívánatos, hogy másvalaki is a tanúja legyen.

Aurora jól ismerte a szolgát, aki bebocsátotta őt, és amikor azt mondta, a lorddal kell beszélnie, a cseléd nyomban az egyik szalonba vezette. Megpróbálta összeszedni magát, és igyekezett felkészülni arra, hogy mi fogja fogadni, ám mégis meglepődött, amikor Lady March sietett oda hozzá, hogy üdvözölje.

A grófnő arca könnyáztatta volt, nyilvánvalóan sokat sírt korábban, de mielőtt megfogta volna Aurora kezét, megtörölte a szemét egy csipke zsebkendővel.

- Reméltem, hogy válthatok veled pár szót, mielőtt bemész Geoffrey-hoz. Attól tartok, erősnek kell lenned, Aurora. A fiam nem ugyanaz az ember, mint aki valaha volt - akit te ismertél.

- Danby elmondta nekem, hogy súlyosan megsérült.

-Igen, így igaz... Ő, nos.... elvesztette az egyik karját. – A grófnő szeméből ismét könnyek törtek elő.

- Gyere és ülj le - mondta Aurora féltő gondoskodással. Odavezette a grófnét a pamlaghoz, aztán ő maga is leült, a porig sújtott asszony mellé, és átkarolta a vállát.

- Semmit sem tudok arról, mi történt vele - magyarázta Aurora, mert el akarta vonni Lady March figyelmét a fájó veszteségekről. - Hogyan maradhatott, egyáltalán életben?

A lady mély levegőt vett, majd miután kissé összeszedte magát, mesélni kezdett. - Amikor a jachtjuk Franciaország közelében elsüllyedt, Geoffrey-t a hullámok kisodorták a partra. A fiam súlyosan megsérült, és elvesztette az emlékezetét, még azt sem tudta, hogy kicsoda. Egy francia család vette gondjaiba, náluk rejtőzködött Napóleon katonái elől, és ott gyógyult fel. Ám a karja elüszkösödött és le kellett vágni... -Az asszony megborzongott. - Csoda, hogy egyáltalán életben van, és én ezért nagyon is hálás vagyok, de... ó, az én szegény, szerencsétlen fiam... - A grófné hangja elcsuklott a sírástól, arcát a tenyerébe temette.

Egy hosszú percig Lady March csendesen sírdogált, Aurora pedig részvétteljes szavakat suttogott neki. Végül a grófnő könnyei elapadtak, és az asszony a zsebkendőjével megtörölte a szemét.

- Ó, Aurora, annyira örülök, hogy eljöttél - mondta tompa hangon a grófnő a csipkekelmén keresztül. - Most Geoffrey-nak nagy szüksége van rád. Tudom, hogy te mellette fogsz állni... - A lady hirtelen felemelte a fejét, arca nedves volt a könnyektől. Aztán rimánkodva azt mondta. - Ugye téged nem riaszt el, hogy hiányzik a karja? Ettől még nem változnak meg az iránta táplált érzéseid?

- Nem - válaszolta csitítóan Aurora. - Természetesen nem. Az érzéseim Geoffrey iránt soha nem változnak meg.

Lady March hálásan bólintott. - A fiam most nagyon csüggedt és reményvesztett, Aurora. Az emlékezőtehetsége még nem tért vissza teljesen, és nagyon lefogyott. Rettenetesen féltem őt. De most, hogy te itt vagy... - A grófnő mosolyt erőltetett az arcára. - Minden visszatérhet a rendes kerékvágásba. Olyan lesz, mit régen. Még a nyáron megesküdhetsz vele, és akkor az én lányom leszel.

Aurorának összeszorult a szíve. Reményt látott felcsillanni a barátnője szemében, ám ha az asszony megtudja, hogy nem mehet hozzá Geoffrey-hoz, akkor nagyon le lesz sújtva. Már éppen el akarta mondani neki, hogy nem tehet eleget a grófnő elvárásainak, amikor rájött, hogy jobb és tisztességesebb, ha előbb Geoffrey-val beszél erről.

- Látni szeretném őt, ha lehetséges - mondta csendesen a hercegnő.

- Igen, persze, természetesen.... Azt hiszem, a könyvtárban van. Majd szólok Starksnak, hogy kísérjen oda.

Aurora ismerte a könyvtárba vezető utat, hiszen sok kellemes órát töltött a March család házában. Ám mégis jobbnak tartotta, ha cseléd bejelenti, mert akkor Geoffrey felkészülhet a találkozásukra - és neki is lesz ideje arra, hogy visszaszerezze az uralmat az érzelmei felett. Jó pár perc eltelt, mire belépett a könyvtárszobába. A szíve a torkában dobogott. Geoffrey az ablak előtt állt, háttal neki. A jobb karján az ing magasan fel volt tűzve, a hajtásból ítélve a karja nagy részét lecsonkolták.

- Geoffrey? - szólt halkan a hercegnő.

A férfi lassan megfordult, és a nőre emelte a tekintetét. Aurorát nagyon megrázta az első találkozás. Szerelmének az arca elgyötört volt, látszott rajta, hogy nagy fájdalmakat kellett korábban elviselnie, ráadásul sokkal vékonyabb volt, mint mikor a hercegnő utoljára látta. Ám a férfi kedves mosolya mit sem változott.

Aurora alig tudta elfojtani a szeméből feltömi készülő könnyeket. A torka elszorult a megilletődöttségtől, a viszontlátás örömétől, amibe sajnos sok szívfájdalom is vegyült. A fiatalasszonynak sikerült mosolyt erőltetnie az arcára, miközben odasietett volt jegyeséhez. Meg akarta érinteni a férfit, bizonyos akart lenni benne, hogy valóban él. Aurora két karját a férfi nyakára fonta, fejét Geoffrey vállához nyomta, majd halkan csak annyit mondott. - Isten hozott itthon!

A hercegnő ölelése sokkal inkább baráti volt, semmint a testi vágy kifejeződése. A férfi némi tétovázás után ép karjával átfogta a gyönyörű asszony vállát, hogy még közelebb húzza őt magához.

Pár pillanat múlva Geoffrey alig hallhatóan felnevetett. -Tudhattam volna, hogy pontosan azt fogod mondani, amit ebben a helyzetben hallani szeretnék.

Aurora kissé hátrább lépett, hogy a férfi szemébe nézhessen. - Annyira boldog vagyok, hogy újra láthatlak. Elmondhatatlanul hiányoztál nekem.

Geoffrey jóképű férfi volt, a szája kifejezetten szép formájú, most azonban ajka torz félmosolyra húzódott. - Attól tartok, én nem számolhatok be neked hasonló érzésekről... Arra gondolok, hogy nem állíthatom, milyen nagyon hiányoltalak téged. Pár héttel ezelőttig ugyanis nem emlékeztem semmire. A memóriám cserbenhagyott. Csak képeket láttam magam előtt... - Geoffrey akkor megérintette Aurora arcát az ujjaival. - Magam előtt láttam a csodálatos vonásaidat, Aurora, de nem tudtam, hogy miért, és hogy kié ez az arc. Csak akkor váltak erősebbé az előttem felderengő képek, miután Wycliff rám talált. Ő valamiképpen lendített az elmeállapotomon, mert találkozásunk óta lassan visszatért az emlékezőtehetségem. Sokat köszönhetek neki.

- Wycliffnek? Wycliff grófja lelt rád Franciaországban?

- Igen. Lucian mentett meg. Az igazat megvallva mindkettőtöknek hálával tartozom. Csak miattad töltötte az elmúlt két hónapot azzal, hogy tűvé tette a francia vidéket, utánam kutatva.

Aurora gondterhelten ráncolta össze a homlokát. Azon tűnődött, milyen veszélyes útja is lehetett a grófnak Franciaországban, miközben a fiatal angol lord után nyomozott, hiszen a két ország háborúban állt egymással már évek óta - Hogyan lehetséges ez? Hogyan tudta Wycliff kijátszani Napóleon katonáit olyan hosszú ideig?

- Álruhában volt.

- Álruhában?

Geoffrey hirtelen zavarba jött. - Aurora, valami szigorúan bizalmas dolgot kell a tudomásodra hoznom. Wycliff valójában kém. Méghozzá átkozottul fondorlatos spion, annyit mondhatok.

- Még hogy kém? - A hercegnőnek hirtelen eszébe jutott az a vad mese, amivel Harry hozakodott elő, azt állítván, hogy Geoffrey különleges és tikos küldetést teljesített Franciaországban. - Harry azt mondta, hogy te is kémkedtél - mondta végül lassan és döbbenten -, de én azt hittem, hogy ez az egész az ő lázas fantáziájának a szüleménye.

Goeffrey pár pillanatig fontolgatta a hallottakat. - Küldetést teljesítettem a hazám javára, amikor a hajóm elsüllyedt.

Aurora megrémült, és hitetlenkedve nézett a férfi szemébe. - Az igazat megvallva, nem értettem, miért kellett olyan közel merészkedned a francia partokhoz. Te is kémkedtél?

- Nem a szó legszorosabb értelmében. Semmi olyanba nem ártottam magam, mint amilyen munkát Wycliff ügynökei végeznek. Csupán különféle titkos, kódolt hadijelentéseket fejtettem meg. Tudod, hogy mindig is jól ment nekem a titkosírások és a rejtvények megoldása.

- Miért nem beszéltél nekem erről sohasem?

- Nem akartalak felizgatni. Harry is csak azért tudott róla, mert titokban kihallgatta az egyik tanácskozásomat. - Geoffrey gondterhelt pillantást vetett a hercegnőre. - Nem lett volna szabad elkotyognia a dolgot, mert megeskettem, hogy nem említi soha senkinek.

- Valóban nagyon aggódtam volna érted, ha beavatsz a titkodba - ingatta meg a fejét Aurora, mert még most sem akarta elhinni, amit az imént hallott. - Miért adtad a fejed ilyen veszélyes küldetése?

- Hogy miért? - A férfi arca elkomorult. - Mert végre alkalmam nyílott arra, hogy én is bebizonyítsam, érek valamit. Egész életemben csak egy visszahúzódó, magamnak való könyvmoly voltam, de ez nem jelenti azt, hogy titkon nem vágytam arra, hogy sárkányokat terítsek le, és hogy ne akartam volna átlépni a rangom és a társadalmi helyzetem határait és korlátait. A magam szerény módján én is hozzá akartán járulni a Napóleon elleni harchoz, meg akartam menteni a világot a zsarnok uralmától. És ha úgy hozná a sors, ha rajtam múlna, akkor megint megtenném. Persze, csak ha az egészségem is megengedné....

- Képes voltál kockára tenni az életedet?

- Eredetileg a kockázat nem volt túlságosan nagy. Nekem csak egy futárral kellett találkoznom Franciaországban, akitől át kellett volna vennem a rejtjeles üzeneteket és jelentéseket. Csakhogy a hajóm váratlanul szörnyű viharba került. Azután a következő dolog, amire emlékszem, az volt, hogy egy szalmazsákon fekszem egy pajtában, és hogy azt sem tudom, ki vagyok. Közel egy éven át semmit sem tudtam magamról, még a nevemet sem, és sejtésem sem volt a múltamról.

Aurora kisimított egy szőke fürtöt a férfi fájdalomtól barázdált homlokából. - De most már végre visszatért az emlékezőtehetséged, igaz?

- Nem egészen. Minden nap valami új dolog jut az eszembe, és világosodik meg, nyer értelmet, előttem, Aurora. Sajnos már nem vagyok az az ember, aki valaha voltam... Még mindig szörnyű fejfájások kínoznak, és sántítok is, emellett elvesztettem az egyik karomat...

A hercegnőnek belesajdult a szíve abba, amit a férfi mondott, és hogy ilyen kendőzetlenül tárta fel sanyarú helyzetét. -Geofrrey! Annyira sajnálom!

- Nem akarom, hogy sajnálj és szánakozz rajtam, Aurora! Életben vagyok - miközben oly sok jó emberünk odaveszett a küzdelemben. A hajóm teljes legénysége a hullámsírban lelte halálát.

- Rendben van, akkor nem sajnálkozom. Helyette együttérzésemről biztosítalak. Ezt talán elfogadod tőlem.

A férfi arca egy pillanatra felragyogott. - Ez már jobban hangzik. - Aztán a mosoly lassan lehervadt az arcáról, mert csak most vette észre, hogy Aurora gyászruhát visel. - Megértem, hogy férjhez mentél, míg én távol voltam. Mégpedig Wycliff hírhedt amerikai unokatestvérével léptél frigyre.

A hercegnő úgy érezte, hirtelen összeszorul a torka. -Geoffrey... Nem is tudom, hogy mit mondhatnék neked. Az egyetlen mentségem az, hogy az apám arra kényszerített, menjek férjhez egy általa kijelölt férfihoz... Annyira sajnálom. Ha sejtettem volna, hogy még életben vagy, akkor soha nem hagytam volna el Angliát az unokafivéremmel, Percyvel és a feleségével, Janenel.

- Anyám azt mesélte nekem, hogy a házasságod kényszer hatására kötetett.

- Ez így igaz. Semmiképpen nem akartam hozzámenni Halfordhoz. A végsőkig kétségbe voltam esve...

- Megértelek, Aurora. Nem lehetett könnyű neked. Szembe kellett szegülnöd az apáddal, harcolnod kellett ellene. Végül is egy halálraítélt bűnözőhöz mentél hozzá, hogy ne kelljen apád választottjának adnod a kezedet?

- Igen. Úgy volt, hogy ez a frigy csupán egy, legfeljebb két napig tart majd.

- Ha jól értettem, akkor szinte azonnal megözvegyültél?

Aurora tétovázott. Ez volt az a pillanat, amitől annyira rettegett. Hogyan mondja meg Geoffrey-nak, hogy a férje nem halt meg? És hogy épp most töltött vele két szenvedélyes hetet, amikor is kötelmek nélkül szerették egymást, szabadon engedve szárnyaló fantáziájukat. És hogy épp arra készült, hogy elhagyja Angliát ezzel a másik férfival, hogy a hitveseként éljen vele egy másik földrészen, egy másik országban.

A hercegnő úgy érezte, mintha éles tőrt döftek volna a szívébe. Amióta az eszét tudta, szerette Geoffrey-t. Ő volt az ő drága, a legdrágább barátja, akit csaknem elragadott tőle a halál. Súlyosan megsebesült, és még most is szenvedett, erős fájdalmak gyötörték.... Nem fedheti fel az igazságot egy olyan ember előtt, akinek ezzel nagy fájdalmat okozna, és aki csak nemrégiben tért magához a halálos kábulatból.

És mi lenne Nicholasszal, ha elárulná őt? Ha kifecsegné, hogy még mindig életben van, súlyos veszélybe sodorná a férfit! Nem lehetett biztos abban, Geoffrey hogyan reagálna erre a hírre. Ha olyan nagy volt benne a hazafiság érzése szeretett országa iránt, hogy még kémkedni is hajlandó volt érte, akkor vajon mit tenne, ha megtudná, hogy egy elítélt amerikai kalóz itt van angol földön, és ujjat húz a brit kormánnyal. És hogy ez a fegyenc azt a nőt vette el feleségül, akit ő korábban eljegyzett.

Ha most elmondaná a férfinak, hogy Nicholas él és itt van Londonban, akkor az Nick halálát jelentené. Védelmeznie kell tehát a férjét, amíg csak lehet, míg biztonságban el nem hagyja az országot. Titokban kell tartania, hogy most is itt van Angliában, hogy látta őt, sőt vele töltötte az elmúlt két hetet is.

- Geoffrey, el kell mondanom neked valamit - magyarázta a hercegnő, és közben tisztában volt vele, hogy át kell lépnie az igazság és a hazugság közti vékonyka határvonalat. - Nemrégiben kaptam a hírt... Percy írta meg nekem... a férjem elmenekült az akasztás elől. Nicholas Sabine még mindig életben van.

A férfi egy hosszú pillanatig mereven bámult Aurorára, mint aki nem érti, amit mondtak neki. Aztán lassan ráeszmélt arra, amit hallott. - Ezek szerint még mindig egy kalóz felesége vagy?

- Minden jel arra mutat. A dolgok jelenlegi állása szerint így van.

- Ez lehetetlen! - felelte a férfi indulatosan. Amikor Aurora nem válaszolt semmit, volt jegyese összevonta a szemöldökét. - Nem lehet érvényteleníteni ezt a házasságot? Ebben az esetben ez méltányos eljárás lenne!

Aurora Geoffrey arcvonásait fürkészte. - Talán, de nem hiszem, hogy könnyű dolgunk lenne, ha megpróbálkoznánk vele.

- Mindenképpen keresztül kell vinnünk a házasság semmissé tételét. - A férfi arca eltorzult a dühtől. - Ez a házasság merő képtelenség, és nem nyerhet társadalmi elismertséget. Nem maradhatsz egy közönséges bűnöző felesége!

A férfi nem pontosan úgy reagált a hírre, ahogyan azt Aurora várta, de azt el kellett fogadnia, hogy Geoffrey meg akarja védeni őt.

- Biztos lehetsz benne, Aurora, hogy én kiállok melletted -állította a férfi. - Ha napvilágra kerül a dolog, persze nagy botrány kerekedik, de nem hagyom, hogy egyedül nézz szembe vele.

Aurora is tudta, hogy a botrány elkerülhetetlen.

Amikor a hercegnő nem válaszolt, a férfi tovább fűzte mondandóját, és közben mélyen a nő szemébe nézett. - Anyám azt szeretné, ha minél előbb nyélbe ütnénk a házasságunkat. Persze a jelen helyzet némiképp megnehezíti a dolgunkat. Ám ha kezünkben az érvénytelenítés.... Aurora,

azt szeretném, ha tudnád... ha te is akarod, hogy megesküdjünk, akkor én... nos, én a legnagyobb örömmel leszek a férjed.

Aurora szúró fájdalmat érzett a szíve körül. Egyszerre vett erőt rajta félelem, rémület és csalódottság. - Geoffrey, senki nem várja tőled, hogy ilyen nagy áldozatot hozz értem.

A férfi arca hirtelen elkomorult. - Ez a házasság a te részedről sokkal nagyobb áldozat lenne, mint tőlem. Megértem, ha nem akarsz hozzámenni egy ilyen szerencsétlen nyomorékhoz.

- Geoffrey, kérlek, ne mondd ezt.... Te nem vagy nyomorék!

- De már nem vagyok egész ember sem.

- De igenis az vagy! Az hogy elvesztetted az egyik karodat, még nem jelenti azt, hogy kevésbé kedves teremtés lennél a számomra. Mindig is közel álltál a szívemhez, és ez a baleset semmit sem változtatott ezen.

A férfi arckifejezése különössé vált.

Aztán Geoffrey hirtelen becsukta a szemét, és a homlokához emelte a kezét, mintha elvakítaná a fájdalom. - Ez a szörnyű fejfájás...

- Talán le kellene ülnöd - javasolta a hercegnő, és átfogta a férfi derekát a karjával.

- Igen. - Geoffrey hagyta, hogy a nő odavezesse az egyik székhez, amire rögtön le is roskadt.

- Ha nem bánod... szeretnék lepihenni egy kicsit - zihálta a férfi levegő után kapkodva. - Sajnos nagyon hamar kifáradok, és olyan gyenge leszek, akár a partra vetett hal.

- Igen, persze. Magadra hagylak. Hozzak neked valamit, mielőtt elmennék? Hideg borogatást, egy kis bort vagy ópiumot?

- Nem, köszönöm! Az ópium csak még jobban elhomályosítja az elmémet.

- Rendben, akkor most...

Mielőtt még a hercegnő elfordulhatott volna a férfitól, az megragadta a kezét, és kék szemét ráemelte a gyönyörű fiatalasszonyra. - Nem hagylak cserben, Aurora

- Köszönöm, Geoffrey - suttogta alig hallhatóan a nő. - De kérlek, ne aggódj miattam. Most az a legfontosabb, hogy összeszedd magad és jobban legyél. Majd akkor foglalkoznunk a jövendőnkkel, ha megerősödsz.

A férfi beleegyezőleg bólintott, majd behunyta a szemét. Aurora teljes szívéből azt kívánta, bárcsak még többet segíthetne ezen a férfin, aki gyerekkorától oly kedves volt neki.

Miután maga mögött hagyta a könyvtárszobát, lassan lépkedett végig a hallon. Komor hangulat vett erőt rajta, amihez reményvesztettség és keserűség is társult, Tudta jól, hogy nem hagyhatja el Geoffrey-t, most már nem. Ezzel végképp elárulná őt, és tőrt döfne a szívébe. Nem számít, hogy mit érez Nicholas iránt, nem okozhat halálos fájdalmat gyermekkori pajtásának és volt jegyesének azzal, hogy egy másik férfival új életet kezd Amerikában. Nem vághat ekkora sértést Geoffrey arcába. Itt kell maradnia Angliában. És meg kell kérnie Nicholast, hogy hivatalosan is érvénytelenítsék a házasságukat....

A hercegnőt annyira lekötötték ezek a zord és sötét gondolatok, hogy nem hallotta, amint a kis Harry kettesével szedi a lépcsőket, hogy utolérje. Csak akkor figyelt fel rá, amikor a kamasz fiú már csaknem odaért hozzá.

- Rory! Rory! - A fiúcska mit sem törődött Aurora ijedt ábrázatával. Az utolsó métereket csúszva tette meg a hall színes kövekkel kirakott padlóján, és megragadta a fiatalasszony karját, majd örömittasan átkarolta a nő nyakát. - Hallottad a jó hírt? Geoffrey életben van! Ez szinte hihetetlen! Most már tényleg a nővérem leszel, és velünk fogsz élni. Mindennap együtt fogunk kilovagolni.

Aurora arcán halvány mosoly jelent meg, de belül majd' meghasadt a szíve. Tudta, hogy korábban is nehéz választás előtt állt, de most - bárhogyan is határoz majd - döntésével a kezéért versengő két férfi közül az egyiknek mérhetetlen fájdalmat okoz.

- Ördögi szerencséd van, Nick, annyit mondhatok! - jegyezte meg vidáman Lucian Tremayne, Wycliff grófja. Látszott a lordon, hogy nagyon jól mulat a helyzeten. - Amikor három nappal ezelőtt visszatértem Londonba, és elolvastam az üzenetedet, amiben arról számoltál be, hogy életben vagy és felvetted Brandon személyazonosságát... nos, nem emlékszem, hogy életemben ennél örömtelibb és kellemesebb meglepetés valaha is ért volna. Ha belegondolok, hogy még a brit haditengerészetnek sem sikerült végeznie veled, akkor barátom, le a kalappal előtted!

- Pedig igazán kis híja volt, hogy nem küldtek a halálba válaszolta Nicholas komolyan, és közben az aranyszínű, jóféle konyakot bámulta a poharában.

- Igazán sajnálom, hogy nem voltam az országban, amikor Angliába jöttél.

Nick megvonta a vállát. - Megbocsátok neked, Luce, ha te is elnézed nekem, hogy elkötöttem az egyik kétárbocosodat.

- Említésre sem érdemes. Tudom, te is hasonlóképpen járnál el, ha én találnám magam szemben a hóhérral. Képzeld, még búcsúszertartást is tartottunk a tiszteletedre. Persze, pusztán a látszat kedvéért. Meghívtam csaknem az összes előkelőséget meg az egész puccos, begyöpösödött rokonságot. Nyilvános szemfényvesztés volt az egész. Ezzel akartuk az özvegyedet támogatni. Most persze már sajnálom, hogy kárba veszett a sok pénz.

Nicholas hallván az unokatestvére évődését, felpillantott. Lucian magas férfi volt, izmai jól kidolgozottak és ruganyosak. A férfinak sötét, göndör haja volt, és finom, arisztokratikus metszésű arcán gunyoros félmosoly látszott. Nicholas általában nagyon kedvelte unokafivére kedélyes társaságát, ám most nem volt abban a hangulatban, hogy jól mulasson a tréfálkozásán.

Nick letette a poharát az asztalra, felállt, majd odament a franciaablakhoz, és elmerengve bámult ki rajta. Mostanra Aurora már beszélt korábbi jegyesével. Vajon milyen döntést hozhatott? Sajnos fennállt a veszélye annak, hogy látván Marchot, a hercegnő megváltoztatja korábbi elhatározását....

Nicholas ökölbe szorította a kezét, a vér vadul száguldozott az ereiben. Minden önuralmára szüksége volt, hogy a benne kavargó érzéseket lecsillapítsa: volt benne féltékenység, düh, meg jó adag félelem is... Idegességében sarkon fordult, és fel-alá kezdett járkálni unokatestvére dolgozószobájában.

- Miért vagy ilyen feszült hangulatban? - kérdezte Lucián kisvártatva. - Úgy viselkedsz, akár egy ketrecbe zárt tigris. Ha jól sejtem, nő van a dologban, igaz?

- Te mondád.... - válaszolta vonakodva Nick.

- A feleségedről van szó, ugye?

Az amerikai megállt egy pillanatra, és kezével idegesen beletúrt a hajába. - Aurora soha nem akarta ezt a házasságot, de a frigyünk mégis megkötetett... Megkértem őt, hogy jöjjön velem Amerikába. Már éppen hajlott arra, hogy a javamra döntsön, amikor megtudta, hogy March visszatért a sírból.... -Nicholas sötét pillantást vetett a rokonára. - Alig tudtam elhinni, hogy te voltál az egyike azoknak, akik megtalálták Marchot. Ugyan mi vezetett arra, hogy az elsők közt indulj a keresésére? Talán neked dolgozott?

- Közvetlenül nem. Geoffrey a rejtjeles katonai üzenteket fejtette meg a külügyminisztérium számára, de nem az én alkalmazásomban állt. Csak akkor szereztem tudomást az eltűnéséről,

miután Lady Aurora megözvegyüléséről értesültem, és az ő segítségégre siettem. Aztán amikor legutóbb Franciaországban jártam, mindenféle pletykát hallottam... Azt suttogták, hogy egy szőke angol férfi súlyosan megsérült hajótörés során, és hogy a szerencsétlen flótást egy tengerparti faluban rejtegetik. Számomra logikusnak tűnt, hogy az a személy valószínűleg March, ugyanis a holttestét nem találták meg. Azt azonban nem értettem, hogy miért nem jelentkezett. Feltételeztem, hogy elveszítette az emlékezőképességét, és aztán később kiderült, hogy a sejtésem beigazolódott. Sajnálom, hogy a felbukkanása ilyen komoly gondot okoz a számodra.

Nicholas megvonta a vállát. - Azt azért nem mondanám, hogy jobban szerettem volna, ha nem találsz rá. Nem akarom annak az embernek a halálát.

- Te beérted volna azzal is, ha pár nappal később bukkan fel, igaz? Mondjuk, egy hét múlva, ha jól sejtem.

Az amerikai elvigyorodott. - Pár nap is elég lett volna.

Lucian ivott egy kortyot a konyakjából, és közben átgondolta unokaöccse helyzetét. - A hölgy a te feleséged, Nick. Minden jogod megvan ahhoz, hogy megköveteld tőle, ott éljen, ahol te le akarsz telepedni.

- A helyzet nem ilyen egyszerű.

- Nem? És miért nem?

-Mert nem vágyom egy kelletlen és vonakodó hitvesre. Ugyan mi örömöm lenne a házasságunkban, ha Aurora boldogtalan lenne? Ő megmentette az életemet, Luce. Nem lehetek olyan hálátlan hozzá, hogy arra kényszerítsem, velem éljen. Nem, ebben a kérdésben neki magának kell döntenie.

- De hiszen a te rábeszélőképességed kiváló. Nem ismerek meggyőzőbb embert nálad, magamat is beleértve. Ha annyira magadénak akarod ezt a nőt, nem tudod rávenni arra, hogy elfogadjon férjének?

- Ezer ördög és pokol! Mégis, mit képzelsz, min fáradoztam az elmúlt hónapban?

- El is rabolhatod őt - javasolta könnyedén Lucián. - És akkor még időt is nyerhetsz magadnak.

- Ez a lehetőség nem jön számításba. Ostobaság lenne tőlem fizikai erőszakot alkalmazni vele szemben. Ez csak az agresszív és kegyetlen apjára emlékeztetné őt.

Lucian lebiggyesztette az ajkát, és megdöbbenésében a fejét csóválta. - Mi történt veled, barátom? Talán erősen megérintett a halál közelsége, és ettől a gondolkodásod is megváltozott? Az a Nicholas Sabine, akit én ismerek, soha nem riadt volna vissza a drasztikus megoldástól, csakhogy megszerezze, amit akar.

Nick állkapcsa megfeszült. - Ez nem egy silány játszma, aminek a tétje Aurora. Volt idő, amikor így képzeltem, de azóta jobban megismertem őt.

- Azt hiszem, barátocskám, te fülig beleszerettél.

- Mi tagadás, erről van szó. Szerelmes vagyok belé - vallotta meg halkan Nicholas. Olyan nőbe szeretett bele, akit már eljegyeztek, akinek a szívét már meghódították. Amikor gondolatban idáig jutott, ismét elfogta a csalódás.

Lucian hosszú percekig csöndben maradt, mert nem könnyen tért napirendre a hallottakon. - Szóval hagyod, hogy elmenjen?

-Nem tehetek más - válaszolta lemondóan Nick. - Ha Aurora Marchot szereti, és vele akar élni....

- Képtelen vagyok elhinni, hogy te tétlenül tűröd, hogy az a szépasszony egy másik férfit válaszon helyetted.

- Ha tetszik, ki is nevethetsz, Luce, de az ő boldogságát előbbre valónak tartom a magaménál. Tudom, hogy milyen nehéz neked ezt megérteni, hiszen te még soha nem voltál igazán szerelmes....

- Nem áll szándékomben kikacagni téged, erről biztosíthatlak - mondta Lucián meglepő komolysággal. - Nekem ugyan még nem volt olyan balszerencsém, hogy megtapasztaljam ezt a betegséget vagy sorscsapást - nevezd a szerelemet annak, aminek akarod -, de megértem, milyen hatással van az a férfiakra. Az igazat megvallva magam is azt fontolgatom, hogy beállok a sorba. Azon gondolkodom, hogy megnősülök.

- Te? Az ellenállhatatlan Lord Wycliff, akinek a lábai előtt hevernek a nők? - Nicholas az ablak mellől hátrapillantott az unokabátyjára, s a tekintete arról árulkodott, hogy erősen kételkedik a gróf állításában. Lucian az ország legkapósabb agglegénye volt, nem véletlenül. Tekintélyes vagyonnal rendelkezett, és rendkívül jóképű volt, olyannyira, hogy az előkelő társasági hölgyek csaknem elájultak a gyönyörűségtől, amikor megpillantották. A lányos anyák, akik mindenáron igyekeztek férjhez adni a csemetéjüket, már hosszú évek óta rafinált csapdákat állítottak neki - ám a nemes uraság nagy szakértelemmel mind ez ideig sikerrel elkerülte őket. - Én is ismerem a jelöltet? - kérdezte végül Nick.

- Nem. Még nem választottam magamnak jövendőbelit.

- És most azt akarod mondani nekem, hogy kész vagy arra, hogy egy mennyasszonyhoz bilincseld magadat?

- Valójában nem a mennyasszony érdekel engem. Viszont itt az ideje annak, hogy örököst nemzzek magamnak.

Ezúttal Nicholasnak esett le az álla a csodálkozástól.

Lucian arcára kaján mosoly ült ki. - Ne nézz úgy rám, mintha agancsok nőttek volna ki a fejemből. Arról van szó, hogy a rokonaim közül nemigen kedvelek igazán senkit, kivéve téged és Brandont. Ha meg találnék halni, azt akarom, hogy a vagyonomat és a címemet az utódom örökölje. Egyre sűrűbben gondolok arra, hogy jó lenne, ha fiam születne - vér a véremből, hús a húsomból.

- Ha meg találnál halni? - ismételte meg unokabátyja szavait Nicholas. - Történt valami, amiről eddig még nem beszéltél nekem?

Lucian ábrázata titokzatossá vált. - Nos, ami azt illeti... nemrégiben szörnyű élményben volt részem. Nekem is szembe kellett néznem a kaszással. Meglepő, hogy egy ilyen eset után milyen alaposan megfontoljuk és átértékeljük, mit is tartunk igazán fontosnak az életben.

-Ez egyáltalán nem meglepő - komolyodott el hirtelen Nicholas. - Sőt, igen gyakran megesik. Áruld el végre, mi történt veled!

Lucian egy pillanatra a gondolataiba merült, mintha egy sötét emléken merengett volna. Nick azonban nem tudta meg, mit is válaszolt volna a gróf, mert a következő percben belépett a lord háznagya, és egy vendéget jelentett be. - Lord Clune jött látogatóba Mr. Deverillhez, mylord.

Lucian Nicholasra pillantott, aki némán bólintott. - Vezesse be, kérem - parancsolta meg a gróf.

Lord Clune mindkét férfit barátságos mosollyal üdvözölte. - Korán van még a poharazgatáshoz, ha nem tévedek.

- Ahhoz viszont nem, hogy megünnepeljük Nick visszatérését a halál markából! - vágott vissza találóan Lucian.

- Ezzel magam is egyetértek! - Clune a kristálypohárra pillantott, amit Lucian a kezében tartott. - Remélem, a legjobb évjáratú konyakoddal kínálod a vendégedet.

- Természetesen - felelte Lucian, miközben a konzolasztal felé intett, amin a konyakkal teli üvegpalack állt. - Szolgáld ki magad. Egyébként mi szél fújt erre, Dare?

- Egy módfelett különös találkozás a klubomban - válaszolta sejtelmesen a váratlan látogató. - Az egyik ellenségeddel futottam össze, Nick.

Nicholas Dare felé fordult, és nekitámaszkodott az ablakkeretnek, minden figyelmét a barátjának szentelve. - Most éppen melyikkel hozott össze a balszerencse?

Clune kajánul elvigyorodott. - Olyan sok jóakaród van, hogy nem tudod a nevüket kapásból? Richard Gerrod kapitánnyal találkoztam őfelsége haditengerészetétől.

Nicholas gondterhelten vonta össze a szemöldökét.

- Gerrod? - ismételte meg a kapitány nevét elgondolkodva Lucian. - Úgy emlékszem, egy Gerrod nevű férfi itt hagyta nekem a névjegyét a napokban, amikor nem voltam itthon. Ismernem kellene?

- Ő az a túlbuzgó hazafi, aki elkapta Nicket, és kalózkodás miatt akasztófára akarta juttatni. És ez a Gerrod most Londonban van, és nyilvánvaló, hogy vérszagot érez. A te véredre áhítozik, Nick! Azt beszélik, hogy amikor megtudta, hogy megmenekültél az akasztástól, dührohamot kapott.

- Micsoda illetlenség tőlem, hogy ekkora csalódást okoztam neki! - vágta rá Nicholas gúnyosan.

- Ez most nem a legjobb alkalom a viccelődésre - jegyezte meg hűvösen Clune. - Gerrod még most is akasztófavirágnak tart téged, és lépre akar csalni. Ezúttal nem szeretne hibázni, és mindent megtesz annak érdekében, hogy ne csússz ki a kezei közül. Még az amerikai unokatestvéredről, Deverillről is kérdezősködött. Egyáltalán nem lennék meglepve, ha kiszagolta volna, hogy most Brandonnak adod ki magadat.

- És akkor mi van?

-Nos, akkor duplán szorult helyzetben vagy. Ha neked lennék, nemigen mutatkoznék nyilvánosan. Szerintem itt az idő, hogy visszatérj a gyarmatokra.

- Vagy pedig arra, hogy tiszteletemet tegyem ennél a túlságosan is lelkes kapitánynál.

- Ezt nem mondhatod komolyan! - jegyezte meg elhűlve Clune.

Nick arcizma megfeszült, de közben az ajka ironikus mosolyra húzódott.

- Ördögbe is! Ismerem ezt a nézést! - kiáltott fel izgatottan Lucian. - Azt forgatod a fejedben, hogy megküzdesz vele, Nick, és én egy percig sem hibáztatlak érte! De ebben az esetben Dare-rel értek egyet. Jelenleg a körülmények ellened szólnak. Most nem sok esélyed van. Okosabb lenne ezúttal lemondanod a megtorlásról. Inkább arra ügyelj, hogy biztonságban elutazz, és megúszd ezt a kényes és veszélyes helyzetet. Lesz még a jövőben olyan pillanat, amikor szembenézhetsz Gerroddal. De akkor tedd ezt, amikor a szerencse neked kedvez!

-Talán igazad van - vonta meg vállát Nicholas. Visszafordult az ablak felé. Az idegei pattanásig feszültek. Valóban vágyott arra, hogy harcba szálljon és diadalt üljön Gerrod felett. Ám az unokafivérének igaza volt. Felérne egy öngyilkossággal, ha most az egész brit haditengerészetet a nyakába zúdítaná. Van annak más módja is, hogy leszámoljon Gerroddal.

Ám most egy másik harc kötötte le a figyelmét, sokkal jobban, mint a brit kapitány elleni küzdelem. Aurora szívéért kellett megmérkőznie.

Nicholas egész valóján jeges rémület cikázott át. Ez nem is volt csoda, hiszen a vérszagot szimatoló rettenthetetlen Gerrod a nyomában járt, Ám mégsem a kapitány váratlan felbukkanása és kitartó nyomozása töltötte el félelemmel és szorította össze a mellkasát.

Még soha nem félt ennyire, mint most. Attól rettegett, hogy vajon Aurora kit választ magának férjéül.

23.

A gondolat, hogy soha nem érezhetem az érintését, bőrömet lángra gyújtó simogatását, lesújtóbb volt annál, mint amit képes lettem volna elviselni.

Aurora nyomasztó gondolataiba merülve lépett be a hálószobájába, ahol rögtön feltűnt neki, hogy a lámpák alig égtek, és csaknem sötétség borul a helyiségre. Nicholas. A férfi itt rejtőzködik a szobájában! A hercegnő hirtelen visszahőkölt, és a szíve már a férje puszta jelenlétének tudatától is oly hevesen kezdett verni, hogy majd' szétvetette a mellkasát.

- Ó, mylady, olyan sötétség honol itt! - szólalt meg mögötte hűséges szolgálólánya.

- Minden rendben van, Nell... Nincs miért aggódnod. Meggondoltam magam. Nem fekszem le most rögtön. Még ne vesd meg az ágyamat. Jobb szeretnék egyedül maradni, és csendben üldögélni egy darabig.

- Igenis, mylady! Feljebb csavarjam a lámpát?

- Nem, köszönöm! Menj, feküdj le. Ma este már nincs szükségem a szolgálataidra.

A szolgálólány alázatosan meghajolt az úrnője előtt, majd visszavonult. Aurora óvatosan és gondosan becsukta mögötte az ajtót, és körbetekintett a homályos szobában. Nicholas valóban ott volt bent, az egyik távoli sarokban ült, meghúzva magát az árnyékban. Őt figyelte.

Amikor a hercegnő észrevette a férfit, a kezét riadtan a szája elé kapta, nehogy felsikoltson. És beléhasított a fájó, mardosó gondolat is - ezen a napon immár vagy századszor -, hogy vajon közölje-e a férfival, hogyan is döntött.

- Szóval beszéltél vele. Úgy értem, a jegyeseddel - szólalt meg végül Nick, megtörvén a feszült csendet.

Aurora lassan, vonakodva bólintott, a torkát mintha satuba fogták volna, a benne kavargó bénító gondolatok miatt alig kapott levegőt. - Igen. Geoffrey még mindig feleségül akar venni.

Jó pár szívdobbanásnyi csend állt be köztük, Nicholas azonban nem válaszolt semmit. Csupán a hitvesét bámulta sötét és perzselő tekintetével.

- Nem hagyhatom el őt, Nicholas! Éppen eleget szenvedett idáig is.

A férfi hangja mély volt és színtelen, amikor végre beszédre szánta el magát. - Fel akarod bontani a házasságunkat?

-Én... Nekem nincs más választásom. Nem fokozhatom tovább a szenvedését ennek az elgyötört embernek. Elveszítette az egyik karját, Nicholas. El tudod képzelni, micsoda csapás ez egy férfira nézve? Gondolj bele, hogy a sors milyen keményen sújtja! Geoffrey-nak szüksége van arra, hogy mellette álljak és támogassam.

Végtelennek tetsző csend borult rájuk, sötéten és elviselhetetlenül nyomasztóan.

- És mi van a te vágyaiddal és igényeiddel, Aurora? - kérdezte végül Nicholas. - Nem is beszélve az enyémekről!

Aurora a fejét ingatta - Az én vágyaim szót sem érdemelnek. Ami pedig a tiédet illeti... nos, te sokkal erősebb férfi vagy, mint Geoffrey valaha is volt.

A férfi örömtelenül, végtelenül keserűen felnevetett a válasz hallatán.

-Kisgyermekkorom óta ismerem Geoffrey-t, Nicholas -mondta a hercegnő könyörgőre fogva a dolgot. Mindent elkövetett, hogy megértesse szorult helyzetét az amerikaival. - Ő elidegeníthetetlen része a múltamnak... egész valómnak...

- És szereted őt. - A férfi szavai élesek voltak és könyörtelenek.

A nő lehajtott a fejét. - Nem lökhetem el őt magamtól. Most már semmiképp nem hagyhatom őt magára. Képtelen vagy ezt megérteni?

- Látom, hogy próbálod őt védelmezni. Mindenkit a védőszárnyaid alá veszel, épp csak a saját érdekeidnek a védelmével nem törődsz egy fikarcnyit sem. Mindenkit előbbre valónak tartasz magadnál.

A férfi hangja érdes volt és nyers, már-már durva, és Aurora védekezőleg összefűzte a karját a mellkasa előtt, mintha így akarná eltéríteni magától a súlyos, vádló szavakat.

Nicholas mély levegőt vett, majd lassan kifújta azt a tüdejéből. - Mit akarsz, mit tegyek?

-Én... Én azt akarom, hogy érvényteleníttesd a házasságunkat.

Az amerikai erre egy árva szót sem szólt, némán nézte gyönyörű hitvesét. Aurora közelebb lépett hozzá, és megpróbálta kifürkészni a férfi arckifejezését. Nicholas ráemelte a tekintetét, arcát feldúlták a kínzó, gyötrelmes érzések, hűen tükrözve a fiatalasszony lelkiállapotát.

- Rendben van - mondta végül a férfi. - Meg fogom próbálni.

- Mit fogsz megpróbálni?

- Érvényteleníttetni a házasságunkat. Hogy újra szabad légy, és hozzámehess igazi szerelmedhez.

Aurora heves ellenállást várt, és nem ezt a csendes lemondást és beletörődést. Talán a férfi mégsem szereti őt annyira, mint ahogy mondta és bizonygatta neki. Erre a gondolatra mély csalódottság kerítette hatalmába a fiatalasszonyt.

- Idővel el fogsz felejteni engem, Nicholas - mondta lesúj-tottan a hercegnő. - Majd találsz valaki mást magadnak. Kerítesz magadnak olyan feleséget, amilyenre vágysz.

- Úgy gondolod?

A férfi nagy hirtelen talpra ugrott, mintha meg akarna szabadulni a beletörődés nehéz béklyóitól. Alig pár lépés választotta el őket egymástól, amit a férfi egy pillanat alatt tett meg, és megragadta szép hitvesét, kezét karcsú vállára kulcsolta. Érintése olyan volt, akár a bársony, mégis fogva tartotta a szépasszonyt puha, vészjósló ölelésével. - Azt hiszed, hogy valaha is képes leszek elfeledni téged, drágám? Hogyan sikerülhetne édes, meghitt és szenvedélytől fűtött szeretkezéseinket kiűznöm az emlékezetemből?

- Az csupán testi vágy volt....

- Nem, nem csak túlfűtött szenvedély volt köztünk. - A férfi szeme valósággal izzott a félhomályban a vágytól. - Szeretlek téged, Aurora! Kérlek, értsd ezt meg végre. Hiszen a szerelmem szinte átizzítja körülöttem a levegőt. Ízleld meg, érints meg....

A következő pillanatban minden figyelmeztetés nélkül száját a kedvese ajkára tapasztotta. Csókja tüzes volt, forró, követelődző, mintha meg akarná büntetni asszonyát. Mikor a férfi végre elengedte Aurorát, a szerencsétlen, vergődő asszony levegőért kapkodott.

Amikor az amerikai kissé hátrább húzódott tőle, és engedett a szorításán, Nicholas szeme csaknem lángra gyúlt a vágyakozástól, ami olyan erős volt, hogy egyszerre megijesztette és vonzotta, megbűvölte a nőt.

Aurora kitalálta férfi gondolatát, még mielőtt az a karjába kapta volna őt. Aztán a férje odasietett vele az ágyhoz, és kíméletlenül végigfektette az ágytakarón.

A hercegnő megpróbált felülni, de a férfi erős, izmos teste valósággal odaszögezte őt a baldachinos ágyhoz. - Nicholas... mi már nem engedhetjük meg ezt magunknak. Egyszerűen nekünk már nem szabad így együtt lennünk. Mi többé már nem szeretkezhetünk...

- De igenis, ez még kijár nekünk! - A férfi suttogóra fogta a beszédét, de hangja vad volt és mély, űzte-hajtotta őt a vad, fékevesztett vágyakozás. - Tudnod kell, hogy mit dobsz el magadtól! Emlékezned kell erre az ölelkezésre egy egész életen át.

Nicholas két kezébe fogta az asszony bájos fejét, és letekintett rá. Pillantása olyan volt, akár a tomboló tűz, az emésztő tűzvihar. Az a kimért és illedelmes férfi, akit Aurora megismert, már nem volt sehol. Vad éhség tombolt benne, éhség, a test éhe, amit a felesége érintése váltott ki belőle.

- És vajon a te becses Geoffrey-d is képes olyan heves érzéseket kelteni benned, mint én? - követelte a választ a férfi. Nicholas ekkor szemérmetlenül felhúzta a fiatalasszony hosszú szoknyáját, és tenyerét annak csupasz combja közé nyomta. -Annak a te pártfogoltadnak az érintése is lángra tudja gyújtani a véredet? Ha megcirógatja a melledet, a mellbimbóid akkor is keményen kiemelkednek, és ha megölel, kiveri a testedet a víz? És a lábad közt akkor is túlcsordul a nektárod... mit ahogyan most?

A férfi kitapintotta az asszony nőiségének központját, ami lüktetőén forró volt. Amikor pedig a férje becsúsztatta a nő titkos szerelmi kertjébe az ujját, az asszony nekifeszítette a testét a férjének.

Nicholasnak csak ennyi bíztatásra volt szüksége. A szeme tűzben égett, a szándéka nyilvánvaló volt, amikor elkezdte kigombolni elöl a nadrágját.

-Nicholas...

A férfi ismét megcsókolta Aurorát, hogy belefojtsa a tiltakozást. Éreztetni akarta a nővel, hogy milyen heves vágy hullámzik át a testén, hogy mennyire kívánja őt.

Az amerikai nem számított olyan szédítően szenvedélyes érzelmi megnyilvánulásra, mint amiben hirtelen része lett. A felesége megragadta az üstökét, és még közelebb húzta magához a fejét, hogy férje cirógató nyelve még mélyebbre hatolhasson a szájában.

Mivel a fiatalasszony ilyen eszeveszetten és forrón fogadta az ő csábító csókját, a férfi feltűrte Aurora szoknyáját egészen a derekáig, és a nő fölébe emelkedett. Amikor feszülő, merev erejével belehatolt, keményen és erősen, őrült vágytól hajtva, érezte, hogy milyen tűz táncol-lüktet a nő ereiben.

Egyesülésük olyan volt, mintha lángok közé ereszkedett volna le. Hitvese teste ívben megfeszült alatta, majd vadul vergődni kezdett. Aurora a férfi szájába nyöszörgött-sikongatott a hihetetlen kéjtől. A férfi hallotta az asszony elfojtott kiáltásait, amibe rémület és gyötrelem is vegyült. Ezek a sikoltások egy életen át fogják most már kísérteni őt.

Nicholas megborzongott erre a fájdalmas gondolatra, majd lázasan mozogni kezdett a nőben. Aurora kisvártatva megízlelte a földöntúli gyönyört az ő karjaiban egy vad, riadt sikoly kíséretében. Miközben az asszony az ő nevét zokogta, egy utolsó lökéssel Nicholas is eljutott a csúcsra, és a mámor őt is magával ragadta. A vad, vérgőzös percek után ziháló lélegzetvételük és elégedett, kéjes sóhajtásaik töltötték be a hálószobát. Nicholas szép hitvese vállába temette arcát, és azon tűnődött, vajon az asszony is érzi-e azt a kétségbeesést, ami forró hullámokban végigsöpört a testén.

Végül a férfi felemelte a fejét. - Ne tedd ezt, Aurora - suttogta rekedtes hangon felesége fülébe.

Aurora megmozdult, kinyitotta a szemét, és fájdalmas pillantást vetett a férjére. - Nekem... nincs más választásom. Egyszerűen nem tehetek mást.

Nick látta az asszony szemében a szenvedést. A kínt, amit az elválásuk miatt érzett. De a hercegnő igazán hitt abban, hogy a döntése helyes. És lehet, hogy ez így is volt...

Nicholas behunyta a szemét, emésztette a gyötrelem és a tehetetlenség. Egy férfi nem kényszerítheti ki egyetlen nő szerelmét sem, ezt tudta jól. Nem parancsolhat szerelme szívének sem, nekiszegezve acélos akaraterejét.

Nick már nem bízott szavainak bűvös hatásában sem, ezért némán felkelt az ágyból és öltözni kezdett.

Aurora egész testét átjárta a bánat, de meg sem moccant. Nicholas hirtelen való visszavonulása nagyobb fájdalmat okozott neki, mint füstölgő haragja. Olyan kétségbeesés, sivárság és kilátástalanság ült ki a férfi arcára, hogy a hercegnő csaknem sírva fakadt.

A fiatalasszony végül felült, szoknyáját lehúzta, hogy ne látszanak mezítelen lábai. Egész testében remegett.

- Nicholas.... Nagyon sajnálom - suttogta alig hallhatóan.

A férfi sötét szemét ráemelte, és tekintetét az asszony szemébe fúrta. - Tudom.

Nicholas kinyújtotta a karját, és két kezébe fogta a nő arcát. Egy hosszú pillanatig gyönyörködött felesége szépségében, majd lassan odahajolt hozzá. Amikor forró ajka lélegzetelállító gyengédséggel a nőét súrolta, a hercegnő számára még inkább megnehezítette a szakítást. Az asszony gyötrelme csaknem elviselhetetlenné vált. Az amerikai hátrább lépett, szaggatottan mély levegőt vett, mintha csak vissza akarná nyerni az önuralmát. Amikor megszólalt, a hangja tompa volt és színtelen. - A holnap esti apállyal fogok kihajózni. Ha megváltoztatnád az elhatározásodat, tudod, hol találsz meg.

Azzal sarkon fordult és odalépett az ablakhoz. Egy pillanattal később már elnyelte őt a sötétség, és mély, kongó csend borult a szobára.

Aurora kezét a szájához emelte, és erősen beleharapott a kézfejébe. Olyan erős és szúró fájdalmat érzett, mintha késsel hasították volna szét a szívét.

Ő végképp elment. Visszavonhatatlanul és megmásíthatatlanul. Végérvényesen szétvált az útjuk. És ő volt az, aki elküldte a férfit.

Aurora a tenyerébe temette az arcát, és csendesen sírni kezdett.

24.

Semmi sem igazabb és valódibb, minthogy a testi szenvedély – az érzékek öröme elvezethet a szív szerelméhez. Jómagam vagyok erre az eleven bizonyíték.

Aurora Lady March vacsorameghívójára függesztette a tekintetét. A grófnő könyörgött neki, hogy látogasson el a házukba aznap egy bensőséges és családias estére, bár tudta jól, hogy ezzel a kéréssel megsérti a gyász szigorú szabályait. Lady March azt írta, hogy a hercegnő keresztényi könyörületről tenne tanúbizonyságot, ha segítene Geoffrey-nak visszatérni a társadalomba, a legfelsőbb körök társaságába.

És a grófnő kifejezte azt a szándékát, hogy szívesen támogatnák Aurorát életének ebben a nehéz szakaszában, míg csak ezt a szégyenteljes házasságot fel nem bontják. Lady March nyilvánvalóan még mindig azt akarta, hogy Aurora és az ő fia összeházasodjanak, és ő lányaként üdvözölhesse a hercegnőt a házában.

Aurora letette a meghívót, és a kandallón álló aranyórára pillantott. Hét óra volt. A vacsora a grófnőnél nyolc órakor kezdődik. Össze kellett volna szednie maradék erejét, és átöltöznie az alkalomhoz, ám nem tudta, hogyan lesz képes elviselni ma este Geoffrey és a grófnő társaságát. Hiszen az ő szíve darabokra hullott, mert néhány óra múlva Nicholas nélküle hajózik el Amerika partjai felé.

Megint elfogta az üresség érzése, amitől egész testében megborzongott.

Kétségbeesetten kézbe vette naplót, és felütötte az egyik ronggyá olvasott oldalnál - ott, ahol a sorok Desiree hercegének haláláról szóltak.

Forró könnyeim arcodat öntözték, miközben az élet kezdte elhagyni valaha oly életteli testedet. Kétségbeesetten csókoltam vértelen ajkadat, hogy életet leheljek beléd. Ám minden erőfeszítésem hiábavaló volt.

Kinyitottad a szemedet, tekinteted tele volt fájdalommal és szelídséggel. Ne sírj, suttogtad. Könnyeid összetörik a szívemet, és meggyötrik a lelkemet.

Én is végtelen, gyötrelmet érzetem. A szívem majd' kiszakadt a mellkasomból. Édes Istenem, nem bírok több fájdalmat elviselni. Légy szabad, Desiree!

Utolsó leheleteddel szabaddá tettél engem, ami után annyira sóvárogtam. Ám Isten látja lelkemet, túlságosan drága árat kellett fizetnem érte...

Aurora szemét forró könnyek áztatták, miközben ezeket a fájdalommal teli sorokat olvasta Desiree túlságosan későn döbbent rá, hogy a szabadság mit sem ér szerelem nélkül....

A hercegnő sötét gondolataiba mélyedt, mígnem halk kopogást hallott a hálószoba ajtaja felől.

- Miss Kendrick keresi önt ismét, mylady - jelentette be Danby az ajtón keresztül a ház asszonyának.

- Kérem, mondja meg neki, hogy nem érzem jól magam -válaszolta Aurora, és becsukta a naplót. Most képtelen volt szembenézni Ravennel.

Pár pillanattal később a kopogás ismét felhangzott, de ezúttal már sokkal merészebb volt.

-Aurora? - kiáltott be hozzá Raven türelmetlenül. - Beszélnem kell veled. Ez az ügy nem tűr halasztást!

Aurora e szavak hallatán beletörődően felsóhajtott, majd engedélyt adott vendégének a belépésre. Több erőre és tartásra lett volna szüksége, mint amilyennel most rendelkezett, hogy képes legyen ellenállni Raven kitartó ostromlásának.

A fiatalabb nő, miután beviharzott a szobába, becsukta maga mögött az ajtót, majd egy hosszú pillanatig egy árva szót sem szólt. Aurora az üres kandalló előtt ült, és bár a július volt, ő mégis fázott, mintha csak tél lett volna.

- Valóban nem érzed jól magad - kérdezte tőle Raven -, vagy csak azért kerülsz engem, mert tudod, hogy mit akarok mondani neked?

- Fejfájás gyötör - felelte Aurora, és ez nem is volt hazugság. - De egyébként ráéreztél - mosolyodott el a ház úrnője félénken -, a legszívesebben eltekintenék ettől a beszélgetéstől.

Ravent nem tántorították el a hűvös szavak. Elszántan Aurorához lépett, és közvetlenül előtte megállt. - Nicholas ma este el akar hajózni. Tudsz te erről?

- Igen, tisztában vagyok vele.

- És te csak itt ülsz, és hagyod, hogy elmenjen?

- Raven... mindkettőnknek így a legjobb. Anglia az én igazi otthonom. Én ide tartozom. És itt kell maradnom Geoffrey kedvéért.

- A bátyám azt is elmondta nekem, hogy te érvényteleníttetni akarod a házasságotokat, hogy hozzámehess Lord Marchoz. Igaz ez?

- Igen.

Raven kék szeme résnyire szűkült az aggodalomtól és a bánattól. - Súlyos hibát követsz el, Aurora! Nicholasszal kellene menned. A bátyám szeret téged.

- Én... nos, én nem vagyok biztos abban, hogy amit a fivéred érez, az szerelem.

- Márpedig én úgy gondolom, hogy a nagyon is az. - Raven belekotort a retiküljébe, és előhúzott belőle egy darab összetekert borjúbőrt. - Nicholas kért meg rá, hogy ezt adjam oda neked. - Aurora szétnyitotta az írásos üzenetet, és lázasan olvasni kezdte a sorokat.

Aurora! Tudomásul vettem, hogy te úgy érzed, teljesítened kell a Lord Marchcsal szembeni kötelezettségeidet, de én nem tudok lemondani rólad anélkül, hogy őszintén el nem mondjam neked, hogyan is érzek irántad. A múlt éjjel azt mondtad, hogy idővel majd el foglak felejteni téged. Én pedig biztosan tudom, hogy ez nem így lesz.

Ó, milyen furcsa is az élet! Eddig képtelen voltam megérteni az apám helyzetét, azt, hogy hogyan lehet egy férfi a megszállottja egy nőnek. És hogyan hagyhatja, hogy az esze helyett a szíve irányítsa. Természetesen soha nem hittem, hogy ez velem is megtörténhet. Én soha nem akartam ilyen szerelmet magamnak - ilyen, a szív mélyét is megérintő szenvedélyt. Olyan heves érzelmeket, amik teljesen a hatalmukba kerítik az embert, hogy már többé nem ura önmagának. De én sem térhettem ki előle. Hogyan is tehettem volna, hiszen találkoztam veled.

Rá kellett döbbennem, hogy az apámnak igaza volt. Létezik ilyen mély és igaz szerelem. Ha megtalálod az igazi társadat, akkor a második legjobbal már nem elégszel meg.

Te vagy az én igaz szívszerelmem, Aurora. És mindig is az maradsz.

Aurora szíve összefacsarodott, miközben ezt az őszinte vallomást olvasta Nicholas igazán szerette őt, ehhez többé már nem férte kétség. Egyetlen férfi sem tárná fel a szívét ilyen bensőséges szavakkal, ha csupán egy újabb trófeát akarna szerezni magának.

- Nicholas szeret téged, Aurora - állította Raven állhatatosan. - Az életét kockáztatta, csak hogy veled lehessen. Milyen bizonyítékra van még szükséged, hogy elhidd, az érzései irántad őszinték és igazak.

Ez volt a kíméletlen valóság; Nicholas kockára tette, hogy elfogják és kivégzik, csakhogy utoljára együtt lehessen szeretett hitvesével. Aurora kissé összeszedte magát, és a kezét tördelve rimánkodott Ravennek. - Nem hagyhatom magára Geoffrey-t! Szüksége van rám, hogy ott legyek mellette, és támaszt nyújtsak neki. Túlságosan is súlyos a sérülése ahhoz, hogy egyedül nézzen szembe a jövővel.

- Ő nincs egyedül. Van családja és vannak barátai is - nem beszélve a vagyonáról és a rangjáról. Ó, bárcsak rá tudnálak venni, hogy ne mindig mások miatt aggódj, hanem magaddal törődj! - Raven könyörgő pillantást vetett a hercegnőre. - Nem tudom elhinni, hogy eltaszítod magadtól az esélyt az igaz szerelemre.

Aurora összerezzent a barátnője átható pillantásától. - Azt gondoltam, kettőnk közül te vagy az, aki nem hisz a szerelemben.

- Én nagyon is hiszek benne. Épp csak nem kívánom magamnak. De te és Nicholas mások vagytok. Titeket az isten is egymásnak teremtett, ezt még én is látom.

- Geoffrey állapota nem az egyedüli ok, ami miatt itt kell maradnom, Raven. Más kötelezettségeim is vannak. Például neked is tartozom. Ígéretet tettem arra, hogy gondoskodom a jövődről. Arról, hogy megtaláld a jövendőbelidet, és révbe érj.

- És te minden tőled telhetőt meg is tettél - szögezte le Raven sietve. A fiatal lány mély lélegzetet vett, majd leült a másik kényelmes karosszékbe, ami a kandalló előtt állt. - Miattam

nem kell aggódnod, Aurora. Még nem akartam elmondani neked, de... nos, rendkívül ígéretes házassági ajánlatot kaptam nemrégiben.

Aurora szeme kerekre nyílt a csodálkozástól. - És kitől?

- Halford hercegtől. És szándékomban áll élni az ajánlatával.

- Ezt nem mondhatod komolyan!

- Tudtam, hogy nem fogod helyeselni ezt a lépésemet. De ebben a kérdésben nekem kell döntenem, Aurora. Ezt neked is be kell látnod. Nekem kell az elhatározásom következményeivel élnem.

Aurora egész testében megborzongott. - Raven, nem mehetsz feleségül Halfordhoz! Ő olyan úrhatnám, parancsolgató és rideg...

- Nem olyan rossz ember, mint amilyennek te hiszed. Legalábbis, ha valaki jobban megismeri őt. Kétségtelenül nagyon tartózkodó, és kissé talán merev is. És szereti, ha minden úgy történik, ahogyan ő akarja. De ugyan melyik uraság nem ilyen fából való? Higgy nekem, én értek a nyelvén.

Aurora komoly arccal hallgatta végig fiatal barátnőjét, majd megragadta a lány kezét. - Raven, megértem, arra vágysz, hogy a felsőbb körökből való férfi kérje meg a kezedet - úgy érzed, teljesítened kell édesanyád kívánságát. De én meg vagyok győződve arról, hogy sokkal boldogabb lenne az életed, ha szerelemből kötnél házasságot.

Raven hasonlóan komolyan válaszolt, miközben közelebb hajolt a hercegnőhöz. - Szereted Lord Marchot?

- Igen, tennészetesen szeretem. Mióta az eszemet tudom, azóta így érzek iránta.

- És Nicholast szereted-e?

Aurora elkapta a tekintetét Ravenről, mert nem akart szembesülni ezzel a kérdéssel. Félt a választól. Geoffrey iránt érzett szeretete szelíd volt és higgadt, nem keltett benne felkavaró és nyugtalanító, kínzóan édes szenvedélyt. Nicholashoz sokkal összetettebb és bonyolultabb érzések fűzték.... azok olyan hevesek, elsöprőek és végletesek voltak... és ó, mennyi fájdalom és kín is volt bennük...

- Tudom, hogy jómagam nem vagyok jártas a szív dolgaiban - magyarázta Raven -, de nem hiszem el, hogy közömbös vagy a fivérem iránt. Láttam, hogyan néztél rá. Ha ez nem szerelem, ami kettőtök közt van, akkor mi az?

Ami kettőnk közt létezik, annak a neve szenvedély, akarta válaszolni Aurora a lánynak - ám ekkor eszébe villant Desiree felfedezése, amiről a naplójában írt, A hercegnő hirtelen úgy érezte, mintha egy erős kéz megmarkolná a szívét. *A testi szenvedély elvezethet a szív szerelméhez. Én vagyok erre az élő bizonyíték...*

A szenvedély szerelemmé lényegülhet át, ismerte el Aurora kétségbeesetten. Ez történt Desiree-vel is. És esett meg vele is.

A heves, szorító érzés most felkúszott a torkáig. Nehezére esett a beszéd, amikor válaszolt. - Akármit is érzek Nicholas iránt, mit sem számít már.

Raven türelmetlenül felpattant ültéből, és idegesen fel-alá kezdett járkálni a szobában. - És ha szabad kérdeznem, hogyan vélekedik erről a dologról Lord March? Van egyáltalán szíve annak az embernek? Hogyan követelheti tőled, hogy ilyen hatalmas áldozatot hozz érte?

- Ő nem tud semmit a Nicholashoz fűződő kapcsolatomról. Tegnap csak annyit mondtam neki, hogy levélben értesültem arról, hogy a férjem mégis csak életben van.

Raven hirtelen megállt, és odafordult Aurorához. - Azt sem tudja, hogy Nick itt van Angliában?

- Én...én képtelen voltam elmondani neki. Hogyan is mérhettem volna ekkora csapást rá? Nem zúdíthattam ekkora bajt a nyakába. Emellett pedig féltem felfedni Nicholas hollétét. Azt gondoltam, majd akkor beszélek róla, ha már biztonságban elhajózott.

- Bocsásd meg a szókimondó természetemet, Aurora, de March grófja nem akarhat feleségül venni egy olyan asszonyt, akinek felbontották a házasságát. Nem hozhat ekkora szégyent és gyalázatot a családjára

- Geoffrey-t nem érdekli, ha foltot ejt a családja becsületén. Ő mindenre elszánt, csak hogy engem megvédjen a botránytól. Ő maga javasolta nekem, hogy érvénytelenítsem a házasságomat. Felkínálta nekem védőpajzsul a nevét, ha felbontják a házassági szerződésemet, amit egy bűnözővel kötöttem.

- De ha elmondanád neki, hogyan érzel Nicholas iránt, és hogy ő nem bűnöző...

Aurora szorosra zárta a szemét, és megpróbálta leküzdeni a kínzó érzést, ami hirtelen elfogta. Nem mondhatja el Geoffrey-nak, hogy egy másik férfit szeret. Nem sértheti meg ezzel őt. Ha Geoffrey feleségül akarja venni őt, akkor neki nincs más választása, mint eleget tenni az óhajának. Hiszen hűséggel és méltányossággal tartozik neki: ki kell állni mellette, és semmiképpen nem hagyhatja őt cserben - most különösképpen nem.

- Miért nem hagyod, hogy Lord March maga döntsön ebben az ügyben? - szegezte a kérdést a hercegnőnek Raven. - El kell mondanod neki az igazat, Aurora. Legalább arról beszélj neki, hogy milyen kapcsolatban állsz Nicholasszal. Nem lenne tisztességes, ha nem így tennél. Ha a lord megtudja az igazat, az sokat nyomna a latban.

- Egy szót sem szólhatok neki - suttogta Aurora. - Addig nem, amíg Nicholas biztonságban el nem hagyta a Anglia partjait.

- De akkorra már túl késő lesz! Aurora, képtelen vagy megérteni, hogy milyen komoly a helyzet...

Újabb udvarias kopogás hallatszott az ajtó felől, majd az ajtó résnyire nyílt, és Dandy ünnepélyes arca tűnt fel a két nő előtt. - Egy úr keresi önt, mylady. Richard Gerrod kapitány várja lent a hallban. Azt mondja, hogy halaszthatatlanul beszélnie kell önnel a férjéről.

Aurora érezte, hogy a vér kiszökik az arcából. Jóságos isten, hiszen Gerrod kapitány volt az, aki a Karib-tengeren elfogta és letartóztatta Nicholast! Mostanra már minden bizonnyal a tudomására jutott, hogy korábbi foglya még mindig életben van. Azt is tudja, hogy Nicholas Angliában van? Mi másért jött volna ide Gerrod, ha nem azért, hogy ismét elkapja Nicket?

Aurora szíve hevesen vert a mellkasában, és a fiatalasszony olyan rémült volt, hogy meg sem tudott szólalni. Ravenre várt a feladat, hogy Danbynek válaszoljon.

- Kérem, mondja meg a kapitánynak, hogy a méltóságos asszony azonnal lemegy hozzá.

- Ahogy óhajtja, kisasszony! - válaszolta a komornyik, majd sietve visszavonult.

Aurora még mindig a sokk hatása alatt állott, némán bámult a barátnőjére. A fiatal lány is holtsápadt volt, és alig valamivel mutatkozott erősebbnek Auroránál.

-Beszélned kell vele, Aurora! Tégy úgy, mintha nagyon meglepődnél, amikor a kapitány közli veled, hogy a férjed még mindig az élők sorában van.

- És te honnan tudod, hogy kicsoda ez a Gerrod? - kérdezte Aurora felbátorodva.

- Nicholas éppen ma reggel figyelmeztetett arra, hogy kapitány a nyomában van - amikor felkeresett engem, hogy búcsút vegyen tőlem.

- Nicholas figyelmeztetett téged?

- Igen. Tudja, hogy Gerrod utána vizslat, akár egy véreb. Ugyan, mi másért akarna olyan sürgősen elmenekülni Angliából? Még ma este vitorlát bont és elhajózik.

Aurora a homlokához emelte a kezét Ezek szerint múlt éjjel, amikor Nicholas szeretkezett vele, már tudta, hogy halálos veszélyben van, de nem törődött vele, csakhogy vele lehessen még egyszer utoljára. Ó, Nick megint csak kihívta maga ellen a sorsot... Ismét felülkerekedett benne az az átkozott kalandvágyó szellem....

- Ezt nekem egyetlen szóval sem említette - suttogta a hercegnő, és egyszerre érzett félelmet és dühöt, amiért a férfi megtartotta magának ezt a titkot.

- Valószínűleg azért, mert nem akart felizgatni téged - válaszolta gyorsan Raven. - Szerintem azt akarta, hogy szabadon dönts, vele tartasz-e vagy sem. Nem szerette volna, ha kényszer hatása alatt cselekszel.

Kényszer? Súlyos fenyegetettség? Aurorában a félelem legyőzte a haragot, és a fiatalasszony hirtelen talpra ugrott. -Figyelmeztetnem kell Nicholast...

- Nem - tiltakozott Raven. - Már mondtam neked, hogy a fivérem tud a veszélyről. Ismeri Gerrod szándékát. Ha valóban meg akarod védeni őt, akkor jobban tennéd, ha megpróbálnád félrevezetni a kapitányt. Ki kell eszelnünk egy tervet, Aurora!

Aurora megborzongott, mély levegőt vett, igyekezett visszaszerezni az önuralmát. Ravennek igaza volt, gondolta magában. Ha segíteni akar Nicholason, akkor rá kell szednie a kapitányt. El kell hitetnie vele, hogy semmit sem tud a férje hollétéről.

A hercegnőt kiverte a hideg veríték, miközben lement a lépcsőn, hogy találkozzak Gerroddal, aki már a szalonban várt rá.

- Kapitány! - szólította meg ridegen a férfit Aurora az ajtóból. - Csodálom a merészségét, hogy képes felkeresni engem, azok után, amit tett. Bízom benne, hogy jó oka van annak, hogy a házamban mer zavarni.

A férfi zord ábrázata félelmet keltett a hercegnőben. - Az ön férjét keresem, mylady.

- A férjem halott, sir - torkollta le a kapitányt az asszony hevesen -, de ezt ön is tudja jól. Hiszen éppen ön volt az, aki a halába küldte őt.

- Ezek szerint még nem hallotta hírt? - kérdezte kétkedően Gerrod.

-Miféle hírt?

- Nicholas Sabine nem halt meg. Az a gazember él!

Aurora a férfira bámult, majd megvető pillantással végigmérte a betolakodót. - Az ön tréfálkozása nagyon rossz ízlésre vall.

- Ez nem tréfa, mylady. Saber kapitány, a kalóz merészen és vérlázító módon megszökött, miközben Barbadosra szállítottuk át, hogy kivégezzük.

- Ugyan miért kellene nekem elhinni ezt a képtelen történetet? Ezt a vad mesét? Azt képzeli, egyetlen szavát is elhiszem? Hogyan is bízhatnék abban az emberben, aki letartóztatta és a halálba küldte a férjemet?

- Nem gondoltam, hogy önnek bizonyítékokra lesz szüksége - jegyezte meg szigorúan a kapitány. - Ugyanis úgy tudom, hogy Sabine alig valamivel korában meglátogatta önt.

- Biztosíthatom, hogy ez nem igaz.

Gerrod összeráncolta a homlokát, - Jó okom van azt gondolni, hogy az ön férje jelenleg az unokatestvérének, Mr. Brandon Deverillnek adja ki magát. És az a hír járja a városban, hogy önt Deverill társaságában látták.

- Nem tagadom, hogy ismerem Mr. Deverillt, kapitány, de azt hiszem, elég jól ismerem a férjemet is.

- Talán bolonddá tette önt.

- De az is lehet, hogy ön az, aki téved. Vagy épp engem akar félrevezetni?

Gerrod e szavak hallatán szorosan összezárta az állkapcsát, tombolt benne a csalódottság és a düh. Aurora, látván a magában füstölgő kapitányt, békítőbb hangot ütött meg.

- És még ha a férjem életben is lenne - amiben én nem hiszek -, hogy a csudában gondolhatja azt, hogy idejött volna Angliába Az ő otthona... nos, ő Virginiában élt.

- Ha nekem ilyen vonzó feleségem lenne, akkor egy percig sem haboznék, hogy felkeressem.

- Ha így lenne, akkor már bizonyára előbb is a közelembe férkőzött volna. Csakhogy nem tette.

- Egészen bizonyos ön ebben? - kérdezte Gerrod, átható pillantást vetve a ház úrnőjére.

- Kapitány... - válaszolta dühtől tajtékozva a hercegnő. -Házasságra fogok lépni March gróffal - bár ezt a szándékunkat még nem jelentettük be hivatalosan, mert még nem telt le a gyászévem. El tudja ön képzelni, hogy ilyen lépésre szánnám el magam, ha tudnám, hogy a férjem még él?

A beszélgetés során most először bizonytalanodott el a harcias kapitány. Ám férfi kisvártatva megrázta a fejét. - Azt hiszem, mylady, hogy ön megpróbálja megvédeni a férjét.

Aurora tekintete fagyossá vált. - Én pedig azt gondolom, hogy ön merész fantáziájának a csapdájába esett. A harag, a rosszindulat és a bosszú tévútra vezette önt. Ebben bizonyos vagyok.

Gerrod hasonlóan barátságtalanul válaszolt. - Ha az a férfi, akinek a nyomában járok, valóban Deverill, és nem Sabine, akkor nincs félnivalója tőlem.

Aurora fontolóra vette a hallottakat, és úgy látszott, azon tűnődik, segítségére legyen-e a kapitánynak vagy sem. - Úgy tudom, hogy Deverill két héttel ezelőtt elhagyta Londont, és Somersetbe utazott... vagy talán Berkshire-be? Inkább ott kellene folytatnia a keresését.

A férfi metsző pillantást vetett a fiatalasszonyra. - Semmi kétség - szólalt meg végül Gerrod, ismét csak aljasságtól vezettetvén -, önnek nagy örömére szolgálna, ha sikerülne bolonddá tennie engem, és ha én bekapván a horgot, Londontól távol, vidéken szimatolnék Sabine után. Nem, mylady, én meg vagyok győződve arról, hogy ön nagyon is jól tudja, hol van a férje.

- Csak nem akar azzal megvádolni, kapitány, hogy hazudok önnek? - szegte fel az állát kevélyen Aurora. - Ezt már személyes sértésnek veszem, sir. Meg kell kérem, hogy haladéktalanul távozzon!

- Rendben van! - vágta rá Gerrod. - De ne higgye, hogy feladom! Meg fogom találni Nicholas Sabine-t, és az igazságszolgáltatás kezére adom.

A katona haragosan a fejébe nyomta a kalapját, majd elviharzott a hercegnő mellett, hogy elhagyja a házat. Aurora meg sem moccant, míg a kapitány ki nem lépett az épületből; akkor végre megkönnyebbülve felsóhajtott. Abban reménykedett, hogy sikerült félrevezetnie a férfit, de a szíve mélyén tudta, hogy ennek kicsi a valószínűsége.

Aztán fel s alá kezdett járkálni a szalonban, és közben magát ostorozta. Kell hogy legyen valami módja annak, hogy megvédje Nicholast. Nem ülhet itt tétlenül, szánakozva kétségbeejtő helyzetén.

Édes istenem, bárcsak jobb mesét tudott volna kitalálni. És az sem volt túl okos dolog, hogy kijelentette, frigyre lép Geoffrey-val. Rá kell beszélnie Geoffrey-t, hogy ő is ezt mondja Gerrod kapitánynak, ha kikérdezi...

Geoffrey! Aurora ereiben megfagyott a vér. Hiszen a férfi semmit sem tud arról, hogy Nicholas Londonban van. Ám a hír gyorsan terjed, és akkor Geoffrey rá fog jönni, hogy nem mondott neki igazat! A férfi ezt komoly sértésnek veszi majd, sőt árulásnak fogja tartani...

Nem, neki magának kell elmondania hű barátjának, hogyan is áll a helyzet - ezt Aurora tudta jól. Beszélni kell vele, és a dolog nem tűr halasztást. Sokkal tartozik a férfinak.

Aurora gyorsan magához hivatta a komornyikot. Ám a gondolatai nem Geoffrey körül jártak, amikor megkérte Danbyt, hogy hozassa elő a kocsiját.

Nicholas, kérlek!, könyörgött magában a hercegnő. Kérlek, hajózz el biztonságban! Nem élné túl, ha Nicholast utolérné a halál - mert lényének egy része is vele halna.

25.

A szívünket nem lehet becsapni – tudja,
mikor találunk igazi társunkra.

Lord March és az édesanyja az elegáns nappaliban várt Aurorára, amikor a hercegnő megérkezett a házukba. Mindketten felálltak, hogy üdvözöljék vendégüket, és nagyon meg voltak lepődve, hogy a fiatalasszony nem volt vacsorához öltözve: csak egy muszlinruha és egy kiskabát volt rajta.

- Valami baj van, drágám? - kérdezte a grófnő aggodalommal a szemében.

Igen, valóban baj volt, valami végleg elromlott, gondolta magában Aurora. Örömet kellene éreznie a szívben, hogy láthatja azt a férfit, akivel le akarja élni hátralévő éveit. Valójában azonban kimondhatatlan üresség honolt a lelkében.

- Bocsáss meg nekem, drága barátném - válaszolta Aurora, megkerülvén a kérdést -, de pár szót szeretnék váltani Geoffrey-val. Ha lehet, négyszemközt.

- Igen... természetesen - mondta a grófnő tűnődve. - Kerítek magamnak egy sálat. Úgy érzem, kissé lehűlt a levegő. - A ház úrnője gyorsan visszavonult, magára hagyván Aurorát és Geoffrey-t.

A hercegnő észrevette, hogy férfi meg van lepődve, de régi barátja mindig úriemberként viselkedett, és most is tanúságot tett jó modoráról, mert hellyel kínálta Aurorát, és nem kezdte nyomban faggatni.

A fiatalasszony azonban túl zaklatott volt ahhoz, hogy leüljön. A szíve sajgott, az idő sürgette - nem csoda, ha türelmetlenül fel s alá kezdett járkálni a szobában.

Goeffrey egy darabig némán nézte őt, majd végül csak megkérdezte. - Történt valami, Aurora? Nagyon zaklatottnak tűnsz.

A hercegnő a kérdés hallatán megmerevedett, majd lassan odafordult a férfihoz. - Én... attól tartok... nem mondtam el neked mindent, Geoffrey. Van valami, amiről feltétlenül beszélnem kell veled

- Mi lenne az, drágám?

A fiatalasszony szeme lázban égett. Hogyan is bánthatná meg a férfit? De hogyan hallgathatná el előle, amit a szíve mélyén érez? Nem lehet a felesége. Semmiképpen sem léphet házasságra vele, amikor olyan kétségbeesetten és megmásíthatatlanul szereti Nicholast...

Egészen idáig saját magát is becsapta. Pedig a jelek annyira nyilvánvalóak voltak: annyira élvezte Nicholas társaságát, s végtelen fájdalommal töltötte el, hogy el kellett válni tőle, és rémület költözött a szívébe, amikor megtudta, a férfi a halál martaléka lehet...

Ma este azonban, amikor Nicknek szembe kellett néznie a veszéllyel, végre rádöbbent az igazságra. Nem veszítheti el Nicholast. Még ha a férfi holnap meg is hal, ő ott akar lenni mellette, amíg csak lehet.

- Aurora? - nógatta válaszra a hercegnőt Geoffrey, miután az hosszan hallgatott.

A fiatalasszonynak végre sikerült erőt vennie magán. Nem is volt más választása Nem hagyhatta, hogy Nicholas elmenjen.

- Szíven fog ütni az igazság - szólalt meg végül a szépasz-szony -, de azt akarom, hogy tőlem halld.

- Aurora, kérlek - mondta szelíden a férfi. - Könyörülj már meg rajtam!

A nő bólintott, és mély levegőt vett. - Azt mondtam neked tegnap, hogy a férjem életben van... de ennél többről van szó. Nicholas Sabine itt van, Geoffrey. Itt, Londonban.

Goeffrey-nak némi időre volt szüksége, amíg megemésztette a hallottakat. - A férjed itt van Angliában?

- Igen. Már vagy hat hete.

- Olyan hosszú ideje?

Az asszony nem tudta kiolvasni, mit lát Geoffrey kék szemében. Csalódottságot? Haragot? Rémületet?

Aurora igyekezett uralkodni magán, de még így is a kezét kezdte tördelni. - Geoffrey, én... én is vele voltam.

- Kényszerített, hogy vele légy? - csattant fel haragosan a férfi.

-Nem. Sosem kényszerített semmire. Én... a magam jószántából voltam mellette.

- Értem. - Geoffry a homlokához emelte a kezét. - Nem bánod, ha leülök?

-Igen... nem, természetesen, nem bánom... - Aurora feldúltan odalépett a férfihoz. - Figyelmetlenség volt tőlem, hogy hagytalak ácsorogni.

A férfi lassan leült a kanapéra. - Miért nem beszéltél nekem erről tegnap? - kérdezte a végül a lord.

- Képtelen voltam rá. Nem akartalak megbántani, hiszen csak most tértél haza. Persze, később el akartam mondani... -mondta Aurora erőtlenül.

A fiatalasszony a férfi szemébe nézett, és leült mellé a kanapéra. - Úgy véltem, szükséged van egy kis időre, amíg megerősödsz valamicskét, és csak azután akartam a tudomásodra hozni... csakhogy a helyzet időközben bonyolulttá vált. Azt is mondhatnám, válságosra fordult. A brit haditengerészet nagy erőkkel keresi Nicholast. Nem sokkal ezelőtt egy kapitány keresett fel engem a házamban, és követelte, áruljam el, hol van a férjem.

Geoffrey még mindig a hallottak hatása alatt volt, és beletelt egy kis időbe, amíg meg tudott szólalni. - Tegnap hagytad, hogy azt higgyem, érvénytelenítettetni akarod a házasságodat?

- Hidd el nekem, komolyan is gondoltam - Aurora ismét a mély lélegzetet vett. - Mivel te visszajöttél, megkértem Nicholast, hogy egyezzen bele a válásba. És ő így is tett.

- Arra kérted, hogy semmisíttesse meg a házasságotokat?

- Igen.

- Miért?

- Hogy miért? - Aurora Geoffrey arcvonásait fürkészte. A férfi tekintete ünnepélyes volt, komor és átható.

- Igen. Kíváncsi vagyok az okára - magyarázta lassan a férfi. - Hogy vajon csupán az én kedvemért tetted, vagy pedig mert igazán így akartad?

Aurora lenézett egymásba kulcsolt kezére, megpróbálván elrejteni jegyese elől végtelen kétségbeesését.

- Szereted őt, igaz? - Sokkal inkább megállapítás volt ez, mint kérdés.

A hercegnő szeme elhomályosodott, de határozottan bólintott. Hetekig küzdött az ellen, hogy beismerje magának, szereti Nicholast. Azt hitte, ha elküldi a férfit, akkor elkerülheti, hogy összetörjön a szíve. Ám most már megértette, akkor fog megszakadni a szíve, ha elveszíti őt.

- Igen, szeretem Sabine-t. - Most már forró könnyek csordultak ki a szeméből. - Geoffrey, annyira sajnálom....

- Aurora, kérlek, ne sírj...

A hercegnő némán rázta a fejét, választania kellett hűség, tisztelet és szerelem között. Követni akarta kötelezettségvállalását, miszerint férjhez megy Geoffrey-hoz, de tudta, hogy erre nem lesz képes. Nem tudja az életét ehhez a férfihoz kötni, bármennyire is szívén viselte a sorsát. Ez lehetetlen, hiszen ő már teljesen Nicholashoz tartozott, testestől-lelkestől.

Miközben a fiatalasszony a könnyeivel küszködött, Geoffrey felsóhajtott. - Milyen kiszámíthatatlan is a sors, mely az életünket alakítja - suttogta a férfi. Hangja tele volt iróniával. - Aurora... kérlek, nézz rám.

A lord mutatóujjával megérintette a szép nő állát, és maga felé fordította az arcát. - Nem kell felbontatnod a házasságodat. - A férfi arcán kesernyés mosoly látszott, - Nagyon nagyra becsülöm, hogy kész voltál ekkora áldozatot hozni értem, hogy oda akartad dobni a jövődet, de nem fogadhatok el ilyen nagy áldozatot tőled. Ez nem lenne tisztességes sem veled szemben, sem pedig önmagammal szemben. Te egész életedben szenvednél, és én sem lehetnék boldog, tudván, hogy milyen forró érzelmekkel viseltetsz egy másik férfi iránt. Nem akarok szellemet a hitvesi ágyban, Aurora.

A hercegnő teste többször görcsösen összerándult, mert olyan nagy fájdalom hasított bele a szívébe, amiért megsebezte régi barátját. - Meg tudsz nekem bocsátani?

-Igen, természetesen megbocsátok neked, Aurora. Nem választhatjuk csak azt, akit igazán szeretünk.

- De hiszen én szeretlek, Geoffrey! Csak nem úgy, ahogyan megérdemelnéd. - Aurora férfi szelíd szemébe nézett. - Te igaz szerelmet érdemelsz, Geoffey. A mi eljegyzésünk... sokkal inkább baráti érzések alapján kötetett, mintsem szenvedélyes szerelemből. Minket sosem fűzött össze heves érzelem. Olyan elsöprő semmiképpen, mint ami miatt háborúkat indítanak, vagy ami miatt birodalmak omlanak össze.

Geoffrey ekkor megfogta a fiatalasszony kezét, aki letörölte a könnyeit, és megpróbálta összeszedni magát. Aurora legnagyobb meglepetésére a férfi nem látszott összetörtnek.

-Nagyon is jól értem, mit akarsz elmagyarázni nekem, Aurora. Az igaz szerelem az, ami lángba borítja a szívünket. Az örömteli, csodálatos, semmihez sem fogható érzés. És nagy kín és gyötrelem is egyben. Hiszen képtelenek vagyunk enni vagy inni, vagy akár lélegezni is, ha a szívünknek legkedvesebb személy nincs a közelünkben. Ez olyan, mintha nem éreznéd teljes egésznek magadat nélküle...

Aurora megdöbbent a féifi csendes elmélkedésétől, rápillantott régi barátjára, és azon töprengett, hogyan is tudja Geoffrey ilyen pontosan és ékesszólóan leírni, mit is érez ő most. - Úgy hangzik, amit az imént mondtál... mintha tapasztalatból beszélnél.

A férfi kissé elmosolyodott. - Igen, így igaz. Attól tartok, én sem voltam teljesen őszinte hozzád, drágám. Míg Franciaországban voltam, magam is szerelmes lettem.

Aurorának a szája is tátva maradta erre a vallomásra. Egy árva szót sem tudott kinyögni.

- Volt ott egy lány, tudniillik a tanyán, ahol betegségemben ápoltak, míg csak vissza nem nyertem az egészségemet. A családja is ott rejtőzködött - arisztokraták, akik túlélték a forradalom terrorját. Ő volt a legidősebb lány a famíliában... És olyan kedves volt hozzám, Aurora. Lehetetlen volt nem belészeretnem.

- Miért nem mondtad el ezt nekem korábban?

- Ugyanabból az okból, amiért te nem fedted fel előttem, hogy időközben megváltoztak az érzéseid irántam. Vagyis nem akartalak megbántani. Sőt mi több, mivel úriembernek tartom

magam, én nem kezdeményezhetem az eljegyzésünk felbontását. Ez nem lenne tőlem tisztességes és méltányos dolog.

Lassan a hercegnő szája halvány mosolyra húzódott, remény és öröm ébredt a szívében. - Ezek szerint mindketten igyekeztünk nagylelkűek lenni.

- Igen, ez az igazság. Be kell vallanom neked, hogy nagyon megkönnyebbültem, amikor megtudtam, hogy másé a szíved. Ez ugyanis azt jelenti, hogy feleségül kérhetem Simone-t. És most kérlek, szárítsd fel a könnyeidet, mert nem tudom elviselni, hogy megríkattalak.

A hercegnő halkan felnevetett, és elfogadta a férfi felé nyújtott batiszt zsebkendőjét. Geoffrey-nak azonban továbbra is ünnepélyes maradt az arckifejezése, miközben a fiatalasszony könnyáztatta arcát törölgette.

- Ha az elmúlt esztendő megtanított valamire, Aurora, az az, hogy a jövőnket nem láthatjuk előre. És ha olyan kegyelemben van részed, hogy megtaláltad igaz szerelemet, akkor ne kockáztasd, hogy elveszíted.

Aurora mélyen egyetértett a férfival, és élénken bólogatott. Bűntudatot is érzett magában, amiért ilyen megkésve és vonakodva jutott erre a felismerésre. Ha Nicholas holnap meghal, akkor ő elveszett - mégis inkább élt volna át egy pillanatnyi viharos boldogságot, mint hogy egy egész életen át unalom és szürke egykedvűség vegye körül, és olyan színtelen élet, mint amiben része volt, mielőtt megismerte Nicket.

Soha egyetlen szóval sem említette az amerikai férfinak, hogy szereti. Akárcsak Desiree tette az ő hercegével, ő sem fedte fel Nicknek igazi érzéseit, míg csak... Édes istenem! Aurora őszintén remélte, hogy még nincs túlságosan késő. Kapkodva szedte a levegőt, mert a szívében hirtelen örömöt érzett.

- Mi jutott az eszedbe? - kérdezte Geoffrey.

A szép nő egy pillanatig tétovázott, azon tépelődve, meg merje-e kockáztatni azt, hogy elmondja Geoffrey-nak, mi jár a fejében. A férfi kész volt feláldozni magát érte, azt is vállalva, hogy botrányba sodorja a családját azzal, hogy kiáll mellette. Barátjának az ő boldogsága volt a legfontosabb. Tehát bízhat benne. Geoffrey soha nem bántaná azt az embert, akit ő szeret. - Nicholas ma este akar elhajózni Amerikába - avatta be barátját élete legnagyobb titkába a fiatalasszony.

- És te vele akarsz menni?

A hercegnő a férfi szemébe nézett. - Így kell tennem, Geoffrey. Meg tudod ezt érteni?

- Igen, drágám. - A lord szelíden megcsókolta a hercegnő homlokát. - Nagyon is megértem. Bármit is forgatsz a fejedben, áldásom rá.

- Ez nagyon sokat jelent nekem. - Aurora arcán hálás mosoly ragyogott fel, ami azonban hamarosan lehervadt óla, mert tudta, nincs sok ideje a cselekvésre. - Csak abban tudok reménykedni, hogy még nincs túl késő. Nicholas az apállyal akar útnak indulni a Karib-tenger felé.

- Akkor alig több, mint egy órád van. A dagály tíz óra körül tetőzik. Nem sokat foglalatoskodhatsz a csomagolással. Azonnal menned kell.

- Igen. - Aurora felállt, a gondolatok úgy száguldoztak a fejében, hogy szinte beleszédült. Előbb haza kell mennie, hogy összepakoljon néhány ruhát és pár nélkülözhetetlen holmit az útra, hiszen heteket fog a nyilt tengeren tölteni. Közben a hercegnőnek hirtelen eszébe jutott egy másik kötelezettsége is. -Előbb el kell búcsúznom Harrytől, és meg kell magyaráznom neki, miért utazom el... bár valószínűleg meg fogja érteni. Valósággal isteníti Nicholast.

- Harry ismeri őt? - kérdezte Geoffrey meglepődve.

Aurora lesütötte a szemét. - Nicholas úgy tüntette fel magát az utóbbi időben, mintha az amerikai unokatestvére lenne, Mr. Brandon Deverill.

- Ó, szóval Deverill - jegyzete meg Geoffrey fanyar mosoly kíséretében. Hallotta már ezt a nevet emlegetni, amikor Harry beszámolt mozgalmas londoni kirándulásairól. - Az öcsém valóban rajong érte.

- Az édesanyád azonban nem lesz ilyen megbocsátó.

- Csak azért, mert még nem tud semmit Simone-ról. Ha kiöntöm neki a szívemet, hamar belenyugszik abba, hogy elmész. Ha óhajtod, szívesen elviszlek a kocsimon haza, majd ki a kikötőbe. Gondolom, Nicholas már kint van a dokkoknál.

- Igen, de nem szeretném, ha ilyen nagy gondot vennél a válladra.

- Ez nem jelent számomra gondot. És különben is, szeretném megismerni azt a férfit, aki meghódította a szívedet.

Aurora elindult haza. Tele volt várakozással, idegességgel és aggódással. Mi van, ha Nicholas már kihajózott?

Akkor követni fogja őt, válaszolta egy határozott hang a fejében. Ha a férje nélküle ment el, akkor majd hajót bérel, és utánamegy Amerikába. Nem veszítheti el Nicholast.

A férfié volt a szíve, és semmi más nem számított a világon.

Csaknem egy óra telt el, mire Aurora a kikötőbe ért. Lázasan kereste Nicholas kétárbocosát, a Talont. Köd gomolygott a Temze felett, és homályba burkolta a rakpart mellett sorakozó hajókat, ám a hercegnő már járt itt korábban, és ismerte valamelyest a járást. Hamarosan fel is fedezte az amerikai hajóját a sok csupasz árboc között: Nick hajójának a vitorláit már felhúzták, a fehér vásznak kísértetiesen világítottak a sötétben. Aurora megkönnyebbülten látta, hogy deszkafeljáró még oda volt támasztva a fedélzethez, ám a legénység már az indulás lázában égett: nagy volt a sürgés-forgás a hajón, a matrózok előkészítették az árbocokat, a vitorlákat és a kötélzetet a kihajózáshoz.

Geoffrey-nak támadt némi nehézsége, miközben végigmentek a feljárón, és grimaszba torzult az arca, amikor a rossz lábaval a hajó fedélzetére lépett. Az egyik tengerész nyomban ott termett előttük, aki a kapitányhoz kísérte őket. A kapitány pedig ugyanahhoz a kabinhoz vezette a hercegnőt és a lordot, ahol Aurora korábban Nicholasszal szeretkezett, A fiatalasszonynak úgy tetszett, mintha akkori ölelkezésük óta egy örökkévalóság telt volna el.

A kabin ajtaja nyitva volt, de Aurora nem az amerikait pillantotta meg először odabent. A férfi, aki elnyúlt az ágyon, Nick unokafivére volt, Lucian Tremayne, Wycliff grófja, és mellette egy széken egy másik nemes uraság terpeszkedett, Lord Clune.

Nicholas háttal állt az asszonynak, és a hajó kis ablakán át kibámult a sötét éjszakába. Aurora csak most eszmélt rá, menynyire szereti ezt a férfit. Nagyon megkönnyebbült, hogy még idejében érkeztek.

- Sir, látogatói vannak - jelentette be a kapitány az érkezőket, majd udvariasan meghajolt és gyorsan visszavonult.

Nicholas meg sem moccant, ám a két gentleman nyomban talpra ugrott.

- Mindig is tudtam, hogy végül én fogom megnyerni ezt a fogadást! - kiáltott fel Clune szívből jövő örömmel.

- Ördögöd van, Dare! - felelte Lucian. - Viszont én meg cseppet sem bánom, hogy így történt. Isten hozta, mylady! Épp amerikai barátunktól búcsúztunk.

Nicholas lassan megfordult, mintha nem merné elhinni, ki lépett a hajó fedélzetre. Tekintetét a feleségére szegezte, szeme sötét volt és borús.

Aurora egy lépéssel beljebb került a kabinba, de utána nyomban megállt, mert nem jött szó a szájára. Hogyan is mondhatná el Nicholasnak nagy hirtelenjében, mennyi mindenre jött rá nem sokkal ezelőtt - ráadásul mások jelenlétében?

Miközben a fiatalasszony ott állt némán, a férfi tekintete a nő úti csomagjára siklott, majd a hercegnő mögött megpillantotta Geoffrey-t is. Nicholas ereiben megfagyott a vér, arca elkomorult.

- Szóval eljöttél, hogy elbúcsúzz tőlem - mondta az amerikai színtelen hangon.

- Nem - válaszolta rekedtes hangon az asszony. Geoffrey úgy érezte, itt az idő, hogy közbeszóljon.

- Azt hiszem, még nem találkoztunk - mondta, és Aurora elé lépve bement a kabinba. - March vagyok. - A lord kinyújtotta a karját, hogy kezet rázzon Sabine-nal, de a férfi nem fogadta el a felé nyújtott kezet.

- Megértem, hogy nem lát szívesen - jegyezte meg könnyedén Geoffrey, aki nem szívta mellére az elutasítást. - Nincs miért aggódnia. Többé nem vagyok a riválisa. Aurora és én megegyezésre jutottunk.

- Jól értettem, megegyezést említett? - kérdezte Nicholas elővigyázatosan, arckifejezése még mindig kemény és zord volt.

- Igen. Azt hiszem, a felesége mondani akar valamit önnek.

Az amerikai ismét Aurorára pillantott, kérdő tekintetével az asszony arcvonásait fürkészte.

- Nem azért jöttem, hogy elbúcsúzzam - mondta végül a hercegnő férje szemébe nézve. - Úgy döntöttem, veled megyek.

Egy pillanatra a fiatalasszony az öröm fényét látta felvillanni Nicholas szemében. Aztán a férfi arcát sötét harag borította el. Aurora észrevette, hogy a férje a tekintetét az ő feje fölé szegezi.

Ekkor Aurora a háta mögül éles hangot hallott, amitől jeges rémület fogta el. - Szóval mégiscsak igazam volt! - kiáltotta Gerrod kapitány diadalittasan. - Ön nem más, mint Nicholas Sabine!

A hercegnő szíve majd' kiugrott a mellkasából. Hátranézett a válla fölött, és Gerrodot pillantotta meg az ajtóban, aki a kezében pisztolyt tartott, amit egyenest Nicholas szívének szegezett.

26.

Csak most értettem meg: A szerelem kötelékei erősebbek
a legvastagabb láncnál. És nincs menekvés előlük.

Miközben Nick farkasszemet nézett a pisztollyal, nem félelem töltötte ki a szívét, hanem harag és düh. Az ördögbe is! Nem fogja hagyni, hogy Gerrod ismét elfogja és börtönbe vesse! Most már végképp nem, hiszen csak egy karnyújtásnyira van a boldogságtól. Az imént még a menny mosolygott le rá, és most megint a pokollal kell szembesülnie.

Ujjai megmarkolták a kristálypoharat, amit a kezében tartott. Ezen az estén a barátaival poharazgatott, és már egy fél üveg konyak lecsúszott a torkán, hogy elűzze szomorúságát -noha

jól tudta, hogy nincs annyi hordó ital, amennyi csillapíthatná az Aurora elvesztése miatt érzett fájdalmát. Ám abban a pillanatban kijózanodott, amikor szerelme megjelent előtte -ő olyan volt, mint egy angyal, aki lázas képzeletéből szállt alá.

Aztán nyomában felbukkant az az átkozott Gerrod, aki nyilvánvalóan követte a hercegnőt a kikötőbe. Bár az is lehet, hogy March rendezte így a dolgot, hogy félreállítsa az útból őt, a fő riválisát... Ám ez nem volt megfelelő pillanat arra, hogy azon elmélkedjen, hogyan is jutott Gerrod a nyomára.

A kapitány Aurora és March elébe kerülve becsörtetett a kabinba - A korona nevében letartóztatom önt, Sabine! - kiáltotta el magát Gerrod diadalmasan.

Nick résnyire húzta össze a szemét, miközben felmérte a közte és a pisztoly csöve közti távolságot. Talán ki tudná ütni a fegyvert a kapitány kezéből, de fennállt a veszélye annak, hogy megsebesíti Aurorát. Volt valami más kiút is ebből a szorult helyzetből, mint a fizikai erőszak? Nem volt biztos abban, hogy számíthat a barátai közbeavatkozására. Ők ugyanis brit állampolgárok voltak, és ha szembeszegültek volna egy tengerésztiszttel, az felért volna egy felségárulással. Ez egyedül az ő harca volt, ezt be kellett látnia.

Miután Nicholas nem szólt egy szót sem, Gerrod még egy lépéssel közelebb ment hozzá. - Mit akar mondani az utolsó szó jogán, Saber?

Nick gúnyosan elmosolyodott. - Takarodjon a pokolba a hajómról, kapitány!

Gerrodot elöntötte a harag. - Minden jogom megvan arra, hogy letartóztassam! Megparancsolom, hogy kövessen engem...

- És ha nem, akkor mi lesz? Hidegvérrel végez velem itt a saját kabinomban?

- Ha erre kényszerít, megteszem! De jobban élvezném, ha láthatnám, ahogyan a kötélen rángatódzik a teste. Fél tucat emberem várakozik a dokk előtt, hogy a newgate-i börtönbe vigyük önt, ahol fel fogják akasztani.

Nicholas e fenyegetést hallva alig észrevehetően lábujjhegyre emelkedett, ugrásra készülődve. Ám a következő pillanatban az unokafivére közbeszólt.

- Úgy látszik, a túlbuzgóság teljesen a hatalmába kerítette önt, kapitány - jegyezte meg Lucián nyugodtan. - Ön azonban súlyosan téved. Ez a férfi nem az, akinek ön gondolja. Minden tekintélyemet latba vetve állítom, hogy az a férfi nem Sabine, hanem Mr. Deverill.

- Csatlakozom az előttem szólóhoz! - tette hozzá Dare azon nyomban.

- Láthatja, kapitány. Az ön szava áll szemben két főnemes állításával.

- Hároméval - fűzte hozzá Geoffrey csendesen.

Nick hitetlenkedve nézett Marchra. Ez a férfi képes lenne a becsületét kockára tenni egy idegen ember miatt? Ha így van, akkor azt nyilván Aurora kedvéért teszi. Persze, hiszen Marchot elbűvölte a hercegnő szépsége. Ha ez a férfi szereti Aurorát, akkor az ő boldogságát a sajátja elé helyezi.

Nicholas lelkén heves érzelmek söpörtek végig - köztük volt a szimpátia is, ami a riválisát látva támadt fel benne. Ezek szerint ez a férfi is tudja, milyen szenvedés elveszíteni Aurorát.

-Fogadja hálás köszönetemet, Lord March! - mondta Nicholas ünnepélyesen.

- Be kell lássa, kapitány, hogy önnek ebben a helyzetben nem sok esélye maradt - próbálta jobb belátásra bírni a katonát Dare.

Gerrod arcát elöntötte a méreg. Egyik uraságról a másikra nézett. - Szóval önök még hazudni is hajlandók, csak hogy mentsék ennek a... ennek az alávaló kalóznak a bőrét? Ha egy bűnözőt segítenek, az is felségárulásnak számít.

- Ez az az ítélet, amiben ön súlyosan téved - tromfolta le a kapitányt Lucián. - Ez az ember nem bűnöző. Ő egy amerikai királypárti, akit menedék illett meg brit földön. És ön, kapitány, törvényszegést követ el, ha megpróbálja letartóztatni őt.

Gerrod most még dühösebb lett, magasabbra emelte a pisztolyát, és meglengette Nicholas előtt. Nick a szeme sarkából látta, hogy Aurora megmozdul, de nem mert odanézni, hiszen a fegyver csöve fenyegetőleg meredt rá

- Esküszöm az élő Istenre - fogadkozott a kapitány -, hogy ezúttal nem menekül meg előlem...

Gerrod azonban nem tudta tovább folytatni cirádás kirohanását, mert egy tompa puffanás félbeszakította. Meghökkenés és zavartság ült ki az arcára, mielőtt lassan lerogyott a földre.

Nicholas szíve a torkában dobogott. Aurora állt a katona ájult teste felett, és a kezében a konyakkal félig teli flaskát szorongatta. A hercegnő vágta fejbe Gerrodot, döbbent rá Nicholas.

A szép fehérszemély rendkívül bátor tette legalább annyira ámulatba ejtette az amerikai barátait, mint őt magát. A férfiak némán bámulták a fiatalasszonyt, s a csodálkozástól hirtelen nem jött szó az ajkukra.

Aurora arca nagyon sápadt volt. - Csak nem... öltem meg a kapitányt?

Nicholas Gerrod fölé hajolt, elvette tőle a pisztolyt, és két ujját a férfi nyakán lévő ütőérre nyomta - Nem, csak elájult.

Nick Aurorára pillantott. - Megint megleptél engem, angyalom.

- Te magad mondtad nekem, hogy néha az erőszak alkalmazása indokolt - szögezte le a fiatalasszony dacosan. - És én meg voltam győződve, hogy az iménti épp ilyen különleges pillanat volt. Hiszen ez a férfi le akart lőni.

- Valóban erre készült. - Nicholas felállt, átadta a fegyvert Dare-nek, majd odalépett Aurorához. Elvette tőle a flaskát, és a poharával együtt az asztalra tette, majd átkarolta a feleségét.

-Nem hagyhattam, hogy kárt tegyen benned - mondta szenvedélyesen a szépasszony, tekintetét a férfi szemébe fúrva.

- Olyan boldog vagyok, drágám! - viszonozta a hitvese bűvölő pillantását a férfi.

Ekkor Gerrod megmozdult, de még nem tért magához.

- Sajnálom, hogy a szerelemesek évődését félbe kell szakítanom, de... Brandon - szólt közbe Dare -, azt hiszem, el kell döntenünk, mit tegyünk a mi túlbuzgó barátunkkal.

- Kerítenünk kell egy kötelet, hogy megkötözzük - javasolta Lucián. - Kétlem, hogy különben szót értenénk vele.

- Kötözzük meg? - kérdezte csodálkozva Dare. - A zsenialitásod ámulatba ejt.

Lucian gúnyosan elmosolyodott. - Az emberi találékonyság nem ismer határokat, ha nagy tét forog kockán.

Nicholas vonakodva engedte el Aurorát, majd odalépett a szekrényhez. Kotorászni kezdett benne, végül előhúzott belőle egy hosszú kötelet és egy kést. Az unokafivérének jutott az a megtiszteltetés, hogy a kapitány mellé térdelve megkötözze a katona kezét.

- Mi a terved vele, Luce? - kérdezte Wycliffet Dare, miközben a barátja csomót kötött a kötélre.

-Magammal viszem a fickót és elrejtem, míg barátunk, Brandon biztonságos vizeken nem jár.

- És mi lesz az embereivel? - firtatta March.

- Egyszerűen megparancsolom nekik, hogy térjenek vissza a posztjukra. Kétlem, hogy ellentmondanának nekem, különösen akkor, ha a kapitány szájába pecket teszek, és így ő nem tromfolhat le engem.

- Gerrod nagyon dühös lesz, ha megtudja, hogy akadályozod őt a kötelessége teljesítésében.

- És akkor mi van? Akkor sem hagyhatom, hogy Nicket a hóhér elé vigye.

- Nem vár rá akasztás, ha Nick folyamodványt nyújt be a régenshercegnek, amiben a kegyelmet kér tőle.

- Miről beszélsz, barátom? - kérdezte nem kis érdeklődéssel az amerikai.

- Vásárold meg a herceg kegyelmét. Akár kalóz vagy, akár nem, semmi sem győzi meg jobban Prinnyt az ártatlanságodról, mint az, ha megtöltőd a kincstárát.

- Ennek érdemes utánagondolni! - jegyzete meg Lucian. Wycliff grófja az utolsó csomót is megkötötte a kapitány csuklóján, éppen akkor, amikor Gerrod magához ért.

A katona feljebb emelte összekötözött kezét és az arca grimaszba rándult a fájdalomtól. Amikor ámulva felnézett, Clune grófja szegezte rá a saját pisztolyát.

- Ön fejbe vágott engem... - sisteregte Gerrod dühödten. -Micsoda fattyú... Hogyan merészelte ezt tenni?

- Nem, nem ő tette - szólt oda neki Aurora - Én vagyok az, aki fejbe kólintotta önt.

A kapitánynak ettől végképp leesett az álla. Nicholas a férfi elképedését látva nem tudta elfojtani a mosolyát. - Nem kellett volna megfenyegetnie engem, Gerrod. Az én... - A férfi már csaknem kiejtette a feleségem szót, amikor észbe kapott, hogy még mindig színlelnie kell, hogy ő Brandon Deverill. - Nos, Lady Aurora olyanná válik, akár egy vérengző tigris, ha a szeretteinek a védelmezéséről van szó.

Ha egy szemvillanással ölni lehetett volna, Nick tudta, hogy a kapitány ott azon nyomban végzett volna vele.

A katona végül a másik három férfira összpontosította a haragját. - Önöket nyilvánvalóan csúnyán rászedték, uraim. Higgyenek nekem, ez a férfi nem Brandon Deverill, hanem egy veszélyes és halálra ítélt kalóz....

- Ami engem illet, én már nagyon unom ezt a vádaskodást -jegyezte meg Dare. - Lennél szíves kipeckelni a kapitány száját, Luce? - Clune grófja előhúzta a zsebéből a zsebkendőjét és átadta Wycliffnek.

Gerrod rémülten nézett egyik férfiről másikra. - Átkozottak, ezért még csúnyán meg fognak fizetni! - fenyegetődzött a kapitány. - Felségárulással fogom önöket megvádolni.

- Kétlem, hogy sikerrel járna - mondta Lucian egykedvűen. - Meg fogja látni, hogy az admiralitásnál, a tengerészeti minisztériumban az én szavam többet nyom a latban, mint az öné. A minisztérium sokkal tartozik nekem, ez az igazság. És Lord March pedig háborús hős.

Gerrod vészjóslóan tekintett Aurorára. - Nagyon meg fogja bánni, ha elmegy ezzel a bűnözővel, mylady. Ha így tesz, itt Angliában ön nem lesz más, csak számkivetett. Soha nem térhet ide vissza.

A hercegnő Nicholasra pillantott. - Nem érdekel - válaszolta rendíthetetlenül a fiatalasszony.

Az amerikai szívét jóleső, boldog érzés járta át, s kis híján a karjába kapta a hitvesét.

Wycliff ekkor a kapitány szájához emelte a pecket.

- Ezt nem teheti velem! - kiáltotta Gerrod, és megpróbált viaskodni a gróffal.

Lucian egyszerűen megragadta a kapitány torkát, és résnyire összehúzott, szemmel nézett rá. - Remélem, nem kényszerít, arra, hogy visszaküldjem önt a Teremtőjéhez. Könnyen egy szál magában találhatja magát kint a nyílt tengeren, ahol még a látóhatáron sem tűnik fel egyetlen hajó sem, hogy kimenekítse önt.

Gerrod a kemény fenyegetést hallva abbahagyta a hadakozást.

Barbár elbánás, de hatásos, gondolta magában Nicholas.

Gerrod úgy nézett ki, mint aki epét nyelt.

Lucián végre kipeckelte a kapitány száját, majd lábra segítette a férfit. - Itt az idő, hogy mi elmenjünk, és hagyjuk, hogy ti ketten felkészüljetek az útra

- Köszönöm, mylord! - hálálkodott Wycliffnek Aurora, és rámosolygott Lucianre és Dare-re. - Mindkettőjüknek köszönöm!

Lucian felvonta a szemöldökét. - Azt köszöni, hogy segítettem Nicknek menteni a bőrét? Nem jár ezért köszönet nekem. Kedvelem a zsiványokat. Ha óhajtja, mylady, akkor én kimentem az ismerőseinél, amiért ilyen hirtelen kellett távoznia

Nicholas ijedten nézte Aurora halványuló mosolyát. - Mi baj, angyalom?

-Raven.... Nem tudtam elköszönni tőle. És nagyon aggódom, hogy egyedül kell hagynom őt Angliában.

Nick az unokatestvérére tekintett. - Megtennéd, hogy a kedvemért gondját viseled Miss Kendricknek, Luce?

- Boldogan.

- És itt vagyok én is - ajánlotta fel a szolgálatait Dare. - Az én közreműködésemre is számíthatsz.

- Bocsáss meg nekem - tromfolta le Nicholas a lordot kaján vigyorral az arcán -, de egy hölgyet a te gondjaidra bízni annyit jelentene, mintha a farkast kérnék meg, hogy vigyázzon a bárányokra.

-Ebben az esetben nem kell aggódnod, barátom. Esküszöm, hogy úgy fogok viselkedni a kisasszonnyal, mintha a tulajdon bátyja lennék.

- Ha bármi rosszat hallanék rólad ezzel kapcsolatban, akkor megismerkedsz közelebbről is az öklömmel - fenyegette meg tréfálkozva a lordot Nick.

- Megértettem. Nos, akkor isten veletek, és jó utat, barátom!

Miután a két férfi kitámogatta a foglyul ejtett kapitányt a kabinból, csak March maradt bent a párral. Nicholas némán figyelte, hogy Aurora odamegy a grófhoz, és megfogja a kezét. A fiatalasszony szelíden rámosolygott a férfira, és gyengéden megcsókolta az arcát.

Nicknek megrándult az állkapcsa... ám féken tartotta magát. Többé már nem volt oka arra, hogy féltékeny legyen a nemes uraságra, nyugtatta magát. Hiszen Aurora most már az ő felesége lesz.

March pár búcsúszót mormolt a hercegnőnek, majd tekintetét Nicholasra emelte. - Ajánlom, hogy jól viseld gondját Aurorának, különben biztos lehetsz benne, hogy meglátogatlak Amerikában!

- Ne aggódj, az életemet is odaadnám érte - esküdött meg ünnepélyesen Nicholas.

A gróf ismét a fiatalasszonynak szentelte figyelmét. - Kívánom, hogy te légy a legboldogabb ember a világon, drágám!

- Én ugyanezt kívánom neked! Simone szerencsés nő. Talán még találkozhatom vele a közeli jövőben.

March még utoljára rámosolygott Aurorára, majd ő is távozott, becsukva maga mögött a kabin ajtaját.

Nick lassan kifújta a levegőt a tüdejéből, hogy kiűzze a feszültséget a testéből. Amikor Aurora rátekintett, a férfi pillantása elbűvölte őt. - Tehát mégiscsak igazam volt? - kérdezte a férfi a hitvesét. - Szeretsz engem?

- Igen, Nicholas. Szeretlek téged.

Boldogság hullámzott végig a férfi egész testén, hogy beleborzongott egész valója. Két jókora lépéssel Nick odaszökkent gyönyörű arájához és felnyalábolta őt.: hiszen erre vágyott, mi-

óta csak a fiatalasszony belépett a kabinjába. Aurora a következő pillanatban azon kapta magát, hogy férje szájára tapasztja forró, érzéki ajkát, és szenvedélyesen megcsókolja hitvesét.

A férfi olyan hévvel csókolta a feleségét, hogy az asszonyka alig kapott levegőt. A férfi a végsőkig ki volt éhezve szépséges asszonyára. Végül Nicholas bontakozott ki az ölelésből, de csak azért, hogy Aurorát ismét tanúságtételre bíztassa.

-Hallani akarom még egyszer, amit az előbb mondtál -követelte férfi.

A hercegnő nem vette zokon a férfi nógatását. - Szeretlek téged. - A szépasszony jutalma egy újabb tüzes csók volt.

Nick hosszú percekig szorította magához ifjú aráját, és akkor sem engedte el, amikor abbamaradt a csók. A férfi a homlokát a kedvese homlokához nyomta, és megkérdezte Aurorát. - Miért változtattad meg az elhatározásodat?

- Rájöttem, hogy képtelen vagyok nélküled élni - válaszolta egyszerűen a fiatalasszony.

- Akkor mégis a feleségem leszel? - faggatta tovább Nicholas szíve hölgyét, miközben annak gyönyörű kék szemébe nézett. A hercegnő olyan sugárzóan mosolygott a férfira, hogy annak a lélegzete is elállt.

- Igen, Nicholas. De van egy feltételem.

Az amerikai óvatos pillantást vetett a nejére. - Miféle feltételről beszélsz?

- Ígérd meg nekem, hogy felhagysz a vakmerőségeddel.

- A vakmerőségemmel?

- Igen. Amióta csak ismerlek, szándékosan és megszállottan keresed a veszélyt. Nem áll szándékomban ismét megözvegyülni.

- Én pedig minden erőmmel azon leszek, hogy ez ne következzék be.

- Épp az imént esküdtél meg, hogy egész életedben vigyázol rám. Ám amikor Gerrod rád szegezte a pisztolyát, láttam rajtad, hogy súlyos meggondolatlanságra ragadtatod el magad. Biztos voltam benne, ha nem lépek közbe, akkor birokra keltél volna vele.

- Igazad van, más megoldást kellett volna találnom. Nem lett volna szabad kockáztatnom, hogy megsebesítelek - Nick szája széles mosolyra húzódott. - Gerrod arcára túl korán kiült a diadal mámora.... Váltig hitte, hogy már a markában tart engem. Nem számolt azzal, hogy nekem egy gyönyörű és lélegzetelállítóan bátor feleségem van.

- Nem bátorság volt az, ami cselekvésre késztetett, Nicholas. Halálra rémültem, hogy meghúzza a ravaszt és lelő. - A fiatalasszony megborzongott. - Képtelen lennék elviselni, hogy elveszítselek, Nick. Azt akarom, ígérd meg nekem itt és most, hogy a kedvemért vigyázol magadra.

- Megígérem, drágám, a legnagyobb örömmel. A vakmerőségnek ezennel vége. Esküszöm neked. Túlságosan nagy árat fizetnék érte, ha téged elveszítenélek.

A férfi felesége azúrkék szemébe nézett, és még mindig nem akarta elhinni, hogy ilyen nagyot fordult vele a szerencse. - Az egész hátralévő életemet veled akarom tölteni, Aurora. Gyerekeket akarok tőled, és veled együtt akarok megöregedni. Melletted akarom nap mint nap álomra hajtani a fejem, és azt akarom, hogy reggelente, amikor felébredek, a te gyönyörű arcodat pillanthassam meg.

Aurora egész életében nem hallott még ilyen csodálatos vallomást.

Ekkor a hajó megmozdult, mert a matrózok felszedték a horgonyt. Nicholas egy pillanatra az indulásra figyelt, majd apró csókokat hintett szerelme telt ajkára. - Nagyon hosszú út áll előttünk, drágám. Tisztában vagy vele?

A fiatalasszony szíve hevesebben kezdett verni erre a részegítően csábító gondolatra; s gyönyörűséggel töltötte el, hogy heteken át egyedül lesz Nicholasszal.

Aurora átkarolta a férfi nyakát, és mélyen férje szemébe nézett, amiben egyszerre lángolt tűz és szendergett édes törődés.

- Nem elég hosszú ez az út - suttogta Aurora, és a szívét betöltötte a teljesség felfoghatatlanul varázslatos érzése.

Virginia felé hajóztak Nicholasszal, mint férj és feleség. A fiatalasszonyt többé már nem aggasztotta az a nagy horderejű döntés, amit meghozott. Csak reménnyel és izgalommal tudott a jövőjére tekinteni.

Nicholas volt az ő élete. Ő volt az egyetlen férfi, akit valaha szeretett.

Miközben forró ajka összeforrt a férfiával, egy sor jutott eszébe a naplóból. *Fogva tartotta a szívemet, jobban mint bármilyen erős lánc, erősebben, mint a legjobb acél.*

És ő Nicholas foglya volt, tűnődött a szépasszony, de ő örömmel lett a rabja.

Aurora felsóhajtott, és teljesen átadta magát az érzéki csóknak. Nicholasé volt a szíve. És jól tudta, hogy most még csak az elején járnak valami gyönyörű és csodálatos utazásnak - ami majd életük végig tart. A jövő ott volt előttük. És oly sokat ígért nekik. Férj és feleség voltak, és ellenállhatatlan szenvedély kötötte össze őket - aminek a neve szerelem.

Epilógus

Naplóbejegyzés, 1814 februárja

> *Csak most látok igazán tisztán, csak most döbbentem rá az igazságra. Mielőtt veled találkoztam, árnyékban éltem az életem. Nem engedtem közel magamhoz az igazi életet, óvtam magam tőle, mert félelem lakott a szívemben.*
>
> *Te szabadítottál ki börtönömből, Csak a te érintésed volt olyan hatással rám, hogy nyomában izzó szenvedély támadt bennem. Csak te láttál a szívembe, és te hoztad felszínre a benne szunnyadó érzéseket.*
>
> *Te tanítottál meg a szenvedélyre, és később a szerelemre is...*

Aurora abbahagyta az írást, és a nappali ajtajára pillantott, ami a hálószobába vezetett. Nicholas állt ott. Már akkor megérezte a jelenlétét, mielőtt meghallotta volna a lépteit, olyan erős volt a szerelem köteléke közöttük.

A férfi az ajtófélfának támaszkodott, és olyan jóképű volt, hogy Aurora szíve hevesebben kezdett dobogni láttára. A téli nap sugara megcsillant az amerikai szőke haján, mert már nem kellett feketére festenie a tincseit, hogy elrejtse magát az emberek elől.

A fiatalasszony a férjére mosolygott, szerelem és vágy kerítette hatalmába. - Mióta állsz már ott?

- Nem régóta.

- Úgy tűnik nekem, szokásba vetted, hogy engem figyelsz.

- Így van, szerelemem. Nekem az a legnagyobb öröm, ha elbűvölő feleségemben gyönyörködhetek. - Nicholas odament Aurorához - az asszony az íróasztal előtt ült, és a naplóját írta. - Megint rólam írsz?

- Rólunk - javította ki a férjét a fiatalasszony.

Aurora most már a saját naplóját írta, és a legbensőségesebb gondolatait jegyezte bele. Úgy érezte, szüksége van arra, hogy kifejezze, mennyire szereti Nicholast.

Csak a férjének mutatta meg, mit vetett papírra. Nem volt titka előtte. A férfi a szív szerelmi odisszeájára vitte őt, ami még most is tartott. Nicholas minden nap új csodát jelentett a számára, és minden vele töltött perc végtelen örömmel töltötte el.

- Bocsáss meg nekem, hogy megzavarlak, édesem - mondta a férfi, és átadott a feleségének egy összetekert pergament.

Aurora kíváncsian tette le a tollát, és szétnyitotta a dokumentumot. Amikor megpillantotta rajta Anglia régenshercegének királyi pecsétjét, felkiáltott örömében. - Kegyelmet kaptál? A herceg megbocsátott neked?

- Igen. Bár elég nagy árat követelt érte - két kereskedelmi teherhajóm és egy sónerem bánja a Sabine Hajózási Vállalat vagyonából. De most már végre visszatérhetek Angliába, mert nincs ellenem letartóztatási parancs, és nem akarnak többé felakasztani. Akkor mehetünk vissza a szülőföldedre, amikor akarunk, drágám.

Aurora mámoros hangulatban volt. A férje nem volt többé menekült és számkivetett. És neki pedig nem kellett többé állandó rémületben élnie, hogy a férjét akasztófára küldik.

- Ha akarod, akkor visszatérhetünk a szigetországba, ha a háborúnak vége lesz - ajánlotta fel a férfi.

Aurora töprengve nézett a férje szemébe. Amerika és Anglia még mindig háborút viselt egymás ellen. - és a harcok veszélyesen közel folytak ahhoz a partszakaszhoz is, ahol ők éltek. Ezek az összetűzések nagyon megnehezítették az Atlanti óceánon való átkelést.

A fiatalasszony arcán hálás mosoly ragyogott fel, ám megrázta a fejét. - Nem sürgős visszamennünk Angliába - mondta szelíden. - Nekem most már ez az otthonom, Nicholas. Minden, amit szeretek, itt van. Kivéve persze Ravent... Wycliff unokabátyád küldött üzenetet róla?

- Igen. London még mindig őt ünnepli. És amióta eljegyezte magát egy herceggel, azóta csak még nagyobb a népszerűsége.

Aurora összeráncolta a szemöldökét. - Aggódom a mi kis védencünk miatt, Nicholas. Nagyon aggaszt engem, hogy elfogadta Halfordot jegyesének, amikor pedig sokkal jobb férjet is választhatna magának.

- Az igazat megvallva, én nem akarok beleszólni az ő döntésébe, drágám. De hisz' ezt már megbeszéltük korábban. És megegyeztük abban, hogy nem fogjuk ellenezni a házasságát.

- Tudom, de mégis... Azt hiszem, jól tettük, hogy elküldtük neki a naplót. Talán ha elolvassa, akkor nem fogja elkötelezi magát egy olyan élettel, amiben nincs szenvedély és szerelem. Azt akarom, hogy megértse, miről mondana le, és hogy rádöbbenjen, a szerelem megéri, hogy megkockáztassuk: belesajdul tőle a szívünk.

- Ahogy Desiree is felfedezte ezt az igazságot?

- Igen - Aurora elmosolyodott férje fensőbbséges pillantásán. - Neked volt igazad, ezt el kell ismernem. Végül Desiree szívét meggyötörte a szerelem és a szenvedély, de ő ezt egyetlen percig sem sajnálta. - A fiatalasszony arca elkomorult kissé. - Bárcsak Raven is rádöbbenne, hogy sokkal boldogabb lenne, ha szerelemből házasodna.

- Pedig mi nem így tettünk, nem emlékszel? Neked megesett a szíved egy elítélt kalózon, és aztán rosszabb sorsot szántál nekem a halálnál - hogy soha ne ismerhessem meg a szerelmedet.

Aurora megborzongott, mert eszébe jutott, hogy kis híja volt annak, hogy az ő varázslatos életük ne teljesedjék be.

Nicholast azonban nem kísértették a sötét gondolatok, mert fanyar mosoly tűnt fel az arcán. - Bár nehezemre esik elismerni, hálásnak kell lennünk Gerrodnak. Ha ő nincs, akkor mi soha nem találkozunk, arról nem is szólva, hogy nem házasodtunk volna össze.

Talán valóban hálával tartoznak a kapitánynak, ismerte el magában vonakodva Aurora. Életében először volt most maradéktalanul boldog. Csodálatos férje volt, aki betöltötte a szívét, és szerető család vette körül. Nicholas édesanyja és a férfi két nővére nagy szeretettel fogadta, és jobbak voltak hozzá, mint bármelyik élő, vér szerinti rokona. Ám nem tudott Gerrodra hálával gondolni, mert a kaptány Nicholas halálát akarta.

- Mi másról írt még Wycliff? - kérdezte az asszony, hogy témát váltson. - Talált már mennyasszonyt magának?

- A levelében egy sor sincs erről. Csak remélni tudom, hogy legalább félig olyan szerencsés lesz, mint én.

Aurora rámosolygott a férjére, majd összetekerte a pergament, és megkötötte rajta a szalagot. - Meg kellene ünnepelnünk, hogy végre szabad vagy.

A férfi könnyű csókot lehelt asszonya szép ajkára. - Nekem van egy ötletem, hogyan tudnánk ezt méltóképpen megünnepelni - suttogta a férfi a felesége fülébe. - Ha a másik legnagyobb kedvtelésenmek áldoznék... vagyis ha a magamává tehetném az én gyönyörű feleségemet.

- Fényes nappal? - kérdezte Aurora megdöbbenve. - Az lenne csak a botrányos dolog!

Nicholas mosolya azonban elbűvölte őt. A fiatalasszony vére megpezsdült, a mellbimbói megkeményedtek a férfi érintésére. Amikor a férje talpra segítette őt, nem kellett sokat nógatni. Aurora kívánta a férjét, olyan sóvárgást érzett magában, amit csak Nicholas tudott enyhíteni.

Amikor ajkuk összeért, a fiatal nő érezte, hogy a férfi teste milyen forró és erős. Nicholas gyengéden csókolta őt, majd átkarolta, és a hálószobába vezette. Amikor bent voltak a hálókamrában, becsukta maguk mögött az ajtót.

Lassan vetkőztették le egymást, kiélveztek minden pillanatot. A férfi sötét szeme vágytól csillogott, amikor meztelen feleségét lefektette az ágyra. Aurorának a torkában dobogott a szíve a férje felizgult teste láttán. Aztán amikor a férfi odalépett hozzá, beleborzongott a gyönyörűségbe. A férje bársonysima, forró mellkasa érzékeny mellbimbóihoz préselődött, és a kalóz hosszú és kemény férfiassága a combjának feszült. Ám Nick nem akarta betölteni őt, hanem édes kínzásnak akart alávetni.

A férfi föléhajolt, és könnyű, ingerlő csókokat lehelt felesége testére, a mellbimbóira, a hasára, majd a szája lejjebb vándorolt, míg el nem érte az asszony ölét. Aurora nagyot sóhajtott, amikor a férjre ajkával cirógatta a szemérmét. A férfi forró nyelvének bársonyos érintésébe beleszédült. A fiatalasszony egész testében remegett ennek az erotikus kényeztetésnek a hatása alatt, teste kéjtől vonaglott.

Végül már nem bírt több izgatást elviselni, megmarkolta a férje dús haját, és rekedtes hangon a férje nevét kiáltotta, mert őrült vágyat érzett arra, hogy a férje végre belehatoljon. -Nicholas, kérlek...

A férfi is erősen kívánta már őt: hatalmas, kemény és forró erejét Aurora ott érezte a combjánál, miközben Nicholas fölégördült.

A férfi a nő hajába túrta a kezét, és éhesen csókolta asszonyát, lassú csókkal, pont úgy, ahogy vaskos hímtagját a nő rejtekébe vezette. A férfi torka mélyéből hörgő hang tört fel, amikor a nő izmos, forró járata megszorította.

Aurora testében és lelkében szétáradt a földöntúli boldogság, amint a férje teljesen kitöltötte. Olyan elsöprő erővel tört rá a gyönyör, hogy csaknem sírva fakadt. Akármikor ért hozzá

Nicholas, az mindig új volt a számára, és mérhetetlen örömet okozott neki... A férfi képes volt arra, hogy a fellegekbe repítse.

Nicholas hasonlóképen érzett, s ezt Aurora tudta jól. Borzongás futott végig a férfi testén forró egyesülésük nyomán. Aztán Nick egy kissé visszahúzódott, hogy felesége vágytól fátyolos szemébe nézzen, majd ismét erősen magáévá tette asszonyát egy erős döféssel, olyan mélyen a nő szerelmi kertjébe hatolva, hogy nem tudták hol végződik egyikük, és hol kezdődik a másikuk.

Aurora sírni kezdett a gyönyörtől, amikor öléből nagy hullámokban tört rá a vágy. A nő testének forró lüktetése Nicholast is magával ragadta

Testük együtt mozgott és vonaglott a kéjmámorban, és szemük előtt erős fehér fények villództak. Úgy érezték, testük összeolvadt, lelkük előbb darabokra hullott, majd lassan új formát nyert egymással egyesülvén.

Az édes kielégülés után lassan csillapodtak le, mert a féktelen szeretkezés hullámai még hosszan gyűrűztek végig a testükön, és a férfi kiváló szakértelemmel mindent elkövetett, hogy ekszt ázisukat addig marasztalja, amíg csak lehetett. Aztán jóllakottan, mámorral eltelve, kimerülten feküdtek egymás mellett, átkarolva a másikat, lábuk és karjuk összefonódott.

- Te vagy az életem - suttogta Nicholas, miközben a felesége homlokát csókolgatta. - Testem-lelkem rád vágyik.

Aurora végtelenül boldognak érezte magát, szívét betöltötte a teljesség érzése. A szerelem hihetetlen áldozatokat követelt tőle, de ezt ő egy percig sem sajnálta. Most végre minden a helyére került az életében. Ők ketten egymásnak voltak teremtve, a sors egymásnak szánta őket. Édes végzetük beteljesedett.

A fiatalasszony a férje vállába fúrta az arcát, és közben Desiree naplója járt a fejében. *A szív tudja, ki az igaz párod az életben.*

Ez volt a legfőbb igazság, amivel élete során találkozott. És Nicholas volt az ő hitvese, most és mindörökre. Ő gyújtotta lángra a benne titkon parázsló szenvedélyt, és olyan gyönyörben részesítette, ami minden képzeletet felülmúlt. Nicholas volt az igaz szerelme, és ő nem vágyott többre ennél.

Vége